

Понякога е най-трудно
да бъдеш самия себе си.

ДЕЙВИД МОРЕЛ

ФАЛШИВА САМОЛИЧНОСТ

КРОНОС

Дейвид Морел

Фалшива самоличност

Пролог

Мексико, 1562 година

По-малко от четиридесет години след пристигането на испанските завоеватели в Новия свят, изтреблението на местните жители вървяло с пълна сила.

По-голямата част от този геноцид не изисквал особени усилия, защото повечето от болестите, познати на европейците – едра и дребна шарка, заушки и инфлуенца например – не съществували в Новия свят, поради което бързо поваляли местните жители, които нямали никакъв имунитет към тях. Онези, които не умирали от болест (оцелелите били може би не повече от десет процента от завареното население), били разгромени в битки и поробени. Разрушавали се села, чиито жители били насилствено отвеждани в трудови колонии. Полагали се всячески усилия, особено мъчения, за принуждаването на оцелелите да се откажат от собствената си култура и да приемат тази на техните европейски господари.

В най-югоизточната част на Мексико, полуостров Юкатан, един от мисионерите-францисканци на име Диего де Ланда, реагирал с ужас на свидетелствата за боготворене на змии и човешки жертвоприношения, съставляващи част от религиозните вярвания на маите. Решен да изкорени тези езически варварщини, Ланда организира разрушаването на храмове, статуи, фрески, на всеки предмет, свързан по някакъв начин с тези обичаи, като по този начин не само разделил маите от собствените им вярвания, но и попречил на съвременните историци да открият онези указания, така необходими за разчитането на останалите до нас йероглифи, описващи потъналите в забвение древни нрави и традиции.

Най-големият триумф в разрушителната дейност на Ланда бил в селото Мани, където открил тайна библиотека с книги на маите. Тези безценни текстове – подвързани като тънки, малки акордеони и известни като сборници – докладвал Ланда на своите началници – „съдържана само езически суеверия и лъжи на Дявола. Изгорихме ги всички“.

Изгорихме ги всички.

Днешните почитатели на древността въздишат отчаяно срещу самодоволната и тесногръда самоувереност, която се съдържа в тези думи. Векове наред палачите на книги са споделяли увереността на Ланда – стиснал устни, със злобен поглед и издадена напред брадичка, в

неговата правота.

Но Ланда се лъжел.

В няколко отношения.

Освен онова, което Ланда нарекъл лъжи, сборниците съдържали исторически сведения и философски истини.

И не всички сборници били унищожени. Три от тях – откраднати от испанци, натоварени с изгарянето, били тайно донесени у дома в Европа като сувенири и след време били открити в частни колекции и признати за документи с неоченима стойност.

Известни като Дрезденския Сборник, Сборника Тро-Кортезианус и Сборника Персиатиус, те са собственост на библиотеките в Дрезден, Мадрид и Париж. Съществува и четвърти – Сборника на Гролиър, намиращ се в Мексико – обявен от един експерт за фалшификат, който понастоящем се изследва.

Ала непрестанно се носят слухове, че съществува и пети, който е автентичен, че в него има повече сведения и истини отколкото във всеки един от останалите, особено *една истина, съдбоносна истина*.

Съвременният наблюдател се пита как щеше да реагира брат де Ланда, ако бъдеше привикан от ада и станеше свидетел на кръвопролитие, сравнимо по жестокост, ако не по размах, с онова, извършено от самия него през шестнадесети век, кръвопролитие, което би могло да се предотврати, ако Ланда никога не беше започвал своя инквизиторски поход или пък, ако беше свършил омразната си работа до край.

Мани, името на селото, където Ланда открил и унищожил сборниците, на езика на маите означава „всичко свърши“.

За съжаление, нищо не беше свършило.

1.

– Е, разбирам, че всички искате да чуete за човешките жертвоприношения – каза професорът със закачлив блясък в очите, давайки на своите студенти да разберат, че за да учат история не е нужно да потискат чувството си за хумор. Всеки път, когато преподаваше този материал – а той го правеше вече в продължение на тридесет години – винаги започваше с това изречение и винаги предизвикваше желаната от него реакция – като се подсмиваха, студентите се споглеждаха и се отпуснаха по-спокойно по столовете.

– За девиси с изтръгнати сърца – продължи професорът, – хвърляни от скали в свещени кладенци.

Той махна снизходително с ръка, сякаш подробностите за човешките жертвоприношения му бяха до болка познати и темата го отегчаваше. В очите му отново се появи закачливо пламъче и студентите се засмяха по-силно. Името му беше Стивън Мил. Беше на петдесет и осем години, нисък и слаб, с оредяваща посивяла коса, тънки прошарени мустаци, очила с правоъгълни телени рамки и кафяв вълнен костюм, от който се разнасяше аромат на тютюн за лула. Обичан и уважаван както от своите колеги, така и от студентите, той започваше последните седемдесет минути от живота си, и ако това можеше да му послужи за утеха, поне щеше да издъхне правейки онова, което най-много му харесваше, говорейки за всепоглъщащата страст на своя живот.

– Всъщност, маите не проявявали кой знае каква склонност към жертвоприношенията на девиси – добави професор Мил. – Повечето от скелетите, които сме изваждали от свещените кладенци – наричат се кеноти, между другото, време е да започнете да научавате точните термини – са на мъже, като повечето от тях са детски.

По лицата на студентите се изписа отвращение.

– Маите, разбира се, наистина са изтръгвали сърца – продължи професор Мил. – Но това е най-отегчителната част от ритуала.

Няколко студенти се намръщиха и обръщайки се един към друг, беззвучно повториха „скучна“?

– Когато пленели някой враг, маите го събличали, боядисвали го син, отвеждали го на върха на някоя пирамида, счупвали врата му, но не го убивали, все още не. Целта била временно да бъде парализиран – след това изтръгвали сърцето му и сега вече той умираше, но не и преди

върховният жрец да вдигне пулсиращото сърце на жертвата, за да го видят всички. Сърцето и кръвта, която капела от него, били размазвани по лицата на боговете, изсечени по стените и тавана на храма. Съществуват теории, според които върховният жрец вероятно е изяждал сърцето. Това, което със сигурност знаем, е че после трупът на жертвата бил хвърлян по стълбите на пирамидата. След това някой от свещенослужителите одирал кожата на жертвата и танцувал в нея. Тези които присъствали на церемонията, нарязвали трупа на парчета и ги изпичали.

Студентите с мъка преглътнаха, сякаш им се повдигаше.

– Но до тази скучна материя ще стигнем по-късно през семестъра – добави професор Мил и студентите отново се засмяха, този път с облекчение. – Както знаете, този курс обхваща няколко дисциплини.

Той смени тона си с лекота, гласът му стана по-плътен, маската на смешник изчезна от лицето му и отново се превърна в преподавател.

– Някои от вас са дошли тук от История на изкуството. Други са етнологи и археолози. Нашата цел е да се запознаем с йероглифите на майте, да се научим да ги разчитаме и да използваме знанията, които ще получим, за да добием представа за културата им. Моля, отворете на страница седемдесет и девет от книгата на Чарлс Галенкамп „Майте: Загадката и протектирането на една изчезнала цивилизация“.

Студентите се подчиниха и веднага се намръщиха пред озадачаващата скица, която приличаше на тотем с две спускащи се колони от разкривени, начумерени лица, обградени от двете страни от линии, точки и завъртулки. Някой изпъшка.

– Да, разбирам, че това предизвикателство би могло да ви обезсърчи – каза професор Мил. – Казвате си, че вероятно няма да успеете да се научите да разчитате тази бъркотия от на пръв поглед безмислени символи. Но, уверявам ви, вие ще бъдете в състояние да ги разчетете, както и много други, подобни на тях. Ще бъдете в състояние да придавате звуци на тези глифи, да ги четете така, сякаш са изречения. – Той спря за миг, за да подсили драматичния ефект, а после изпъна рамене. – Да говорите древния език на майте. – Професорът удивено поклати глава. – Сега вече разбирате какво имах пред вид. Разказите за човешки жертвоприношения са отегчителни. Това – той посочи към йероглифите в книгата на Галенкамп – това е истински вълнуващо.

Той огледа внимателно всеки един от двадесетте студенти.

– И тъй като все отнякъде трябва да започнем, нека да започнем така, както сме го правили като деца – с чертички и точки. Ще забележите, че много от колоните с глифи – които между другото показват дата –

изглеждат така.

Като взе парче тебешир, професор Мил започна бързо да пише по черната дъска.

– Всяка точка отговоря на числото едно. Чертичката – или линия, както ние я наричаме – означава пет. Така първата група, която написах, отговаря на четири, втората отговаря на осем, третата – на дванадесет, а четвъртата... Е, защо само аз трябва да говоря? – Професор Мил прокара десния си показалец по списъка на студентите. – Господин Хоугън, моля кажете ми на колко отговаря...

– Шестнадесет? – колебливо отговори мъжки глас.

– Отлично, господин Хоугън. Виждате ли колко е лесно. Вече се учите да разчитате символите на маите. Но ако съберете числата, които тези глифи изобразяват, получената дата няма да ви говори нищо. Защото календарът, който маите са използвали, се различава от нашия. Техният календар е бил почти толкова точен, колкото е и нашият. Освен това той е бил доста по-сложен. Така че като първа стъпка към разбирането на цивилизацията на маите ще трябва да се помъчим да разберем тяхната концепция за астрономическото време. За следващия път прочетете първа и втора глава на „Гора на Царете: Неразказаната история на Древните Май“ от Линда Шеле и Дейвид Фрийдел. Междувременно, ще обобща това, което ще прочетете.

И така, професор Мил продължи да говори, изпитвайки очевидно удоволствие от преподаваната материя. Той се наслаждаваше на всяка секунда от по-малко от двадесетте минути, които му оставаха да живее. Професорът приключи лекцията с виц, който винаги разказваше на този етап от курса. Аудиторията, както се очакваше, се разсмя. После отговори на няколко въпроса, зададени му от неколцината останали студенти и прибра книгите си, бележките, конспекта и списъка на студентите в куфарчето си.

Кабинетът му се намираше на около пет минути път от сградата, където изнасяше лекции. Доволен, професор Мил крачеше, поемайки дълбоко дъх. Денят беше слънчев, ясен и приятен. Общо взето, чувстваше се прекрасно (оставаха му да живее по-малко от петнадесет минути), а удоволствието от начина, по който беше изнесъл лекцията, се подсилваше от очакването за това, което му предстоеше да направи, от срещата, която си беше уговорил след нея, от посетителя, когото очакваше.

Кабинетът се намираше в занемарена тухлена сграда, но потискащата обстановка не оказваше никакво влияние върху нетърпението и чувството на благополучие, завладели професор Мил. В

действителност, той се чувстваше така изпълнен с енергия, че подмина студентите при асансьора и бързо изкачи стълбите до слабо осветения коридор, по средата на който се намираше кабинетът му. След като отключи вратата и остави куфарчето си върху бюрото (оставаша му още десет минути), той се обърна и понечи да се запъти към стаята за преподаватели от факултета, но спря и се усмихна, когато видя посетителя, който стоеше пред отворената врата.

– Тъкмо отивах за кафе – каза професор Мил. – Искате ли да взема и за вас?

– Не, благодаря – посетителят кимна за поздрав и влезе. – Стомахът ми вече не понася кафе. Непрекъснато получавам киселини. Мисля, че развивам язва.

Посетителят беше около тридесет и пет годишен мъж с представителен вид. Грижливо подстриганата му коса, ушитата по поръчка бяла риза, вратовръзката на райета, скъпият двуреден костюм и обувките от телешки бокс с ниски подметки съответстваха на положението му на високоплатен административен служител в голяма корпорация.

– Язвата се дължи на стрес. По-добре намалете темпото – професор Мил се ръкува с него.

– Стресът и бързите обороти са част от длъжностната ми характеристика. Ако започна да се притеснявам за здравето си, ще остана без работа – каза посетителят и седна.

– Имате нужда от почивка.

– Скоро. Все ми обещават, че ще бъде скоро.

– И така, какво ми носите? – попита професор Мил.

– Още глифи за превод.

– Колко?

Посетителят сви рамене.

– Пет страници. – Той се намръщи, когато по коридора мина група студенти. – Предпочитам да запазим това в тайна.

– Разбира се. – Професор Мил стана, затвори вратата и се върна до бюрото. – Страници на майте или днешни страници.

Посетителят доби озадачен вид, после разбра за какво става въпрос.

– Правилно, все забравям, че страниците на майте са по-големи. Не, днешни страници. Снимки с размери двадесет на двадесет и пет сантиметра. Смятам, че хонорарът, за който се споразумяхме миналия път, все още ви удовлетворява.

– Петдесет хиляди долара? Удовлетворява ме и още как! Ако не ме карате да бързам – добави професор Мил.

– В никакъв случай. Разполагате с месец, както и миналия път. Същите условия на заплащане – половината сега, другата половина когато свършите. И при същите условия. Нямате право да преснимате страниците. Нямате право да разгласявате какво правите, или да обсъждате превода с когото и да било.

– Не се притеснявайте, няма, нито пък съм го правил – каза професор Мил, – въпреки че в превода няма нищо, което би заинтересувало някого, с изключение на вас, мен и вашия работодател. Няма значение. Плащате ми толкова добре, че трябва да съм си изгубил ума, за да наруша условията на споразумението и да опропастя бъдещата си съвместна работа с вас. Догодина нямам лекции и парите, които толкова щедро ми платихте, ще ми позволят да отделия цялата година за изучаване на Стълбата с Йероглифите в руините от времето на маите в Копан, Хондурас.

– Там е твърде горещо за мен – каза посетителят.

– Когато съм при руините, изпитвам такова голямо вълнение, че не обръщам внимание на времето. Може ли да видя страниците?

– Разбира се – посетителят бръкна в куфарчето си от крокодилска кожа и извади голям кафяв плик.

Професор Мил, на когото оставаше да живее по-малко от минута, взе плика, отвори го и извади пет снимки, на които имаше многобройни редове с йероглифи. Той отмести настрани книгите върху бюрото и подреди снимките така, че редовете с глифи да бъдат във вертикално положение.

– Всички ли са част от един и същ текст?

– Нямам представа – каза посетителят. – Всичко, което ми казаха, беше че трябва да ги донеса.

– По всичко изглежда, че са – професор Мил взе лупа и се наведе над снимките, като разглеждаше внимателно детайлите на глифите. По челото му изби пот. Той поклати глава. – Не трябваше да бягам по стълбите.

– Извинете? – попита посетителят.

– Нищо. Просто си говоря на себе си. Мислите ли, че тук е горещо?

– Малко.

Професор Мил свали сакото си и отново се зае да изучава внимателно снимките.

– Добре, оставете ги, а...

– Да?

– Аз...

– Какво? – попита посетителят.

- Не се чувствам много добре. Ръцете ми...
- Какво ви е на ръцете?
- Изтръпнали – промълви професор Мил. – Ли...
- Какво?
- Лицето ми. Гори.

Внезапно професор Мил изпъшка, хвана се за гърдите, застина и като се отпусна тежко, се свлече назад в скърцащия въртящ се стол с отворена уста, обронил глава. Той потръпна и престана да мърда.

Малкият кабинет сякаш се смали още повече, когато посетителят се изправи.

– Професор Мил? – Той провери за пулс китката, а. после шията му. – Професор Мил? – Младият мъж извади гумени ръкавици от куфарчето си, сложи ги, после с дясната си ръка събра снимките и ги сложи в кафявия плик. След това внимателно свали ръкавиците първо от дясната, а после от лявата си ръка, като се стараеше да не докосва онези части от тях, които бяха влезли в допир със снимките. Той пусна ръкавиците в друг кафяв плик, запечата го и сложи двата плика в куфарчето си.

Когато посетителят отвори вратата, никой от студентите, които минаваха по коридора, не му обърна особено внимание. Някой аматьор щеше да се измъкне, но посетителят знаеше, че вълнението може да събуди спомени и все някой щеше да си спомни, че е видял добре облечен мъж да излиза от кабинета. Той не искаше да събужда подозрения. Много добре знаеше, че най-добрата заблуда е някаква версия на истината. Затова пое забързано към стаята на секретарката, влезе разстроен и каза:

– Бързо. Обадете се на 911... Професор Мил. Бях дошъл при него... Мисля, че получи сърдечна криза.

Гватемала Сити

Въпреки продължаващото вече тридесет и шест часа пътуване и своите шестдесет и четири години, Николай Петрович Бартевев кипеше от енергия. Той и съпругата му бяха излетели от Ленинград...

Грешка, помисли си той. Санкт Петербург. След провала на комунизма, името на Ленин беше изпаднало в немилост.

...през Франкфурт и Далас до тук, по покана на новото Гватемалско правителство. Ако не беше дошъл краят на Студената война, това пътуване нямаше да бъде възможно. Едва неотдавна Гватемала, след четиридесет годишно прекъсване, беше възобновила дипломатическите си

отношения с Русия и жизненоважните руски изходни визи, които толкова дълго беше невъзможно човек да получи, бяха издадени със смайваща бързина. През по-голямата част от живота си Бартенев хранеше една огромна мечта – да пътува до Гватемала, но не защото искаше да напусне Русия, а защото Гватемала беше завладяла съзнанието му. Но всеки път неизменно му отказваха. И сега изведнъж всичко се оказа въпрос на попълване на някакви правителствени формуляри и когато след няколко дни отново го извикаха, му връчиха необходимите за пътуване документи. Бартенев не можеше да повярва на късмета си. Той се страхуваше, че всичко това ще се окаже жестока шега, че ще откажат да му разрешат да влезе в Гватемала, че ще го върнат обратно в Русия.

Самолетът, Боинг 727, собственост на Американските авиолинии... Американски! Само до преди няколко години за руските граждани щеше да бъде немислимо да бъдат пасажери в самолет с надпис *Американски*, се спусна през облаците, над планините, към град, разположен в долина. Часът беше осем и петнадесет и залязващото слънце хвърляше алени отблясъци през долината. Изведнъж се появиха светлините на Гватемала сити и Бартенев се взря очарован през прозореца. Сърцето му започна да бие силно, изпълнено с детинско нетърпение.

Съпругата му, седнала до него, стисна ръката му. Той се обърна и погледна красивото ѝ, прорязано от бръчки лице. Нямаше нужда да му казва нищо, за да изрази радостта, която я изпълваше, за това, че мечтата му скоро щеше да се осъществи. От осемнадесет годишна възраст, когато за пръв път беше видял снимки на руините от времето на майте в Тикал, Гватемала, той чувстваше някакво необяснимо отъждествяване със сега почти изчезналата раса, която ги беше построила. Имаше чувството, че е бил там, че е бил един от онези май, че собствените му сили и пот бяха помогнали да се издигнат огромните пирамиди и храмове. А йероглифите го бяха запленили.

През всички тези години, без дори кракът му да е стъпвал в руини от времето на майте, без дори да е стоял лице в лице с образите им – с орлови носове, високи скули и полегати чела – вплетени в йероглифите, той беше един от петимата най-известни в света специалисти по епиграфия на тази изчезнала цивилизация (а може би и най-добрият, ако се вярваше на ласкателствата на съпругата му) и съвсем скоро – не тази вечер, разбира се, но може би утре, и със сигурност в друг ден – след още един полет до примитивна писта за кацане и излитане на самолети и изтощителен преход през джунглата до Тикал – той щеше да осъществи мечтата на живота си, да стигне до центъра на своята вселена, до

руините.

До йероглифите.

Сърцето му започна да бие още по-силно, когато самолетът кацна. Слънцето се беше скрило зад планините на запад. Мракът се съгъсти, пронизван от блясъка на светлината, която идваше от сградата на летището. Изнервен от очакване, Бартенев свали предпазния колан, взе куфарчето си и тръгна след съпругата си и останалите пътници по пътеката между седалките. Изминалата до отварянето на самолетната врата минута му се стори цяла вечност. Той се взря над главите на пътниците пред него и различи тъмните силуети на сгради. Когато той и съпругата му слязоха от стълбата и стъпиха върху пистата, Бартенев пое дълбоко разредения, сух и хладен планински въздух и почувства как тялото му се изопва от вълнение.

Още в момента обаче, когато влезе в сградата на летището и видя няколко униформени правителствени служители, които го чакаха, той разбра че нещо не е в ред. Те изглеждаха мрачни, замислени, потиснати. Бартенев със страх си помисли, че неговото предчувствие се е оправдало и че ей сега щяха да му откажат разрешение за влизане в страната.

Вместо това един от тях – притеснен мъж с тънки устни и тъмен костюм – се отдели от групата и нервно тръгна към него.

– Професор Бартенев?

– Да.

Те говореха на испански. Силният интерес на Бартенев към Гватемала и руините на маите из цяла Мезоамерика го бяха накарали да овладее местния език, тъй като голяма част от трудовете с изследвания върху йероглифите се публикуваха на испански.

– Казвам се Хектор Гонзалес и съм от Националния археологически музей.

– Да, получих писмата ви.

Докато се ръкуваха, Бартенев забеляза как Гонзалес го насочва към правителствените служители.

– Това е моята съпруга, Елена.

– Много се радвам да се запозная с вас, госпожо Бартенева. През тази врата, ако обичате...

Бартенев изведнъж забеляза войници със строги лица, които държаха автомати. Той потръпна от страх при спомена за Ленинград в разгара на Студената война.

– Може би нещо не е наред? Може би не сте ми казали нещо, което трябва да знам?

– Нищо – припряно отговори Гонзалес. – Проблеми с настаняването ви. Трудности с графика. Нищо сериозно. Насам. През тази врата и надолу по коридора. Побързайте, иначе ще закъснеем.

– Ще закъснеем? – Бартенев поклати глава, докато той и съпругата му бързо вървяха по коридора. – За какво ще закъснеем? А багажът ни? Какво ще...

– Ще се погрижим за него. Багажът ви ще бъде донесен в хотела. Няма нужда да минавате през службата за емигранти и митническа проверка.

Те минаха през друга врата, излязоха навън в нощта и се озоваха на паркинга, където джип, пълен с въоръжени войници, чакаше пред черна лимузина, зад която имаше друг джип, пълен с също с въоръжени войници.

– Настоявам да ми кажете какво става! – заяви Бартенев. – Във вашите писма твърдахте, че тук ще се чувствам като у дома си. Вместо това, аз се чувствам като затворник.

– Професор Бартенев, трябва да разберете, че обстановката в Гватемала е нестабилна. Постоянно има политически вълнения. Тези войници са тук, за да ви охраняват.

– Защо ми е...?

– Моля ви, влезте бързо в колата и ще ви обясня.

Веднага щом един от придружаващите ги затвори вратата след Бартенев, съпругата му, Гонзалес и двама други правителствени служители, той отново попита:

– Защо ми е охрана?

Лимузината, заобиколена от джиповете, потегли бързо.

– Както ви казах, политика. В продължение на дълги години Гватемала беше управлявана от десни екстремисти – Гонзалес смутено погледна към правителствените служители, сякаш подозираше, че няма да одобрят начина, по който говори. – Наскоро на власт дойдоха умерените. Точно новото правителство възобнови дипломатическите отношения с вашата страна. Това също обяснява защо бяхте поканен тук. Посещението на руски академик е още едно потвърждение за добронамереността на гватемалското правителство към вашата страна. Вие се оказахте идеалният човек, който можеше да бъде поканен, защото не сте политик и защото познанията ви са свързани с историята на Гватемала.

– Начинът, по който говорите – Бартенев се поколеба, – ме кара да мисля, че работите не толкова за Националния археологически музей, колкото за правителството. Как е името на династията, управлявала

Тикал?

Гонзалес не отговори.

– През кой век Тикал е достигнал зенита на своята мощ?

Гонзалес само поклати глава. Бартенев изсумтя презрително.

– Вие сте в опасност – каза Гонзалес.

– Не ви разбирам.

– Десните екстремисти не одобряват вашето посещение – напрегнато започна да обяснява Гонзалес. – Въпреки провала на комунизма в Русия, тези екстремисти смятат посещението ви за начало на разлагащо влияние, което ще превърне страната ни в марксистка. За да задържи властта, предишното правителство използваше ескадрони на смъртта. Тези ескадрони на смъртта все още съществуват. Получихме заплахи за живота ви.

Бартенев се взря в него. Беше изпълнен с отчаяние. Съпругата му го попита какво казва Гонзалес. Благодарен, че тя не разбира испански, той ѝ обясни, че някой бил забравил да направи резервация за тях в хотела, че домакинът им е притеснен от този пропуск и че грешката ще бъде поправена.

Той изгледа намръщено Гонзалес.

– Какво искате да ми кажете? Че трябва да си замина? Отказвам. О, ще изпратя съпругата си, за да не я излагам на опасност. Но не съм изминал целия този път, за да си замина, преди да съм видял мечтата си. Аз съм твърде стар. Такава възможност вероятно няма да ми се отдаде повече. А съм много близо. Ще извървя останалата част от пътя.

– Не ви молим да си заминете – отговори Гонзалес. – В политическо отношение това ще бъде също така пагубно, както ако някой се опита да ви убие.

Бартенев почувства как кръвта му се отдръпва от лицето.

– Но трябва изключително много да внимаваме. Да бъдем предпазливи. Молим ви да не се появявате на публични места в града. Хотелът ви ще бъде охраняван. Ще ви откараме до Тикал колкото се може по-скоро. А после ви молим, след известно време – ден, или най-много два – да се престорите на болен и да се върнете у дома.

– Ден? – Бартенев с мъка си пое дъх. – Може би два? Толкова малко време след толкова много години в очакване на...

– Професор Бартенев, налага се да се съобразяваме с политическата действителност.

Политика, помисли си Бартенев и му се поиска да изругае. Но също като Гонзалес, той беше свикнал да се съобразява с противната

действителност и анализира проблема с отчаяна бързина. Намираще се извън Русия и беше свободен да пътува където пожелае – това беше най-важното. Имаше много други руини от времето на майте. Паленке в Мексико, например. Снимките, които беше виждал оттам, неизменно го привличаха. Разбира се, това не беше Тикал. Не криеше емоционалното и професионално привличане, което имаше за него Тикал, но пък мястото беше достъпно. Съпругата му можеше да дойде с него. Там щяха да бъдат в безопасност. Дори и правителството на Гватемала да откажеше да плати за допълнителните разноски, това нямаше да има значение, защото Бартенев имаше таен източник на средства, за който не беше казал дори на съпругата си.

Всъщност, запазването на тайна беше едно от условията на деловото споразумение с добре облечения, русокос американец, който го беше посетил в кабинета му в Санкт Петербургския университет. Американецът му беше показал няколко снимки на глифи от времето на Майте и беше попитал на перфектен руски каква сума би поискал Бартенев, за да преведе глифите и да запази тази поръчка в тайна.

– Ако глифите са интересни, няма да ви струва нищо – беше отговорил Бартенев, впечатлен от факта колко добре чужденецът владееше руски.

Но американецът беше настоял да му плати. Всъщност, хонорарът който му беше предложил, се оказа невероятно щедър – петдесет хиляди долара.

– За да съм сигурен, че ще запазите всичко в тайна – беше казал той. – Част от тях съм обменил в рубли.

Той подаде на Бартенев сума в руска валута, съответстваща на десет хиляди долара. Остатъкът, обясни американецът, щеше да бъде внесен по сметка в швейцарска банка. Може би някой ден Бартенев щеше да бъде в състояние да пътува свободно. В този случай лесно можеше да изтегли парите. Ако това не можеше да стане, той щеше да уреди куриери да му носят в Санкт Петербург определени суми, които нямаше да бъдат толкова големи, че да привлекат вниманието на властите и да ги накарат да започнат да задават въпроси за техния произход.

След това първо посещение американецът беше идвал още два пъти, като носеше още снимки на глифи срещу същото заплащане. До този момент парите не се бяха оказали толкова важни за Бартенев, колкото вълнуващото, макар и озадачаващо послание (като гатанка в шифър), което криеха глифите.

Но сега парите бяха много важни и той решително възнамеряваше

да се възползва докрай от тях.

– Да – каза Бартенев на Гонзалес. – Политическата действителност. Ще си тръгна когато поискате и когато съм послужил на целите ви.

Гонзалес сякаш си откъсна. Но само за момент. Лимузината рязко спря пред някакъв хотел, чиято конструкция от стомана и стъкло рязко контрастираше с типичната за Латинска Америка архитектура. Войниците бързо съпроводиха Бартенев и съпругата му до асансьора във фойето, който ги отведе на дванадесетия етаж. Гонзалес се качи с тях, а един от правителствените служители отиде на регистратурата и започна да говори нещо със служителя.

Телефонът звънеше, докато Гонзалес отключваше вратата. После запали лампата и въведе Бартенев и съпругата му в апартамента. Всъщност, телефоните бяха два – един върху масичка до дивана и друг върху бар-плота.

Гонзалес заключи вратата след тях. Телефонът продължаваше да звъни. Когато Бартенев се отправи към този, който се намираше до дивана, Гонзалес каза:

– Не, оставете на мен да отговоря.

Той избра по-близкия апарат, този на бар-плота.

– Ало – Гонзалес запали лампата до него. – Защо искате да говорите с него? – Той погледна към Бартенев. – Един момент.

Гонзалес постави ръка върху слушалката.

– Някакъв мъж твърди, че е журналист. Може би няма да е лошо да дадете интервю. Популярността няма да ви навреди. Ще слушам по този телефон, докато говорите по другия.

Бартенев се извърна към телефона върху масичката до дивана.

– Ало – каза той. Сянката му се открои върху прозореца.

– Върви по дяволите, проклет руснак!

Стъклото с трясък се счупи. Съпругата на Бартенев изпищя. Бартенев остана безмълвен. Куршумът, който се заби в главата му, го уби на място, излетя през тила му и опръска с кръв летящите във всички посоки парчета стъкло.

Хюстън, Тексас

Течеше вторият ден от мисията на космическата совалка „Атлантис“. След успешното изстрелване всички системи функционираха нормално и Албърт Делани се чувстваше отегчен. Искаше му се нещо да се случи, каквото и да е, което да наруши скучното еднообразие на

полета. Не че му се щеше да е непременно нещо вълнуващо – защото свързваше тази дума с кризисна ситуация. Последното нещо, което НАСА желаше, беше още един провал и черното петно върху репутацията ѝ, което щеше да го последва. В никакъв случай не трябваше да се допуска нова злополука, като тази с „Чалънджър“. Още една подобна и НАСА вероятно щеше да бъде закрыта, което означаваше Албърт Делани да остане без работа, а Албърт Делани предпочиташе да скучае всеки ден пред перспективата да бъде безработен. И все пак, ако някой му беше казал при постъпването в НАСА, че ентузиазмът му за, както той предполагаше, една блестяща кариера твърде скоро ще бъде заменен от отегчение, той нямаше да му повярва. Причината за това беше, че НАСА толкова често правеше проверки на всеки детайл от полетите, толкова често извършваше изпитание след изпитание, толкова често проверяваше променливите величини, опитвайки да се застрахова срещу всички непредвидени случайности, че когато дойде време за изстрелване, в това събитие нямаше нищо интересно.

Не, Албърт Делани не желаше излишни вълнения, но определено не би имал нищо против някоя приятна изненада от време на време.

Среден на ръст и тегло, мъж с най-обикновени черти, стигнал онази точка от живота си, когато вече не беше млад, но все още не можеше да се причисли към хората на средна възраст, той беше установил, че се чувства все по-недоволен и все по-неудовлетворен. Животът му беше съвсем обикновен. Предсказуем. Все още не беше далеч от онзи момент, когато щеше да се изкуши да изневери на жена си. Въпреки това, той се страхуваше, че онова, което Торо наричаше „тихо отчаяние“ може да го накара да извърши нещо глупаво, нещо, което щеше да му причини много повече вълнения, отколкото един провал на брака би му поднесъл. И все пак, ако не намереше някаква цел, нещо, което да го заинтересува, той не знаеше дали би могъл повече да се осланя на здравия си разум.

Част от проблема му, реши Албърт Делани, беше, че кабинетът му се намираще в периферията на административния център на НАСА. Далеч от центъра за управление на полети, той губеше онова усещане за реализация и нервна възбуда, които всички там, както си мислеше, изпитваха. А освен това, дори той самият трябваше да признае, че да бъдеш специалист по картография, география и метеорология (карти, земя и време, както понякога безцеремонно заявяваше) беше ужасно скучно в сравнение с това да изследваш космоса. То нямаше нищо общо с изследване на снимки на новооткрити пръстени около Сатурн или луни в

близост до Юпитер, или пък активни вулкани на Венера. Не, това, което той трябваше да прави, беше да разглежда снимки на земната повърхност, райони, които беше разглеждал вече десетки пъти.

Работата му беше още по-безинтересна, защото заключенията от изследванията, които извършваше, вече бяха определени. Показваха ли снимките от космоса, че смущаващата мъгла около земята става все по-гъста? Показваха ли снимките от въздуха, че дъждовните гори в Южна Америка продължават да намаляват в резултат на безмилостното им изсичане и опожаряване от фермерите? Наистина ли океаните бяха толкова замърсени, че доказателствата за това можеха да се видят от петстотин километра височина? Да. Да. Да. Нямаше нужда човек да бъде космически изследовател, за да стигне до тези заключения. Ала НАСА искаше нещо повече от заключения. Тя искаше подробности и въпреки че снимките, които Албърт Делани разглеждаше, щяха след това да бъдат предоставени на други правителствени учреждения, той трябваше да извърши предварителното им проучване, ей така, просто в случай, че в тях имаше нещо уникално, нещо, което щеше да предизвика възторжени отзиви по адрес на НАСА.

Сегашната мисия на совалката включваше изстрелването на метеорологичен спътник над Карибско море и извършване на различни, свързани с атмосферните условия наблюдения и експерименти, както и изпращането на снимки. Тази, която в момента се намираше пред Делани, показваше част от полуостров Юкатан в Мексико. През последните години някаква болест беше нападнала палмите в този район и една от задачите на Делани беше да определи докъде се е разпростряла тя, нещо, което лесно можеше да се види на снимките, тъй като районът с болните, останали без листа дървета ясно се открояваше. Съществуваше теория, че една значителна загуба на растителност в Юкатан би довела до нарушаване на съотношението между кислорода и въглеродния двуокис и до промяна на климата, каквато беше причинило изчезването на дъждовната гора в Бразилия. Определянето на големината на засегнатия от болестта район, прибавено към промените на температурата и посоката на вятъра в Карибите, би могло да помогне при прогнозите за възникване на тропическите бури и определяне посоката на ураганите.

Болестта беше обхванала много по-голям район, отколкото показваха снимките на Юкатан, направени милата година. Делани постави върху снимката прозрачна омащабена карта, напасна топографските ориентири, нанесе измерванията и продължи със следващата снимка. Може би всичко се дължеше на нуждата му от разнообразие. Може би

всичко се дължеше на желанието му за изненада. Каквато и да беше причината, той установи, че разглежда снимките много по-усърдно от обичайното, като обръща внимание на неща, които не бяха свързани с болестта по палмите.

Внезапно нещо го смути, някакъв подсъзнателно забелязан детайл, усещане за нещо, което не би трябвало да се намира там. Той остави снимката, която разглеждаше и взе другата, с която току-що беше приключил. Като се намръщи, той се опита да се съсредоточи. Да, помисли си Делани. Ето. Изведнъж почувства възбуждащ приток на адреналин, топлина в стомаха. Този малък участък в долния ляв ъгъл на снимката. Тези сенки между голите палми. Какво правеха тези сенки там?

Сенките образуваха почти идеални триъгълници и квадрати. Но в природата не съществуваха триъгълници и квадрати. Освен това тези сенки можеха да се появят само в резултат на слънчева светлина, която е попаднала върху и спряна от предмети, издигащи се над земята. Големи предмети. Високи предмети. Обикновено в сенките нямаше нищо загадъчно. Хълмовете непрекъснато хвърляха сенки. Но тези сенки се намираха в северните низини на Юкатан. Описателното име казваше всичко – низини. В този район нямаше хълмове. Дори и да имаше, сенките им щяха да бъдат безформени. А тези бяха симетрични. И заемаха сравнително голяма площ.

Делани бързо направи изчисления. Тридесет квадратни километра? В центъра на иначе съвсем равнинна част на дъждовната гора в Юкатан? Какво, по дяволите, ставаше?

Последната новина в емисията ни е за нещо древно, открито от нещо съвременно. Получени от космическата совалка „Атлантис“ снимки, обработени по компютърен път, показват големи руини, по всяка вероятност от времето на майте, намиращи се в отдалечена част на полуостров Юкатан в Мексико. Дъждовната гора в този район е толкова гъста и непроходима, че вероятно ще бъдат необходими месеци преди да се извърши предварителен оглед на руините, но говорител на Мексиканското правителство посочи, че ако се съди по размерите им, те по нищо няма да отстъпват на пирамидите, дворците и храмовете в легендарния Чичен Итца. Ако трябва да перифразираме мисълта на Франсис Скот Фицджералд, да поемем напред – към миналото. Аз съм Дан Райдър. Новинарският екип на Си Би Ес ви желае приятна вечер.

Вирджинските Острови

Посетителят забеляза, че към колекцията са прибавени още няколко антични предмета – малки статуетки, керамични плочки и маски. Всички те бяха автентични, скъпи и незаконно придобити образци на древно-то занаятчийско изкуство на маите.

– Жената изчезна.

– Какво? – Старецът, зает да поставя интравенозна тръбичка към иглата в ръката си, извърна глава – Изчезнала? Ти ме увери, че това е невъзможно.

– Така смятах – каза русокосият мъж. Тонът му беше мрачен. – Плащаме ѝ толкова добре, живееше в такъв разкош и си мислех, че ще бъде невероятно, ако поиска да си тръгне.

Старецът го изгледа гневно. Слабото му тяло беше застинало от гняв. Седнал в кожено кресло в главната каюта на своята шестдесет метрова яхта, заобиколен от предмети, свидетелстващи за най-новата му страст, изкуството на маите, той изпъна докрай мършавото си тяло. С очила, които още повече подсилваха гневния му поглед и лице, изглеждащо още по-изпито под гъстата му побеляла коса, той сякаш изпълваше цялата каюта, въпреки че не беше висок.

– Човешката природа! Дявол да го вземе, тя винаги е била проблем за теб. Когато става дума за тактика, нямаш равен на себе си. Но емоционалният ти хоризонт е толкова ограничен, че просто не я разбираш.

– Тя беше самотна – каза младият мъж. – Очаквах такава възможност. Хората ми я наблюдаваха, в случай, че се опита да направи нещо глупаво. Прислужницата ѝ, икономът ѝ, шофьорът ѝ, портиерът на сградата в Манхатън, където живееше – всички работеха за мен. Всички изходи на сградата се наблюдаваха денонощно. В редките случаи, когато ѝ беше позволено да излиза, винаги я следяха.

– И все пак – грубо изръмжа старецът с издути от гневен сарказъм ноздри – успя да избяга.

Побелялата му коса контрастираше с оловносивия оттенък на кожата на лицето, подчертан на свой ред от сивия халат, единият ръкав на който беше навит, за да пропусне тръбичката, която влизаше в ръката му.

– Ти. Ти си виновен – той посочи към него с костеливия показалец на дясната си ръка. – Всичко зависи от нея. Как, за Бога, е станало това?

Добре облеченият мъж безпомощно вдигна ръце.

– Не знам. Хората ми не знаят. Станало е снощи. Жената е успяла да се измъкне от апартамента и сградата между два сутринта, когато прислужницата ѝ за последен път я видяла, и обяд, когато решила да провери какво става с нея. Нямаме представа как. Щом научих какво се е случило, реших, че е по-добре да ви докладвам лично, отколкото по телефона. Пристигнах с първия възможен полет. – Той посочи с ръка към прозорците от дясната страна на каютата и многобройните други яхти в обграденото от хотели и обагрено от залеза на слънцето пристанище на Сейнт Томас.

Старецът го изгледа намръщено.

– Не се боиш да поемеш вината. Това е достойно за уважение. Рядка проява на характер у един социопат. Тя има ли достъп до банковата си сметка?

– Не. Тъй като ѝ бяха осигурени всички удобства, от които се нуждаеше, не се налагаше да харчи пари. Затова ѝ не разбра, че всички разпечатки от банката, които ѝ показвахме, онези, които отразяваха ежемесечните вноски за заплатата ѝ, бяха по сметка, от която можеше да тегли само при положение, че моят подпис също фигурира. Тя не може да се възползва от парите.

– Бижута?

– Взела е всички. Само диамантената огърлица струва четиристотин хиляди долара. На теория. Но, разбира се, камъните са фалшиви. Въпреки това, не са много фирмите в Ню Йорк, които разполагат със средства за закупуването на такова бижу, при положение, че не беше имитация. А тъй като тя не знае, че това е копие, със сигурност ще се обърне към тях. Хората ми наблюдават тези фирми.

Старецът се намръщи.

– Ако приемем, че успее да се сдобие с пари – а аз подозирам, че ще успее, и като се има пред вид каква изобретателност е проявила, за да се измъкне от твоите хора – къде би могла да отиде? Какво може да направи?

– Ще постъпи глупаво, ако се върне към предишния си начин на живот. Трябва да предположи, че ще наблюдаваме нейните роднини, приятели и старите ѝ делови партньори, че ще подслушваме телефоните им... Ако е умна – а тя е доказала това – ще се спотаи някъде. Последното нещо, което ѝ трябва, са неприятности от наша страна.

– От наша страна?

– От вас.

Старецът махна с набръчканата си ръка. Въпреки гневното

неодобрение, което се четеше в погледа му, от него се излъчваше превъзходство.

– Човешката природа. Все още не си научил този урок. Ако самотата я е накарала да избяга, единственото нещо, което тя няма да направи, е да се спотаи. Ще изпитва нужда от компания. Ще има нужда от сигурността и удовлетворението от живот, който самата тя да си осигури, а не такъв, който ѝ е наложен принудително. Няма да смени една клетка с друга.

– В такъв случай...?

Старецът се загледа замислен в тръбичката на интравенозната система.

– Ще потърси помощ?

– От?

– Има само две причини, поради които някой би потърсил нечия помощ – каза старецът. – Пари и любов. Не бихме могли да предположим кой ще работи за нея. Но се съмнявам, че тя ще се довери на някой, който ще ѝ бъде верен само за пари. Подозирам, че човек в нейното положение би предпочел любовта, или най-малко приятелството. Кой от нейните познати в миналото би могъл да има необходимите умения, за да ѝ помогне?

– Както ви казах, семейството ѝ, приятелите и предишните ѝ познати са поставени под наблюдение.

– Не. Потърси по-дълбоко. Тя не би избягала, ако нямаше план. Някъде има някой, който разбира от тези неща и за когото тя знае, че може да помоли за помощ. Някой, за когото не бихме се сетили. Някой, на когото има доверие.

– Започвам веднага.

– Ти ме разочарова – каза старецът. – Успехите, които постигна в Канкун и Гватемала така ме окуражиха, че ти бях приготвил награда. Сега обаче се боя, че ще трябва да изчакам.

Интеркомът, който се намираще върху масичката до креслото на стареца, извънтя. Той натисна един бутон.

– Казах да не ме безпокоите.

– Шейх Хазим отговаря на обаждането ви, професоре – произнесе женски глас.

– Разбира се. Свържете ме – старецът постави ръка върху слушалката на телефона, който се намираще до интеркома. Но преди да я вдигне, той се обърна строго към посетителя и дрезгаво отсече: – Не ме разочаровай отново!

Той нагласи потока от червена течност, която се втичаше от бутилката на интравенозната система в ръката му – кръв, обогатена с хормони от агнешки ембриони.

– Намери кучката преди да е провалила всичко. Ако Делгадо разбере, че е избягала, ако разбере, че не я контролираме, той ще тръгне след нея, а вероятно и след нас.

– Мога да се справя с Делгадо.

– Не се съмнявам в това. Но без помощта на Делгадо няма да мога нищо да направя. Няма да получа достъп до руините. А това никак няма да ми хареса. И в такъв момент няма да искаш да припариш до мен, нали така?

– Да, сър.

– Върви!

2.

Канкун, Мексико

Всички хотели бяха оформени като храмове на майте – цяла редица от терасовидни пирамиди по протежение на магистралата с четири платна, пресичаща пясъчния нанос, който до преди двадесет и пет години е бил пуст. Без да им обръща внимание Бюканън вървеше съсредоточено по тротоара от червени плочи, като се стараеше да изглежда привидно спокоен. Докато здрачът постепенно се сгъстяваше и преминаваше в мрак, Бюканън обръщаше много повече внимание на смущаващата близост на туристите, които вървяха пред него и зад гърба му, на заплашителния грохот и светлини на колите, които го подминаваха отдясно и на зловещите сенки между палмите, които обграждаха хотелите отляво.

Нещо не беше в ред. Всеки негов инстинкт, цялата му интуиция го предупреждаваха за това. Стомахът му се беше свил на топка. Опита се да се успокои, като си каза, че това, което изпитва, е равностойно на сценична треска. Но опитът, който беше натрупал от твърде многото опасни мисии, го беше научил, при това съвсем не безболезнено, да обръща внимание на вътрешните предупредителни сигнали, които го караха да застана напрек винаги, когато нещо не беше в ред.

Но какво? – опита се да анализира обстановката Бюканън. Подготви се старателно. Стръвта, която приготви за обекта, е идеална. Защо, по дяволите, си толкова нервен?

Не, вътрешно продължи да упорства Бюканън. Знам какво правя. След цели осем години, след като толкова дълго успявам да оцелея, мога да направя разлика между нерви и...

Отпусни се. Всичко си предвидил. Престани да се тревожиш. Горещо е. Задушно е. Намираш се в стрес. Правил си това стотици пъти. Планът ти е отличен. Изводът е: престани да се притесняваш. Обуздай съмненията си и си върши работата.

Разбира се, помисли си Бюканън.

Но не беше убеден. Като продължи да крачи с измамно спокойствие въпреки напрежението в гърдите, той зави наляво, доволен, че се отдалечава от заплашително фучащите по магистралата автомобили. Бюканън подмина не по-малко заплашителните сенки на гъстите, обкичени с пъстри цветове храсти от двете страни на алеята за автомобили и продължи предпазливо към извития вход на блесналия от светлини,

построен като храм на майте „Клуб Интернационал“.

Бюканън имаше среща в девет и половина, но се погрижи да пристигне десет минути по-рано, за да огледа мястото на срещата и да се увери, че няма промени, които биха могли да я провалят. През изминалите три вечери той беше посещавал този хотел точно по това време и при всяко посещение със задоволство беше установявал, че мястото е идеално за целта.

Единственият проблем беше, че тази вечер се различаваше коренно от останалите. Всеки план, който съществуваше на хартия, трябваше да отговаря на „действителните условия“, а действителните условия имаха опасния навик да се променят всеки ден. Някой пожар можеше да опустоши сградата. Или пък мястото можеше да е толкова претъпкано, че всеки полугласен, но въпреки това изобличаващ разговор, да бъде лесно подслушан. Някой от предварително набелязаните за изтегляне изходи можеше да се окаже задръстен. Съществуваха твърде много непредвидими възможности. Ако нещо го притеснеше, Бюканън щеше да скрие тревогата си и да се стопи обратно в нощта. След това, по предварителна уговорка, когато човекът, с когото имаше среща, пристигнеше в девет и половина и не намереше Бюканън, щеше да разбере, че обстоятелствата не са подходящи, евфемизъм за „вдигай си задника час по-скоро оттук“, че срещата се отлага за осем часа на другата сутрин, по време на закуска в друг хотел, като разбира се, Бюканън беше предвидил още един резервен план, в случай че втората среща също се отложеше. Защото Бюканън трябваше да убеди човека, с когото му предстоеше да се срещне, че са взети всички предпазни мерки, че неговата, на човека, безопасност, е от първостепенно значение за Бюканън.

Бюканън мина покрай двамата портиери-мексиканци, застанали на входа на „Клуб Интернационал“. Когато се озова във фойето, той спря зад група развеселени американски туристи, запътили се към местното „Хард Рок Кафе“, като се опитваше да не вдишва ароматизираната, парлива миризма на инсектицида, с който периодично пръскаха коридорите на хотела, за да омаломощят огромните орди хлебарки. Бюканън се запита кое беше по-омразно за гостите – отвратителния спрей или вездещите насекоми, които след известно време хората започваха да възприемат като нещо съвсем нормално, подобно на многобройните гущери, които се срещаха навсякъде. Докато една от прислужничките дискретно събираше мъртвите насекоми, Бюканън се спря за миг в задната част на

фоайето, но все пак успя да забележи някакъв гост от Япония, който излизаше през една врата до магазина за подаръци отляво. Тази врата, Бюканън знаеше много добре това, водеше към балкони, стаи и стълбища, които се спускаха към плажа. Един от многото маршрути за изтегляне. В действашо състояние. Дотук добре.

Той пое надясно по къс коридор и стигна до стълби, които водеха надолу към ресторанта. През изминалите няколко вечери посещението на ресторанта беше умерено, а това бе достатъчно Бюканън и човекът, с когото щеше да се срещне, да не бъдат на очи, но не толкова голямо, че да бъдат заобиколени от потенциални подслушвани.

Отново това, което видя, му хареса.

Може би греша, каза си Бюканън. Може би всичко ще мине добре.

Не се самозалъгвай, настоя някакъв вътрешен предупредителен глас.

Хей, та аз никога няма да отменя среща, само защото съм изнервен.

За миг отново се успокои, когато сервитьорът-мексиканец дойде при него и се съгласи да го настани на масата, която посочи. Тя беше идеално разположена в отсрещния десен ъгъл, далеч от останалите вечерящи, близо до изхода към градината на хотела. Бюканън избра стол, така че гърбът му да бъде към стената и да може да вижда стълбите, които водеха надолу към ресторанта. Климатичната инсталация за миг го охладя. Той погледна часовника си. Девет и двадесет и пет. Човекът, когото очакваше, щеше да се появи след пет минути. Като си даде вид, че разглежда менюто, Бюканън се опита да се успокои.

Изведнъж пулсът му се ускори и той забеляза, че на стълбите, които водеха към ресторанта, се бяха появили двама мъже.

И двамата бяха латиноамериканци. И двамата бяха облечени в бежови ленени костюми, стилно надиплени по телата им и жълти ризи, разкопчани до гърдите. И двамата имаха златни часовници „Ролекс“, както и по няколко златни верижки на врата и гривни по ръцете. И двамата бяха слаби, около тридесет годишни, със сякаш изсечени, тесни, сурови черти на лицата и черна, пригладена назад коса, вързана на опашка. Скритите им от гъсти мигли очи бяха черни като косата им, и също като косата им, очите им блестяха. Очи на хищник. Очи на ястреб. Безмилостни очи. Мъжете, които бяха gemelos, близнаци, слязоха в ресторанта, изпънаха рамене и изпъчиха гърди. От тях се излъчваше такава самоувереност, сякаш целият свят беше в краката им.

Бюканън се опита да изглежда спокоен, докато сетивата му

заработиха на пълни обороти. Мъжете веднага се отправиха към него. Бюканън знаеше, че техните съгледвачи сигурно им бяха дали описанието му. Да не говорим за многобройните снимки, които тайно му бяха направили. Той се страхуваше да го снимат.

Когато близнаците стигнаха до масата му, Бюканън се изправи, за да се ръкува с тях. Той нарочно не носеше сако, защото искаше да видят, че не е въоръжен. Те щяха да забележат, че тъмносинята му риза е прибрана плътно под колана, вместо да виси свободно и вероятно да прикрива пистолет. Освен това щяха да забележат, че ризата му е достатъчно изпъната, така че ако носеше магнетофон или предавател, очертаванията им щяха да се забелязват. Разбира се, модерните предаватели бяха толкова миниатюрни, че човек лесно би могъл да ги маскира като копче на ризата си, а малък пистолет можеше да бъде прикрепен над глезена, под панталоните. Не че Бюканън щеше да има нужда от пистолет на толкова малко разстояние. Химикалката в джоба на ризата му можеше да се окаже не по-малко смъртоносна. Въпреки това Бюканън знаеше, че тези мъже с очи на ястреби щяха да оценят неговия жест на очевидна добронамереност. В същото време му беше ясно, че въпреки показната самоувереност, те нито за миг нямаше да изневерят на онази бдителност, която им беше помогнала да оцелеят толкова дълго в техния бизнес.

Те го поздравиха на английски.

Бюканън отговори на испански:

– Благодаря ви, че приехте да се срещнете с мен. – Той използва *ustedes*, официалната форма за „ви“.

– *De nada* – каза първият мъж и направи на Бюканън знак да седне.

Двамата огледаха ресторанта, очевидно доволни от мястото на срещата, и също седнаха.

Няма съмнение, помисли си Бюканън, че бяха заповядали на подчинените си да огледат дали ресторантът е подходящ преди да дойдат. Освен това, сигурно бяха разположили охрана, която да не се набива в очи, около хотела и в коридора, който водеше към ресторанта. Като допълнителна предпазна мярка те взеха салфетките от масата, разстлаха ги върху скута си и направиха плавно, обработено движение с десните си ръце, което подсказа на Бюканън, че под всяка от салфетките са извадили пистолет.

След като се настаниха удобно, те огледаха внимателно Бюканън.

– Имаш *cojones*¹ – каза първият близък.

1. *Cojones* (исп.) – топки

– Gracias.

– И късмета на глупак – добави вторият близък. – Можехме да те ликвидираме по всяко време.

– *Clara que sí* – отговори Бюканън. – Разбира се. Но се надявах да се вслушате в здравия разум. Убеден съм във възможностите на предложението за бизнес, което дойдох да ви направя.

– Нашият бизнес и така си е много добър – каза първият близък.

– Какво те кара да мислиш, че можеш да направиш нашия бизнес още по-добър? – попита вторият.

Бюканън заговори тихо:

– Защото знаете колко печеливш стана моят бизнес. За мен е извън всякакво съмнение, че се опитвам да убедя разумни бизнесмени. Професионалисти. Доказателство за това е, че не отвърнахте на опитите ми с... както казахте, не ме ликвидирахте. Видяхте как...

Бюканън едва доловимо се покашля, за да ги предупреди и леко кимна наляво.

Сервитьорът приближи масата и им подаде по едно меню. Той огледа двамата местни посетители и единствения *norteamericano* и очевидно реши, че тъй като Канкун е най-популярният курорт в Мексико, ще отдели най-много внимание на Бюканън.

– Желаете ли нещо за пиене, *senores*?

– За мен текила. *¿Para mis compadres?*² – Бюканън се обърна към тях.

– Същото – каза първият близък. – Донеси лимон и сол.

– Направи ги по две за всеки – добави вторият близък.

Щом сервитьорът се отдалечи, първият близък се намръщи, наведе се над масата, почти докосвайки Бюканън и дрезгаво прошепна:

– Стига празни приказки, сеньор Потър – той за пръв път използва псевдонима на Бюканън. – Какво искаш от нас? Това е твоята първа и последна възможност.

Той посегна към салфетката, която покриваше скута му и потупа пистолета.

– Дай ни основателна причина да не те убием.

Инструктажът се беше състоял в една конспиративна квартира във Феърфакс, Вирджиния – апартамент на втория етаж в огромен комплекс, където Бюканън лесно можеше да се смеси с останалите хора без

2. *¿Para mis compadres?* (исп.) – А за моите приятели?

да привлича внимание. Той го беше наел под тогавашния си псевдоним – Брайън Макдоналд. Имаше шофьорска книжка, паспорт, свидетелство за раждане и няколко кредитни карти на това име, както и подробна измислена биография за тази временна самоличност. Телефонните му сметки показваха, че всяка съботна вечер се обаждаше на един телефонен номер във Филаделфия и ако някой, проявяващ интерес към Брайън Макдоналд се обадеше на този номер, приветлив женски глас щеше да му отговори: „Дом за стари хора «Златни години»“. Всъщност този дом наистина съществуваше и служеше като организация за прикритие, контролирана от шефовете на Бюканън, а документите му показваха, че там живее госпожа Макдоналд, майката на Брайън. В момента тя не беше в стаята си, но ако ѝ оставеха номера, с удоволствие щеше да отговори на обаждането и скоро възрастна жена, която работеше за шефовете на Бюканън наистина се обаждаше. Разбира се, обаждането се проследяваше, а разговорът се записваше.

По това време, преди три месеца, фиктивната професия на Бюканън беше компютърен програмист. Той проявяваше интерес към компютрите и притежаваше несъмнен талант в тази насока, така че никак не беше трудно да се разработи тази част от фалшивата му самоличност. Ако някой случайно го запиташе, той отговаряше, че работи у дома си, а мощният IBM в апартамента, който шефовете му бяха осигурили, потвърждаваше думите му. Като допълнително доказателство за мнимата му самоличност, всеки четвъртък Бюканън изпращаше копия на компютърни дискети по Федерал Експрес до Ню Ейдж Текнолджи в Бостън, още една доходоносна организация, използвана за прикритие от шефовете му, но за да поддържа уменията, необходими за истинската си професия, по три часа всяка вечер тренираше в местната зала за фитнес на Голд.

Но най-вече чакаше, като се опитваше да бъде търпелив, макар че гореше от желание да се заеме с истинската си работа. Затова когато най-после му се обади един от административните служители на Ню Ейдж Текнолджи и заяви, че ще бъде във Феърфакс по работа и попита ще бъде ли удобно да го посети, Бюканън си помисли: Скоро. Скоро отново ще бъде полезен. Скоро скуката ще свърши.

Оперативният работник почука на вратата точно в уговорения час. Беше четири часа следобед и когато Бюканън-Макдоналд погледна през шпионката, а после го пусна да влезе, niskият, сух мъж в измачкан костюм сложи куфарчето си на масичката за кафе в дневната, изчака Бюканън-Макдоналд да затвори и заключи вратата, после огледа обстановката и попита:

– Какво предпочиташ? Да излезем навън или да останем тук?

– Апартаментът е чист.

– Добре – оперативният работник с изпито лице отвори куфарчето си. – Дай ми шофьорската си книжка, паспорта, свидетелството за раждане, кредитните карти и всички останали документи на Брайън Макдоналд. Ето, подпиши формулярите за предаване, а ето и разписката за приемане, която съм подписал.

Бюканън се подчини.

– Така, ето новите ти документи – продължи оперативният работник – и формуляра за приемане, който трябва да подпишеш. Новото ти име е Ед Потър. Работил си като... Е, всичко е в тази папка. Всяка подробност от новата ти биография. Като знам колко силна е паметта ти, предполагам, че както обикновено ще си запаметил сведенията, когато дойда да прибера папката утре сутрин. Какво има?

– Защо ме оставихте да чакам толкова дълго? – попита Бюканън. – Минаха два месеца.

– Искахме да изчезнеш за малко след последната задача. Освен това мислехме, че ще можем да те използваме като Брайън Макдоналд. Само че този план отпадна. Имаме нещо много по-интересно за теб. Мисля, че ще останеш доволен. Страхотно ще ти хареса.

– Разкажи ми.

Оперативният работник го изгледа внимателно.

– Понякога забравям колко нетърпеливи са оперативните агенти, как горят от желание да... Но, разбира се, точно затова сте агенти. Защото...

– Защото? Много пъти съм си задавал този въпрос. Какъв е отговорът?

– Мислех си, че е съвсем очевиден. Защото ти харесва да бъдеш някой друг.

– Да. Точно така. Хайде, достави ми това удоволствие. Представи си, че съм актьор, който работи по метода на Станиславски. Каква е мотивацията на новия ми герой?

В ресторанта на „Клуб Интернационал“ в Канкун Бюканън не покажа никакви признаци на страх, когато първият близък го заплаши. Напротив, той отговори съвсем спокойно:

– Да ви дам причина, за да не ме убиеете? Мога да ви дам няколко милиона.

– И сега имаме много милиони – каза първият близък. – Какво те кара да мислиш, че един-два повече ще ни накарат да рискуваме и да ти се доверим?

– Човешката природа. Независимо от това колко пари има един човек, те никога не са достатъчно – отговори Бюканън. – Освен това аз не ви предложих един-два милиона. Предложих няколко.

– Трудно се харчат пари в затвора. Невъзможно е да се похарчат в гроба – каза вторият близък. – Най-добрият практически отговор на предложението ти е да прекратим твоята намеса. Не обичаме конкуренти, а нямаме нужда от съдружник.

Шумът от разговорите наоколо заглушаваше думите им.

– Точно в това е въпросът – каза Бюканън, без да проявява признаци на страх. – Не искам да ви бъда конкурент, а вие имате нужда от съдружник.

Вторият близък настръхна.

– Имаш дързостта да ни казваш какво ни трябва. Яйцата ти наистина са твърдо сварени.

– Но можем да ги счупим – изръмжа първият близък.

– Определено – каза Бюканън. – Давах си сметка за тази опасност, когато започнах да действам тук.

– Не само тук, но и в Мерида, Акапулко и Пуерто Валярта – гневно заяви вторият близък.

– Плюс още няколко курорта, където очевидно още не знаете, че съм влязъл във връзка с някои хора.

Първият близък присви очи, което подсили впечатлението за напрегнатост в ястребовия му поглед.

– Имаш нахалството да се перчиш пред очите ни.

– Не – категорично поклати глава Бюканън. – Не се перча. Просто съм откровен. Мисля, че ще оцените моята честност. Уверявам ви, нямам намерение да ви обиждам.

Близнаците се замислиха над извинението му, намръщиха се, кимнаха мрачно с очевидна неохота и се облегнаха на столовете.

– Но както сам призна, доста си се потрудил – каза вторият близък. – При това за наша сметка.

– Как иначе бих могъл да привлека вниманието ви? – Бюканън почтително разпери ръце. – Помислете за риска, който аз поех, един *porteamericano*, който започва да прави бизнес не просто в Мексико, а на вашата собствена територия, в курортите на страната ви, особено тук, в Канкун. Дори и със специалните сведения, с които разполагах, нямаш

представа с кого да се свържа. Подозирах, че с теб, Фернандес – каза Бюканън на първия мъж. – Но и представа нямах, че имаш брат-близнак и право да си кажа – Бюканън насочи вниманието си към втория мъж – не знам кой от вас е Фернандес. Признавам, че когато влязох в ресторанта, безкрайно се изненадах. Gemelos. Близнаци. Това обяснява толкова много неща. Така и не можех да проумея как например Фернандес успява да бъде на две места, в Мерида и Акапулко, едновременно.

Първият мъж изкриви устни в гримаса, която би трябвало да мине за усмивка.

– Това беше целта ни. Да предизвикаме объркване. – Изведнъж той стана сериозен. – Но как си научил дори това, че първото име на единия от нас е Фернандес? – Той заговори все по-бързо и ожесточено. – Каква е тази специална информация, за която спомена? Когато нашите подчинени любезно те предупредиха да престанеш да се месиш в бизнеса ни, защо поиска да се срещнем и им даде имената на този лист?

За да подкрепи думите си, първият близнак бръкна в джоба на измачканото си ленено сако, извади сгънат лист и го сложи на масата.

– Имената в него са на едни от най-доверените ни съдружници.

– Ами – Бюканън сви рамене – за да ви покажа.

– Да ни покажеш какво?

– Колко погрешно може да бъде мнението ви за доверените съдружници.

– Копеле мръсно, за какво говориш? – попита вторият близнак.

Значи са налупали стръвта, помисли си Бюканън. Провървя ми. Успях да ги заинтригувам. По дяволите, нямаше да се появят и двамата, ако не се страхувах. Този списък с имена ги е изплашил повече, отколкото се надявах.

– За какво говоря ли? – каза Бюканън. – Говоря защо трябва да имате доверие на мен, а не на тези копелета. Доста време работих в...

Бюканън отново се изкашля предупредително.

Близнаците застинаха, когато сервитьорът се върна с поднос и сложи на масата чиния с резенчета лимон, купичка сол, малка лъжичка и шест чашки, пълни с кехлибарена текила.

– Gracias – каза Бюканън. – Дайте ни десетина минути преди да поръчаме вечерята.

С малката метална лъжичка той сложи сол върху лявата си ръка между палеца и показалеца.

– Salud – каза той на близнаците, облиза солта от ръката си, бързо гълтна съдържанието на една от чашките и също тъй бързо отхапа парче

лимон. Киселият сок на лимона се разля по езика му и се смеси с тръпчивия вкус на солта и сладникавия вкус на текилата. Комбинацията от аромати беше идеална. В устата му остана тръпчив вкус. Очите му почти се навлажниха.

– Не се притеснявай за нашето здраве. По-добре се притеснявай за своето – каза първият близък.

– Не се притеснявам – отговори Бюканън. – Мисля, че съвместната ни работа ще бъде много ползотворна. – Той ги наблюдаваше, докато ближеха солта, пиеха текилата и отхапваха от резенчетата лимон.

Те веднага сложиха още сол на ръцете си и изчакаха той да направи същото.

Докато повтаряше жеста им, Бюканън си помисли, че неговата професия е една от малкото, при които употребата на алкохол беше задължително условие. Противниците му нямаше да се доверят на човек, който не пие с тях, тъй като щяха да си помислят, че щом се въздържа, крие нещо. Ето защо беше необходимо да пие доста големи количества алкохол, с цел да спечели доверието на такива противници. След внимателно самонаблюдение Бюканън беше установил границата на поносимостта си към алкохола, също както беше усвоил и умението убедително да се преструва, че е надхвърлил тази граница, за да убеди противниците си, че е пиан и следователно говори истината.

Близнаците вдигнаха чашите си с текила, като очевидно очакваха Бюканън да направи същото. В черните им очи се таеше надежда скоро той да загуби задръжките си и да разкрие някаква своя слабост.

– Беше започнал да казваш – заяви първият близък, – че не вярваш в почтеността на нашите съдружници, защото доста време си работил в...

– В Бюрото за борба с наркотиците – беше казал оперативният работник на Бюканън преди три месеца.

Те седяха един срещу друг в дневната на конспиративната квартира в големия комплекс във Фейрфакс, Вирджиния. Между тях, върху масичката за кафе, сивокосият мъж беше разпръснал документи, подробностите за новата самоличност на Бюканън и това, което в професионалните кръгове наричаха неговата легенда. – Трябва да убедиш противниците си, че си бил специален агент в Бюрото.

Бюканън, който вече беше започнал да се потапя в образа на Едуард Потър, тъкмо си мислеше как се облича неговият герой и какви

храни предпочита, събра върховете на пръстите си, сякаш като за молитва, и ги вдигна замислено към брадичката си.

– Продължавай да говориш.

– Искаш да знаеш мотивацията на героя си? Добре. На него просто му е писнало да гледа как борбата срещу търговците на наркотици се изражда в шега. Мисли си, че правителството не отпуска достатъчно средства, за да докаже, че гледа сериозно на тази борба. До гуша му е дошло от намесата на ЦРУ всеки път, когато Бюрото попадне по следите на някой наистина едър търговец. Според новия ти герой ЦРУ плаща на тези едри търговци, за да му осигуряват информация за политиката на взривоопасните страни от Третия свят, откъдето се снабдяват със стока. За ради това ЦРУ винаги притиска Бюрото, когато някой от информаторите на Управлението загази.

– Е, няма да ми е трудно да изиграя тази част. ЦРУ наистина плаща на най-големите търговци на наркотици от Третия свят – прекъсна го Бюканън.

– Точно така. Това обаче ще се промени. Търговците от Третия свят се самозабравиха. Информацията, която осигуряват, не струва пукната пара. Те си мислят, че могат да вземат парите на Управлението без да си дават много труд и на практика показват среден пръст на ЦРУ. Очевидно не са си извлекли никаква поука от нахлуването ни в Панама.

– Разбира се, че не са – прекъсна го отново Бюканън. – След като хванахме Нориега, останалите търговци мигновено заеха мястото му. Нищо не се промени в тази държава, само дето децата започнаха да умират от глад заради икономическото ембарго.

– Добре. Започваш да звучиш като новия си герой – заяви възхитен оперативният работник.

– Нищо не разбираш. Аз загубих приятели при нахлуването в Панама. Тогава смятах, че тази агресия е необходима. Но когато видях жалкото продължение – *защо американското правителство никога не довършва нещата до край?* – направо ми се доповръща.

– Чудесно – поклати глава оперативният работник. – Успя да ме убедиш, а аз знам, че в момента играеш. Очевидно съществува страшно голяма вероятност да убедиш и противниците си.

– Но аз не играя.

– Бюканън, не се впрягай. Имаме да обсъдим още много неща. Така че спести си методите за превъплъщение за по-късно.

– Не ме наричай Бюканън. Името ми е Едуард Потър.

– Дадено, точно така, Едуард. Може би ще се мотивираш

допълнително, като ти кажа, че сегашната ти задача цели да компенсира половинчатото продължение на онова, което се случи в Панама. Крайната ти цел е да изплашиш до смърт търговците на наркотици от Третия свят, на които ЦРУ плаща за информация, така че да престанат да се шегуват за убитите американци по време на безсмисленото нахлуване в Панама.

– Не, това е мотивацията на Бюканън. Не искам да слушам за нея. Не искам съзнанието ми да се раздвоява. Говори ми единствено за Едуард Потър. Каква е неговата мотивация?

Оперативният работник наведе глава и въздъхна.

– Трябва да ти кажа, Бюканън...

– Потър.

– ...че понякога ме тревожиш. Мисля си, че се вживяваш твърде много във фалшивите си самоличности.

– Но не ти си рискуваш задника, ако забравя за кого трябва да се представям. Затова престани да си играеш с живота ми. Отсега нататък говори с мен сякаш аз съм Едуард Потър.

Оперативният работник отново въздъхна.

– Както искаш, Едуард. Жена ти се е развела с теб, защото си бил твърде отдаден на работата си и не си отделял достатъчно внимание на нея и двамата ви сина. После се е омъжила повторно. Заради многобройните заплахи, които си получавал от търговци на наркотици, тя е подала молба и е получила съдебно разпореждане, което ти забранява да се приближаваш до синовете си без предварително разрешение от нейна страна, ако не можеш да гарантираш безопасността им. Новият ѝ съпруг печели двеста хиляди годишно. Собственик е на няколко санаториума край лечебни извори. За разлика от него ти печелиш някакви жалки четиридесет хиляди – или по-скоро, печелел си – заплата, която изглежда направо унижителна в сравнение с милионите на отрепките, които арестуващ, а после виждаш как излизат от ареста под гаранция и в края на краищата се спазаряват за някаква малка присъда в затвор с лек режим. Убеден си, че ако беше приемал подкупите, които са ти предлагали, жена ти щеше да бъде доволна да живее в нова къща и не би те напуснала. В края на краищата си решил, че, по дяволите, щом не можеш да се справиш с търговците на наркотици, по-добре ще бъде да станеш един от тях. Да покажеш на проклетата си бивша жена, че можеш да печелиш сто пъти повече от онзи смотаняк, новият ѝ съпруг. Патката ти е по-голяма от неговата.

– Да – каза Бюканън-Потър. – Патката ми наистина е по-голяма.

Оперативният работник го изгледа втренчено.

– Страхотно!

Лицевите мускули на Бюканън-Потър се стегнаха.

– Е, и как ще си го върна?

– Работил си като агент в Бюрото за борба с наркотиците? – тихо и все пак с необяснима сила попита първият близък в ресторанта на „Клуб Интернационал“ в Канкун.

Неприятно изненадани, той и брат му рязко се отпуснаха на столовете си.

– Успокойте се – каза Бюканън. – Сега съм на ваша страна.

– Да, бе – презрително произнесе вторият близък. – Няма грешка. Точно така.

– И наистина очакваш да повярваме на това? – попита първият близък. – Да приемем, че си изменник и да ти се доверим?

– Мисля, че вече направих жест на добра воля – каза Бюканън. – Този сгънат лист под ръката ви. Ако понатиснете служителите на Бахамската банка, които сте наели да перат парите ви, ще установите, че всички ваши верни, както смятате, съдружници, чиито имена съм написал на този лист, имат тайни сметки в офшорни банки. Разбирам, че подкупите тук са нещо обичайно, но мисля, ще се съгласите, че сумите, които вашите съдружници, в чиято вярност очевидно не се съмнявате, са заделили за черни дни, са значително по-големи, отколкото биха могли да спестят от подкупи и комисионни.

Вторият близък се намръщи.

– Да приемем за момент, че информацията ти е вярна...

– О, вярна е. За това и дума не може да става. В края на краищата, гарантирам за нея с най-скъпото си нещо.

– И какво е то? – почука с пръсти по масата първият близък.

– Моят живот. Ако лъжа за тези банкови сметки – а за вас няма да е трудно да проверите това – вие ще ме убиете.

– Но през това време ти може би ще успееш да направиш това, което искаш, и да изчезнеш преди да успеем да те спипае – вторият близък се намръщи още повече.

– Какво бих могъл да направя? – разпери ръце Бюканън. – Докато не проверите хората от този списък и не решите дали моята информация ви върши работа, така или иначе няма да ми се доверите. Няма да правите бизнес с мен.

– Не е задължително да правим бизнес с теб, дори и да казваш истината – първият близък продължи да потропва с пръсти по масата.

– Такава възможност винаги съществува – Бюканън сви рамене. – Според мен обаче, аз рискувам всичко, а вие – нищо. Не виждам какъв риск има в днешната ви среща с мен – на удобно за всички, неутрално място – за няколко питиета и вечеря. В най-лошия случай просто ще си загубите времето. От моя гледна точка обаче, в най-лошия случай ще загубя живота си.

Без да се споглеждат, близнаците сякаш едновременно стигнаха до едно и също заключение.

– Exactamente.³ – Вторият близък се обърна към полупразния ресторант, успя да привлече вниманието на сервитьора и направи кръгообразен жест с ръка, за да му покаже, че иска да повтори поръчката – по още две текили за всеки. Щом видя, че сервитьорът кимна, той се извърна към Бюканън. – Ти ме прекъсна преди да успея да задам въпроса си.

– Pardon. Задайте го сега.

– Да приемем за момент, че говориш истината за тези сметки в офшорни банки. Как ти ще обясниш големите суми, които твърдиш, че нашите съдружници са скрили от нас? Какъв е източникът на тези средства? Те трябва да са подкупи от служители на организациите за борба с наркотици, на които са предоставили информация. Единственото друго обяснение е те да крадат част от нашата стока или от парите, които събираме, а мога да те уверя, че водим сметка за всеки килограм, който изпращаме в Съединените щати и за всеки долар, който получаваме в замяна.

Бюканън поклати глава.

– Само подкупите не могат да обяснят огромните суми в тези офшорни сметки. Както знаете, служителите от организациите за борба с наркотиците не проявяват кой знае каква щедрост по отношение на подкупите. Бюджетите им са твърде малки. В този случай обаче грешите, като смятате, че сте се застраховали срещу кражби. Вашите хора участват в много сложна операция за отклоняване на стока и пари.

– Какво? – смая се вторият близък. – No es posible.

– Не само е възможно. Това е факт.

– Казвам ти, щяхме да разберем!

– Не и в този случай. Не и така, както те го правят. Те използват подкупни служители от Бюрото за борба с наркотиците, които им

3. Exactamente. (исп.) – Правилно.

помагат. Колко пратки загубихте миналата година? Приблизително. Десет процента?

– Общо взето – каза първият близък. – Неизбежно е част от пратките да бъдат заловени. Куриерите се изнервят и допускат грешки. Или пък служителите на Бюрото се озовават там, където трябва, в необходимия момент. Предвиждаме определен процент загуби. Това е част от бизнеса.

– Ами ако част от тези куриери не са били толкова изнервени, колкото твърдят? – попита Бюканън. – Или пък служителите на Бюрото са били предварително предупредени за точното място и време? Ами ако тези ваши куриери плюс част от служителите на Бюрото въртят заедно свой собствен бизнес?

Когато сервитьорът донесе новата поръчка с напитки, всички мълкнаха. Веднага щом се отдалечи, те огледаха внимателно посетителите на ресторанта, увериха се, че никой не е седнал достатъчно близо, за да ги подслушва, после се обърнаха един към друг, вдигнаха чашите си и повториха ритуала със солта, текилата и лимона.

– Довърши това, което беше започнал да казваш – първият близък очевидно се надяваше, че алкохолът ще развърже езика на Бюканън и ще го накара да допусне грешка.

– Системата им е доста хитра – Бюканън остави резенчето лимон, от което беше отхапал. – Подкупните агенти от Бюрото трябва да покажат на шефовете си, че си вършат работата както трябва. Затова предават част от това, което конфискуват. После правителството се хвали, че печели войната срещу наркотиците, а американските телевизионни мрежи показват най-новата победа във вечерните новини. Но това, което не знае американското правителство, както и обществеността, е че са били конфискувани и други пратки и тези пратки са били продадени на търговците на наркотици в Америка. Парите от тези продажби – става дума за милиони – се поделят между някои от служителите на Бюрото и доверените съдружници, на които сте поверили транспортирането на пратките. Що се отнася до вас, тези пратки са отчетени. Както сами признахте, вие очаквате известен процент загуби. Щом получавате обичайната си печалба, нямате никаква причина да си мислите, че ви мамят.

И двамата близнаци бяха втренчили гневни погледи в него.

– Откъде знаеш това? – рязко изръмжа вторият близък.

– Защото, както ви казах, съм работил в Бюрото за борба с наркотиците. Самият аз не съм вземал подкупи. Бях едно от добрите момчета. Така мислех за себе си и като истински глупак си вършех работата. Но

аз не съм сляп. Виждах какво става около мен. Проблемът е там, че борбата с наркотиците е като всяка друга полицейска работа. Никой не се опълчва срещу колегите си. Така че трябваше да си мълча. А после...

Като се намръщи, Бюканън изпи на един дъх поредната чаша текила.

– Да? А после? – Вторият близък се наведе към него.

– Това не ви засяга.

– При цялото ми уважение, като имам пред вид причината да се срещнем тук, твърде много ни засяга.

– Имах лични проблеми – каза Бюканън.

– Всички имаме. Ние сме хора с опит. Твърде добре разбираме личните проблеми. Няма нужда да се засягаш. Кажете си болката. Това е добре за душата. Какви проблеми би могъл...?

– Предпочитам да не говоря за това – Бюканън нарочно остави лакътя си да се хлъзне по масата, сякаш текилата беше започнала да му действа. – Казах ви това, за което съм дошъл. Знаете как да се свържете с мен. Използвайте връзките си, за да проучите офшорните банкови сметки на съдружниците си. Когато установите, че съм ви казал истината, надявам се да решите, че тримата можем да действваме съвместно.

Бюканън хвърли поглед към стълбите, които водеха към ресторанта и сърцето му сякаш престана да бие. Очите му се спряха на позната физиономия – някакъв американец, придружаван от обилно гримирана мексиканка, облечена с къса, доста изрязана рокля, приближиха към сервитьора и поискаха да ги настани. Американецът беше около четиридесетгодишен, висок, с много широки рамене и едър гръден кош. Пясъчнорусата му коса беше късо подстригана и вчесана назад. Големият му корем издуваше зелената му, твърде тясна фланелка и висеше над колана на увисналите му джинси. Беше обут с маратонки и без да престава да пуши, даваше нареждания на сервитьора.

О, Господи, помисли си Бюканън. Мислите му бясно препускаха. Как ще...?

Първият близък поклати глава.

– Твърде много неща около теб ни притесняват.

Изпълнен с отчаяно желание да избегне срещата с мъжа, който беше влязъл в ресторанта, Бюканън насочи вниманието си към двамата си противници.

– Крофорд! – прогърмя глас.

Бюканън не даде вид, че го е чул.

– Какво точно ви притеснява?

– Крофорд! Господи, доста време не сме се виждали – гръмовният глас рязко секна и премина в тютюнджийска кашлица.

Бюканън продължи да насочва вниманието си единствено върху противниците си.

– Крофорд! – гласът избумтя по-силно. – Да не си оглушал? Не ме ли чуваш? Къде, по дяволите, изчезна след Ирак? – Гласът рязко се открояваше заради провлечения си тексаски акцент. – Като ни натовариха на самолета за Германия и кацнахме във Франкфурт, исках да те почерпя, за да отпразнуваме измъкването си от онази проклетата арабска дупка. Но както си стоеше в залата на летището, с всички онези чиновници, дето ни поздравяваха и репортерите, дето ни снимаха с камери, изведнъж пропадна като счупена глава на сонда в сух кладенец.

Провлеченият глас избумтя толкова близо, че Бюканън просто трябваше да му обърне внимание. Той отмести очи от двамата си притеснени противници и ги вдигна към надвисналото над него зачервено от слънце и алкохол лице на пълния американец.

– Извинете? – каза той.

– Крофорд. Не позна ли старото си другарче? Аз съм, Големия Боб Бейли. Хайде, не може да си ме забравил. Нали заедно търкахме нарочете в Кувейт Сити и Багдад. Господи, кой би повярвал, че онзи откачалник наистина смята, че ще му се размине за нахлуването в Кувейт? На доста трудни работи съм се хващал, ама когато онез танкове се появиха на обекта ни, признавам си, така дяволски се изплаших, че...

Бюканън объркано поклати глава.

– Крофорд, да не си пипнал някаква остатъчна травма или както там й викаха психарите, дето ми надуваха цял ден главата в Германия? Да не си пил повече от мен? Аз съм Големия Боб Бейли. Двамата с теб и още куп американски сондьори заедно ни взеха за заложници.

– Радвам се да се запознаем, Боб – каза Бюканън. – Но очевидно ме бъркаш с някого.

Близнаците напрегнато наблюдаваха Бюканън.

– О, я стига! Името ти е Крофорд! – отсече пълният американец. – Джим Крофорд.

– Съжалявам. Казвам се Ед Потър.

– Ама...

– Говоря сериозно, не съм Джим Крофорд. Аз съм Ед Потър и никога не съм те виждал. А колкото до този Джим Крофорд... би трябвало много да приличам на него.

– Не само приличаш, и това е факт.

– Но ти очевидно грешаш. Аз не съм този, за когото ме вземаш.

Близнаците наблюдаваха Бюканън със стаен дъх.

– Дявол да го... – американецът се смути, а по зачервеното му от слънце и алкохол лице се изписа объркване. – Извинявай, друже. Бих се заклел... Май здраво съм вързал кърките. Слушай, съжалявам за притеснението, хайде, нека почерпя теб и двамата ти приятели по едно. Бог ми е свидетел, че не исках да те притеснявам – американецът отстъпи назад и като се олюляваше леко, се отдалечи.

– Няма проблем – каза Бюканън.

Но проблем наистина имаше. *Голям проблем*. Един от кошмарите, при мисълта за които Бюканън се ужасяваше, беше рискът човек, когото познаваше от предишна задача, да се появи неочаквано при изпълнението на настоящата. Два пъти в кариерата на Бюканън се беше случвало негови колеги-специалисти да влизат в места, избрани от него за среща (кръчма в Лондон и кафене в Париж), където Бюканън използваше фалшива самоличност, за да вербува информатори, които можеха да му помогнат да се внедри в терористични организации. Във всеки от тези случаи Бюканън беше забелязал едва доловим проблисък на разпознаване в погледите на колегите си. За момент той беше изпитал притеснение. Неговите колеги обаче, подчинявайки се на задължителното за професията им правило, не бяха обърнали никакво внимание на Бюканън и скоро, когато бяха сметнали, че е напълно естествено, бяха напуснали тези места.

Но докато Бюканън можеше да разчита на дискретност от страна на професионалистите, нямаше никакъв начин да се предпази от спонтанната реакция на някой цивилен, когото беше срещнал по време на друга мисия, цивилен, който нямаше никаква представа за истинската професия на Бюканън.

Пълният американец, който в момента объркан крачеше към масата, където го чакаше придружителката му, наистина познаваше Бюканън от Кувейт Сити, а после и от Багдад, а името на Бюканън по онова време наистина беше Джим Крофорд. Преди офанзивата на Съюзниците Бюканън беше спуснат с парашут в Кувейт, за да събере сведения за иракската отбрана. Беше заровил парашута в пустинята, а след това продължил пеш в мрака към светлините на Кувейт Сити. Беше облечен в цивилни дрехи – изцапана работна риза и джинси – и носеше документи, които го представяха като американски работник на нефтените

кладенци от Оклахома. Ако го спряха, щеше да каже, че се крие след нападението на иракчаните. Неколкодневната му брада, сплъстената коса и изтощен вид щяха да подсилят ефекта от разказа му. В продължение на три седмици с помощта на симпатизанти на Съюзниците той беше предавал чрез малка радиостанция важна информация на шефовете си, но точно преди да го изтеглят с подводница се беше натъкнал на един иракски патрул по пътя към брега.

Нямаше нищо чудно в това, че Големия Боб Бейли поклати обърканата глава, когато седна на масата в ресторанта до придружителката си. В края на краищата Бюканън беше прекарал цял месец с Бейли и други пленени работници от нефтените кладенци, затворени първо в полуразрушен хотел в Кувейт Сити, а после в един от няколкото камиона, с които американците бяха прехвърлени от Кувейт в Ирак, и най-накрая в един склад в Багдад.

След известно време Саддам Хюсеин беше освободил американците „като коледен подарък за Съединените щати“. С полети на Иракските авиолинии те бяха транспортирани до различни градове, един от които беше Франкфурт, Германия. По време на полета Големия Боб Бейли седеше до Бюканън. Той непрестанно приказваше с нервно облекчение как смята като кацнат, хубавичко да се натряска с добрия си стар приятел Джим Крофорд. Но когато влязоха в залата за пристигащи, Джим Крофорд изчезна сред тълпата, заобиколен от служители на Специални операции, облечени в цивилни дрехи, които бързо отведоха Бюканън в конспиративна квартира, където дълго време докладва за резултатите от мисията си.

Оттогава Бюканън беше изпълнил още дванадесет задачи и Големия Боб Бейли се беше превърнал просто в поредния почти забравен човек, пред когото Бюканън беше играл една от многобройните си роли.

Големия Боб Бейли. Дявол да го вземе, той беше спомен от друг живот. От няколко изминали живота. Нахлуването на Ирак в Кувейт отдавна вече беше история. Големия Боб Бейли беше просто един от второстепенните герои в...

Но в момента Големия Боб Бейли играеше главна роля в този живот, с учудване си помисли Бюканън.

И Големия Боб Бейли не преставаше да поглежда към Бюканън, присвил очи, поклащайки глава, сякаш вече беше не просто объркан, а ядосан, убеден, че Бюканън беше Джим Крофорд и обиден, че Бюканън не го признаваше.

Господи, помисли си Бюканън, той изглежда достатъчно вбесен, за

да се домъкне отново! Ако го направи, легендата ми съвсем ще отиде по дяволите. Тези двама мексикански търговци на наркотици не са останали живи толкова време, защото са били идиоти. Погледни очите им. Те вече се чудят какво става. Трябва да...

– Нещо подобно на една стара шега – каза той на първия близък – на юг от границата всички американци изглеждат еднакво, дори един за друг.

– Да – отговори първият близък.

– Много смешно – безизразно добави вторият близък.

– Но определено успя да привлече внимание към нас – продължи Бюканън.

– Мисля, че колкото по-бързо се измъкнем оттук, толкова по-добре – каза вторият близък. – И то преди онзи човек отново да дойде тук, което подозирам, че се кани да направи.

– Нямам нищо против. Да вървим – Бюканън се изправи и понечи да тръгне към стълбите, които водеха нагоре.

– Не, насам – каза вторият близък. Той докосна ръката на Бюканън и посочи към задния вход и плъзгащата се стъклена врата, която водеше към потъналата в мрак градина на хотела.

– Чудесна идея – каза Бюканън. – Ще се измъкнем по-бързо, без да привличаме излишно внимание – той даде знак на сервитьора, че е оставил пари на масата и се обърна към стъклената врата.

Щом Бюканън излезе от ресторанта и се озова във влажната, изпълнена с ухание градина, чу как стъклената врата се затваря след него и забеляза, че близнаците бяха застанали от двете му страни. Освен това забеляза, че все още стискаха салфетките, с които всеки от тях прикриваше пистолета в скута си и че салфетките не изглеждаха празни. Най-накрая забеляза как парче от нощта се измъква от високите храсти вляво от вратата, храсти, откъдето телохраниелят можеше спокойно да наблюдава през прозореца, докато Бюканън разговаряше с близнаците.

Телохраниелят беше мексиканец, необичайно висок и едър.

Както близнаците, той също държеше пистолет. Трудно можеше да се каже в мрака, но приличаше на 9-милиметров Берета, снабден със заглушител.

И също като своите шефове, телохраниелят гледаше намръщено.

– Кой, по дяволите, си ти? – попита първият близък, като сръга Бюканън в гърдите.

– Хей, какво... – опита се да възрази Бюканън.

– Много близо сме до прозорците на ресторанта. Някой отвътре може да ни види – предупреди брат си вторият близък. – Трябва да слезем на плажа.

– Да – каза първият близък. – Плажът. Шибаният плаж.

– *Todaya no.* Още не – обади се телохранителят. Той откачи от колана си ръчен детектор за метали и бързо, но старателно го прекара по тялото на Бюканън.

Детекторът за метали изписка три пъти.

– Токата на колана му. Ключовете му. Химикалка – каза телохранителят.

Нямаше нужда да обяснява, че в токата можеше да е скрит нож, че ключовете и химикалката можеха да послужат като оръжия.

– Свали си колана! – заповяда първият близък на Бюканън. – Хвърли ключовете и химикалката на земята.

– Какво има? Нищо не разбирам – продължи да протестира Бюканън.

Вторият близък измъкна пистолета си, 9-милиметров Браунинг.

– Прави каквото ти казват.

Телохранителят заби своята Берета в левия бъбрек на Бюканън.

– *Rapido. Ahora. Веднага.*

Бюканън се подчини, свали колана и го пусна заедно с ключовете си и химикалката.

Първият близък ги сграбчи. Вторият избута Бюканън към градината, далеч от ресторанта.

Като държеше ниско, за да не се вижда, своята Берета, телохранителят тръгна след тях.

Градината беше просторна, изпълнена с цъфтящи храсти, тихо плискащи се басейнчета и лъкатушещи пътеки. Тук-там от земята се подаваха малки разноцветни лампи, които осветяваха алеите, обагряха храстите и се отразяваха във водата на басейнчетата. Въпреки това, в сравнение с ослепителния блясък от прозорците на хотела, градината изглеждаше обгърната в мрак. Ако някой случайно погледнеше навън, щеше да види неясните, движещи се силуети на четирима мъже, излезли да се поразходят, помисли си Бюканън. Един наблюдател в никакъв случай нямаше да забележи, че трима от мъжете държаха пистолети. Не че това имаше значение. Дори някой да забележеше оръжията и се

почувстваше длъжен да се обади на полицията по телефона, това, което щеше да се случи, щеше вече да е свършило, докато полицаите пристигнеха.

Докато Бюканън крачеше по алеята към плисъка на вълните, той преценяваше възможностите си. Едната беше да се възползва от мрака в градината, да се справи с нападателите си и да избяга, като използва храстите за прикритие, в случай, че някой от тримата мексиканци оцелее след ръкопашната схватка и започнеше да стреля. Или, най-малко, Бюканън можеше да се опита да избяга. Проблемът беше, че нападателите му щяха да очакват възможния му опит да се възползва от тъмнината. Те щяха да бъдат подготвени за внезапно движение и веднага щом той го направеше, щяха да го застрелят. Заглушителят на Беретата в ръката на телохранителя щеше да попречи на хората в хотела да чуя звука от изстрела. Когато откриеха трупа на Бюканън, тримата мексиканци щяха да се намират далеч от района.

Но това не беше единственият проблем, помисли си Бюканън. Ако наистина успееше да изненада мексиканците, тъмнината, която отначало би му помогнала, щеше да се обърне срещу него. Трябваше само да се блъсне в някой невидим предмет, докато се бореше с нападателите си. Ако изгубеше равновесие...

Ала основният проблем – онзи, на който Бюканън отдаваше най-голямо значение – че мексиканците може би го заплашваха просто за да го изпитат. В края на краищата не можеше да очаква близнаците да повярват на легендата му само защото я беше представил уверено и убедително. Те щяха да искат всевъзможни доказателства за неговата искреност. *Всевъзможни*. Всяка подробност от измислената му биография щеше да издържи на щателна проверка. Шефовете на Бюканън се бяха погрижили за това. Една жена, оперативна служителка от управлението, играеше ролята на бившата съпруга на Ед Потър. Друг оперативен служител – мъж – играеше ролята на новия ѝ съпруг. И двамата бяха снабдени с всички необходими документи и фиктивни биографични данни, и двамата знаеха как да отговарят, ако някой започнеше да им задава въпроси. Няколко агенти от Бюрото за борба с наркотиците бяха готови да потвърдят, че са познавали Ед Потър по времето, когато е работил за Бюрото. Освен това служебната характеристика на Ед Потър от Бюрото беше въведена в личното му досие в правителствените компютри.

Но може би противниците на Бюканън щяха да приемат, че той ще разполага с неопровержима легенда. В такъв случай, по какъв друг начин биха могли да проверят дали той наистина е този, за когото се

представя.

Колкото повече мислеше за това Бюканън, толкова повече му се струваше, че въпросът се свежда до това дали близнаците наистина са разгневени или само се преструват. Дали те щяха да се усъмнят в него само защото някакъв пиян американец беше заявил, че го познава като Джим Крофорд? А не беше ли по-вероятно близнаците да използват твърдението на пияния американец като предлог да сплашат Бюканън, да го накарат да се почувства беззащитен, да направят всичко възможно, за да открият някаква слабост в поведението му?

Пласт след пласт. Нищо не е очевидно само по себе си, смутено помисли Бюканън, докато нападателите му го бутеха по пътеката към приглушените светлини на някакъв бар на открито, който се намираще до самия бряг.

Островърхият сламен покрив на бара се крепеше на дървени греди. Нямаше стени. Овалният плот беше заобиколен от бамбукови масички и столове, откъдето неколцината останали да си допият посетители имаха изглед към увенчаните с бели гребени вълни в мрака. Част от хотела граничеше с градината, така че единственият начин Бюканън и противниците му да стигнат до плажа беше да минат покрай бара.

– Не очаквай тези хора да ти се притекат на помощ – прошепна първият близък, който вървеше от дясната страна на Бюканън, когато наближиха бара. – Ако вдигнеш шум, ще те застреляме пред тях. За нас те нямат никакво значение.

– Те са пияни, а ние сме в сенките. Няма да има никаква полза от тях като свидетели – добави вторият близък вляво от Бюканън.

– Нито пък могат да видят пистолета ми. Покрил съм го с якето си. Можеш да бъдеш сигурен, че съм го насочил към гръбнака ти – каза телохранителят, който крачеше зад Бюканън.

– Хайде да успокоим топката, а? Нещо тук ми убягва. Защо са всички тези приказки за стрелба? – попита Бюканън. – Ще ми се тримата да се успокоите и да ми обясните какво става. Дойдох при вас с най-добри намерения. Не бях въоръжен. С нищо не ви заплашвам. И изведнъж вие...

– Млъкни, докато подминем хората в бара – промърмори на испански първият близък.

– Или следващата дума, която произнесеш, ще ти бъде последна – каза вторият близък. -Entiende? Разбираш ли?

– Логиката ви е желязна – отговори Бюканън.

Няколко туристи вдигнаха очи от чашите с коктейли, когато

Бюканън и останалите трима минаха край тях. След това един от туристите завърши някакъв виц и всички на масата се разсмяха.

Този изблик на смях от близката маса беше толкова гръмогласен и неочакван, че близнаците се сепнаха и извърнаха глави към шума. Телохраниелят вероятно също се беше изненадал. Нямаше начин Бюканън със сигурност да разбере. Все пак шансът беше на негова страна. В този момент би могъл да го направи. Би могъл да се възползва от объркването им, да забие ръбовете на дланите си в ларинксите на двамата близнаци, да замахне назад и встрани с левия си крак, за да строши коляното на телохраниеля, да се извърне и да сграбчи китката на ръката, в която стискаше Беретата. Би могъл да направи това за по-малко от две секунди. Светлината от бара му даваше възможност да види, че нямаше да има нужда да се притеснява за точността на ударите. Мъчителната болка в гърлата на близнаците щеше да им попречи да поемат дъх. Изплашени, опитващи се да напълнят дробовете си с въздух, те нямаше да имат време да си помислят да застрелят Бюканън, не и преди той да е свършил с телохраниеля и да се е обърнал, за да приключи с тях. Това щеше да му отнеме още една или две секунди. Общо четири секунди. И Бюканън щеше да бъде в безопасност.

Но колкото и да беше уверен в успеха си, Бюканън не го направи. Защото важното не беше неговата безопасност. Ако всичко, за което се тревожеше, беше собствената му безопасност, той най-напред не би приел тази задача.

Задачата. Това беше важното.

Смехът постепенно стихна. Докато близнаците и техния телохраниел, възвърнали самообладанието си, подминаваха заедно с Бюканън бара, докато приближаваха потъналия в мрак плаж, Бюканън се запита: Как би обяснил това на своите шефове? Мога да си представя изражението на лицата им, ако им кажа, че мисията е пропаднала, защото толкова съм се изнервил, че съм убил противниците си. С кариерата ми ще бъде свършено.

Не за първи път някой насочва пистолет към теб. Много добре знаеш, по време на тази задача това рано или късно щеше да се случи. Тези типове не са глупаци. Освен това никога няма да ти се доверят, докато не разберат дали можеш да се справяш със стреса. Остави ги да го направят. Успокой се. Продължавай да играеш ролята си.

Но какво би направил Ед Потър? – запита се Бюканън. Нямаше ли един корумпиран бивш служител на Бюрото за борба с наркотиците да се опита да избяга, ако си помислеше, че търговците на наркотици,

чийто бизнес искаше да измъкне изпод носа им, са решили, че ще рискуват по-малко, ако го убият, отколкото ако той стане техен съдружник?

Може би, помисли си Бюканън. Ед Потър можеше да се опита да избяга. В края на краищата той е по-различен от мен. Той не е бил обучен като мен. Но ако аз се държа така, както Ед Потър би се държал наистина, съществува голяма вероятност да ме убият. Трябва да променя ролята. Точно в този момент публиката очаква дали няма да проявя слабост.

Но, Господ ми е свидетел, че няма да дочака подобна проява.

Тротоарът на „Клуб Интернационал“ се простираше успоредно на брега. Звездите светеха ярко, макар че луната все още не беше изгряла. Откъм океана в мрака подухваше хладен вятър. От останалия зад тях бар отекна нов изблик смях, приглушен от редицата високи храсти и високата до кръста стена. Бюканън спря на края на тротоара.

– Добре – каза той. – Ето го плажа. Хубав е, наистина е хубав. А сега, няма ли да приберете тези пистолети и да ми кажете защо, в името на Бога, е всичко това. Не съм направил нищо, за да...

– В името на Бога? – попита първият близък и бутна Бюканън от тротоара на пясъка. – Да, име. Много имена. Затова е всичко. Ед Потър. Джим Крофорд...

Бюканън почувства как обувките му потъват в пясъка и се извърна с лице към близнаците и техния телохранител, застанали на тротоара, малко по-високо от него.

– Само защото някакъв пияница си мисли, че ме познава? На вас не ви ли се е случило да ви сбъркат?

– Единственият човек, с когото са ме бъркали, е брат ми – каза вторият близък. – Не вярвам в случайностите. Не вярвам, че по средата на разговор за моя бизнес и безопасността ми мога да си позволя да пренебрегна някой – пиян или не – който ме прекъсва, за да ми каже, че човекът, с когото говоря, не е този, за когото се представя.

– Хайде де. Та този пияница призна, че е сбъркал – настоя Бюканън.

– Но не изглеждаше убеден – троснато заяви първият близък.

Два тъмни силуета приближиха по плажа. Бюканън и противниците му млъкнаха. Мексиканците застинаха. Когато силуетите приближиха достатъчно, Бюканън успя да различи мъж и жена – американци, около

двадесетгодишни, които се държаха за ръце. Двамата сякаш не обръщаха внимание на заобикалящия ги свят, вгълбени единствено един в друг. Те продължиха да вървят по плажа, подминаха и изчезнаха в мрака.

– Не можем да останем тук – каза вторият близък. – Ще дойдат други хора. Все още сме твърде близо до хотела, особено до бара.

– Но аз искам да изясним този въпрос – отговори първият близък.
– Искам да го изясним веднага.

Телохранилелят огледа плажа и посочи с ръка:

– Хей там.

Бюканън се огледа. Близо до увенчаните с бели гребени вълни ясно се открояваха очертанията на няколко сенника. Малките постройки имаха наклонени покриви от палмови листа, захванати за двуметрови дървени колове. Между тях бяха пръснати бели като гребените на вълните пластмасови масички и столове.

– Добре е – каза първият близък.

Мексиканците слязоха от тротоара на пясъка и бутнаха Бюканън толкова силно, че Ед Потър не би могъл да устои на тласъка, затова Бюканън се престори, че се олюлява.

– Мърдай! Проклети да сте и ти, и майка ти, мърдай! – каза първият близък.

Като продължи да се олюлява, Бюканън се обърна напред към безлюдните навеси. Мексиканецът отново го бутна и Бюканън залитна, като се опитваше да запази равновесие. Обувките му потъгнаха в пясъка.

Адреналинът накара стомаха му да пламне. Запита се дали не е бил прав, когато по-рано беше изпитал желание да се защити. Нещата все още не бяха излезли от контрол. Но първият близък беше започнал да се ядосва. Обидите и бутането зачестиха и Бюканън се запита дали те наистина бяха преструвка. Или бяха съвсем истински?

Ако се преструва, ще се проваля, ако не отвърна на някои от тези обиди. Ако този тип ме блъсне по-силно, ако не съм подготвен за удара и не го омекотя, той ще ме събори. Ще реши, че не съм достоен за уважение, ако не се престоря, че оказвам съпротива.

Но колко точно съпротива мога да окажа и все пак да си остана Ед Потър? И колко точно съпротива би задоволила близката, без да го накара наистина да се разгневи?

Този въпрос не даваше мира на Бюканън:

А ако той изобщо не се преструва?

Когато Бюканън стигна до сенника, първият близък отново го блъсна и го събори върху пластмасовата маса. Бюканън се стегна и се

обърна.

– Достатъчно! Не ме блъскайте повече! Ако имате въпроси, питайте. Ще ви обясня всичко, което ви притеснява. Мога да разсея това недоразумение. Но, дявол да го вземе, не ме блъскайте повече!

– Да не те блъскам? – първият близък пристъпи към Бюканън, сграбчи пищяла му, изви го с юмрук, след това го повдигна и Бюканън изпита усещането, че виси във въздуха. – Иска ми се да навра ръка в гърлото ти и да ти изтръгна червата.

Бюканън усети дъха му, пропит от текила.

Близнакът рязко пусна пищяла му.

Бюканън се престори, че рухва, свлече се отново върху масата, този път по гръб вместо върху гърдите си. Трябваше да мобилизира цялото си самообладание, за да не отвърне на грубостите.

Мисията, не преставаше да си повтаря той. Не можеш да изложиш на опасност мисията. Не можеш да се отбраняваш, докато не разбереш със сигурност, че иска да те убие. Засега само те блъска, обижда и заплашва. Тези причини не са достатъчни, за да прекратиш мисията и да отвърнеш със смъртоносна сила.

Заобиколен от тъмнина, разкъсвана единствено от проблясващите зад близнаците и техния телохранител светлини на хотела, Бюканън се втренчи в първия близък, който отново го сграбчи, изправи го грубо на крака и го бутна на един от столовете. Гръбнакът на Бюканън се удари в пластмасовата облегалка. Зад него се плискаха вълни.

– Твърдиш, че можеш да обясниш? Давай тогава. Обяснявай. Ще бъде забавно да чуем – близнакът внезапно притисна дулото на своя девет милиметров Браунинг в челото на Бюканън – как възнамеряваш да разсееш това, както казваш, недоразумение.

Това почти го накара да действа. Пулсът на Бюканън се ускори. Мускулите му се стегнаха. Като пое въздух, той се приготви да...

Но близнакът не беше вкарал патрон в цевта на пистолета си, забеляза Бюканън, а и Браунингът нямаше заглушител. Ако има намерение да ме убие, той определено няма да иска да се вдигне шум. Ще използва Беретата на телохранителя, която има заглушител, за да не привлече вниманието на хората в бара.

Все още е възможно всичко това да е игра.

Плувал в пот, докато се опитваше да събере сили, Бюканън видя как вторият близък приближава.

Мъжът спря до брат си и погледна надолу. Дори в мрака очите му блестяха като на ястреб.

– Слушай внимателно – каза той на Бюканън. – Ще говорим за имена. Но не за името, с което онзи пиян американец те нарече в ресторанта. Не за Джим Крофорд, или поне не само за Джим Крофорд. И не само за Ед Потър. За други имена. Много други имена. Възщност, толкова много, че ми е трудно да запомня всички. – Той извади от джоба на сакоето си сгънат лист. – Ти ни даде списък с имена на наши сътрудници, за които твърдиш, че са ни предали. Е, аз имам друг списък с други имена.

Той разгърна листа и го освети с малко джобно фенерче, за да може да чете.

– Джон Блок, Ричард Дейвис, Пол Хигинс, Андрю Макинтош, Хенри Дейвънпорт, Уолтър Нютън, Майкъл Гейлър, Уилям Хановър, Стюарт Малик...

О, мамка му, помисли си Бюканън.

Вторият близък спря да чете, взря се в листа с присвити очи, поклати глава и въздъхна.

– Има още няколко имена. Но и тези са достатъчни, за да подкрепя думите си – той отново сгъна листа, пхна го в джоба на сакоето си и изведнъж приближи фенерчето до лицето на Бюканън, като го насочи в дясното му око.

Бюканън извърна лице, за да избегне светлината.

Но телохранителят се беше преместил зад Бюканън и рязко стовари ръцете си върху слепоочията му, при което ушите на Бюканън писнаха. Внезапният, зашеметяващ натиск на ръцете беше като менгеме. Бюканън се опита, но не успя да извърне лицето си. Не можеше да избяга от ослепителния блясък на тънкия лъч светлина, насочен право в окото му. Той посегна да сграбчи кутретата на телохранителя и да ги счупи, за да го накара да разхлаби хватката си.

Но Бюканън замръзна на място, когато първият близък вкара патрон в Браунинга, чиято цев притискаше в лявото му слепоочие. Господи, помисли си Бюканън, той май ще го направи!

– Буено. Муу буено – каза първият близък. – Не си търси бялата.

Фенерчето продължаваше да свети в око на Бюканън. Той примигна няколко пъти, после затвори клепача си, но все още виждаше светлината през тънката кожа. Стисна по-силно клепача. Груба ръка го сграбчи за бузата, впи се в клепача му и насила го отвори. Светлината отново заблестя. Бюканън изведнъж усети очната си ябълка гореща, суха и подута. Светлината приличаше на нажежена до червено гореща игла, която заплашваше да пробие окото му, сякаш то беше гнойна пъпка.

Бюканън трябваше да извика на помощ цялото си самообладание, за да не реагира, да не се опита да се изтръгне от ръцете, които го бяха приковали, защото не хранеше никакво съмнение, че ако отново се опиташе да се защити, първият близък щеше да му пръсне мозъка.

– Bueno – повтори първият близък. – Muy bueno. Excelente. А сега, ако искаш да живееш, ще ни кажеш какво е общото между всички тези имена, които брат ми прочете. Помисли си добре преди да отговориш.

Той притисна по силно дулото на Браунинга в слепоочието на Бюканън.

– Не мога да върша бизнес, да уважавам и да понасям лъжците. Имената. Каква е тяхната тайна.

Бюканън преглътна. Гласът му беше дрезгав.

– Всички са мои.

Изведнъж всичко потъна в тишина. Бюканън чуваше само плиска на вълните и усещаше ударите на сърцето си. После, в далечината, от външния бар на хотела отекна смях, който наруши покоя на нощта. Близнаците и телохраниелят сякаш замръзнаха. След това изведнъж се раздвижиха. Първият близък свали пистолета, вторият отпусна десния клепач на Бюканън и изгаси фенерчето, а телохраниелят свали подобните си на менгеме ръце от слепоочията на Бюканън. Първият близък изгледа Бюканън изпитателно.

– Не очаквах да чуя истината. – Той седна на стола до Бюканън и сложи Браунинга на масата, така че цевта да сочи към Бюканън, но ръката му остана върху пистолета. – Попитах те преди. Пак ще те попитам. Кой си ти?

– Ед Потър – Бюканън затвори десния си клепач и започна да го разтрива. Имаше чувството, че лъчът на фенерчето продължава болезнено да пронизва окото му.

– И не си Джон Блок? Или Ричард Дейвис? Или Пол Хигинс? – попита първият близък.

– Или Джим Крофорд? – добави вторият близък.

– Никога не съм чувал за Джим Крофорд! – каза Бюканън. – Не знам за какво, дявол да го вземе, говореше онзи пияница в ресторанта. Що се отнася до Джон Блок, Ричард Дейвис и Пол Хигинс, те са... Как разбрахте за тези мои имена?

– Нямах право да задаваш въпроси – първият близък потупа с цевта на пистолета по масата. – Защо използваш тези имена?

– Аз не съм глупак – дясното око на Бюканън започна да сълзи. Той продължаваше да стиска клепача и да се взира в противниците си с другото. – Какво очаквате, че ще дойда в Мексико, ще започна да прекарвам нелегално наркотици на север и оръжия на юг, и ще използвам истинското си име? Дори и в Щатите, ако търгувах с наркотици, щях да използвам фалшиво име. Тук, в Мексико, където един уаnquí винаги са набива в очи, имам още повече причини да използвам фалшиво име.

Вторият близък включи и изключи фенерчето, сякаш в знак на предупреждение.

– Едно фалшиво име – това го разбирам.

– Но защо толкова много фалшиви имена? – първият близък продължаваше да потупва по масата с цевта на пистолета.

– Вижте, казах ви, че имам бизнес и на други места, освен Канкун – заяви Бюканън. – Имам бази в Мерида, Акапулко, Пуерто Ваярта и още в няколко курорта, които не съм споменал.

– Но ще ги кажеш – поклати глава вторият близък. – Ще ги кажеш. – Гласът му беше хриплив от гняв. – Имената. Искам да чуя за тези имена.

Бюканън бавно отвори дясното си око. Зрението му все още беше притъпено от блясъка на фенерчето. Ако опитът му да ги заблуди не успееше, те щяха да се опитат да го убият. Щеше да има борба (ако имаше късмет и възможност да се опита да се защити), но нямаше кой знае какъв шанс да оцелее в сбиване срещу трима души, докато зрението му все още беше притъпено.

– Отговори! – излая вторият близък.

– Приемам за дадено, че когато някой американец се опитва да върши незаконен бизнес в чужда страна, трябва да си намери помощници от местните хора – каза Бюканън. – Тези хора могат да ходят навсякъде и да правят неща, които този американец не би дръзнал да върши без да се изложи на опасност от разкриване. Трябва да се дават подкупи на служителите от местната власт. Наркотиците трябва да се вземат от доставчиците. След това на тези доставчици трябва да се плати с оръжие. Няма никакъв начин аз да се опитам да подкупя мексикански полицаи. Колкото и да са подкупни, те могат да решат точно този гринго да послужи за пример и да ме тикнат в затвора за сто години. Предпочитам някой друг да поеме риска да взима наркотиците и да доставя оръжията, особено когато става дума за сделки с онези побъркани копелета от картела Меделин. Да си го кажем направо – мексиканците са толкова бедни, че има хиляди младежи, които с радост ще рискуват живота си, ако

им плащам това, което за тях е цяло състояние, а за мен е нищо. Разбира се, трябват ми хора във всеки курорт, където правя бизнес, а докато съм в тези курорти ми трябва някаква легенда, за да оправдая присъствието си. Ако някой турист започне да се появява през няколко седмици, той неминуемо ще привлече внимание върху себе си. Докато за един бизнесмен няма такава опасност, а най-често срещаните американски бизнесмени в курортите на Мексико са онези, които продават ваканционно време в луксозни апартаменти. Американските туристи нямат доверие в мексиканските търговци, които предлагат същата услуга. Но биха се доверили на един американец. Като използвах фалшиви имена във всички курорти, където имам бази, аз успях да убедя властите, че развивам съвсем законна дейност. Разбира се, във всеки курорт използвам различно име като за всяко от тях имам фалшиви документи. И в това е основното ми предимство. Ако полицията успее да залови някои от мексиканците, които използвам в различните курорти, или пък някой от доставчиците се обърне срещу мен и започне да ги разпитва, хората ми не знаят кое от фалшивите имена използвам. Те не знаят къде живея или върша бизнес. Аз решавам кога да се свържа с тях, затова те не могат да насочат полицията или доставчиците на наркотици към мен. Името, под което всеки от тези хора ме познава, също е фалшиво, но разбира се, нямам нужда от документи за самоличност за всички тези имена.

Първият близък се наведе напред с ръка върху пистолета.

– Продължавай!

– Всеки от хората, за които се представям, се облича по определен начин, предпочита различни храни, има свои характерни особености. Един може да върви прегърбен, а друг да има стойка на бивш военен. Трети може леко да заеква. Четвърти може да сресва косата си назад. Или да има очила. Или да носи бейзболна шапка. У всеки има нещо запомнящо се. По този начин, ако полицията започне да разпитва за мъж с определено име и маниери, трудно би могла да го открие, защото тези маниери са фалшиви, също като имената. Както споменах, когато в ресторанта онзи пиян американец ме обърка с друг човек, неговата грешка бе подобна на онази шега, че за американците всички чужденци изглеждат еднакво. Е, тази шега може да се обърне. За мексиканците всички американци си приличат. Ние сме дебели. Тромави. Имаме много пари, но сме свидливи. Шумни сме. Държим се грубо. Така че местните хора, които използвам, ще запомнят всеки американец, чиито индивидуални особености могат лесно да бъдат описани, и ако бъдат принудени да ги опишат, например „той има очила и винаги носи бейзболна шапка“ на

някой враг, аз просто трябва да променя маниерите си, да се смеси с останалите американци и да стана невидим.

Бюканън погледна близнаците и се запита дали е успял да ги убеди.

Първият близък се намръщи.

– След като използваш толкова много фалшиви имена, как можем да сме сигурни, че наистина си Ед Потър?

– Каква причина бих имал да ви излъжа? Трябваше да ви кажа истинското си име, иначе нямаше да можете да ме проверите и да установите, че не представлявам заплаха за вас.

Бюканън зачака, като се надяваше, че е успял да разсее съмненията им. Той се беше придържал към едно от основните правила, валидни за операции от подобен род. Ако някой те притисне, ако се усъмни в теб и е на път да те разкрие, най-добре можеш да се защитиш с истината, или по-скоро с версия на истината, като я представиш по такъв начин, че да не изложиш мисията на опасност от провал, и все пак да прозвучи достатъчно убедително, за да разсее недоверието на противника. В този случай Бюканън си беше създал легенда, както бе обяснил на близнаците, но все пак разполагаше с още една – тази за Ед Потър. Втората беше предназначена да убеди близнаците да го приемат за съдружник. Но фалшивите имена, които беше използвал като търговец в луксозни апартаменти, както и останалите фалшиви имена, с които се представяше на вербуваните от него хора, не бяха предназначени да впечатлят близнаците и да покажат, че той може да им бъде от полза. Тези фалшиви самоличности бяха начин Бюканън да се предпази от мексиканското правителство, и най-вече да попречи на властите в Мексико да свържат незаконната му дейност с една секретна част на американската армия. Последното нещо, което шефовете на Бюканън желяеха, беше международен скандал. Всъщност, дори и да арестуваха Бюканън, докато се представяше за Ед Потър, дейността му по никакъв начин не можеше да отведе полицията до неговите шефове. Защото той разполагаше с още една легенда. Бюканън щеше да отрече пред властите, че някога е работил в Бюрото за борба с наркотиците, а едновременно шефовете му щяха да изтеглят и унищожат всички документи, доказващи тази фалшива самоличност. Той щеше да твърди, че е измислил цялата история с Бюрото, за да проникне в мрежата за търговия с наркотици. Щеше да твърди, защото за тази легенда също щеше да разполага със съответните доказателства, че е журналист на свободна практика, който е искал да напише репортаж за Мексиканската връзка за наркотици. Ако мексиканските власти се опитаха да разследват и тази легенда, те нямаше да

успеят да открият нищо, което да свързва Бюканън с подразделението за Специални операции на американската армия.

– Може би – каза първият близък. – Може би ще се споразумеем да работим заедно.

– Може би? – попита Бюканън. – Madre de Dios, какво трябва да направя, за да ви убедя?

– Първо ще съберем сведения за теб.

– Разбира се – каза Бюканън.

– После ще проверим дали някои от нашите съдружници наистина се опитват да ни изиграят, както твърдиш.

– Няма никакъв проблем. – Бюканън усети как го обзема победоносно чувство.

Успях да обърна всичко в моя полза, помисли си той. Преди пет минути бяха готови да ме убият, а аз се опитвах да реша дали ще ми се наложи да ги убия. Но постъпих правилно. Запазих спокойствие. Успях да ги убедя с думи. Мисията не е изложена на опасност от провал.

– Ще останеш с нас, докато направим проверката си за теб – каза вторият близък.

– Да остана с вас?

– Някакъв проблем ли ще има за теб? – попита първият близък.

– Всъщност, никакъв – отговори Бюканън. – Освен едно – да ме държите както затворник ще бъде лошо начало на съвместната ни работа.

– Да съм казал, че ще те затворим? – вторият близък се усмихна. – Ще бъдеш наш гост. Ще ти осигурим всички удобства.

Бюканън се опита да отвърне на усмивката му.

– Звучи ми добре. Ще мога да опитам вкуса на онзи живот, с който искам да свикна.

– Но има още един проблем – каза първият близък.

– О? И какъв е той? – Бюканън вътрешно се напрегна.

Вторият близък включи фенерчето и насочи лъча край дясното око на Бюканън.

– Пияният американец в ресторанта. Ще трябва да ни докажеш със сигурност, че не си бил в Кувейт и Ирак по времето, когато той твърди, че сте прекарвали заедно там.

– За Бога, все още ли продължавате да мислите за онзи пияница? Не разбирам как бих могъл да...

– Крофорд! – прогърмя мъжки глас в тъмнината близо до бара на хотела. Гласът беше дълбок, дрезгав и надебелял от алкохола.

– Какво беше това? – бързо попита първият близък.

О, не, помисли си Бюканън. О, Господи, не. Не и когато почти успях да възстановя пораженията от първия път.

– Крофорд! – отново извика Големия Боб Бейли. – Ти ли размахваш този фенер там?

От градината на хотела изплува едър силует на пълен мъж, който явно беше пил твърде много и сега с мъка вървеше по пясъка.

– Да, ти, дявол да го вземе! На теб викам, Крофорд! На теб и на онез мексиканчета, дето бърбориш с тях под онзи тежкарски плажен чадър или каквото и да е там, по дяволите! – Той приближи, като дишаше тежко. – Ти, копеле такова, искам направо да ми кажеш! Искам да знам защо ме лъжеш! Защото ти и аз, и двамата знаем, че името ти е Джим Крофорд! И двамата знаем, че заедно търкахме наровите в Кувейт и Ирак! Защо не искаш да си признаеш? Откъде-накъде ще ме правиш на глупак? Или си мислиш, че не ме бива да пия с теб и твоите мексикански приятелчета, а?

– Това не ми харесва – каза първият близък.

– Нещо не е наред – каза вторият близък.

– Никак не е наред – първият близък извърна поглед от силуета на Големия Боб Бейли, който тромаво вървеше към тях, и впи очи в Бюканън. – Ще си имаме неприятности с теб. Вие, американците, обичате да казвате „отваряй си очите на четири, за да не съжаляваш“.

– Той е просто един пияница! – отговори Бюканън.

– Крофорд! – извика Големия Боб Бейли.

Нямам друг избор, помисли си Бюканън.

– Застреляй го! – каза първият близък на телохранителя.

– Трябва да...!

– На теб говоря! – Големия Боб Бейли залитна. – Крофорд! За Бога, отговори!

– Застреляй и двамата! – каза вторият близък на телохранителя.

Но Бюканън вече беше в движение. Той скочи от пластмасовия стол и се хвърли наляво, към първия близък и пистолета на масата, върху който мексиканецът беше сложил ръката си.

Телохранителят, който се намираще зад Бюканън, стреля. Със заглушител на цевта, изстрелът на Беретата му прозвуча като приглушено пукане. Куршумът не успя да улучи Бюканън в тила, но по време на скока дясното му рамо се беше озовало на мястото на главата му и

куршумът се вряза в мускула, отстрани на рамото. Преди телохранителят да успее да стреля повторно, Бюканън беше връхлетял върху първия близък, събори го от стола му, като едновременно посегна към Браунинга. Но първият близък не го пускаше.

– Стреляй! – извика вторият близък на телохранителя.

– Не мога! Ще улуча брат ти!

– Крофорд, какво, по дяволите, става? – извика Големия Боб Бейли.

Като се претърколи в пясъка, Бюканън се опита да задържи първия близък близо до себе си, докато се бореше за пистолета.

– Иди по-близо! – каза вторият близък на телохранителя. – Аз ще ти светя с фенерчето!

Бюканън усети как кръвта пулсира в рамото му. Тя се стичаше от раната, размазваше се по него и първия близък, като пречеше на Бюканън да го държи здраво и да го използва като щит. Докато се търкаляше, пясъкът драскаше раната му. Ако стоеше изправен, кръвта щеше да потече надолу по ръката и да намокри пръстите му, така че нямаше да успее да изтръгне пистолета от ръката на първия близък. Но той лежеше и пръстите му оставаха сухи. Бюканън видя как телохранителят и вторият близък се втурнаха към него. Чу как Големия Боб Бейли отново извика „Крофорд!“. И в този миг първият близък внезапно натисна спусъка. За разлика от оръжието на телохранителя Браунинга на близка нямаше заглушител. Шумът от изстрела беше оглушителен. Телохранителят и вторият близък изругаха и се хвърлиха на пясъка. Ушите на Бюканън, които още пищяха след силния удар на телохранителя по главата му, запищяха още по-силно от изстрела, който се беше разнесъл до него. В дясното му око все още се беше запечатал остатъчен образ от блясъка на джобното фенерче, което вторият близък беше насочил право в него. Като разчиташе повече на допир, отколкото на зрението си, Бюканън се претърколи и продължи да се бори с първия близък за пистолета. Рамото го болеше и беше започнало да изтръпва.

Първият близък отново стреля. Доколкото Бюканън успя да види, куршумът излетя право нагоре и прониза палмовите листа, които служеха за покрив на сенника. Но проблясъкът от цевта на пистолета причини болка на и без това влошеното зрение на Бюканън.

– Господи! – чу той как извика Големия Боб Бейли.

Въпреки пищенето в ушите той успя да чуе и далечните възклицания, които се разнесоха от външния бар на хотела и видя как телохранителят и вторият близък отново се хвърлиха към него. В този момент внезапно успя да сграбчи десния палец на първия близък, завъртя го и

го изви назад.

Палецът се счупи в средната става с тих звук, който приличаше повече на скърцане, отколкото на изпукване. Първият близък изпищя и инстинктивно отпусна ръката, с която държеше пистолета, за да я облекчи и да намали натоварването на палеца. В този момент Бюканън изтръгна пистолета и се претърколи. По окървавеното му рамо полепна пясък. Телохранителят стреля. Бюканън продължи да се търкаля. Куршумът се заби в пясъка до него. Той бързо натисна спусъка и стреля бързо четири пъти. Зрението му все още беше влошено и трябваше да разчита на останалите си сетива – на допира на пясъка, който хвърчеше изпод обувките на телохранителя, който бягаше към него, на звука от приглушеното изпукване на неговата Берета със заглушител – за да успее да определи позицията на телохранителя. Три от куршумите уцелиха телохранителя и го отхвърлиха назад. Бюканън веднага се извърна, насочи пистолета наляво и стреля два пъти, като улучи втория близък в стомаха и гърдите. Изпод разкопчаната му копринена риза бликна кръв, той се преви на две и рухна.

Но телохранителят все още се държеше на крака. Бюканън го беше улучил три пъти и въпреки това мъжът изглеждаше само зашеметен. Бюканън веднага разбра, че трите куршума бяха попаднали в гърдите на телохранителя и че мексиканецът му се беше сторил необикновено едър, защото под самото си носеше предпазна жилетка. Когато телохранителят възвърна равновесието си и се прицели отново, Бюканън го простреля в гърлото, в лявото око и в челото. Дори и в този момент той се уплаши, че телохранителят може инстинктивно да натисне спусъка. Бюканън се напрегна, завладян от отчаяно желание да запълзи назад. Но вместо да стреля, телохранителят се надигна, сякаш се опитваше да се изправи на пръсти, после се отпусна назад, като че ли искаше да се задържи на пети и рухна върху масата. В същия момент Бюканън дочу шум отдясно, извърна се на хълбок и простреля първия близък в лявото слепоочие. Кръв, дребни частици от кости и мозък – горещи и лепкави – изпръскаха лицето му.

Първият близък потръпна и издъхна.

Едва сега Бюканън си пое дълбоко дъх и потръпна, замаян от потока на адреналин. От изстрелите на Браунинга, който нямаше заглушител, болезненото пищене в ушите му се беше усилило. По навик, придобит с годините, той беше броил всеки изстрел, когато натискаше спусъка. Четири по телохранителя. Два по втория близък. Още три по телохранителя. Един по първия близък. Преди това първият близък беше

стрелял два пъти. Това правеше общо дванадесет. Бюканън не се тревожеше, че ще изразходва всички патрони, защото знаеше, че Браунинга побира тринадесет в пълнителя и един в затвора. Обикновено не му се налагаше да стреля толкова много пъти, но в тъмнината не можеше да бъде сигурен в точността си. Сега обаче оставащите му патрони нямаше да бъдат достатъчни, ако изстрелите бяха привлекли вниманието на останалите телохранители на близнаците. Бюканън бързо се приведе зад масата, като насочи пистолета към потъналия в мрак плаж, към блещукащите лампи на външния бар, към блясъка на светлините от хотела. На тротоара, който обграждаше плажа, се беше събрала шумна възбудена тълпа. Няколко души сочеха по посока на Бюканън, но към него не тичаха въоръжени хора. Бюканън бързо провери дали телохранителят и първият близък са мъртви. Когато спря до трупа на близнака, той го претърси и измъкна от джобовете му колана си, ключовете и химикалката. Не искаше нищо, свързано с него, да остане на мястото на престрелката. После, още по-бързо, той претърси втория близък, бръкна във вътрешния джоб на самото му и измъкна списъка с имената – псевдонимите на Бюканън – които вторият близък му беше прочел. Остави другия списък, с имената на предполагаемите подкупни съдружници, който беше дал на близнаците. Властите щяха да ги проверят и да ги свържат с тези убийства.

Или поне така се надяваше Бюканън. Той искаше да постигне поне част от онова, за което беше изпратен, да нанесе колкото се може по-големи поражения на мрежата за търговия с наркотици. Ако само тази мисия не беше отишла по дяволите, ако само...

– Крофорд? – дочу той разтреперан глас в мрака.

Бюканън напрегна зрението си, за да огледа потъналия в тъмнина плаж.

– Крофорд? – Гласът на Бейли беше странно приглушен.

Сега Бюканън разбра всичко – когато за последен път го беше видял, Бейли вървеше залитайки към масата му. Той сигурно се беше хвърлил на пясъка, когато започна стрелбата. Гласът му беше приглушен, защото лежеше с лице, забито в пясъка.

– Господи, човече, добре ли си? – промърмори Бейли. – Кой стреля?

В този момент Бюканън го видя – тъмен силует, проснат на пясъка. Той вдигна поглед към тълпата на тротоара до външния бар на хотела. Тя беше станала по-голяма, по-шумна, въпреки че хората все още се страхуваха да се приближат към мястото на престрелката. Не видя нито

телохранители, нито полицаи да бягат към него. Скоро обаче щяха да се появят. Съвсем скоро, помисли си той. Нямам много време. Трябва да се измъкна оттук.

Болката в рамото му се засили. Раната се беше подула и кръвта болезнено пулсираше. Като използва чисто парче от ризата си, той избърса отпечатъците си там, където беше докосвал плота на масата и облегалките на стола. Не можеше да направи нищо за отпечатъците, които беше оставил по чашите в ресторанта, но може би сервитьорът вече беше разчистил масата и отнесъл чашите в кухнята, където щяха да бъдат измити.

Побързай!

Когато понечи да се обърне към първия близък, за да избърше отпечатъците от пистолета и да го постави в ръката му, той отново чу гласа на Бейли, този път по-силно:

– Крофорд? Ранен ли си?

Млъквай! – помисли си Бюканън.

Тълпата до бара беше започнала да се вълнува. На светлината от хотела Бюканън съзря двама униформени полицаи, които бързо хукнаха по пътя. Той довърши почистването на пистолета от отпечатъци и го напъха в ръката на първия близък. После се извърна и приведен побягна, като се стараеше дясното му рамо да бъде колкото се може по-близо до плискащите се вълни. Това рамо, като всъщност и цялата му дясна страна, бяха покрити с кръв. Искеше кръвта да капе във водата, за да не може полицията да го открие, като следва кървавите петна по пътя.

– Alto! – заповяда груб мъжки глас. – Стой!

Бюканън побягна още по-бързо, приведен, успоредно на вълните, като се надяваше нощта да го обгърне и да се превърне в трудна за стрелба мишена.

– Alto! – прозвуча още по-властно грубият глас.

Бюканън побягна с всички сили. Студени тръпки побиха мускулите на гърба му, когато се стегна в очакване на куршума, който щеше...

– Хей, какво си мислите? Защо ме блъскате? Нищо не съм направил! – с пиянско негодувание възропта Големия Боб Бейли.

Полицаяте бяха хванали първия човек, на когото се бяха натъкнали.

Въпреки болката и обзелото го отчаяние, Бюканън не се съдръжа и се усмихна. Бейли, помисли си той, в края на краищата и от теб имаше някаква полза.

3.

Балтимор, Мериленд

Облечената като скитница жена, която буташе скърцаща количка по тъмната, мокра от ситния дъжд уличка в центъра на града, се чувстваше изтощена. Не беше спала почти четиридесет и осем часа – време (както и предишните няколко дни), изпълнено с постоянен страх. Всъщност, страхът се беше появил месеци преди това, от момента, в който за първи път беше срещнала Алистър Дръмонд и беше приела предложението му.

Задачата ѝ се беше сторила съвсем проста, заплащането – значително, а условията, в които трябваше да живее – разкошни. В допълнение към всичко това много рядко ѝ се налагаше да играе определената роля. През повечето време просто трябваше да си стои в огромния апартамент в Манхатън, от който се откриваше прекрасна гледка към Сентрал Парк и да се остави на грижите на прислугата, като от време на време благоволяваше да отговори на някое обаждане по телефона, стремейки се да приключи бързо разговора с оправданието, че е прегракнала заради проблем с гърлото – полипи, както ѝ беше обяснил личният ѝ лекар, заради които по всяка вероятност трябваше да се подложи на операция. Рядко се появяваше на публични места, винаги вечер, винаги в лимузина, винаги обкичена с диаманти, с кожено палто и елегантна вечерна рокля, винаги със загрижени за безопасността ѝ мъжествени придружители. Обикновено посещаваше Метрополитен Опера или някой благотворителен бенефис, като оставаше там само толкова, колкото беше необходимо, за да забележат присъствието ѝ и да го отразят в колоните с репортажи за светски събития. Избягваше абсолютно всякакъв контакт с приятелите на онази, за която трябваше да се представя, както и с бившия ѝ съпруг. Както беше заявила в едно от редките си интервюта за лъскаво списание, тя се намирал в период на самооценка, който изискваше усамотение, преди да навлезе във второто действие на живота си.

Изпълнението ѝ беше великолепно. Никой не намирал поведението ѝ за странно. В края на краищата гениите винаги бяха склонни да проявяват известна ексцентричност.

Въпреки това изпитваше ужас. Страхът беше започнал да я обхваща постепенно. В началото отдаваше притеснението си на сценична треска, на това, че трябва да свиква с нова роля, да убеждава непозната

публика и, разбира се, да отговори на очакванията на Алистър Дръмонд. Именно това най-много я притесняваше. Погледът на Дръмонд беше толкова изпитателен, че според нея той носеше очила не толкова да подобри зрението си, колкото да подсили смразяващия блясък на очите си. Той излъчваше такава власт, че където и да се появяше, неизменно привличаше вниманието на всички присъстващи, независимо дали стаята беше препълнена или не и независимо дали наоколо имаше други видни личности. Никой не знаеше с точност на колко години е, освен че беше прехвърлил осемдесетте. Всички обаче бяха съгласни, че по някакъв свръхестествен начин изглеждаше по-скоро на шестдесет. Многобройните козметични операции на лицето му, в комбинация с макробиотична диета, огромни количества витамини и ежеседмичното преливане на хормони сякаш бяха спрели признаците за напредналата му възраст. Контрастът между изпънатото му лице и набръчканите по старчески ръце я притесняваше.

Той предпочиташе да го наричат професор, въпреки че никога не беше преподавал, а докторатът му беше само почетен, резултат от нов музей на изкуствата, който носеше неговото име и който беше построил като дар за престижен, но в окаяно финансово състояние университет от Айви Лийг. Едно от условията за наемането ѝ беше „професорът“ да може да я посещава по всяко време и тя да се появява на публични места с него винаги, когато ѝ наредеше. Суетен не по-малко отколкото и богат, той се кикотеше гръмогласно всеки път, когато видеше името си редом с нейното в колоните с репортажи за светски събития, особено ако водещият на рубриката го беше нарекъл професор. От звука на неговия треперлив, остър смях винаги я полазваха студени тръпки.

Но макар че постепенно беше започнала да се страхува от Алистър Дръмонд, тя изпитваше още по-голям страх от неговия личен помощник – млад, добре облечен мъж с приятно лице и руса коса, когото познаваше само като Реймънд. Изражението на лицето му никога не се променяше. То беше винаги жизнерадостно, независимо дали помагаше на Дръмонд да си инжектира хормони, дали я оглеждаше облечена във вечерна рокля със силно изрязано деколте, дали гледаше прогнозата за времето по телевизията или биваше изпратен да изпълни някое поръчение. Дръмонд се старееше никога да не обсъжда подробности за деловата си дейност в нейно присъствие, но за нея нямаше никакво съмнение, че човек, спечелил такова огромно богатство и власт, да не говорим за световна известност, по правило трябваше да бъде безскрупулен и винаги подозираше, че поръченията, които Дръмонд даваше на Реймънд,

имаха отвратителни последствия. Не че Реймънд показваше по някакъв начин това. И когато заминаваше, и когато се връщаше, Реймънд неизменно изглеждаше в прекрасно настроение.

Тревогата ѝ постепенно се превърна в ужас, когато осъзна, че не само играе ролята на отшелница – всъщност тя беше затворница. Разбира се, от професионална гледна точка желанието ѝ да изневери на ролята си, да се разходи някой следобед сама, без придружители из Централ Парк, може би да отиде до музея Метрополитен, беше недопустимо. В момента, когато тази мисъл ѝ мина през ума, тя веднага я отхвърли. Въпреки това тогава за миг се почувства свободна, а след това я обзе чувство за безсилие.

Не мога, помисли си тя. Сключих договор. Приех възнаграждение – огромно възнаграждение – за да изиграя тази роля. Не мога да наруша уговорката. Но какво ще стане, ако...

Този въпрос, който не преставаше да я измъчва, я изпълни с непоносимост към малкия ѝ свят. Като се изключат няколко излизания, за които беше получила разрешение и изпълненията ѝ по телефона от време на време, тя прекарваше по-голямата част от дните в гимнастически упражнения, четене, гледане на видео, слушане на музика, хранене... В началото всичко това ѝ се беше сторило като ваканция, докато не се наложи да го върши по принуда. Дните ѝ се струваха все по-дълги и по-дълги. Колкото и напрегната да се чувстваше в присъствието на Алис-тър Дръмонд и неговия помощник тя почти се радваше на техните посещения. Въпреки че двамата мъже я плашеха, появата им поне беше някакво разнообразие. Така че в края на краищата се беше запитала: Какво ще стане, ако изневеря на ролята си? Какво ще стане, ако някой следобед изляза на разходка в Централ Парк? Всъщност тя нямаше намерение наистина да го направи, но се чудеше какво щеше да стане. В този момент в края на коридора на нейния етаж се беше появил един от телохранителите и беше осуетил намерението ѝ да се качи на асансьора.

Тя беше опитен наблюдател на заобикалящата я публика. От самото начало, когато за пръв път ѝ бяха позволили да напусне огромния апартамент, обградена от придружители в лимузината на Дръмонд, тя знаеше, че ще я наблюдават – цветарката от другата страна на улицата, продавачът на сандвичи на ъгъла, без съмнение портиерът на сградата и сигурно някой като онзи бездомник до задния изход. Но тя беше предположила, че тези хора се намират там, за да не допуснат някой от познатите на онази, за която се представяше, появил се ненадейно, да я завари неподготвена. А сега изведнъж беше осъзнала, че сградата се

наблюдава както за да не бъдат допуснати подобни хора вътре, така и да не допуснат тя да излезе навън. От това нейният свят беше започнал да ѝ е струва още по-малък и тя беше започнала да се чувства все по-напрегната.

Кога ще мога да изляза оттук? – беше започнала да се пита тя. Кога ще свърши всичко това? И дали някога ще свърши?

Една вечер, докато слагаше диамантената си огърлица – Дръмонд ѝ беше казал, че когато приключи с изпълнението на задачата си тя ще остане като премия за нея – тя импулсивно драсна с най-големия камък на огърлицата по чаша с вода. Камъкът не остави драскотина. А това означаваше, че той не е диамант. Което значеше, че огърлицата, нейната премия, не струваше пукнат цент.

Така, какво друго? Тя разгледа внимателно банковата разпечатка, която ѝ изпращаха всеки месец. Като доказателство за добросъвестност от страна на Дръмонд, разпечатките показваха, че той, както беше обещал, превежда всеки месец уговореното с нея възнаграждение. Дръмонд беше обяснил, че тъй като беше поел разходите ѝ за всичко необходимо, нямаше нужда да използва тези пари и когато приключеше с изпълнението на задачата си, тя щеше да изтегли цялата огромна сума.

В банковата разпечатка фигурираше номер на сметка. Тя знаеше, че не би посмяла да използва телефона в огромния апартамент (по всяка вероятност той се подслушваше), затова трябваше да изчака една от редките възможности, когато щяха да ѝ позволят да излезе от апартамента през деня и когато банката щеше да бъде отворена. Беше изпитала огромно удоволствие, когато в една от паузите по време на обяд, на който присъстваха доста оратори-политици, беше прошепнала на Алисър Дръмонд, който я беше довел със себе си, че трябва да отиде до дамската тоалетна. С неестествено изопнато лице Дръмонд беше кимнал в знак на разрешение, като махна със сбръчканата си ръка на един от телохранителите да я придружи.

Тя се беше навела по-близо, притискайки гърди в него.

– Не, нямам нужда от разрешението ви – беше прошепнала тя. – Имам нужда от петдесет цента. Толкова струва входът за тоалетна тук.

– Не казвай „тоалетна“ – Дръмонд недоволно беше присвил устни заради използваната от нея дума.

– Ако искате, ще казвам ваза с рози. Но пак ще ми трябват петдесет цента. И още два долара за прислужницата с кърпите. Нямаше да се налага да ви моля, ако от време на време ми давахте някакви пари.

– Погрижил съм се за всичките ти разходи.

– Разбира се. Освен когато трябва да отида до тоалетната, извинявайте, до вазата с рози – тя още по-плътно притисна гърдите си към костеливата му ръка.

Дръмонд се обърна към Реймънд, който седеше до него.

– Иди с нея. Дай ѝ каквото иска.

И така, тя и Реймънд бяха поели през тълпата без да обръщат внимание на погледите на хората, прекланящи се пред знаменитостите. Реймънд дискретно ѝ беше подал малката сума, която беше поискала и още щом влезе в преддверието на дамската тоалетна тя се отправи към телефонния автомат, пусна монета, набра номера на банката, в която Дръмонд превеждаше възнаграждението ѝ и помоли да я свържат със счетоводния отдел. Няколко от светските дами, седнали на плюшените кресла пред огледалата, които освежаваха грима си, я познаха – тя беше толкова известна – и се обърнаха към нея. Тя кимна надменно, с изражение, което сякаш казваше: „Ще имате ли нещо против? Искам да проведа личен разговор.“ Приучени да си дават вид, че не са впечатлени, светските матрони повдигнаха рамене и отново се заеха да слагат червило на поехналите си устни.

– Счетоводство – носово произнесе мъжки глас.

– Моля, проверете този номер – тя го продиктува.

– Един момент... Да, сметката е изведена на екрана на компютъра ми.

– Какво е салдото?

Мъжът с носовия глас ѝ каза. Сумата беше вярна.

– Има ли някакви ограничения?

– Едно. При теглене е необходим втори подпис.

– На кого?

На Реймънд, научи тя и в този момент разбра, че Дръмонд няма намерение да я остави жива след като приключеше с изпълнението на тази роля.

Трябваша ѝ няколко седмици за подготовка, преценка на възможностите, наблюдение и изчакване на удобен момент. Никой не заподозря нищо. Беше сигурна в това. Тя се престори на толкова щастлива, че това беше едно от най-добрите изпълнения в кариерата ѝ. Снощи, когато се оттегли в спалнята си след полунощ, тя лежа със затворени очи до два часа, когато прислужницата ѝ надникна да я провери, а после изчака до четири, за да е сигурна, че прислужницата е заспала. После бързо се облече, надяна маратонките си и сивия анцуг с чачулката, който използваше за ежедневните си гимнастически упражнения. Натъпка в

портмонето си огърлицата, гривните и обичите, които Дръмонд ѝ беше обещал, бижутата, които, вече знаеше, бяха фалшиви. Тя трябваше да ги вземе със себе си, защото искаше Дръмонд да си мисли, че все още смята диамантите и другите скъпоценни камъни за истински и ще се опита да ги продаде. Хората му щяха да изгубят доста време, докато разпитват търговците, с които предполагаша, че е най-вероятно да се свърже. Разполагаше с малко пари – това, което ѝ бяха давали за прислужниците в дамските тоалетни, няколко долара, които беше успяла да открадне под формата на дребни монети от портмонето на прислужницата си, докато последната беше заета да върши нещо в една от съседните стаи, както и двадесет и петте долара, които беше донесла със себе си през първия ден от изпълнението на тази поръчка. Нямаше да изкара дълго с тях. Трябваша ѝ повече. Много повече.

Първата ѝ задача беше да се измъкне от огромния апартамент.

Още щом осъзна, че е затворница, тя веднага предположи, че вратата ще бъде свързана към алармена система със звукова сигнализация, която щеше да предупреди охраната ѝ, ако се опиташе да избяга през нощта. Алармената система беше една от причините, които я накараха да изчака няколко седмици преди да се измъкне. Толкова време ѝ беше отнело, когато прислужницата ѝ не я наблюдаваше, за да провери стените зад мебелите и картините и да открие скрития бутон зад барчето с напитки, който я задействаше. Снощи я беше изключила, беше отключила безшумно вратата, беше я отворила и огледала коридора вляво. Телохранителят, който наблюдаваше асансьора, не се виждаше. Обикновено той седеше на стол точно зад ъгъла. В четири сутринта беше твърде вероятно той да е задрямал, разчитайки да го събуди звукът от асансьора.

Но тя нямаше намерение да използва асансьора. Вместо това остави вратата леко открената – не смееше да я затвори изцяло, което неизбежно щеше да предизвика шум – после зави надясно и пое безшумно по пътеката към вратата на пожарния изход. На нейния етаж тази врата не се охраняваше, но на изхода на стълбите във файето имаше охрана. Като внимаваше, тя полека отвори вратата на пожарния изход, излезе, също така внимателно я затвори след себе си, въздъхна и избърса потта от ръцете си. Точно от тази част най-много се страхуваше – че можеше да вдигне шум, когато отваря вратата към пожарния изход и да привлече вниманието на охраната. Останалото, поне за известно време, щеше да бъде лесно.

Тя бързо започна да се спуска по слабо осветеното стълбище. Гумените подметки на маратонките ѝ почти не вдигаха шум. Четиридесет

етажа по-надолу, по-скоро изпълнена с енергия, отколкото изморена, тя стигна до вратата на фоайето, но не спря, а продължи към мазето. Докато вървеше през прашните складови помещения и шумното котелно, тя се страхуваше, че пред нея може да се изпречи някой пазач, но изглежда никой не дежуреше и най-сетне тя откри стълбите, които водеха към задния изход на сградата, изход, който се намиреше достатъчно далече от официалния, така че ако някой го наблюдаваше, нямаше да забележи човек, излизащ от мазето.

Като продължаваше да действа все така предпазливо, тя изгаси лампата до вратата преди да я отвори. После се озова в малка уличка, усети хладния въздух на късния октомври и забърза напред. Прииска й се да си беше взела палто, но всички в гардероба й, които ролята й изискваше, бяха скъпи, предназначени за носене с вечерно облекло. Нямаше и следа от нещо по-обикновено, като например спортно яке. Нищо.

Тя беше свободна. Но докога? Страхът и бързината я сгряха.

Без перуката, без специалния грим и подплънките за лице, тя вече не приличаше на онази, чиято роля трябваше да играе. Но въпреки че хората нямаше да я познаят, Алистър Дръмонд разполагаше с нейна оригинална снимка. Така че не посмя да използва такси. Ако бъдеше подложен на разпит, шофьорът щеше да си спомни, че се е качила по това време и в този квартал, особено пък след като беше от латиноамерикански произход. Шофьорът щеше да си спомни също и къде е слязла. Мястото, разбира се, щеше да бъде на безопасно разстояние от истинската й цел. То нямаше да разкрие нищо, което би могло да я изложи на опасност. Въпреки това тя считаше, че щеше да бъде по-добре да не оставя на Дръмонд никакви указания, фалшиви или истински, а вместо това само да изчезне. Освен това, като знаеше с колко малко пари разполага, тя не смееше да ги похарчи за такси.

И така, тя се затича – поредният любител на ранните сутрешни крокове по почти безлюдните улици. Отправи се на лов, като започна да обикаля алеите на Сентрал Парк, стремейки се да изглежда лесна плячка. Най-сетне от сенките изскочиха две хлапета с ножове. Тя им счупи ръцете и взе четиринадесетте долара, които намери у тях. На зазоряване, с подгизнал от пот анцуг, тя си почина в една денонощна закусвалня за хамбургери на Таймс Скуеър. Там пожертва част от оскъдните си средства за няколко чаши горещо кафе и закуска от бъркани яйца, пържени картофи, наденички и английски кифлички. Това определено не беше обичайна за нея закуска, нито пък такава, препоръчвана от Американската кардиологична асоциация, но като имаше пред вид дългия,

изпълнен с вълнения и непрестанно криене ден, който ѝ предстоеше, си помисли, че са ѝ необходими всички калории и въглехидрати, които стомахът ѝ можеше да поеме.

След това жертва друга част от оскъдните си средства, за да влезе в един киносалон, където денонощно прожектираха филми. Единствената жена в него, тя знаеше, че с присъствието си ще привлече хищниците в почти празната в седем часа сутринта зала. Въсъщност, точно това целеше. Когато филмът свърши и тя излезе от салона, разполагаше с още петдесет долара, пари, взети от тримата мъже, които беше повалила в безсъзнание с лакът, когато всеки от тях, на интервали от половин час, беше сядал до нея, опитвайки се да я изнасилва.

Сега вече няколко от магазините, където се продаваха дрехи с намалени цени, бяха отворени и тя си купи обикновена вълнена шапка, чифт вълнени ръкавици и черно шушляково яке с дебела подплата, които подхождаха на спортния ѝ екип. Напъха косата си под шапката и с леко торбестия екип, скрил сладните ѝ гърди и бедра, заприлича на безполово същество с наднормено тегло. Костюмът ѝ беше почти идеален. Като се изключеше факта, че дрехите ѝ бяха нови (което тя побърза да поправи, като оваля шапката, ръкавиците и якето в канавката), тя изглеждаше като повечето хора, които обикаляха по улиците.

След това дойде време да заеме мястото си сред амбулантните търговци, които бяха започнали да излагат стоката си на тротоара по Бродуей. Бяха ѝ необходими два часа, през които непрестанно се оглеждаше за полицаи или за всеки, който би проявил някакъв неоправдан интерес към нея, като през това време предпазливостта я накара да смени на няколко пъти мястото си, но най-накрая, като използва уменията си да играе убедително, продаде всичките си бижута на туристи и успя да спечели 215 долара.

Тези пари ѝ бяха достатъчни, за да поеме на път – не със самолет, разбира се (което тя така или иначе не би направила, защото летищата щяха да бъдат едни от първите места, които хората на Дръмонд щяха да поставят под наблюдение), но щяха да ѝ стигнат за влак, а с автобус щеше да бъде още по-евтино. Освен това, така, както беше облечена, щеше по-лесно да се слее с пътниците в един автобус. Тя си купи хамбургер и го изяде, докато вървеше към гъмжащата от вехтошари автогара Порт Оторити, а към обяд вече пътуваше за Балтимор.

Защо Балтимор? А защо не? – помисли си тя. Беше достатъчно близо и след като си купеше билет, щяха да ѝ останат още пари. В същото време беше достатъчно далеч. Нищо в миналото не я свързваше с

Балтимор. Беше го избрала случайно, нещо, което Дръмонд не можеше да предвиди, въпреки че ако изключеше градовете, където беше работила преди, и предпочетеше да се спре на останалите големи градове, отстоящи на определено разстояние от Манхатън, щастието можеше да му се усмихне. Трябваше да внимава.

По пътя към Балтимор, докато оглеждаше останалите пътници, за да прецени дали някой от тях не представлява заплаха за нея, тя имаше достатъчно време да помисли с какви възможности разполага. Не смееше да се върне към стария си начин на живот. Семейството и приятелите ѝ щяха да бъдат опасни за нея. Хората на Дръмонд щяха да ги наблюдават. Трябваше да си изгради нова самоличност, такава, която по никакъв начин нямаше да бъде свързана с образите, в които ѝ се беше налагало да се превъплещава в миналото. Трябваше да си намери нови приятели и да си измисли нови роднини. Що се отнасяше до работата, щеше да се захване с онова, което най-много я устройваше, стига то да не е нещо, което беше работила в миналото. Трябваше напълно да скъса с миналото. Снабдяването със съответните документи за нова, фалшива самоличност нямаше да бъде проблем. Тя беше специалист в това отношение.

Но докато си мислеше за начина, по който ѝ предстоеше да живее, тя се запита дали е готова да направи подобна жертва. Харесваше се такава, каквато беше, преди да срещне Алистриър Дръмонд. Искаше отново да бъде същата. Глупаво ли беше постъпила? Беше ли се излъгала за намеренията на Дръмонд? Може би трябваше да бъде търпелива и да продължи да живее в разкош?

Докато престанеше да служиш на целите му и услугите ти се окажеха ненужни.

А после?

Не забравяй, че диамантите бяха фалшиви и нямаше никакъв начин да се възползваш от парите, които Дръмонд твърдеше, че ти плаща. Единственото обяснение за начина, по който беше уредил онази банкова сметка, беше, че възнамерява да те убие и да си вземе парите обратно.

Но защо ще иска да ме убие?

За да прикрие нещо.

Но какво?

Автобусът пристигна в Балтимор в девет часа вечерта. Ситен студен дъжд придаваше мрачен вид на централната част. Тя намери евтина закусвалня и се нахрани. Не искаше да харчи останалите пари за хотел – дори и най-евтината стая щеше да се окаже пагубна за това, с което

разполагаше. Известно време обикаля улиците, като се надяваше, че някой ще се присламчи към нея. Но мъжът, който я сграбчи и чиято ключица счупи, имаше в джоба си само петдесет цента.

Беше уморена, премръзнала, мокра и потисната. Имаше нужда да си почине. Имаше нужда от някое място, където щеше да се чувства в безопасност, където можеше да размисли и да се наспи.

Когато намери в една от малките улички количка за пазаруване, тя реши каква щеше да бъде следващата ѝ роля. След като размаза по лицето си кал, тя нахвърля в количката различни боклуци. С приведени рамене и налудничав, празен поглед, тя затика скърцащата количката в дъжда – скитница, поела към приюта за бездомни, който преди малко беше подминала.

Какво ще правя? – помисли си тя. Радостната увереност, която я беше завладяла след бягството, се беше стопила. Несгодите на новия ѝ живот не даваха мира на въображението ѝ. По дяволите, аз се харесвах такава, каквато бях. Искам отново да бъда такава!

Как? За да сториш това, трябва да се справиш с Дръмонд, а той разполага с твърде много власт.

А дали наистина е така? Защо ме нае? Защо поиска от мен да играя онази роля? Каква е неговата тайна? Какво крие? Ако успее да разбере това, може би ще успее да се справя с него.

Едно нещо е сигурно. Без пари и средства, ти се нуждаеш от помощ.

Но кого мога да помоля за помощ? Не смея да се обърна към приятелите и семейството си. Те са капан. Освен това нямат и най-малка представа какво да правят и с какво е свързано всичко това.

А хората, с които заедно те обучаваха?

Не, всеки може да получи достъп до архивите с данни за тях. Дръмонд може да използва влиянието си, за да научи кои са. Те ще бъдат поставени под наблюдение в случай, че поискам да се свържа с тях – ще бъдат по-скоро пречка, също като семейството и приятелите ми.

Дъждът се усили и се превърна в порой. Подгизналите ѝ дрехи увиснаха и залепнаха по тялото ѝ. В мрака тя се чувстваше съвсем като скитницата, за каквато искаше да се представи.

Трябва да има някой.

Количката, която тикаше, продължаваше да скърца.

Не можеш да си толкова самотна! – искаше ѝ се да изкрещи.

Няма смисъл да се залъгваш. Единственият човек, към когото би могла да се обърнеш за помощ, трябва да бъде толкова анонимен,

толкова многолик, толкова невидим, без да оставя следи и без досие, сякаш никога не е съществувал. Освен това той трябва дяволски добре да умее да оцелява.

Той? Защо трябваше да бъде мъж?

Но тя внезапно разбра и когато стигна до входа на приюта за бездомни от него излезе мъж с черен костюм и бяла свещеническа якичка.

– Заповядайте, сестро. В такава нощ не бива да оставате навън.

Вярна на ролята си, тя отказа.

– Моля ви, сестро. Вътре е топло. Има храна. Място за спане.

Тя отново отказа, този път не толкова категорично.

– Тук ще бъдете в безопасност, обещавам ви. Аз ще прибера количката. И ще пазя вещите ви.

Това сломи съпротивата ѝ. Като някое дете тя позволи да я поведат, а когато мракът на нощта остана зад гърба ѝ, когато влезе в ярко осветения приют, тя усети аромата на кафе, миризмата на престояли понички и варени картофи и се почувства така, сякаш се намираше на банкет. Беше намерила убежище и докато се тътреше към претъпканата дървена пейка, тя си повтаряше на ум името на мъжа, когото беше решила да помоли за помощ. Името изпълваше съзнанието ѝ като мантра. Проблемът беше, че вероятно вече не използваше това име. Той беше постоянно в движение. Официално той не съществуваше. Така че, как, по дяволите, би могла да се свърже с човек, невидим и неуловим като вятъра? Къде, по дяволите, можеше да се намира той?

До 1967 година Канкун бил малко, заспало градче, разположено на североизточния бряг на полуостров Юкатан в Мексико. През същата година мексиканското правителство в търсене на начин да даде тласък на западналата икономика на страната решило да се заеме енергично с развитието на туризма. Но вместо да модернизира някой от съществуващите курорти, правителството решило да построи център за отход от световна класа на място, където нямало нищо. Всички задължителни изисквания, като подходящо разположение и климатични условия, били въведени в компютър и машината обявила, че новият курорт трябва да бъде построен върху тесен пясъчен нанос в отдалечена част на Карибското крайбрежие на Мексико. Строителството започнало през 1968 година. Били изградени модерни и надеждни системи за изхвърляне на отпадъците и пречистване на водата, както и електрическа централа. По средата на пясъчния нанос била прокарана магистрала с четири платна. От

двете ѝ страни били засадени палми. Край океанската част на острова били построени хотели, проектирани да приличат на древните пирамиди на маите, а около вътрешната част на лагуната били разположени барове и ресторанти. С течение на времето всяка година тук, където в миналото имало само един безлюден пясъчен нанос, започнали да се стичат милиони туристи.

Пясъчният нанос на Канкун имаше формата на цифрата 7. Той беше дълъг осемнадесет километра, широк четиристотин метра и свързан с континенталната част на Мексико с мостове от двете страни. Клуб „Интернационал“, където Бюканън беше застрелял тримата мексиканци, се намирал по средата на горната част на седмицата. Докато Бюканън се отдалечаваше от него тичешком в мрака, без да обръща внимание на останалите хотели, чиито светлини блестяха от лявата му страна, той се опитваше да реши какво да прави, когато стигне до моста в северния край на пясъчния нанос. Двамата полицаи, които бяха пристигнали на мястото на престрелката, щяха да се свържат по радиостанцията с колегите си в континенталната част. Те от своя страна щяха да блокират мостовете и да започнат да разпитват всеки американец, който се опиташе да напусне курорта. Независимо колко усилия щеше да им струва това, полицаите щяха да реагират бързо и съвестно. Канкун се гордееше с това, че се полагат огромни усилия за осигуряване безопасността на туристите. Едно тройно убийство изискваше незабавни ответни действия. За да се успокоят туристите, полицаите на всяка цена трябваше бързо да арестуват извършителя.

При други обстоятелства Бюканън не би се поколебал да напусне плажа, да мине между хотелите, да стигне до тротоара от червени тухли край магистралата и да поеме по моста, където любезно щеше да отговори на въпросите на полицията. Ала сега не смееше да се покаже. С раната на рамото и подгизналите си от кръв дрехи той веднага щеше да привлече вниманието на полицаите и щеше да бъде незабавно арестуван. Трябваше да намери друг път, по който да се измъкне от района. Плажната ивица завиваше наляво, към мержелеещият се в мрака силует на моста. Бюканън погледна към светлините на хотелите от другата страна на канала, който делеше пясъчния нанос от сушата и реши, че ще му се наложи да плува.

Изведнъж почувства замайване и с ужас установи, че краката му не го държат. Сърцето му биеше твърде бързо и той с мъка си поемаше дъх. Ефектът от адреналина, опита се да се успокои той. Това, че беше изпил няколко чаши текила преди да му се наложи да се бори за живота

си, а после да побегне по плажа, не му помагаше. Ала Бюканън и адреналинът бяха стари познайници и никога до този момент не му се беше случвало той да му причини замайване. Освен това професията му беше такава, че в доста случаи му се беше налагало да действа след като ролята, която в момента играеше, изискваше от него да пие, за да спечели доверието на човека, когото се опитваше да завербува. В нито един от тези случаи обаче комбинацията от алкохол и напрежение не го беше карала да се чувства замаян. Неприятно усещане в стомаха – това да, но никога замайване. Въпреки това в момента на него определено му се виеше свят и му се повдигаше и Бюканън трябваше да признае истината – въпреки че раната в рамото беше повърхностна, сигурно беше загубил повече кръв, отколкото предполагаше. Ако не успееше да спре кръвенето, рискуваше да припадне. Или нещо още по-лошо.

Обучен да оказва първа помощ, Бюканън знаеше, че най-добрият начин да спре кръвенето беше като използва ластичен бинт. Но той не разполагаше с необходимите медицински средства за оказване на първа помощ. Другата възможност беше да прибягне до метод, препоръчван в миналото, но рядко използван сега – да използва турникет. Недостатъкът на турникета беше, че спираше притока на кръв не само към раната, но също и до останалата част на крайника, в този случай дясната ръка на Бюканън. Ако турникетът беше много стегнат или не бъдеше разхлабван често, на редовни промеждутъци от време, пострадалият рискуваше да получи увреждане на тъканите, в резултат на което можеше да се стигне до гангрена.

Но Бюканън нямаше избор. В далечината завиха сирени, започнаха да присвяткат сигнални лампи. На моста спряха няколко линейки. Бюканън спря на брега на канала между пясъчния нанос и сушата, огледа предпазливо тъмнината зад себе си, но нито забеляза, нито чу някой да го преследва. Скоро обаче и това щеше да стане. Скоро. Той припряно бръкна в джоба на панталоните си и извади сгънатия колан, който вторият близък беше взел от него и който Бюканън беше прибрал, след като го беше застрелял. Коланът беше направен от сплетени кожени ленти, така че нямаше нужда от дупки. Зъбецът на токата лесно влизаше между лентите от кожа навсякъде по дължината на колана. Бюканън го уви около отеклото си дясно рамо, точно над раната и здраво го стегна, като дръпна свободния му край с лявата си ръка, с мъка протегна напред дясната си ръка и с треперещи пръсти промуши зъбеца на токата между кожените ленти. Краката му трепереха. Пред очите му притъмня. Испита страх, че ще загуби съзнание. Но изведнъж зрението му се

нормализира и с огромно усилие накара краката си да се размърдат. Вече усещаше, макар и да не можеше ясно да види резултата, че кръвотечението значително е намаляло. Замайването му беше преминало. В замяна на това сега усещаше тревожни бодежи в дясната ръка.

Като се боеше, че сините платнени обувки с гладки подметки ще се изплъзнат от краката му, когато се напълнят с вода, той ги свали, завърза заедно връзките им и ги омота около дясната си китка. После извади списъка с псевдонимите си, който беше прибрал от трупа на втория близък и след като нахъса листа на малки парченца бързо нагази в тъмния канал. Водата, която започна да се плиска около краката, бедрата и стомаха му, беше изненадващо топла. Когато белите гребени на вълните започнаха да заливат гърдите му, той се отгласна от пясъчното дъно и се хвърли напред. Силното течение го повлече. Едно по едно Бюканън изхвърли малките парченца хартия. Дори и някой да успееше да стори невъзможното – да открие всички парченца – водата отдавна щеше да е превърнала хартията в каша.

Като се осланяше на мускулестите си крака, за да набере скорост, той се извърна така, че дясната му страна да бъде отдолу, за да може ранената ръка да си почива и загреба странично с лявата, за да помогне на краката си. Обувките, прикрепени към дясната му китка, затрудняваха придвижването му и го теглеха назад. Изпълнен с решителност, Бюканън напрегна всичките си сили.

Устието на канала беше широко сто метра. Докато Бюканън загребваше с лявата си ръка и се отгласкваше с крака, водата се просмука в колана около дясното му рамо, изпъна кожата, турникетът се разхлаби и натискът около раната му намаля. Изтръпването в дясната ръка беше преминало и сега тя беше топла и чувствителна към течението, което се опитваше да го повлече. Солената вода щипеше раната му.

Може би солта ще я дезинфектира, помисли си той. Но после долови миризмата на тънкия слой от масло и бензин върху повърхността на водата, оставен от многобройните моторници, които сновяха из канала и разбра, че тя по-скоро ще я замърси, отколкото дезинфектира.

Осъзна и още нещо – хлабавият турникет означаваше, че раната отново ще започне да кърви. А кръвта беше особено опасна в този район.

Той заплува още по-енергично, когато се сети за баракудите, които често се срещаха из многобройните рифове в района, и за съобщенията, че понякога в канала се появяват акули, които навлизат в лагуната между острова и брега. Нямахте представа колко големи са били тези акули, нито пък дали са били от онзи вид, който напада плувците, но ако във

водата имаше хищници, кръвта можеше да ги привлече от доста голямо разстояние.

Стъпалото му докосна нещо. Може би парче дърво. Или туфа носещи се във водата водорасли. Но можеше да е и...

Той загреба по-бързо. Стъпалото му отново докосна онова нещо зад него.

Намираще се на около двадесет и пет метра навътре в канала, достатъчно далеч, за да се почувства малък и погълнат от нощта. Изведнъж до слуха му достигна бръмчене на мотор от ляво и той присви очи в тази посока. Бръмченето се превърна в бучене. Бюканън видя светлините на някаква моторница, която бързо приближаваше към него. Тя се беше появила откъм лагуната, профуча под моста и се насочи през канала към океана.

Полицейски катер? – запита се Бюканън и се помъчи да се отдалечи от пътя му. Докато размахваше крака, той отново почувства нещо зад себе си. Загубата на кръв го караше да се чувства отпаднал. Като се взираше отчаяно в приближаващата моторница, той изведнъж разпозна силуета, който светлините и очертаваха. Морският съд не принадлежеше на полицията. Това беше моторна лодка с каюта. Видя през прозорците ѝ неколцина мъже и жени, които пиеха и се смееха.

Но моторницата все още представляваше заплаха. Тя продължаваше да се носи към него. По средата на канала, като чувстваше вибрациите на двигателите във водата, толкова близо, че след няколко секунди или някой на борда щеше да го види, или моторницата да го блъсне, Бюканън си пое дълбоко дъх и се гмурна, като се насочи към дъното, принуден да използва ранената си ръка, за да набере по-бързо скорост, за да избяга от преминаващия корпус и въртящите се витла.

Буботенето на мощните двигатели на моторницата прониза тъпанчетата на ушите му. Той продължи да се отдалечава от повърхността, да се спуска все по-дълбоко. Обувките, омотани около дясната му китка, затрудняваха и без това тромавото движение на ранената му ръка. Чу как буботещата моторница мина над него.

В момента, когато се отдалечи, Бюканън бързо се устреми нагоре.

Отново почувства замаяване. Испитваше отчаяна нужда да си поеме дъх. Под него нещо се блъсна в краката му. Побързай, каза си той. Намаляващото налягане в ушите му подсказа, че почти е стигнал повърхността. Дробовете му сякаш горяха. Всеки момент, помисли си той, лицето му щеше да изплува в нощта. Щеше да отвори уста и да си...

Тряс! Главата му се удари в нещо голямо и твърдо. Ударът беше

толкова неочакван, толкова болезнен, толкова зашеметяващ, че Бюканън инстинктивно пое дъх, нагълта вода, закашля се и се задави. Може би за миг беше загубил съзнание. Не знаеше. Това, което знаеше, беше че отново нагълта вода и отчаяно се опита да излезе на повърхността. Той се отърка в предмета, който беше ударил, изскочи на повърхността и жадно напълни дробовете си с въздух, като през цялото време се опитваше да не повърне.

Какво беше това, дяволите да го вземат?

Все по-засилващата се болка сякаш притискаше главата му. Зашеметен, като се опитваше да разбере къде се намира, той се озова с лице към отдалечаващата се кърма на ярко осветената моторница. След нея се носеше зловеща, дълга и ниска сянка. Сигурно се беше ударил точно в този предмет. Но Бюканън не можеше да разбере какъв беше той.

В този момент всичко му стана ясно. Малка лодка. Моторницата я влачеше. Нямаше как да разбере.

Нещо отново се отърка в краката му. Принуден неочаквано да действа, без да обръща внимание на болката в рамото, а сега вече и в главата, Бюканън се извъртя по корем и заплува без да щади раненото си рамо, като използваше двете си ръце, размахваше крака и риташе онова, което се беше блъснало в краката му. Отсрещният бряг и окъпаните в светлина хотели край плажа бързо започнаха да приближават. Бюканън загребва дълбоко с лявата си ръка и пръстите му изведнъж докоснаха пясък. Беше стигнал до плитчините. Като се изправи, той се втурна към брега. Вълните се плискаха около коленете му. Зад него нещо изпляска и когато стигна до брега, той се обърна към потъналия в мрак канал и видя фосфоресциращата следа, което нещото беше оставило във водата. Или може би въображението му играеше номера?

Дявол да го вземе!

Бюканън с мъка си пое дъх. Цялото тяло го болеше. Искеше му се да се строполи на пясъка, да си почине, но дочу оглушителния вой на още полицейски сирени и разбра, че не можеше да си позволи да остане на открито, дори в тъмнината, затова събра сили, отдалечи се с несигурни крачки от канала и продължи по извивката на плажа, като се взираше в светлините в задната част на различните хотели.

Тук, както и при клуб „Интернационал“, плажът беше пуст. Туристите предпочитаха да си легнат рано или пък да се забавляват в някое от многобройните нощни заведения на Канкун. Бюканън избра хотел, зад

който нямаше бар на открито и с мъка закричи по пясъка. Като се стремеше да се прикрива в сенките, той стигна до един шезлонг под палмово дърво и се строполи в него. Имаше и други шезлонги, но това, което го привлече точно към този, беше, че някой от гостите беше забравил хавлията си на него.

Смъкна колана от дясното си рамо, притисна сгънатата хавлиена кърпа върху раната, нави няколко пъти колана върху кърпата и като го стегна здраво се опита да наподобява нещо като ластичен бинт. Въпреки че по кърпата избиха тъмни влажни петна, тя сякаш значително намали кръвотечението. За колко време Бюканън не можеше да каже. Всичко, което му се искаше в този момент, беше да си почине.

Но трябваше да свърши твърде много неща.

Той разви връзките, които крепяха обувките му към дясната ръка. Платното им беше омекнало от водата. Нямаше да е трудно да ги надене на краката си. Но това, както и завързването им, се оказа една от най-трудните задачи, с които някога се беше заемал.

Кръвта в главата му пулсираше от удара в малката лодка. Острата болка не намаляваше. Като вдигна внимателно лявата си ръка към мократа коса, той напипа дълбока рана. Мястото около нея беше подуто. Водата в косата му попречи да разбере дали раната кървеше и ако наистина кървеше, то колко.

Едновременно с това болката в раненото му дясно рамо се беше засилила от солената вода и раната също беше отекла. Кръвта напираше през хавлиената кърпа. Освен това за свой ужас Бюканън забеляза, че пръстите на дясната му ръка трепереха.

Той си Каза, че треперенето сигурно се дължеше на травмата в рамото или на борбата с първия близък и последвалото преплуване на канала. Отпускане след напрежението. Нещо подобно. Хей, та нали когато вдигаш тежести в гимнастическия салон, след това понякога ръцете ти треперят. Точно така.

Но трепереше само дясната му ръка, не двете, а пръстите ѝ сякаш имаха своя собствена воля. Подозрението, че нещо с ръката му не беше наред, го накара да се разтревожи.

Хайде, мърдай. Държиш се така, сякаш никога преди не си участвал в престрелка.

Той с усилие приближи задната част на хотела, като все така се движеше в сенките на плажа, стъпи предпазливо върху бетонната настилка, подмина още няколко палми и се озова до осветен от лампи малък безлюден басейн, заобиколен от тропически храсти и плетени

мебели. Като се движеше в сенките на храстите, Бюканън стигна до първата, хвърляща приглушена светлина лампа и забеляза, че мокрите му обувки оставят следи по бетона. Освен това забеляза, че от ризата и панталоните му все още капе вода. Това, което го зарадва обаче, беше че водата беше отмила кръвта от дрехите му. Малка утеха в подобна, пълна с провали нощ. Щом ризата и панталоните му изсъхнеха, те нямаше да привличат вниманието на околните. Но кръвта по хавлиената кърпа на рамото му със сигурност щеше да накара хората да се обръщат след него. И да го запомнят.

Имаше нужда от нещо, с което да загърне рамото си и да скрие кърпата. Едно яке щеше да му свърши идеална работа, но единственият начин да се сдобие с него, който му идваше на ума, беше да разбие някоя стая, за което, разбира се, и дума не можеше да става. О, за него нямаше да бъде трудно да отключи някоя брава, ако имаше под ръка необходимите инструменти, но в случая не разполагаше с такива, а само аматьорите разбиваха прозорци и вдигаха шум, както в подобен случай щеше да стана и с него.

Е, какво тогава ще направиш?

Болката от раната в главата засилваше болката в раненото му рамо. Комбинацията беше мъчителна. Отново почувства замаяване.

Трябваше да побърза, докато все още имаше сили.

Бюканън зави наляво към някакъв тунел. Надясно, към стайте на горните етажи, водеха бетонни стълби. Но интересът му беше насочен към самия тунел, към стълбите вляво, които водеха надолу. Не можеше да си представи, че управата на такъв внушителен хотел би си позволила грубостта да настани част от гостите под земята. Така че единствената причина един хотел да има стаи там долу, беше, че те служеха като складови помещения и работилници.

Той присви очи и погледна дигиталния Сейко, часовник, каквото беше преценил, че ще бъде типичен за един бивш служител на Бюрото за борба с наркотиците. Той все още работеше след преплуването на канала и когато натисна страничното бутонче отстрани, на циферблата от светодиоди се появи цифрата 11:09. Съмняваше се, че някой от персонала би останал толкова до късно в работилниците. Ослуша се внимателно за гласове или стъпки, които можеха да отекнат по стълбите, не долови никакъв шум и пое надолу.

Обувките му с гладки гумени подметки не вдигаха почти никакъв шум по стълбите. При следващата площадка стълбите смениха посоката си и го отведоха в слабо осветен коридор, който миришеше на плесен и

влага. Миризмата беше още една причина работниците да избягват да се задържат тук. Бюканън надзърна предпазливо от дъното на стълбището, не видя никой в двата края на коридора, излезе от прикритието си, зави надясно, стигна до някаква метална врата, ослуша се, не чу никакъв звук отвътре и натисна дръжката. Беше заключено.

Продължи към следващата врата и този път, след като се ослуша и натисна дръжката, въздъхна облекчено. Не беше заключено. Бюканън отвори бавно вратата, опипом намери ключа за лампата на стената, натисна го и се успокои. В помещението нямаше никой. Крушката, която висеше от тавана, беше също толкова слаба като онази в коридора. Край стените се издигаха метални рафтове, върху които бяха подредени инструменти и кутии. В един от ъглите имаше малко ръждиво метално бюро, а върху бюрото – въпреки болката, Бюканън усети как го обхваща радостна възбуда – имаше черен телефон с шайба.

Той затвори вратата, заключи я отвътре и вдигна слушалката. Сърцето му заби бързо, когато чу сигнал. Бюканън бързо набра номера.

Отговори му мъжки глас. Оперативният агент на Бюканън.

За да бъде близо до Бюканън през тази фаза от мисията, той беше наел апартамент в континенталната част на Канкун. Обикновено той и Бюканън влизаха във връзка като си оставяха кодирани съобщения на предварително уговорени места по предварително уговорен график. Рядко говореха по телефона заради опасността от подслушване с електронни средства, а когато го правеха, използваша предварително избрани монетни автомати. Никога, откакто Бюканън беше започнал да действа под прикритие, те не бяха се срещали. Бюканън можеше да се свърже с поддържащ екип за помощ, в случай, че заподозреше, че се намира в опасност, но като имаше пред вид параноята на хората, с които трябваше да се срещне тази вечер, беше решено, че присъствието на поддържащия екип в и около клуб „Интернационал“ можеше да се окаже пречка, тъй като съществуваше опасност търговците на наркотици и техният поддържащ екип да разберат, че са поставени под наблюдение. В края на краищата мисията протичаше точно според предварителния план. Нямаше причина да се предполага, че срещата ще се провали. Докато не се появи Големия Боб Бейли. Сега Бюканън нямаше нужда да се притеснява, че ще наруши прикритието си, като се обади на оперативния си агент. Какво по-лошо би могло да се случи? Хората, с които трябваше да се срещне, бяха мъртви. Мисията се беше провалила с гръм и трясък.

О, разбира се, можеше да се случи и нещо още по-лошо. Мексиканската полиция можеше да го залови и шефовете му щяха да се окажат

замесени в тройно убийство. Трябваше да изчезне.

– Да – каза оперативният агент.

– Ти ли си, Пол?

– Съжалявам. Тук не живее такъв човек.

– Искате да кажете, че това не е...? – Бюканън продиктува телефонен номер.

– Имате грешка.

– Извинете.

Бюканън затвори и разтри челото си. Номерът, който беше продиктувал на оперативния агент представляваше кодирано съобщение, което, преведено на обикновен език, означаваше, че се е наложило мисията да бъде прекратена, че се е получил пълен провал, че той е ранен, че се крие и трябва да бъде измъкнат оттук колкото се може по-скоро. Според предварителната уговорка оперативният агент щеше да се опита да се срещне с Бюканън деветдесет минути след обаждането му. Мястото на срещата беше в континенталната част, в центъра на Канкун, пред една кръчма близо до кръстовището на авеню „Тулум“ и авеню „Коба“. Но тъй като всеки план трябваше да включва и непредвидени обстоятелства, трябваше да има резервни варианти. Ако Бюканън не успееше да стигне навреме до мястото на срещата, оперативният агент щеше да опита отново в осем часа сутринта на следващия ден пред едно кафене на авеню „Укстнал“ и ако Бюканън пак не се появеше, оперативният агент щеше да опита още веднъж по обяд, пред една аптека на авеню „Яксчилан“. Ако и тази трета среща не се осъществеше, оперативният агент щеше да се върне в апартамента си и да чака Бюканън да се свърже с него. След четиридесет и осем часа, ако Бюканън все още не се беше обадил, той щеше да приеме, че се е случило най-лошото и да напусне страната, за да не се превърне и той самият в заплаха за сигурността на операцията. След това внимателно щеше да бъде извършена проверка, за да се разбере какво се е случило с Бюканън.

След деветдесет минути, помисли си Бюканън. Трябва да се добера до тази кръчма. Вниманието му беше привлечено от спазми в дясната ръка. Той погледна надолу и забеляза, че пръстите на дясната му ръка – само те, а не и тези на лявата – отново треперят. Сякаш не бяха негови. Сякаш се подчиняваха на някаква сила извън него. Не можеше да разбере какво става. Да не би куршумът, който го беше ранил в рамото, да бе засегнал нервите, които водеха надолу към пръстите му?

Изведнъж усети, че му е трудно да се съсредоточи. Болката в главата му се усили. Раната от куршума пулсираше силно. Почувства как

нещо топло и влажно капе от кърпата, която служеше като ластичен бинт. Нямаше нужда да поглежда, за да разбере, че кръвта е напоила кърпата, пристегнатата с колана, и е започнала да капе.

С ужас почувства как зрението му се замъглява. То изведнъж се проясни, щом се напрегна, когато чу стъпки от другата страна на вратата.

Стъпките отекваха бавно, колебливо по бетонния коридор, но постепенно се усилваха и спряха пред вратата. Бюканън се изпоти и се намръщи, когато видя и чу как някой натисна дръжката. Всъщност, той беше заключил вратата, когато влезе в стаята. Въпреки това, който и да се намираше отвън, вероятно работеше в хотела и можеше да има ключ. Човекът отвън натисна вратата. След като не успя да я отвори, той я натисна по-силно, след което я блъсна.

– Кой е вътре? – запита груб мъжки глас на испански. Човекът почука на вратата. – Отговорете ми – той я блъсна с юмрук. – Какво правите там?

Ако има ключ, сега ще се опита да го използва, помисли си Бюканън. Но какво го е накарало да слезе тук, долу и да провери точно тази стая? Колебливите стъпки, които чух в коридора... човекът сякаш търсеше нещо.

Или следваше нещо?

Щом се премести безшумно откъм онази страна на вратата, където можеше да изгаси лампата и да сграбчи мъжа, ако той отключеше, Бюканън погледна надолу и разбра, че мъжът наистина беше следвал нещо. Водата, която се стичаше от подгизналите му дрехи, беше оставила следа по бетонния под.

Бюканън продължи да се ослушва нервно за металното стъргане на ключа, който мъжът щеше да пхне в патрона на ключалката. Вместо това чу повторно блъскане по вратата, после раздражено: „Какво правите там?“ и изведнъж настана тишина.

Може би той няма ключ. Или ако има, се страхува да го използва.

Стъпките изведнъж се отдалечиха, като отекваха по коридора и загълзнаха по стълбите.

Трябва да се измъкна оттук преди да успее да се върне с помощ, помисли си Бюканън. Той отключи, отвори вратата, огледа сумрачния коридор и тъкмо се канеше да излезе, когато забеляза нещо подобно на парцали върху един от рафтовете. Парцалите всъщност се оказаха измачкано, изцапано памучно яке и стара, изцапана бейзболна шапка със скъсана емблема. Бюканън ги грабна. След като използва якето, за да

избърше отпечатъците си от всички предмети, които беше докосвал, той забърза по коридора и пое нагоре по стълбите, като видя следата, която беше оставил.

Следата вече нямаше значение. Това, което имаше значение, беше да се измъкне от хотела преди работникът да се е завърнал с помощ. Сигурно щяха да се обадят на полицията, че в хотела има скитник. Полицаяте така неистово щяха да искат да арестуват някой заподозрян за трите убийства, че можеха да решат, че този инцидент е свързан с тях.

Бюканън свърна към потъналия в мрак плаж, който щеше да го отведе близо до центъра на Канкун. Като пое на север, той се затича между увенчаните с бели гребени вълни и светлините на хотелите. Приятният морски бриз охлади потта по челото му и изчисти неприятната миризма на работилницата от ноздрите му. Бризът беше достатъчно силен, за да изсуши и мокрите му дрехи.

Внезапно Бюканън залитна, загуби равновесие и за малко не падна. Той нямаше да се притесни толкова, ако се беше спянал в някой невидим предмет. Причината беше друга – беше изтощен. Раната му пулсираше. Кърпата беше подгизнала от кръв. Виеше му се свят от най-отвратителното главоболие, което беше изпитвал в живота си.

Бюканън стискаше под дясната си мишница измачканото памучно яке и изцапаната бейзболна шапка. Внимателно надяна шапката на главата си. Тя беше достатъчно смачкана, за да привлече вниманието на околните, но без нея кръвта, която скриваше, със сигурност щеше да привлече повече внимание. Като дишаше с мъка, той наметна изцапаното памучно яке върху дясното си рамо, като скри изцапаната с кръв хавлиена кърпа. Сега вече можеше да рискува да се появи на публично място. Но когато натисна бутона на часовника и погледна към дигиталния циферблат, той с ужас установи, че беше изминал почти час, откакто се беше обадил на оперативния агент.

Това е невъзможно! Та аз излязох от работилницата преди малко!

Така си мислиш ти.

Приятелче, сигурно ти се губят моменти.

Мислите на Бюканън запрепускаха с шеметна скорост. Трябваше да се промъкне между хотелите и да спре някое такси. В противен случай нямаше да успее да стигне мястото на срещата навреме и да се срещне с оперативния агент.

Като залиташе, той се измъкна от плажа.

Но бризът вече не оказваше никакво въздействие върху потта, която капеше от челото му.

– Господи – каза оперативният агент, когато видя Бюканън, – тази рана трябва да се зашие. Свали си шапката. Чакай да погледна... Да, човекче, тази рана на главата ти също има нужда от шевове.

Бяха спрели до една изоставена бензиностанция на магистрала 180, на тридесет километра западно от Канкун. След като беше взел такси до централната градска част, Бюканън беше чакал не повече от половин минута на мястото за среща, преди неговият оперативен агент да спре с един нает Форд Таурус пред пълната с посетители кръчма и Бюканън да се качи вътре.

Агентът беше около петдесетгодишен, с лека плешивина и малко натежал. Дрехите му – сандали, лимоненожълта фланелка и жълти шорти подхождаха на ролята му на турист. Дватамата с Бюканън не бяха работили заедно преди. Бюканън го познаваше само като Уейд, което, както предполагаше, нито беше истинското му име, нито обичайният псевдоним, който използваше.

След като Бюканън му обясни случилото се, Уейд въздъхна.

– Майка му стара! Нищо не може да се оправи. Дявол да го вземе. Господи... Добре, хайде да помислим малко – той започна да барабани с пръсти по волана. – Я да видим какво... Полицията ще постави под наблюдение летището в града, а вероятно и това в Козумел. Значи, остава ни само една възможност.

– Мерида – каза Бюканън.

Когато излезе от Канкун, Уейд увеличи скоростта.

– Ако приемем, че най-добрият ни ход ще бъде да те измъкнем от страната. Може би трябва да се скриеш някъде. Да се скатаеш. Хей, единственото, с което полицията разполага, е описание, на което отговарят цял куп американци. Не е като да имат снимка. Или пръстови отпечатъци. Каза, че си се погрижил за това.

Бюканън кимна. Гадеше му се.

– Освен чашите, от които пих в ресторанта. За тях не можем да направя нищо. Най-вероятно е да са ги отнесли в кухнята и да са ги измили преди полицията да се сети да ги провери – Бюканън вдигна здравата си лява ръка и избърса потта, избила по челото му. – Истинският проблем е, че всички в ресторанта чуха Бейли да ме нарича Крофорд, а аз да твърдя, че се казвам Ед Потър. Така че полицията разполага с име, за което служителите от емиграцията могат да следят на летищата.

– Това не ме притеснява – каза Уейд. – Донесох ти друг паспорт и

туристическа карта. Под друго име.

– Добре, но освен това полицията разполага и със самия Бейли. Те ще настояват да помогне на някой от художниците им да изготви скица и щом разпратят копия от тази скица по факса до всяко летище и всеки служител от емиграцията, всеки човек, който прилича на портрета от скицата, ще бъде спрял, когато предава туристическата си карта и плаща изходна такса. Трябва да се измъкна от страната преди да разпратят скицата. Освен това... – Бюканън се втренчи в пръстите на дясната си ръка. Те отново бяха започнали да треперят. Имаше чувството, че ранената му ръка гори. Кърпата, увита около рамото му, беше подгизнала от кръв. – Имам нужда от лекар.

Уейд погледна в огледалото за обратно виждане.

– Не забелязвам светлини зад нас. – Той се взря напред, в ограденото от гора тясна магистрала. – Тази изоставена бензиностанция ще ни свърши работа.

Уейд отби от пътя, слезе от колата, взе нещо от задната седалка и заобиколи откъм страната на Бюканън.

Но след като отвори вратата, свали кърпата от рамото му и огледа раните с помощта на малко джобно фенерче, той промърмори:

– Няма шега, наистина имаш нужда от лекар. Трябва да те закърпят.

– Не мога да разчитам на местен човек. Той със сигурност ще уведоми полицията за огнестрелна рана – каза Бюканън.

– Не се тревожи – отговори Уейд. – Поддържам връзка с един лекар американец, който живее наблизо. Работил е за нас и преди. Можем да му имаме доверие.

– Но не мога да губя време, за да отида при него – гласът на Бюканън беше дрезгав. Гърлото му беше пресъхнало. – Полицаите скоро ще разполагат със скица. Трябва да се добера до Мерида. Трябва да се кача на някой самолет, който излита от Мексико. Дявол да го вземе, Флорида е само на няколко часа път със самолет. Когато казах, че имам нужда от лекар, имах пред вид в Щатите. Колкото по-бързо се измъкна оттук, толкова по-бързо ще мога...

– Дотогава ще умреш от загуба на кръв – отбеляза Уейд. – Не ме ли чу? Казах, че трябва да те закърпят. Най-малко. Не знам за раната на главата ти, но тази на рамото... трудно е да кажа с всичката тази кръв, но ми изглежда инфектирана.

– От начина, по който се чувствам, най-вероятно е така – Бюканън се опита да се изправи. – Какво остави на земята?

– Комплект за първа помощ.

– Защо не ми каза?

– Никакъв комплект за първа помощ няма да помогне на раните ти.

– Все забравям. Ти си цивилен. Един от онези типове от Управлението.

Уейд се напрегна, готов да се защити.

– Не очакваш да ти отговоря, нали? Освен това, какво значение има?

– Просто отвори комплекта – каза Бюканън. – Я да видим какво имаме. Добре. Приготвили са го моите хора. Слушай сега. Прави каквото ти кажа. Трябва да спрем кървенето. Трябва да почистим раните.

– Ние? Виж какво, нищичко не разбирам от тези неща. Не съм обучен.

– Аз съм обучен – Бюканън се опита да се пребори с виенето на свят. – Вземи това гумено маркуче и го вържи над раната на рамото ми. За пет минути един турникет няма да ми навреди кой знае колко. Междувременно... – Бюканън разкъса един от пакетите и изсипа няколко тампона от марля.

Уейд приключи със завързването на гуменото маркуче около оголеното рамо на Бюканън. Кървенето рязко намаля.

– Онова шишенце с медицински спирт – каза Бюканън. – Намокри тампоните с него и почисти кръвта от огнестрелната рана – стори му се, че гласът му долита от някъде далеч. Като се мъчеше да остане в съзнание, той измъкна една спринцовка от гнездото ѝ в предпазното блокче от стиропор и присви очи, за да прочете етикета. Добре, това беше антибиотик. – Вземи нов тампон и почисти със спирт горния мускул на рамото ми.

Уейд направи това, което му каза и отново се зае да почиства раната от куршума.

Бюканън инжектира антибиотика в дясната си ръка. Щом измъкна иглата, пръстите му отново започнаха да треперят и той непохватно остави спринцовката.

– Така – каза Уейд. – Почистих краищата на раната.

– Сега излей тази кислородна вода вътре.

– Да я изляя? – попита Уейд. – Ще те заболи...

– Не може и дума да става за сравнение със смърт от отравяне на кръвта. Раната трябва да се дезинфектира. Хайде, действай!

Уейд разви капачката на шишенцето с кислородна вода, присви усни и изля известно количество от безцветната течност в дългия отвор

на раната.

На светлината от джобното фенерче, подпряно на седалката, Бюканън видя как течността попи в раната. По плътта започнаха да излизат мехурчета, кръвта закипя като вряща киселина. Болката, която го връхлетя, беше дори по-силна от онази, която досега го измъчваше. Тя го разяждаше. Пронизваше го. Пареше.

Започна да вижда предметите двойни. Разтрепери се.

– Бюканън? – тревожно прозвуча гласът на Уейд.

– Направи го пак – каза Бюканън.

– Шегуваш ли се?

– Направи го пак. Трябва да съм сигурен, че раната е чиста.

Уейд отново наля кислородна вода. Появиха се мехурчета, краищата на раната побеляха и от нея започнаха да излизат кървави съсиреци. По лицето на Бюканън се стичаха струйки пот.

– И малко в раната на главата ми – промърмори той.

Този път, за изненада на Бюканън, Уейд се подчини без възражения.

Добре, помисли си през болка Бюканън. По-корав си, отколкото очаквах, Уейд. Това ще ти бъде от полза, когато чуеш какво ти предстои да направиш.

Бюканън се чувстваше така, сякаш кислородната вода беше разяла черепа му и беше проникнала в мозъка му.

Той потръпна.

– Добре. Виждаш ли онази тубичка в комплекта? Това е антибиотичен мехлем. Изстискай малко в раната на главата ми и доста повече в раната на рамото.

Движенията на Уейд бяха станали по-уверени.

Бюканън почувства как турникетът се впи в дясното му рамо. Като се изключеше болката от раната, ръката му изглеждаше подута и безчувствена.

– Почти привършихме – каза Бюканън на Уейд. – Остана да направиш само още едно нещо.

– Още едно?

– Ти беше прав. Раната трябва да се зашие.

– За какво говориш?

– Искам да ме закърпиш.

– Да те закърпя? Исусе Христе!

– Слушай сега. Ако не зашиеш раната, ще получи кръвоизлив, когато сваля турникета. В тази найлонова торбичка има стерилна

хирургическа игла и конец. Измий си ръцете със спирт, отвори торбичката и ме заший.

– Но аз никога преди не съм го правил.

– Не е сложно – каза Бюканън. – Пет пари не давам дали ще стане красиво. Ще ти обясня как да завържеш възлите. Но трябва да го направиш. Ако можеш да стигна с ръка рамото си там отзад, сам щях да го направя.

– Болката – възрази Уейд. – Ще действам непохватно... Имаш нужда от упойка.

– Дори и да имахме, нямаше да рискувам да я използвам. Трябва да остана в съзнание. Нямаме много време. Докато пътуваме към Мерида, трябва да ми дадеш сведения за новата самоличност, с която ще напусна страната.

– Бюканън, та ти и сега изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш.

– Копеле, никога повече не прави това!

– Да правя какво? За какво?

– Нарече ме Бюканън. Аз съм забравил за Бюканън. Не знам кой е Бюканън. За тази задача името ми е Ед Потър. Ако реагирам на името Бюканън, могат да ме убият. Отсега нататък... Не, сбърках. Вече не съм Ед Потър. Аз съм... Кажете ми кой съм аз. Каква е новата ми самоличност? Каква е биографията ми? С какво си изкарвам хляба? Женен ли съм? Хайде, говори, дявол да го вземе, докато ме шиеш!

Като ругаеше, обиждаше и нареждаше, Бюканън застави Уейд да вземе хирургическата игла и да зашие раната от куршума. При всяко убождане на иглата Бюканън стискаше още по-здраво зъби, докато накрая челюстите започнаха да го болят и започна да се страхува, че зъбите му ще се счупят. Единственото нещо, което го крепеше да не загуби съзнание, беше нуждата да се превъплъти в новата си роля. Щеше да се казва Виктор Грант, научи той. От Форт Лодърдейл, Флорида. Той променяше според нуждите на собствениците им моторни лодки с кабинни, като се беше специализирал в инсталирането на аудиовизуално електронно оборудване. Беше пристигнал в Канкун, за да говори със свой клиент. Ако му се наложеше, можеше да цитира името на клиента и да посочи тукашния му адрес. Клиентът, който съдействаше на шефовете му, щеше да гарантира за Виктор Грант.

– Добре – каза Уейд. – Изглежда отвратително, но мисля, че ще държи.

– Размажи антибиотичен мехлем върху дебел тампон от марля.

Притисни го върху шевовете. Навий отгоре бинт, няколко пласта и захвани бинта с лейкопласт. – Бюканън се потеше от болка. Мускулите му бяха схванати. – Добре – каза той. – Сега свали турникета.

Почувства прилив на кръв в ръката си. Изтръпването премина, кожата му настръхна, а и без това силната болка още повече се засили. Но тя не го притесняваше. Можеше да се справи с нея. Болката беше нещо временно. Но ако шевовете не издържаха и получише кръвоизлив, нямаше да му се налага да се тревожи дали ще си спомни новата си самоличност, дали ще успее да пристигне в Мерида преди да изпратят там полицейската скица по факса, дали някой от служителите в емиграцията на летището нямаше да започне да го разпитва. Защото дотогава щеше да умре от загуба на кръв.

В продължение на една дълга минута той гледа бинта, но по него не избяга кръв.

– Добре, да тръгваме.

– Точно навреме – каза Уейд. – Виждам, че зад нас приближават светлини. – Той затвори комплекта за първа помощ, затръшна вратата на Бюканън, заобиколи тичешком колата, седна зад волана и излезе на пътя преди светлините съвсем да приближат.

Бюканън отпусна главата си назад, като дишаше тежко. Устата му беше ужасно пресъхнала.

– Имаш ли вода?

– Съжалявам. Не се сетих да взема.

– Страхотно.

– Може би някъде ще има отворен магазин и ще купим.

– Сигурно.

Бюканън се взря напред през стъклото, като гледаше как фаровете на колата пронизват нощния мрак. Той не преставаше да си повтаря, че името му е Виктор Грант. От Форт Лодърдейл. Преработва по поръчка лодки за морски екскурзии. Електронно оборудване. Разведен. Без деца.

От двете страни на тесния път се издигаше тропическа гора. От време на време Бюканън забелязваше дървета с белези от мачете, от които събираха млечен сок, който се използваше за производството на дъвка. Понякога пред очите му се мяркаха групички от къщи със сламени покриви. В тях, знаеше той, живееха потомците на майте – с широки лица, високи скули и потънали в гънки клепачи, типични за техните предшественици, които бяха построили огромните паметници в Чичен Итца и другите древни градове на полуостров Юкатан, от които сега бяха останали само руини. Много рядко съзираше слаба светлина през

някоя отворена врата и семейство, спящо в хамаци. Хамаците държаха хладно и ги предпазваха от влечугите, които пълзяха в нощта, защото Юкатан означаваше „място на змии“. Това, което най-вече забелязваше, беше, че всеки път, когато колата наближеше група от къщи със сламени покриви, от мрака изплуваше крайпътен знак, на който пишеше „ТОРЕ“ – намали скоростта, след което, независимо колко бавно караше Уейд, колата подскачаше върху гърбица на пътя и раздрусваше Бюканън достатъчно, за да отскочи главата му от облегалката, при което болката, която го измъчваше, ставаше нетърпима. Дясната му ръка отново започна да трепери. Далеч от океана влагата във вътрешността на полуострова беше задушаваша. Но въздухът беше съвсем неподвижен, пълен с насекоми и прозорците на колата трябваше да стоят затворени. Виктор Грант. Форт Лодърдейл. Лодки за морски екскурзии. Електронно оборудване.

Той загуби съзнание.

Въпреки спусналата се ниско над земята мъгла, която скриваше светлината от луната и звездите, за Балам-Акаб не беше трудно да се движи през дъждовната гора нощем. Част от умението му се дължеше на факта, че беше роден в този район. След тридесет години той се чувстваше в джунглата като у дома си. Въпреки това джунглата беше като живо същество и постоянно се променяше. Другата причина, поради която Балам-Акаб така добре се ориентираше през гъстите дървета и провиснали лиани, беше допирът с камъните под тънките му сандали. В края на краищата той беше изминавал същия този маршрут много пъти. Навикът му беше от полза.

Той остави гладките, изтъркани камъни да направляват стъпките му в мрака. През деня един неопитен наблюдател нямаше да ги забележи. Между тях бяха избуяли дървета. Храстите ги скриваха. Но Балам-Акаб знаеше, че преди хиляда години камъните бяха образували непрекъсната пътека, която древните наричали scabe – бял път. Името не беше съвсем точно, защото големите гладки камъни бяха повече сиви, отколкото бели, но дори и в сегашното си разнебитено състояние, пътеката беше впечатляваща.

А колко ли по-впечатляваща е изглеждала тя по времето на древните, преди испанските завоеватели, когато предците на Балам-Акаб бяха царували в тази земя? Преди стотици години пътищата на майте пресичали надлъж и нашир Юкатан. Те отсичали дърветата и разчиствали

джунглата. В разчистените отсечки полагаха камъни, които се издигали от половин до метър и двадесет сантиметра над земята. После между камъните насипвали чакъл, за да запълни фугите между тях и най-накрая покривали камъните и чакъла с разтвор, направен от негасена вар, смесена с пясък и вода.

Всъщност пътеката, по която вървеше Балам-Акаб, някога беше представлявала равен път, широк почти пет метра и дълъг сто километра. Но след избиването на толкова много негови предци не беше останал никой, който да се грижи за пътя, да го поддържа и ремонтира. Дъждовете, които се бяха изсипвали през вековете, бяха отмили чакъла, оголвайки камъните, които се бяха разместили в резултат на многобройните земетресения в района и избуялата между тях растителност. Сега единствено човек, запознат с някогашния начин на живот и привикнал с духа на гората като Балам-Акаб, можеше да се движи така умело по пътеката в мрака и мъглата.

Като стъпваше от камък на камък, заобикаляше невидими дървета, усещаше надвисналите лози и се навеждаше, за да ги избегне, като внимаваше да не стъпи върху някой разклатен камък, Балам-Акаб успяваше да запази идеално равновесие. Така и трябваше, защото ако паднеше, не можеше да използва ръцете си, за да се задържи. Ръцете му вече бяха заети. В тях носеше скъпоценната купа, увита в меко одеало. Той я притисна още по-здраво към гърдите си. При създадите се обстоятелства той не бе посмял да рискува и да я сложи в раницата си заедно с другите важни предмети. Раницата твърде често се удряше в някой надвиснал клон или в околните дървета. Предметите в раницата не можеха да се счупят. Това обаче не се отнасяше за купата.

Влагата в храстите се прибавяше към потта, която се стичаше по лицето на Балам-Акаб и караше памучната му риза и панталони да залепнат за тялото му. Той не беше висок – само метър и шестдесет, което беше типично за мъжете от племето му. Въпреки мускулестото тяло той беше слаб, отчасти поради изпълнения с трудности живот в джунглата, отчасти поради оскъдната храна, която осигуряваха нивите край селото му. Косата му беше права и черна, подстригана късо, за да не го нападат насекоми и за да не се заплита в джунглата. Тъй като този район беше доста изолиран, а испанските завоеватели бяха счели за недостойно да имат деца от маите, лицето на Балам-Акаб беше запазило същите генетични черти като на неговите предци от времето, когато преди много векове културата на маите процъфтявала. Главата му беше обла, лицето широко, с изпъкнали скули. Дебелата му долна устна рязко се извиваше

надолу. Очите му бяха черни, с формата на бадем, а клепачите бяха потънали в гънки.

Балам-Акаб знаеше, че прилича на своите предци, защото беше виждал образите им, изсечени в камък. Знаеше как бяха живели предците му, защото неговият баща му беше разказал това, което неговият баща му беше разказал, което пък неговият баща му беше разказал и така до първите дни на съществуването на племето. Той знаеше как да изпълни ритуала, който възнамеряваше да извърши, защото като вожд и шаман на селото, на това го беше научил неговият предшественик, който беше разкрил пред него тайнствата на ритуалите, знания, които беше получил така, както ги беше поучил и неговият предшественик и така, чак до 13.0.0.0.4 Ахау 8 Кумку – началото на времето.

Камъните промениха посоката си и завиха наляво. Като пазеше равновесие, Балам-Акаб продължи да се промушва между дърветата, да се навежда под клоните и да усеща твърдите камъни под тънките си сандали, докато следваше извивката на пътя. Почти беше стигнал целта си. Въпреки че досега се беше движил безшумно, сега трябваше още повече да внимава, за да не вдига шум. Трябваше да се промъква с безмълвната грация на дебнеш жертвата си ягуар, защото всеки момент щеше да стигне до края на джунглата, а отвъд него, в наскоро разчистената поляна, щеше да има пазачи.

Изведнъж Балам-Акаб долови миризмата, която се разнасяше от тях – дима от цигарите им, маслото от оръжията им. С разширени ноздри той спря, за да се огледа в мрака и да прецени разстоянието, както и посоката. След миг продължи напред, принуден да изостави скритата древна пътека и да завие още по-наляво. Откакто новите завоеватели бяха пристигнали и започнали да изсичат дърветата, да взривяват скалите, да изравняват земята и да строят писта за самолети, Балам-Акаб беше разбрал, че нещастieto, предречено от древните, беше на път да се сбъдне. Също както бяха предrekli появата на първите завоеватели, така бяха предrekli и появата на тези, защото времето беше кръгло. Балам-Акаб знаеше това. То се въртеше непрекъснато и всеки период от време беше подчинен на определен бог.

Сега гръмотевичният тътен на динамита му напомняше за гръмотевицата на Чак – бога на дъжда с дългите кучешки зъби. Но също така му напомняше и за тътена на многобройните земетресения, които разтърсваха този район винаги, когато богът на подземния свят, който беше и бог на тъмнината, се разгнеवेशе. А когато той се разгнеवेशе, винаги причиняваше болка. Това, което Балам-Акаб все още не можеше да

реши, беше дали новите завоеватели щяха да разярят бога на Подземния свят и тъмнината, или пък появата им беше в резултат на и без това вече прекомерната ярост на бога, наказание за Балам-Акаб и неговия народ.

Единственото, което със сигурност знаеше, беше, че са необходими ритуали за омилостивяване на бога, молитви и жертвоприношения, за да не се сбъдне отново предсказанието, направено в Хрониките на Чилам-Балам. Едно от пророчествата, болестта, която убиваше палмите, вече се беше сбъднало.

В този ден над земята ще се посипе прах.

В този ден земята ще бъде сполетяна от нещастие.

В този ден над земята ще надвисне облак.

В този ден ще се издигне планина.

В този ден един силен мъж ще сграбчи земята.

В този ден всичко ще потъне в разруха.

Балам-Акаб се страхуваше от пазачите, но се надяваше успешно да изпълни мисията си. Ако боговете не желаеха да бъдат омилостивени, ако наистина бяха разгневени, досега щяха да го накажат. Те никога нямаше да му позволят да стигне чак до тук. Само човек, ползващ се с благоволенieto на боговете, можеше да се движи в мрака без да бъде ухапан от някоя от многобройните змии, от които гъмжеше джунглата. През деня той щеше да види и да избегне змиите, или да вдигне шум и да ги прогони. Но вървейки безшумно в непрогледния мрак на нощта? Не. Невъзможно. Без помощта на боговете той щеше да стъпва не по камъни, а по самата смърт.

Изведнъж мракът намаля. Мъглата сякаш стана по-рядка. Балам-Акаб беше стигнал до края на джунглата. Като приклезна, вдишвайки плодородния мирис на гората, тъй различен от зловонието на потните пазачи, той съсредоточено започна да се оглежда в мрака и изведнъж, сякаш някакъв недоловим вятър беше преминал през сечището, мъглата изчезна. Внезапно появилата се светлина от луната и звездите го накара да се почувства така, сякаш нощта се беше превърнала в ден. В същия момент го изпълни необяснима увереност, че когато пропълзи от джунглата в сечището, пазачите няма да успеят да го видят. За тях мъглата все още щеше да съществува. Тя щеше да го обгърне. Щеше да го направи невидим.

Но той не беше глупак. Когато излезе от джунглата, той остана приведен, близо до земята, като се опитваше да не се показва, докато

вървеше бързо напред. Сега, на светлината от луната и звездите, той успя да види истинският мащаб на работата, която нашествениците бяха извършили през двата дни, откакто не беше идвал тук и видяното го изпълни с тревога. Обширна нова част от гората беше изсечена, а на нейно място се виждаха обрасли с храсти могили и хълмчета. Сега, когато нямаше дървета, които да скриват небето, той успя да различи тъмните контури на значително по-високи хълмове. Балам-Акаб си помисли, че това са планини, ала нито една от тях не беше планината, описана като един от признаците за края на света в древните Хроники на Чилам-Балам. Не, тези планини бяха част от духа на вселената. Разбира се, те не бяха дело на природата. В края на краищата тази част на Юкатан се наричаше низина. Тук нямаше могили, хълмове, още по-малко пък планини. Всички те бяха издигнати от човешки същества, от майте – предците на Балам-Акаб, преди повече от хиляда години. Въпреки че храстите, с които бяха обрасли, скриваха стъпалата, порталите, статуите и изсечените в камък фигури, Балам-Акаб знаеше, че тези възвишения бяха дворци, пирамиди и храмове. Причината, поради които те представляваха част от духа на вселената беше, че древните, които ги бяха построили, знаеха как са свързани помежду си Подземният свят, Средният свят и величественият Небесен свод. Древните бяха използвали знанията си за тайните на непрестанно движещото се слънце, за да определят точните места, където трябваше да издигнат паметници в чест на боговете и по този начин да насочат енергията както на Подземния свят, така и на небесните богове към Средния свят и това свещено място.

Като внимаваше да не го забележат, Балам-Акаб стигна до най-високата планина. Екскаваторите бързо бяха почистили растителността от земята, но стигнеха ли до възвишение, те го заобикаляха, като най-вероятно възнамеряваха да се върнат по-късно и да се справят с него. Той огледа внимателно сенчестите храсти и фиданките, които бяха успели някак си да пуснат корени между огромните квадратни каменни блокове, от които беше построено това свещено здание. Балам-Акаб знаеше, че ако храстите и фиданките ги нямаше, това, което изглеждаше като планина, щеше в действителност да се окаже огромна терасовидна пирамида и че на върха ѝ щеше да има храм, посветен на бога Кукулкан, чието име означаваше „перната змия“.

И наистина, от храстите в долната част на пирамидата стърчеше изваяната от камък глава на змия с отворена уста и готови да се забият зъби. Дори и в мрака змийската глава се виждаше ясно. Тя беше една от няколко, разположени край стъпалата, които водеха към върха през

терасите, от всяка страна на пирамидата. Със силно туптящо сърце, радостен, че беше успял да стигне невредим до тук, все по-убеден, че боговете се отнасят благосклонно към неговата мисия, Балам-Акаб притисна към гърдите си увитата в одеалото купа и започна бавното, мъчително изкачване към върха.

Всяко стъпало беше високо до коляното му, а стълбището беше стръмно. През деня изтощителното изкачване беше зашеметяващо и изпълнено с опасности, тъй като храстите, фиданките и дъждът, който се беше изсипвал през вековете, бяха изпочупили стъпалата и изместили камъните. Балам-Акаб трябваше да мобилизира всичките си сили и да се съсредоточи, за да не загуби равновесие в мрака, за да не стъпи на някой едва крепящ се камък и да падне. Но той не се страхуваше за собствената си безопасност. Иначе нямаше да рискува да бъде ухапан от змия или прострелян от пазачите, за да дойде тук. Това, за което се страхуваше, бяха безценните предмети в раницата му и особено увитата в одеало свещена купа, която притискаше към гърдите си. Не можеше да си позволи да падне и да счупи купата. Това щеше да бъде неппростимо. Това със сигурност щеше да предизвика гнева на боговете.

Докато се изкачваше, с изранени колена и обляно в пот тяло, Балам-Акаб броеше на ум. Това беше единственият начин, по който можеше да следи напредъка си, защото храстите и фиданките над него му пречеха да различи очертанията на квадратния храм върху иначе острия връх на пирамидата. Десет, единадесет, дванадесет... Сто и четири, сто и... Той с мъка си поемаше дъх. Двеста осемдесет и девет. Двеста и...

Скоро, помисли си Балам-Акаб. Вече виждаше върха на фона на звездите. Триста и... Най-сетне, с разтуптяно сърце, той стигна до равната площадка пред храма.

Триста шестдесет и пет. Това свещено число представляваше броя на дните в слънчевата година и беше изчислено от предците на Балам-Акаб дълго преди испанските завоеватели да се появят за първи път в Юкатан през шестнадесети век. При построяването на пирамидата бяха използвани и други свещени числа – двадесетте тераси, например, които олицетворяваха двадесетте дни, от които се състояха месеците, на които древните деляха по-кратката си, 260-дневна церемониална година. По подобен начин, първоначално по върха на пирамидата бяха изсечени петдесет и два образа на змии, защото времето извършваше едно пълно завъртане в кръг за петдесет и две години.

Балам-Акаб не преставаше да мисли за кръговете, докато внимателно поставяше одеялото на земята. После го разгърна и пред очите му се

показа скъпоценната купа. Тя изглеждаше съвсем обикновено. Широка колкото разстоянието от палеца до лакътя му, дебела колкото палеца му, тя беше стара, да, очевидно много стара, но не беше боядисана в ярки цветове, а с матово, тъмно покритие отвътре. Някой непосветен човек дори можеше да я нарече грозна.

Кръгове, продължаваше да си мисли Балам-Акаб. Тъй като вече не се налагаше да внимава, за да не счупи купата, той бързо свали раницата от гърба си, извади от нея нож от обсидиан, дълга връв със завързани по нея бодли и ивици хартия, направена от кората на смокиново дърво. После съблече подгизналата си от пот риза и оголи мускулестите си гърди пред бога на нощта.

Кръгове, цикли, завъртания. Балам-Акаб се разположи така, че да застане при входа на храма с лице на изток, откъдето слънцето всеки ден започваше своя цикъл, посоката, която беше символ на прераждането. От това високо, удобно за наблюдение място, той виждаше далеч наоколо. Дори в мрака успя да различи огромната площ, която нашествениците бяха разчистили от дървета и храсти. Освен това различи и сивата ивица, която представляваше пистата за самолети на около половин километър вдясно. Погледът му се спря на многобройните палатки, които нашествениците бяха разпънали и бараките, които бяха построили от отсечени дървета. Видя няколко огъня, които не беше успял да забележи от джунглата и сенките на пазачите около тях. Скоро щяха да пристигнат още самолети, с още завоеватели и още машини. Гигантските хеликоптери щяха да стоварят още големи камиони. Всичко това щеше да оскверни още повече мястото. Булдозерите вече бяха започнали да прокарват път през джунглата. Трябваше да се направи нещо, за да бъдат спрени.

Цикли, завъртания. Бащата на Балам-Акаб I му беше казал, че името му е свързано със специално предание в селото. Преди много векове, когато завоевателите се появили за пръв път, един съименник на Балам-Акаб събрал отряд воители и се опитал да прогони испанците от Юкатан. Борбата продължила няколко години, докато съименникът на Балам-Акаб бил пленен и посечен на парчета, а после изгорен. Но славата на бунтовника продължила да се разнася и след смъртта му. Всъщност, чак до сегашното поколение, и Балам-Акаб се гордееше, че носи това име.

Но в същото време то го задължаваше. Той неслучайно беше наречен така. Историята се движеше в кръгове, също както майте периодично бяха въставали срещу поробителите си. Лишени от своята култура, впримчени в ярема на робството, тя бяха въставали през седемнадесети

век, после през осемнадесети и за последен път в началото на този век. Всеки път въстанията им били жестоко потушавани. Мнозина от тях били принудени да се оттеглят в най-отдалечените части на джунглата, за да избегнат отмъщението и ужасните болести, донесени от чужденците.

А сега чужденците отново бяха дошли. Балам-Акаб знаеше, че ако не бъдеха спрени, селото му щеше да бъде разрушено. Кръгове, цикли, завъртания. Той беше дошъл тук, за да извърши жертвоприношение в името на боговете, да се възползва от тяхната мъдрост, да ги помоли за съвет. Трябваше да получи напътствие. Неговият съименник несъмнено беше извършил същия ритуал през шестнадесети век. Запазил чистотата си, той щеше да бъде повторен.

Балам-Акаб вдигна обсидиановия нож. Черното вулканично стъкло, от което беше направен – „ноктъя на светкавицата“ – беше заострено и върхът му приличаше на игла. Той го насочи към долната част на изплезения си език, като се помъчи да сподави болката, когато замахна нагоре и го прониза. Единственият начин, по който можеше да направи това, беше да стисне езика си между зъбите, за да го задържи неподвижен, така че острието да успее да се заби в оголената влажна плът. Бликналата от езика му кръв намокри ръката му и той потрепери от внезапно връхлетялата го болка.

Въпреки това Балам-Акаб продължи да натиска ножа нагоре. Едва когато обсидиановото острие излезе от другата страна и одраска зъбите му, той го изтегли. От очите му текнаха сълзи, но Балам-Акаб сподави неистовото си желание да простене. Като продължаваше да стиска езика си между зъбите, той остави ножа и взе връвта със завързани по нея бодли. Както бяха правили и предците му, той промуши връвта през дупката в езика си и започна да я изтегля нагоре. По лицето му изби пот – сега вече не от влагата във въздуха и напрежението, а от нетърпимата болка. Първият бодил във връвта стигна до дупката в езика му. Въпреки че се запъна, той го изтегли през нея. По връвта започна да се стича кръв. Балам-Акаб продължи упорито да дърпа, като прекара следващия бодил през езика си. После още един. Шурналата по връвта кръв намокри хартиените ивици, които се намираха на дъното на скъпоценната купа.

По стените на храма зад него имаше изсечени образи на предците му, извършващи този ритуал. В някои случаи върховният владетел беше пробождал пениса си, а след това промушвал бодлите през този орган, вместо през езика си. Но каквато и част от тялото да бяха използвали, целта винаги беше една и съща – чрез болка и кръв да се изпадне в

транс, да се появят видения, да се влезе в общение с другия свят, да се разбере какво съветват и какво в действителност искат боговете.

Премалял, Балам-Акаб се отпусна на колене, сякаш се прекланяше пред напоените с кръв ивици хартия в купата. Веднага щом и последният бодил минеше през езика му, той щеше да остави връвта в купата. После с помощта на кибрит – единствената промяна в ритуала, която щеше да си позволи – щеше да запали своето дарение и ако беше необходимо, щеше да добави още хартия. Пламъците щяха да накарат кръвта да заври и в края на краищата да я изгорят.

Зави му се свят. Той се олюля, като се опита да запази равновесие въпреки унеса, в който беше започнал да изпада, защото предците му винаги бяха използвали помощници при извършването на този ритуал, докато той трябваше сам да се свести и отново да поеме по обратния път през джунглата.

Стори му се, че боговете започват да му говорят. Гласовете им прозвучаха едва доловимо. Той ги усети, усети присъствието им, усети...

Тялото му потрепери. Този път обаче не от болка. Треперенето дойде отвън, през камъните, върху които беше коленичил, през пирамидата, върху която извършваше ритуала, през земята, под която лежеше бога на тъмнината, на когото се молеше.

Треперенето беше причинено от ударната вълна на взрив, защото бригадите продължаваха разрушителната си работа и през нощта. Тътенът прозвуча като стон на разгневен бог.

Той взе кибрита, запали клечка и я пусна върху ивиците хартия, които покриваха кръвта му в свещената купа.

Кръгове.

Времето отново се беше завъртяло.

Това свещено място беше осквернено.

Завоевателите трябваше да бъдат прогонени.

4.

Бюканън се събуди плувнал в пот и с пресъхнали устни. Имаше треска. Той взе няколко аспирина от комплекта за първа помощ, като почти се задави, докато ги преглътна. Вече се беше развиделило. Двамата с Уейд се намираха в Мерида, на 322 километра западно от Канкун, в по-близката до Мексиканския залив част на полуостров Юкатан. За разлика от Канкун, Мерида създаваше усещане за Стария свят с огромните си къщи, построени в края на миналото и в началото на настоящото столетие. Всъщност, някога наричали града Париж на Западния свят, защото в отминалите, по-богати времена, търговците милионери съзнателно се опитвали да направят Мерида, където често прекарвали ваканциите си, в нов Париж. Градът все още пазеше европейския си чар, но Бюканън беше твърде замаян, за да обръща внимание на дърветата, които обграждаха улиците и на теглените от коне файтони.

– Колко е часът? – попита той.

Беше толкова изнемощял, че нямаше сили да погледне часовника си.

– Осем. – Уейд паркира близо до един магазин, който все още не беше отворил. – Ще се справиш ли, ако те оставя сам за малко?

– Къде отиваш?

Уейд отговори, но Бюканън не го чу. Беше започнал да се унася.

Когато отново се събуди, Уейд отключваше Форда, за да влезе.

– Съжалявам, че се забавих толкова дълго.

Толкова дълго? – помисли си Бюканън.

– Какво искаш да кажеш? – Погледът му беше замъглен. Усещаше езика си подут. – Колко е часът сега?

– Почти девет. Повечето магазини все още не са отворили, но успях да ти купя бутилка вода. – Уейд разви капачката на бутилка „Евиан“ и я наклони към пресъхналите устни на Бюканън.

Устата му приличаше на суха гъба, която попива вода. Част от нея се стече по брадичката му. Отчаян, той опита отново и този път успя да преглътне.

– Дай ми още аспирин. – В гърлото му сякаш бяха набити камъчета.

– Все още ли имаш температура?

Бюканън кимна кисело.

– И главоболието ми не спира.

– Подай ръка. Ще ти дам аспирина.

Лявата ръка на Бюканън беше отмаяла, а дясната внезапно отново започна да трепери.

– По-добре ги сложи в устата ми – помоли той.

Уейд се намръщи.

Бюканън отпи още вода с аспирина.

– Трябва да се подкрепиш. Не можеш да оцелееш само с вода – каза Уейд. – Донесох понички, мляко и кафе.

– Мисля, че стомахът ми няма да понесе поничките.

– Започвам да се притеснявам за теб – каза тихо Уейд. – Трябваше да отидем при онзи доктор в Канкун, когото познавам.

– Вече говорихме за това – промърмори Бюканън. – Трябва да се измъкна от страната преди полицията да е разпратила скицата ми.

– Добре де, какво ще кажеш за малко портокалов сок? Опитай поне портокаловия сок, който донесох.

– Да – промърмори Бюканън. – Портокаловият сок.

Той успя да изпие три глътки.

– Намерих една жена, която разопаковаше кашони. Готвеше се за отварянето на пазара – каза Уейд. – Купих от нея тази сламена шапка. Ще скрие раната на главата ти. Купих и това вълнено наметало. Можеш да го претметнеш върху бинта на ръката ти, когато минаваш през емиграционните служители.

– Добре – немощно отвърна Бюканън.

– Преди това се обадох на няколко авиолинии. Този път ти провървя. Аеромексико има свободно място на един от полетите до Маями.

Бюканън вътрешно се зарадва. Скоро, помисли си той. Скоро ще се измъкна от страната. Ще спя, когато се кача на самолета. Уейд може предварително да се обади да ме чака екип, който ще ме заведе в болница.

– Има обаче един проблем – каза Уейд.

– Проблем? – Бюканън се намръщи.

– Самолетът излита чак в един без десет.

– Чак? Но това е... колко?... Има още четири часа.

– Беше първият полет, който успях да уредя. Имаше самолет до Хюстън, който излита по-рано. За него също имаше свободни места, но правел междинно кацане.

– И какво от това? Защо не ми запази билет за него?

– Защото междинното кацане е в Козумел, близо да Канкун, а мъжът с който говорих, ми каза, че трябвало да слезеш от самолета и да се

качиш на друг.

Дявол да го вземе, помисли си Бюканън. Козумел, близо до Канкун, беше едно от летищата, които трябваше да избягва. Ако трябваше да слезе от самолета и да мине през контролния пункт, някой от охраната можеше...

– Добре, в един без десет до Маями – каза Бюканън.

– Аз не мога да ти купя билета на летището. Ще привлече внимание. Освен това служителят ще иска да види паспорта на Виктор Грант. Малко хора дават паспорта си на някой друг, особено пък ако се канят да напуснат страната. Ако полицаите са предупредили служителите да следят за някого, който действа и изглежда подозрително, това ще бъде достатъчно да те изчакаат да се появиш и да започнат да те разпитват.

Да разпитват и двама ни, помисли си Бюканън, докато се опитваше да фокусира погледа си.

– Разбрах. Сам ще си купя билета. – Той погледна през прозореца и забеляза, че потокът от коли се е увеличил, като присви очи и се взря в пешеходците, които минаваха край Форда. – А сега, мисля че е по-добре да се разходим из града. Изнервям се, като стоим на едно място.

– Добре.

Докато Уейд се опитваше да се включи в една от пролуките между колите, Бюканън се пресегна назад с треперещата си дясна ръка и извади от джоба си найлонов водоустойчив плик.

– Ето документите и паспорта на Ед Потър. Какъвто и псевдоним да използвам, винаги нося у себе си съответните документи. Човек никога не знае кога могат да му потрябват.

Уейд пое найлоновия плик.

– Не мога да ти дам официална разписка. Нямам нито една у мен.

– Майната ѝ на разписката. Дай ми само документите на Виктор Грант.

Уейд му подаде паспорт в кафяв кожен калъф. Докато го вземаше, Бюканън почувства как Ед Потър го напуска и отстъпва място на Виктор Грант. Изтощен и с притъпено внимание той все пак реагира на навика и започна да си измисля характерни черти и привички (италианска храна, диксиленд джаз) за новата роля. Едновременно с това отвори калъфа и провери съдържанието му.

– Не се тревожи. Всичко е там – каза Уейд. – Включително и туристическата карта.

– Наистина се тревожа. – Бюканън разлисти документите. – Затова успях да остана жив толкова време. Никога не приемам на доверие

думата на... Да. Добре, туристическата карта и всичко останало е тук. Къде е шишенцето с аспирина?

– Да не искаш да кажеш, че все още имаш главоболие? – Уейд изглеждаше притеснен.

– И става все по-лошо. – Бюканън нямаше доверие на дясната си ръка. Като вдигна лявата, която сякаш беше от олово, той сложи в устата си още няколко и отпи малко от портокаловия сок

– Сигурен ли си, че искаш да направиш това?

– Дали искам? Не. Дали трябва? Определено. Добре – каза Бюканън – хайде да помислим. Оставих доста неизчистени неща в Канкун.

Като дишаше тежко, той се опита да събере сили.

– Ето ключовете ми. Щом се върнеш в Канкун, закрый кантората ми. Знаеш от кого съм я наел. Обади му се. Кажи му, че съм се отказал от бизнеса. Кажи му да задържи остатъка от наема, а ключовете ще му изпратиш веднага щом прибереш вещите ми.

– Добре.

– Направи същото и с апартамента ми. Заличи всички следи от мен. Знаеш къде съм действал в Акапулко, Пуерто Ваярта и другите курорти. Заличи следите ми навсякъде. – Кръвта мъчително пулсираше в главата на Бюканън. – Какво друго? Сещаш ли се за...

– Да.

Колата се движеше по Пасео де Майо, главната артерия на Мерида, но Бюканън не обръщаше никакво внимание на покритата с трева ивица, която разделяше пътните ленти от двете ѝ страни, в очакване Уейд да продължи.

– Хората, които си вербувал във всяко от тези места – каза Уейд. – Ще започнат да се чудят какво е станало с теб. Ще започнат да задават въпроси. Трябва да бъдеш заличен и от техния живот.

Разбира се, помисли си Бюканън. Защо не се сетих за това? Замаян съм повече, отколкото предполагах. Трябва да се опитам да се съсредоточа.

– Спомняш ли си местата на пощенските кутии, които използвах, за да им предавам съобщения?

Уейд кимна.

– Ще оставя на всеки от тях бележка, някакво обяснение за проблеми с полицията, заедно с една последна сума, достатъчно щедра, за да ги накара да си затварят устата.

Бюканън се замисли.

– Това ли е всичко? Винаги има още нещо, някоя последна

подробност.

– Дори и да има, не се сещам каква...

– Багаж. Когато си купя билет, ще привлече внимание ако нямам чанта.

Уейд отби от Пасео де Майо и спря в една пряка. Магазините вече бяха отворени.

– Нямам сили да нося нещо тежко. Гледай куфарът да има колелца.

– Бюканън каза на Уейд какъв размер дрехи носи. – Ще ми трябват бельо, чорапи, фланелки...

– Да, обичайните неща. – Уейд излезе от Форда. – Ще се оправя, Бюканън. Правил съм същото и преди.

– Копеле мръсно!

– Какво?

– Казах ти, не ме наричай Бюканън. *Аз съм Виктор Грант.*

– Добре, Виктор – сухо се съгласи Уейд. – Не ми се иска да забравяш кой си. – Той понечи да затвори вратата, после се спря. – Хей, докато репетираш репликите си, имам пред вид, когато не ме ругаеш, защо не опиташ да похапнеш от тези понички, за да не си толкова слаб, че да паднеш по лице, когато стигнеш на летището.

Бюканън гледа след него, докато леко плешивия пълен мъж с лимонено жълтата риза изчезна в тълпата. После заключи вратите, отпусна назад глава и усети как дясната му ръка трепери. Изведнъж цялото му тяло се разтресе.

Треската, помисли си той. Поваля ме. Губя контрол. Уейд е моето спасително въже. Какво правя? Не го ядосвай!

Обувките на Бюканън докоснаха торбичката с понички на пода. При мисълта за ядене започна да му се повдига. Повдигаше му се и от болката в рамото. И в главата. Потръпна. Само още няколко часа, каза си Бюканън. Дръж се. Всичко което се иска от теб е да стигнеш до летището. Той се насили да пийне още портокалов сок. Виктор Грант, каза си той, докато се мъчеше да се съсредоточи и се опитваше да преглътне залък поничка. Виктор Грант. Разведен. Форт Лодърдейл. Преработва по поръчка туристически лодки. Инсталира електронно оборудване. Виктор...

Той трепна, когато Уейд отключи вратата на шофьора и сложи на задната седалка един куфар.

– Изглеждаш ужасно – каза Уейд. – Донесох ти комплект тоалетни принадлежности – самобръсначка и сапун за бръснене, паста за зъби...

Стигнаха до парк с дървета, в който имаше обществена тоалетна. Уейд заключи вратата и застана зад Бюканън, като го хвана, за да го подкрепя, докато Бюканън, приведен над мивката и треперещ, се бръснеше. Той се опита да срещне сплъстената си от кръв коса, но не постигна кой знае какъв успех и реши, че определено ще му се наложи да използва сламената шапка, която Уейд беше купил за него. Използва вода от бутилката, за да измие зъбите си и след като успя донякъде да се приведе в ред, се почувства малко по-добре. Панталоните, от които морето беше успяло да отмие кръвта, изглеждаха недопустимо изцапани и измачкани на дневна светлина. Той облече чистата риза и панталони, които Уейд му беше купил и след като излязоха от тоалетната, натъпка мръсните дрехи в куфара на задната седалка на Форда. Тъй като часовникът Сейко на ръката му принадлежеше на вече несъществуващия Ед Потър, той го замени с Таймекса на Уейд, правейки всичко възможно да се вживее в новата си самоличност.

Вече беше станало единадесет часа.

– Време за път – каза Уейд.

За разлика от големия, живописен град, летището беше изненадващо малко и занемарено. Уейд успя да намери място на паркинга пред ниската сграда.

– Ще занеса куфара ти до входа. След това...

– Разбирам.

Докато вървяха към входа, Бюканън се огледа нехайно наоколо, проучвайки мястото. Никой не му обръщаше внимание. Той се съсредоточи и се опита да върви в права линия, без да залита, за да скрие изтощението си. На тротоара пред вратата стисна ръката на Уейд.

– Благодаря. Знам, че на няколко пъти се държах грубо, но...

– Забрави. Това не е състезание по популярност. – Уейд продължи да стиска дясната ръка на Бюканън. – Пръстите ти не са в ред. Треперят.

– Няма нищо.

Уейд се намръщи.

– Разбира се. Довиждане, Виктор. – Той наблегна на псевдонима. – Приятен полет.

– На това разчитам.

Бюканън провери дали вълненото наметало е здраво захванато на дясното му рамо, скривайки раната. После хвана ремъка на куфара и влезе в сградата.

Няколко неща го впечатлиха едновременно. Помещението беше го-ло, горещо, малко и претъпкано. Всички, с изключение на неколцината американци, сякаш се движеха като в забавен кадър. Като един от тези неколцина американци, Бюканън привличаше внимание, и мексиканците, които се канеха да пътуват, непрекъснато го оглеждаха, докато бавно си пробиваше път през създаващата усещане за клаустрофобия тълпа. Той се потеше също като тях, едва се държеше на краката си и му се искаше в помещението да има климатична инсталация. Поне ще имам оправдание за това, че изглеждам зле, помисли си Бюканън, като се опитваше да събере сили и застана на отчайващо дългата опашка пред гишетото за билети на Аеромексико. Измина почти половин час преди да се озове пред привлекателна служителка. Като използва испански, той ѝ обясни какво му е необходимо. За момент сърцето му застина, когато тя му каза, че не знае нищо за резервация на името на Виктор Грант, но после името се появи на екрана на монитора и тя внимателно провери кредитната му карта, като го помоли да подпише бордерото и му откъсна квитанция.

– Gracias.

По-бързо, помисли си Бюканън. Краката му започваха да отмаляват.

Момичето с още по-голямо внимание затрака по клавиатурата на компютъра и зачака принтера, който също сякаш се движеше на бавни обороти, да разпечата билета.

Най-сетне билетът се озова в ръката му. Бюканън повторно благодари, обърна се, хвана ремъка на куфара и отново започна бавно да се промъква през тълпата, този път към машината за проверка на багажа и металния детектор на пункта за проверка. Чувстваше се така, сякаш сънуваше кошмар, в който беше загънал в кал и се опитваше да върви. За момент погледът му се замъгли. После неочакван прилив на адреналин го зареди с енергия. Като използва лявата си ръка, той с усилие вдигна куфара и го постави върху конвейера на машината за проверка на багаж, а после продължи към металния детектор толкова изтощен, че почти се блъсна в една от колоните му. Детекторът не издаде звук. Облекчен, че служителите от охраната не му обърнаха никакво внимание, Бюканън взе куфара си от другия край на конвейера, постави го с мъка на пода и търпеливо си запробива път напред през тълпата. От горещината главоболието му се засили. Всеки път, когато някой се блъснеше в дясното

му рамо, се налагаше да прояви цялото си самообладание, за да не покаже каква болка му причинява ударът.

Почти успех, помисли си Бюканън. Още две проверки и край.

Той застана на опашката пред митническото гише. Мексиканските власти проявяваха небрежност за много неща, но не и когато се опитваха да спрат незаконното изнасяне на древни предмети от страната.

Измореният митничар посочи към куфара на Бюканън.

– Abgalo. Отворете го. – Мъжът не изглеждаше никак щастлив.

Бюканън се подчини. Мускулите го боляха ужасно.

Митничарят прерови дрехите на Бюканън, намръщи се, когато не откри нищо подозрително, после му махна с ръка да продължи.

Бюканън се придвижи напред. Още една проверка, помисли си той. Емиграционните власти. Трябва само да предам туристическата си карта и после да платя изходната такса от петнадесет долара.

И да се надявам служителят да не е получил от полицията моята скица.

Докато Бюканън се движеше напрегнат през навалищата, усети лека суматоха зад себе си. Когато се обърна, видя някакъв висок американец да си проправя път край мексиканка с три деца. Американецът имаше прошарена брада. Носеше риза на крещящи червени и жълти шарки. В ръката си държеше спортен сак и като си мърмореше под нос, продължаваше да се бута напред, предизвиквайки вълнение сред тълпата.

Вълнението се разпростираше към Бюканън. Притиснат отвсякъде, той не можеше да се отмести от пътя му. Успя само да се стегне, когато някакъв мъж бутна с лакът съседа си, който на свой ред се блъсна в Бюканън. Бюканън едва се държеше на крака и разчиташе на хората около себе си да го крепят изправен, но когато вълната от движение го застигна, той внезапно установи, че човекът пред него се беше преместил напред. Почувствал тласък в гърба, Бюканън усети как коленете му се огъват и посегна напред, за да се хвана за някого. В този момент обаче някой се блъсна в лявото му рамо. Той падна, толкова замаян, че пред погледа му бавно се въртяха неясни петна. Когато дясното му рамо се удари в бетонния под, болката, която прониза рамото му го накара да се опомни и всичко отново дойде на фокус. Потта от челото му закапа по бетона. Той почти изкрещя от удара в раната.

Опита се да стане, като се страхуваше да не привлече нечие внимание към себе си. Когато се изправи на крака и нагласи вълненото наметало върху раната си, той погледна напред и забеляза, че служителите на пункта за проверка сякаш не са се впечатлили от случилото се,

съсредоточени в събирането на туристически карти и изходни такси.

Бюканън приближи пункта за проверка, като дишаше по-леко, защото не видя полицейска скица на гишето. Но в помещението беше толкова задушно, че по цялото му тяло се стичаше пот. Ризата му беше залепнала за гърдите и ръцете. Ситни капчици пот избиха по дланите му.

Той избърса лявата си ръка в панталоните, после бръкна в джоба на ризата и подаде на служителя жълтата карта и петнадесет долара за изходната такса. Служителят едва го погледна, докато поемаше картата и парите. Внезапно обаче той се вгледа в него, присви очи, намръщи се и вдигна ръка.

– Pasaporte, por favor.

Защо? – смаян се запита Бюканън. Той не сравни лицето ми със скица. По дяволите, дори не виждам скица, с която да го направи. Ако има скица, тя сигурно е в канцеларията на емиграционната служба. Но след като е огледал толкова много лица, служителят едва ли вече помни ясно скицата. Защо, дявол да го вземе, ме спира?

Бюканън подаде паспорта с лявата си ръка. Служителят го отвори, сравни снимката с лицето на Бюканън, прочете личните му данни и отново се намръщи.

– Senor Grant, venga conmigo. Елате с мен.

Бюканън се опита да си придаде вид на почтително изненадан.

– Por que? Защо? – попита той. – Нещо не е наред ли?

Служителят се намръщи още повече и посочи към дясното рамо на Бюканън. Бюканън го погледна, без да дава израз на неприятната изненада, която изпита.

Вълненото наметало беше почервяло. Това, което му се беше сторило пот, всъщност беше кръв, която се стичаше по ръката му и капеше от пръстите. Господи, помисли си той. Сигурно шевовете са се отворили, когато паднах на рамото си.

Служителят посочи към една врата.

– Venga conmigo. Usted necesita un medico. Имате нужда от лекар.

– Es nada. No es importante – каза Бюканън. – Няма нищо. Леко нараняване. Трябва да си сменя превръзката. Ще я оправя в тоалетната и ще успея да се кача на самолета.

Служителят сложи дясната си ръка върху кобура на пистолета и повтори, този път строго:

– Веднага елате с мен.

Бюканън се подчини и тръгна със служителя към вратата, като се опитваше да изглежда спокоен, сякаш да тече кръв от рамото му беше

нещо съвсем нормално. Не хранеше никаква надежда, че ще успее да избяга, сигурен, че ще го спрат преди да се промъкне през тълпата и да стигне до изхода на сградата. Единственото, което можеше да направи, беше да се опита да се измъкне с някакво правдоподобно обяснение, но се съмняваше, че това, което се мъчеше да съчини в момента, щеше да задоволи служителя, след като той видеше раната на рамото му. Щеше да има въпроси. Много въпроси. И може би дотогава полицейската скица щеше да пристигне, ако вече не разполагаха с нея. Определено нямаше да излети за Маями със самолета в един без десет.

Бях толкова близо, помисли си той.

За разлика от Съединените щати, където се приема, че заподозреният е невинен до доказване на вината му, законите на Мексико се основават на Наполеоновия кодекс, в който заподозреният е виновен до доказване на невинността му. Никои не предупреждава арестуваните, че имат право да мълчат, нито пък че ако нямат пари, ще им бъде осигурена безплатна защита. Няма неприкосновеност на личността, няма бързо съдопроизводство. В Мексико тези понятия са направо смешни. Арестуваният няма никакви права.

Бюканън се намираще в плесенясала, гъмжаща от въшки, с течаш таван и изронена бетонна мазилка килия, дълга шест метра и широка четири, заедно с още двадесет затворника с мръсни дрехи. Това очевидно беше изолаторът за джебчи и пияници. За да не се блъсне в някой от съкилийниците си и даде повод за кавга, Бюканън стоеше на едно място, облегнал гръб на стената. Докато останалите бяха заели всяко свободно място по пода и спяха върху мръсна слама, той дремеше, опрял гръб на стената, обронил глава върху коленете си. Чакаше до последния възможен момент, преди да използва дупката в ъгъла, която служеше за тоалетна. През повечето време, въпреки че му се виеше свят, той се опитваше да остане нашрек, за да не го нападнат. Като единствен уанчі, той представляваше естествена мишена и въпреки че бяха взели часовника и портфейла му, дрехите, и особено обувките му, бяха по-хубави от тези на останалите затворници и те трудно можеха да устоят на изкушението.

Всъщност, Бюканън прекарваше по-голямата част от времето извън килията, а ударите идваха не от съкилийниците му, а от надзирателите. Докато го съпровождаха от килията до стаята за разпити те го бутаха, спъваха и блъскаха по стълбите. По време на разпитите го мушкаха с

палките си и го биеха с гумени маркучи винаги на такива места, където дрехите щяха да скрият синините, никога по лицето или главата. Защо разпитващите го толкова се стараеха да прикрият следите от побоите, Бюканън не можеше да си обясни. Сигурно защото беше американски поданик и опасенията от евентуални политически последици ги караха да проявяват известна сдържаност. Въпреки това успяха да наранят главата му, когато тя се удари в бетонния под след като събориха дървения стол, за който го бяха завързали. От болката, която се прибави към онази от раната в главата, получена след сблъсък с лодката, докато плуваше през канала в Канкун, му прилоша и с тревога установи, че е започнал да вижда предметите и хората двойни. Ако лекарят в затвора в Мерида не беше зашил отново раната на рамото му и не беше го превързал, той сигурно щеше да умре от инфекция и загуба на кръв, въпреки че му бяха осигурили лекар не от състрадание, а просто поради практическата причина, че един мъртвец не би могъл да отговаря на въпроси. Бюканън се беше сблъсквал с подобна логика и преди и знаеше, че ако разпитващите получеха отговорите, които им трябваша, те нямаше повече да чувстват нужда да му осигуряват лечение.

Това беше една от причините – най-маловажната – за отказа му да каже на разпитващите го това, което искаха. Главната причина разбира се беше, че да признае, означаваше да наруши типичното за професионалист поведение в подобна ситуация. Първо, разпитващите го използваха първобитни, насилствени методи, на които беше по-лесно да издържи отколкото на умелото използване на изтезания с ток, комбинирани с премахващи задръжките опиати от рода на натриев амитал. Второ, защото заради вече влошеното си състояние от раните в главата и рамото той бързо губеше съзнание по време на изтезанията, като по този начин тялото му си осигуряваше нещо подобно на естествена упойка.

И трето, той трябваше да се придържа към тактика, да играе роля, да следва сценарий, което му осигуряваше определен начин на поведение. Основното правило беше, че ако го пленят, той никога не можеше да си позволи да признае истината. О, той можеше да използва части от истината, за да съчини правдоподобна лъжа. Но и дума не можеше да става за цялата истина. Бюканън можеше да признае, че е убил тримата мексиканци, но те в края на краищата са били търговци на наркотици, а освен това, че той работи под прикритие за засекретен отдел на американската армия. Това за известно време би спасило живота му. Той обаче нямаше да струва кой знае колко. Като нагледен урок срещу намесата на Съединените щати във вътрешните работи на Мексико, Бюканън

можеше да бъде принуден да прекара дълги години в някой мексикански затвор, а като имаше пред вид жестоките условия в мексиканските затвори, особено за уаnquis, тази присъда щеше да бъде равностилна на смъртно наказание. Или ако мексиканските власти го предадяха на Съединените щати като жест на добра воля (в замяна на някакви услуги), неговите шефове щяха да превърнат живота му в кошмар, защото е престъпил задълженията си към тях.

– Виктор Грант – каза дебелият брадат следовател с пригладена назад черна коса в малката, гола стая, в която имаше само една пейка, на която седеше следователят и един стол, за който беше вързан Бюканън. Кръглоликият, потен следовател произнесе „Виктор Грант“ така, сякаш името беше синоним на „диария“.

– Точно така. – Гърлото на Бюканън беше толкова пресъхнало, че гласът му прозвуча хрипкаво, а тялото му толкова обезводнено, че отдавна беше престанал да се поти. Една от стегнатите намотки на въжето се впиваше в раната на дясното му рамо.

– Говори на испански, дявол да те вземе!

– Но за не знам испански. – Бюканън си пое дъх. – Най-малкото, не много добре. – Той се опита да преглътне. – Само няколко думи.

Незнанието на испански беше една от чертите, която бе избрал за новата си роля. По този начин винаги можеше да се оправдае, че не разбира какво го питат.

– Sabron, говорил си на испански със служителя от емиграцията на летището в Мерида!

– Да. Така е. – Главата на Бюканън кълмна. – Няколко прости фрази. На това му казвам испански за оцеляване.

– Оцеляване? – басово попита надзирателят зад него, после сграбчи косата на Бюканън и дръпна главата му нагоре. – Ако не искаш да ти оскубя косата, ще оцелееш като говориш на испански.

– Un roso – въздъхна Бюканън. – Малко. Само това знам.

– Защо уби онези трима мъже в Канкун?

– За какво говорите? Никога не съм убивал.

Дебелият следовател с мокра от пот униформа се надигна от пейката. Докато тежко пристъпваше към Бюканън, коремът му се тресеше. Той тикна пред лицето му полицейска скица. Скицата беше същата, която служителят от емиграционните власти на летището в Мерида беше видял до факс апарата върху едно от бюрата в канцеларията, където

беше отвел Бюканън, за да провери защо му тече кръв.

– Изглежда ли ти позната? – изръмжа следователят. – Ciertamente, на мен ми изглежда. Dios, sí. Прилича ми на теб. Имаме свидетел, твой сънародник уапуки, който те е видял да убиваш трима мъже в Канкун.

– Казах ви, не знам за какво говорите – гневно го изгледа Бюканън. – Тази скица прилича на мен и на още неколкостотин хиляди други американци. – Бюканън млъкна, за да даде почивка на дрезгавия си глас. – Това може да бъде всеки. – Той си пое дъх. – Признавам, че преди няколко дни бях в Канкун. – Той облиза пресъхналите си устни. – Но нищо не знам за никакви убийства.

– Лъжеш! – Следователят замахна с маркуча и го стовари върху стомаха на Бюканън.

Бюканън изстена, но не можа да се превие, заради въжето, с което беше завързан към облегалката на стола. Ако не беше видял как дебелият мъж тромаво замахва с маркуча, той не би успял да стегне достатъчно стомаха си, за да намали болката. Като се престори, че ударът е бил по-лош, отколкото в действителност, той затвори очи и отпусна главата си назад.

– Не ме обиждай! – изкрещя следователят. – Признай си! Ти лъжеш!

– Не – промърмори Бюканън. – Вашият свидетел лъже. – Той потръпна. – Ако има свидетел. Как е възможно? Никога не съм убивал. Не знам нищо...

Всеки удар на следователя даваше възможност на Бюканън да откравне някаква възможност да премигне, да поеме дълбоко дъх и да си почине. Тъй като полицаите вече му бяха взели часовника и портфейла, нямаше нищо, с което да се опита да ги подкупи. Не че в този случай подкупът щеше да свърши работа. Всъщност, ако се опиташе да ги подкупи, този му жест при сегашните обстоятелства щеше да бъде равносилен на признание за собствената му вина. Единственото, което му оставаше, беше да играе ролята си, да настоява с негодувание, че е невинен.

Следователят вдигна паспорта на Бюканън и повтори презрително:

– Виктор Грант.

– Да.

– Дори снимката в паспорта ти прилича на тази скица.

– Скицата нищо не струва – каза Бюканън. – Сякаш е нарисувана от някое десетгодишно дете.

Следователят потупа с маркуча по превръзката върху раната на рамото на Бюканън.

– С какво се занимаваш?

Като премигна, Бюканън му разказа легендата си. Следователят започна да удря по-силно по раната.

– И какво правеше в Мексико?

Бюканън премигна още по-силно и му каза името на клиента, при когото се предполагаше, че беше дошъл тук. Почувства как раната под превръзката започва да се подува. Всеки път, когато следователят я удряше, болезненото напрежение нарастваше, сякаш можеше да се пръсне.

– В такъв случай излиза, че си дошъл тук по работа, а не за собствено удоволствие?

– Винаги е удоволствие човек да бъде в Мексико, нали така? – Бюканън извърна очи към гуменият маркуч, с който следователят беше започнал още по-силно да удря по раната му. Съзнанието му беше започнало да се замъглява от болка. Скоро щеше да припадне.

– Защо тогава нямаш бизнес виза?

Бюканън усети в устата си вкус на стомашна киселина.

– Защото едва няколко дни предварително научих, че клиентът ми иска да дойда тук. Получаването на бизнес виза отнема време, затова си извадих туристическа карта. Става много по-лесно.

Следователят навря края на маркуча под брадичката на Бюканън.

– Влязъл си нелегално в Мексико. – Той се взря изпитателно в очите на Бюканън и свали маркуча, за да може да му отговори.

Гласът на Бюканън беше надебелял от отока в гърлото му, причинен от маркуча.

– Първо ме обвинявате, че съм убил трима мъже. – Ставаше му все по-трудно да диша. – Сега ме обвинявате, че не съм успял да си извадя бизнес виза. Какво ще бъде следващото обвинение? Може би ще ме обвините, че съм се изпикал на пода? Защото точно това ще трябва да направя, ако не ми позволите скоро да използвам тоалетна.

Мъжът зад Бюканън отново сграбчи косата му. Очите му се насълзиха.

– Ти изглежда си мислиш, че това не е сериозно.

– Не е вярно. Честна дума, мисля, че е много сериозно.

– Но изглежда не те е страх?

– О, страх ме е. Всъщност, направо съм ужасен.

Следователят доволно изръмжа.

– Но тъй като не съм направил това, което твърдите, съм и вбесен. – Бюканън се насили да продължи. – Дойде ми до гуша. – Произнасяше с усилие всяка дума. – Искам да се срещна с адвокат.

Следователят го изгледа недоверчиво, после прихна гръмогласно, при което огромният му корем се разтресе.

– Адвокат?

Надзирателят зад Бюканън също се разсмя.

– Un juriconsulto? – презрително попита следователят. – Que tu necesis esta un sacerdote. – Той стовари маркуча върху пищялите на Бюканън. – Какво мислиш за това?

– Повтарям ви, почти не разбирам испански.

– Казах ти, че не ти трябва адвокат, трябва ти свещеник. Защото единственото, което ще ти помогне сега, Виктор Грант, са молитви.

– Аз съм американски поданик. Имам право на... – Бюканън не можеше да се сдържа. Пикочният му мехур беше надут до пръсване. Трябваше да се облекчи.

Докато уринираше в панталоните си, той усети как горещата течност се стича върху седалката надолу и започва да капе по пода.

– Cochino! Свиня! – Следователят стовари маркуча върху раненото му рамо.

Всеки момент, помисли си Бюканън. Мили Боже, нека да припадна.

Следователят сграбчи ризата на Бюканън и го дръпна напред. Столът се прекатури и той падна на пода.

Лицето му се удари в бетона. Чу следователя да крещи на някого на испански да донесе парцали, да накара грингото да си почисти мръсотията. Но Бюканън се съмняваше, че ще бъде в съзнание. Все пак, въпреки че погледът му се замъгли, той успя с неприятна изненада да забележи, че урината му е обагрена в червено. Спугали са нещо в мен. Пикая кръв, помисли си той.

– Знаеш ли какво мисля, гринго? – попита следователят.

Бюканън не беше в състояние да отговори.

– Мисля, че си забъркан с наркотици. Мисля, че ти и мъжете, които си убил, сте се скарали за пари от наркотици. Мисля...

Гласът на следователя заглъхна като ехо.

Бюканън припадна.

Откри че отново седи. Все още беше завързан за стола. Трябваше му известно време, за да фокусира погледа си и умът му да заработи. Болката определено помагаше да мобилизира съзнанието си. Нямахме начин да разбере колко време беше прекарал в безсъзнание. Стаята беше без прозорци. Дебелият следовател носеше същата мокра от пот

униформа, но Бюканън забеляза, че по пода не беше останала и следа от обагрената с кръв урина. Нямаше дори влажно петно. Сигурно е минало доста време, заключи той. После забеляза нещо друго – панталоните му все още бяха мокри. Дявол да го вземе, те просто са ме преместили в друга стая. Опитват се да ме объркат.

– Доведохме един твой приятел, който иска да те види.

– Добре. – Гласът на Бюканън секна. Той се опита да пести силите си. – Моят клиент ще гарантира за мен. Можем да изясним тази грешка.

– Клиент? Да съм казал нещо за клиент? – Следователят отвори вратата.

В полутъмния коридор, обграден от двама надзиратели, стоеше мъж – американец. Мъжът беше висок, с широки рамене и масивни гърди и късо подстригана пясъчноруса коса. Беше облечен с джинси, маратонки и твърде малка за ръста му зелена фланелка – същите дрехи, с които беше влязъл в ресторанта на Клуб „Интернационал“ в Канкун. Дрехите му бяха измачкани и мъжът изглеждаше изтощен, лицето му беше все така зачервено, но не толкова от слънцето и алкохола, а от напрежението. Беше брадясал. Големият Боб Бейли.

Да, бас държа, че сигурно съжаляваш заедно ми се обади в ресторанта, помисли си Бюканън.

Следователят махна рязко с ръка и надзирателите избутаха Бейли в стаята, като го крепяха здраво за лактите. Той едва се държеше на крака.

Разбира се, сигурно са те разпитвали непрекъснато от момента в който са те задържали на плажа, помисли си Бюканън. Изцеждали са всяка частица информация, която би могъл да им дадеш и колкото повече са те притискали, толкова по-упорито си държал на показанията си. Ако получат това, което им трябва, ще ти се извинят и ще започнат да се отнасят с теб по царски, за да са сигурни, че няма да ти дойде нещо друго на ум.

Надзирателите спряха Бейли точно пред Бюканън.

С края на маркуча следователят повдига главата на Бюканън.

– Това ли е мъжът, който сте видели в Канкун?

Бейли се поколеба.

– Отговорете – каза следователят.

– Аз... – Бейли прокара треперещата си ръка по късата си коса. – Възможно е това да е онзи мъж. – Той вонеше на цигари. Гласът му беше дрезгав.

– Възможно е? – Следователят се намръщи и му показа полицейската скица. – Казаха ми, че когато сте помогнали на художника в

полицията да изготви скицата, сте били съвсем сигурен в описанието.

– Ами, да, но...

– Но?

Бейли се изкашля.

– Бях пил доста. Преценката ми може да не е била съвсем точна.

– А сега трезвен ли сте?

– Ще ми са да не бях, но, да, трезвен съм.

– В такъв случай преценката ви би трябвало да е по-добра. Това ли е мъжът, който сте видели да застрелва другите трима мъже на плажа зад хотела?

– Почакайте малко – каза Бейли. – Не съм виждал никой никого да убива. Това, което казах на полицаите в Канкун беше, че съм видял един мой приятел с трима мексиканци. Последвах ги от ресторанта до плажа. Беше тъмно. Имаше стрелба. Аз се хвърлих на пясъка. Не знам кой кого е застрелял, но приятелят ми оцеля и избяга.

– Логично е да се приеме, че човекът, оцелял след престрелката, е отговорен за смъртта на останалите.

– Не знам. – Бейли се почеса по тила. – Американският съд може да не приеме тази логика.

– Тук е Мексико – каза следователят. – Това ли е мъжът, който сте видели да бяга?

Бейли присви очи и погледна Бюканън.

– Той беше с други дрехи. По косата му има кръв. Лицето му е мръсно. Устните му са напукани. Не е бръснат и общо взето изглежда доста зле. Но да, прилича на моя приятел.

– Прилича? – Следователят се намръщи. – Сеньор Бейли, вие, разбира се, можете да бъдете по-категоричен. В края на краищата колкото по-бързо изясним това, толкова по-бързо ще можете да се върнете в стаята си в хотела.

– Добре – Бейли присви още повече очи. – Да, мисля, че това е моят приятел.

– Той греши – каза Бюканън. – Никога през живота си не съм виждал този човек.

– Той твърди, че те познава от Кувейт и Ирак – заяви следователят. – По време на войната в Залива.

– О, разбира се. Да, точно така. – Болката в корема на Бюканън се засили. Той прехапа устни, а после с мъка продължи. – А след това просто е налетял на мен в Канкун. Хей, та аз никога не съм бил в Кувейт или Ирак и мога да го докажа. Просто трябва да погледнете печатите в

паспорта ми. Обзалагам се, че този тип не знае дори името ми.

– Джим Крофорд – каза внезапно разгневен Бейли. – Само дете ме излъга. Каза, че името ти било Ед Потър.

– Джим Крофорд? – Бюканън погледна невярващо следователя. – Ед Потър. Хайде де! Знае ли този тип, че името ми е Виктор Грант? Покажете му паспорта ми. Мисля си – а и той самият призна – че е бил толкова пиян, та чак се чудя, че не е започнал да твърди, че е видял Елвис Пресли. Аз не съм този, за когото ме смята, и не знам нищичко за трима мъже, които са били убити.

– В Канкун – каза следователят – моите колеги от полицията издирват Ед Потър. Ако приемем, че не лъжеш, когато си се представил на сеньор Бейли с това име, сигурно си оставил някакви следи там. Все някъде е трябвало да живееш. Да държиш дрехите си. Да спиш. Ще намерим това място. Ще има хора, които са те виждали там. Ще доведем тези хора тук и те ще те идентифицират като Ед Потър, което ще докаже, че сеньор Бейли е прав. – Следователят размаха маркуча пред лицето на Бюканън. – И тогава ще обясниш не само защо си застрелял онези трима мъже, а и защо имаш паспорт с друго име, защо използваш толкова много имена.

– Да. Като Джим Крофорд – каза Бейли. – В Кувейт.

Сега, щом Бейли започна да му помага, по лицето на следователя се изписа задоволство.

Единствената реакция, която Бюканън си позволи да покаже, беше гняв, подсилен от болката, която го мъчеше. Но мислите му, въпреки мъчителното главоболие, препускаха трескаво. Той се опита да прецени доколко е защитен. Беше използвал писма, за да договори и плаща наема за кантората си. С хазяина беше говорил само по телефона. Същите методи беше използвал и за апартамента си в центъра на Канкун. Всичко беше по правилата, към което трябваше да се придържа. Дотук добре. На полицията щеше да ѝ отнеме доста време, докато се свърже с всеки управител на хотел и наемодател в Канкун, което също беше в негова полза. Все пак щяха да го направят и въпреки че хазяите на Бюканън не можеха да го опишат, щяха да кажат на полицаите, че името Ед Потър им е познато, а те от своя страна щяха да разпитат хората, които често са посещавали местата, където Ед Потър беше работил и живял. В края на краищата щяха да доведат тук някой, който щеше да потвърди казаното от Големия Боб Бейли, че мъжът, който се нарича Виктор Грант, много прилича на Ед Потър, след което положението щеше много бързо да се влоши.

– Да го издирват – каза Бюканън. – Могат да си губят колкото си искат времето в търсене на Ед Потър, който и да е той. Това не ме притеснява. Защото аз нямам нищо общо с него. – Болката в стомаха му се засили. Трябваше отново да се облекчи и се страхуваше, че урината му ще бъде още по-тъмночервена. – Въпросът е, че докато си губят времето, мен ще ме смазват от бой. – Той потръпна. – И няма да спрат, защото, кълна се в Бога, няма да призная нещо, което не съм извършил. – Той гневно изгледа едрия, изнервен тексасец. – Как каза това ченге, че ти е името? Бейли? Така ли...?

Бейли изгуби търпение.

– Крофорд, дяволски добре знаеш, че името ми е...

– Престани да ме наричаш Крофорд. Престани да ме наричаш Потър. Направил си ужасна грешка и ако не напрегнеш паметта си...

Бюканън не можеше повече да се сдържа. Всъщност той и не искаше. Внезапно беше решил да смени тактиката. Той отпусна коремните си мускули и нямаше нужда да поглежда надолу, за да разбере, че течността е кървава.

Защото Бейли пребледня, вдига ръка към устата си и заекна:

– Пресвета... Вижте... Той... Това е...

– Да, Бейли, погледни добре. Обработвах те, докато спухаха нещо в мен. – Бюканън беше останал почти без дъх. Трябваше да се бори, за да събере сили за всяка дума. – Какво ще стане, ако ме убият, преди да разберат, че си сгрешил?

Бейли пребледня.

– Да те убием? Това е нелепо – прекъсна го следователят. – Очевидно си получил и други увреждания освен раните на рамото и в главата. Не знаех това. Сега разбирам, че имаш нужда от нов преглед. Веднага щом сеньор Бейли подпише този документ, с който те идентифицира като мъжа, който е видял да бяга от трите жертви, той може да си върви, а аз ще изпратя да повикат лекар.

Следователят бутна пред Бейли напечатан протокол и химикал.

– Да, давай, подпиши го – дрезгаво промърмори Бюканън. – А после се моли на Бога полицията да не разбере, че е станала грешка... преди да ме пребият... преди да получи някой кръвоизлив, от който... – Бюканън си пое дъх. – Защото убият ли мен, следващият си ти.

– Какво? – Бейли се намръщи. – Какви ги приказваш?

– Не ставай глупак, Бейли. Помисли. Ти си този, когото ще обвинят. Говорим за смъртта на американски поданик в мексикански затвор. Мислиш ли, че това ченге ще признае какво се е случило? Трупът ми ще

изчезне. Няма да има никакви документи за арестуването ми. И ти ще си единственият човек, който може да го опровергае.

Бейли изведнъж изгледа следователя със съмнение.

Следователят сграбчи ръката на Бюканън.

– Арестантът очевидно не е на себе си. Трябва да си почине. Докато подписвате този документ в канцеларията отпред, аз ще извикам лекар.

Като се колебаеше, Бейли се остави следователят да го обърне към вратата.

– Разбира се – каза Бюканън. – Лекар. Иска да каже още бой с гумения маркуч, защото те накарах да се замислиш колко си загазиш. Помисли. Призна, че си бил пиан. Защо не признаеш, че най-вероятно аз не съм човекът, който си срещнал в Канкун?

– Стига – следователят заби пръст в раненото рамо на Бюканън. – И глупак ще разбере, че си виновен. Как ще обясниш тази рана от куршум?

Като се гърчеше от болката, която му причиняваше въжето, с което го бяха завързали за стола, Бюканън отговори през зъби:

– Раната не е от куршум.

– Но лекарят каза...

– Как би могъл той да разбере от какво е? Той не направи никакви тестове да провери за барут в раната. Само я заши отново – Бюканън се смръщи. – Получих тази рана и другата, в главата, при нещастен случай с лодка.

Отново му се зави свят. Изплаши се, че ще припадне преди да успее да довърши.

– Паднах от яхтата на моя клиент, когато излизахме от пристанището. Ударих главата си в корпуса... Една от перките на витлото се заби в рамото ми... Имах късмет, че не ме уби.

– Това е измислица – каза следователят.

– Точно така – Бюканън преглътна. – Докажете го. Докажете, че лъжа. За Бога, направете това, за което непрекъснато ви моля. Доведете тук клиента ми. Попитайте го дали ме познава. Попитайте го дали може да обясни как съм се наранил.

– Да, може би идеята не е лоша – каза Бейли.

– Какво? – Следователят рязко се обърна към едрия тексасец. – Да не искате да ми кажете, че описанието, което сте дали в Канкун, че лицето на полицейската скица – която вие сте помогнали да направят – не е това на арестанта? Да не искате да ми кажете, че идентификацията, която извършихте преди пет минути...?

– Казах само, че прилича на мъжа, когото видях – Бейли замислено потри с огромния си мазолест юмрук наболата си брада. – Сега не съм толкова сигурен. Паметта започва да ми изневерява. Трябва ми време да помисля. Тази работа е много сериозна.

– Всеки може да сгреша – каза Бюканън. – Твоята дума срещу моята. Засега разполагат само с това, докато не накараме клиента ми да гарантира за мен.

Бейли се вгледа с присвити очи в кървавата урина на пода.

– Нищичко не подписвам, докато клиентът на този човек не потвърди, че съм прав или греша.

Тържествуващ, въпреки болката, Бюканън успя да процеди още няколко думи.

– Чарлс Максвел. Яхтата му е закотвена близо до кея Колумбус в Канкун.

След това Бюканън се предаде на замайването, което беше започнало да го обхваща. Беше направил всичко възможно. Унасяйки се, той чу как следователят и Големия Боб Бейли започнаха да се карат.

Отведоха го обратно в килията. Докато залиташе, опитвайки се да не се блъсне в другите арестувани и да предизвика сбиване, той забеляза, че много от лицата, които го гледаха намръщено, бяха различни от онези, които го бяха гледали намръщено, когато за първи път влезе тук – вече не знаеше колко отдавна беше това. Изтощен, той предположи, че на мястото на старите пияници, които вече бяха изтрезнели, имаше нови, но джебчиите и другите хищници бяха останали, докато някой се сетеше да си направи труда да ги осъди. Знаеше, че явната му слабост скоро щеше да накара хищниците да се нахвърлят върху му, затова намери място до стената и седна, като се опита да остане буден, отвръщайки на втрънените им погледи, криейки болката си, преценявайки как най-добре би могъл да се защити. Затова не разбра веднага, че двама надзиратели бяха отключили вратата на килията и му правеха знак да излезе.

Този път обаче не го поведоха към стаята за разпити. Вместо това поеха в обратната посока, към част от затвора, която не беше виждал.

Какво ще стане? Сега ли ще изчезна?

Надзирателите отвориха някаква врата и Бюканън смутено примигна. Беше очаквал да види следователя, но срещу него имаше мивка, тоалетна чиния и кабинка с душ. Казаха му да се съблече, да се изкъпе, да се избърсне, да облече новите бели памучни панталони и риза, сгънати

върху един стол и да обуе чифт евтини гумени сандали. Объркан, той се подчини. Хладката вода не само го накара да се почувства по-добре, но и възвърна част от почти изгубената му енергия. Надзирателите мълчаливо го наблюдаваха. След малко, когато Бюканън се облече, влезе друг надзирател и сложи върху мивката поднос. Бюканън се смая. Върху подноса имаше чиния с претоплен пържен боб и царевични питки, първата храна, която получаваше, откакто го бяха довели тук. Отпаднал, измъчван от болка, той нямаше апетит, но не се наложи да го подканват, за да грабне още нещо, което се намираще върху подноса – бутилка пречистена вода. Той припряно разви капачката и отпи няколко големи глътки.

Не толкова много. Ще ти прилошее, помисли си той.

Бюканън огледа храната, чийто аромат едновременно го привличаше и отблъскваше. Може би бяха сложили нещо в нея, а душът и чистите дрехи трябваше да приспят подозренията му и той да хапне. Но трябва да рискувам. Дори и стомахът ми да не иска, трябва да се насиля и да хапна.

Не по много наведнъж, отново си напомни той. Измина доста време докато сдъвче и глътне първата хапка боб. Стомахът му не възропта и той отпи още вода и отхапа парче царевична питка.

Така и не успя да изяде храната. С тревога забеляза, че докато държеше лъжицата, пръстите му отново започнаха да треперят и щеше да я изпусне. Той премести лъжицата в лявата си ръка, но преди да успее да си вземе още храна, пристигна още един надзирател и четиримата с мрачен вид го поведоха покрай претъпканата му килия към стаята за разпити.

Защо? – помисли си Бюканън. Защо ми позволиха да се изкъпя и ми дадоха храна, щом се канят отново да мебият с маркуча? В това няма никакъв смисъл. Освен ако...

Надзирателите го заведоха до стая, която не беше виждал преди – прашна, претъпкана канцелария. Седнал сковано зад бюрото си следователят беше вперил поглед в смръщен американец с присвити устни, седнал също така сковано на стола срещу него. Когато Бюканън се появи, двамата мъже впериха в него изпитателни погледи и скритото въодушевление на Бюканън, породено от надеждата, че може да бъде освободен, бързо отстъпи място на подозрителност.

Американецът беше около четиридесет и пет годишен, среден на ръст и тегло, с остра брадичка, тънък нос и гъсти черни вежди, които контрастираха с оредяващата му, изсветляла от слънцето коса. Той беше силно загорял и носеше лек тъмносин костюм, копринена вратовръзка

на червени райета и ослепително бяла риза, която не само подчертаваше тена му, но сякаш го отразяваше. На ръката си имаше пръстен на Харвардски възпитаник и часовник Пиаже. Обувките му бяха от Коул-Хаан. Изискан. Представителен. Струваше си този човек да бъде на твоя страна.

Проблемът беше, че Бюканън нямаше представа кой е този мъж. Не се осмели да допусне, че следователят се е вслушал в настояванията му и се е свързал с Чарлс Максвел, човекът, който можеше да му осигури алиби. Алибито за извънредни ситуации беше измислено набързо. При нормални обстоятелства всяка подробност от плана се проверяваше многократно, но в този случай Бюканън изобщо не знаеше как, по дяволите, изглежда Чарлс Максвел. Беше логично да допусне, че Максвел, след като се бяха свързали с него, щеше да дойде да потвърди показанията на Бюканън. Ами ако следователят беше намерил американец, който да се представи за Чарлс Максвел? Какво щеше да стане, ако следователят искаше с хитрост да накара Бюканън да се престори, че познава американеца и да докаже по този начин, че Бюканън лъжеше за алибито си.

Американецът седеше, изпълнен с очакване.

Бюканън трябваше да реагира. Не можеше просто да стои и да примигва недоумяващо. Ако това наистина беше Максвел, следователят щеше да очаква Бюканън да го познае и да му благодари. Но ако мъжът не беше Максвел?

Следователят наведе глава и брадичката му се скри в многобройните гънки на шията.

Бюканън въздъхна, приближи към американеца, сложи треперещата си ръка на рамото му и каза:

– Бях започнал да се тревожа. Радвам се да те видя...

Да види кого? Бюканън не довърши изречението. Той би могъл да изрази облекчението си, че вижда своя приятел и клиент Чарлс Максвел, или просто да каже, че се радва да види друг американец.

– Слава Богу, че си тук – добави Бюканън, още едно изречение, което можеше да се отнася както за Максвел, така и за негов сънародник, когото Бюканън не познава. Той се отпусна на стола до очуканото бюро. От напрежението болката му се засили.

– Дойдох веднага щом разбрах – каза американецът.

Въпреки че казаното предполагаше достатъчно близки отношения между американеца и Бюканън, то не беше достатъчно конкретно, за да накара Бюканън да го приеме за Чарлс Максвел.

Хайде, помогни ми, подскажи ми кой си.

Американецът продължи:

– Това, което чух, ме разтревожи. Но трябва да ви кажа, господин Грант, че изглеждате в по-добро състояние, отколкото очаквах.

Господин Грант? – помисли си Бюканън.

Този мъж определено не беше Чарлс Максвел. Кой, тогава, беше?

– Ами да, тук е направо като в някой кънтри клуб. – Кръвта пулсираше в слепоочията му. Главоболието му се усили.

– Сигурен съм, че е било ужасно – каза американецът. Гласът му беше дълбок и мелодичен, леко превзет. – Но всичко вече свърши. – Той се ръкува с него. – Аз съм Гарсън Уудфийлд. От Американското посолство. Вашият приятел, Робърт Бейли, ни се обади по телефона.

Следователят го изгледа намръщено.

– Бейли не ми е приятел – не пропусна да заяви Бюканън. – За първи път го видях тук. Но той се е заблудил, че ме е видял в Канкун и ме познава отпреди, в Кувейт. Той е причината да се озова в тази каша.

Уудфийлд сви рамене.

– Е, очевидно се опитва да оправи нещата. Той се е обадил също и на Чарлс Максвел.

– Един от моите клиенти – каза Бюканън. – Надявах се, че ще дойде.

– Господин Максвел наистина се ползва с голямо влияние, както знаете, но при създадите се обстоятелства си помислил, че е по-добре да се свърже с посланика, чието влияние е още по-голямо, и да го помоли да решим този проблем по официалните канали. – Уудфийлд се взря отблизо в лицето на Бюканън. – Тези охлузвания по устните ви. Синината на брадичката... – Той се обърна замислено към следователя. – Нанесли сте побой на този човек.

По лицето на следователя се изписа обида.

– Побой? Глупости. Когато пристигна тук, беше толкова омаломощен от раните си, че падна по стълбите.

Уудфийлд се обърна към Бюканън, очевидно очаквайки той категорично да възрази.

– Зави ми се свят – каза Бюканън. – Ръката ми се плъзна по перилото на стълбището.

Уудфийлд се изненада от отговора на Бюканън. Следователят пък, от друга страна, беше смаян.

– Да не са ви принудили със заплахи да излъжете за това, което са ви сторили тук? – попита Уудфийлд.

– Е, определено не са ме галили с кадифени ръкавици – каза

Бюканън, – но не са ме принуждавали със заплахи да лъжа.

Следователят се смая още повече.

– Но Робърт Бейли твърди, че ви е видял вързан за стол – каза Уудфийлд.

Бюканън кимна.

– И че са ви били с гумен маркуч – продължи Уудфийлд.

Бюканън отново кимна.

– И че в урината ви е имало кръв.

– Вярно – Бюканън се хвана за стомаха и се присви, реакция, която при нормални обстоятелства не би си позволил.

– Разбирате, предполагам, че ако сте били подложен на мъчения, има доста начини по дипломатически път да се опитам да издействам освобождаването ви.

На Бюканън не се понрави формулировката „да се опитам“, която Уудфийлд използва. Той реши, че ще продължи да следва инстинктите си.

– Кръвта от урината ми е от онзи нещастен случай, когато паднах от яхтата на Чък Максвел. Що се отнася до останалото – Бюканън пое дъх – този следовател мисли, че съм убил трима души. От негова гледна точка това, което направи, за да ме накара да призная, беше напълно разбираемо. Това, което ме вбеси, беше, че не ми позволи да докажа невинността си. Не искаше да се обади на моя клиент.

– Погрижихме се за всичко това – каза Уудфийлд. – Разполагам със заверените писмени показания – той извади един лист от куфарчето си, – в който се посочва, че господин Грант е бил с господин Максвел на яхтата му, когато са били извършени убийствата. Очевидно – обърна се той към следователя – сте задържали не когото трябва.

– За мен не е очевидно – многобройните гънки по шията на следователя потрепнаха от негодувание. – Разполагам със свидетел, който твърди, че е видял този човек на местопрестъплението.

– Вие, разбира се, не можете да отдадете по-голямо значение на думите на господин Бейли, отколкото на заверените свидетелски показания на високопоставен човек като господин Максвел – заяви Уудфийлд.

В очите на следователя лумна гневен пламък.

– Тук е Мексико. Всички са равни.

– Да – каза Уудфийлд. – Също както и в Съединените щати. – Той се обърна към Бюканън. – Господин Максвел ме помоли да ви предам тази бележка – той я извади от куфарчето си и я подаде на Бюканън. – Междувременно – каза той на следователя, – искам да използвам

санитарния възел.

Следователят го погледна объркан.

– Баня – поясни Уудфийлд. – Стая за отдих.

– А – каза следователят. – Тоалетна. Si. – Той надигна с мъка огромното си тяло от стола, отвори вратата на канцеларията и нареди на един от надзирателите да придружи господин Уудфийлд до el sanitario.

Щом Уудфийлд излезе, Бюканън прочете бележката.

Вик,

Съжалявам, че не можах лично да дойда. Ще го направя, ако се налага, но нека първо изчерпим всички останали възможности. Виж какво има в калъфа за камера, който Уудфийлд носи със себе си. Ако мислиш, че това, което е вътре, ще свърши работа, опитай. Надявам се скоро да се видим в Щатите.

Чък

Бюканън погледна надолу към куфарчето до стола на Уудфийлд и видя сивия пластмасов калъф за камера.

През това време следователят затвори вратата на канцеларията и погледна намръщено Бюканън. Гласът му прогърмя, а огромният му корем се разтресе. Той очевидно се интересуваше от съдържанието на бележката.

– Ти излъга за боя. Rog que? – Той приближи. – Защо?

Бюканън сви рамене.

– Много просто. Искам да бъдем приятели.

– Защо? – Следователят направи още една крачка към него.

– Защото няма да изляза оттук без вашата помощ. О, Уудфийлд може да ви причини доста неприятности от страна на вашите шефове и политици. Но аз все пак ще остана тук, докато някой съдия не се произнесе по случая, а през това време ще трябва да разчитам на вашата милост. – Бюканън спря, като се опита да си придаде сломен вид. – Понякога в затвора се случват ужасни неща. Понякога един затворник може да умре преди да успее да се яви пред съда.

Следователят напрегнато се вгледа в Бюканън.

Бюканън посочи към калъфа на камерата.

– Може ли?

Следователят кимна.

Бюканън постави калъфа в скута си.

– Аз съм невинен – каза той. – Очевидно Бейли се е объркал.

Паспортът ми доказва, че не съм онзи, за когото ме мисли. Клиентът ми твърди, че не съм бил на местопрестъплението. Но вие вложихте доста време и усилия в това разследване. Ако бях на ваше място, нямаше да ми е приятно да си мисля, че всичко е било напразно. Правителството не ви плаща достатъчно за всички неприятности, които се струпват на главата ви – Бюканън отвори калъфа на камерата и го постави върху бюрото.

Двамата със следователя погледнаха вътре. Калъфът беше пълен със спретнато подредени пачки от употребявани американски стодоларови банкноти. Бюканън извади една от пачките и я разгледа, докато следователят се взираше в нея с отворена уста.

– Само предполагам – каза Бюканън, – но ми се струва, че това са петдесет хиляди долара. – Той върна пачката при останалите в калъфа. – Не ме разбирайте погрешно. Аз не съм богат. Работя много, също като вас, и определено нямам толкова пари. Те са на моя клиент. Той ми ги заема, за да платя разноските си за адвокат. – Бюканън се намръщи. – Но не виждам защо трябва да ги вземе някой адвокат, след като аз съм невинен и той не ще направи нищо, за да заслужи такъв хонорар за освобождаването ми. Определено няма да му се наложи да работи толкова дълго и упорито като мен, докато върна парите, или като вас, за да получите толкова много.

Бюканън въздъхна от болка и погледна към вратата.

– Уудфийлд ще се върне всеки момент. Направете услуга и на двама ни, вземете парите и ме освободете.

Следователят потропа с пръсти по очуканото бюро.

– Кълна се. Никога не съм убил – каза Бюканън.

Вратата бавно се отвори. Следователят прикри калъфа с огромното си тяло, затвори го и с учудващо плавно за такъв едър човек движение го остави зад бюрото, докато наместваше широките си бедра върху скърцащия стол.

Уудфийлд влезе.

– Да продължа да се занимавам с този въпрос ще бъде подигравка за правосъдието – каза следователят. – Сеньор Грант, ще ви върнем паспорта и вещите. Свободен сте.

– Изглеждате отвратително. Имате нужда от лекар – каза Уудфийлд.

Бяха излезли от затвора и като прекосиха пращната улица се

отправиха към черен седан, паркиран под една палма.

– Познавам много добър лекар в Мерида – продължи Уудфийлд. – Ще ви заведе там колкото се може по-бързо.

– Не – каза Бюканън.

– Но...

– Не – повтори Бюканън. Той изчака да мине един пикап без решетка, а после пое към колата. След дългия престой в затвора очите го боляха от блясъка на слънцето. Главоболието му се усили. – Това, което искам, е да напусна Мексико.

– Колкото по-дълго отлагате посещението при лекар...

Бюканън стигна до колата и се извърна към Уудфийлд. Не знаеше какво точно бяха казали на дипломата. Вероятно нищо. Едно от правилата на Бюканън беше никога да не дава доброволно информация. Другото правило беше да се придържа към настоящата си роля.

– Ще отида на лекар, когато се почувствам в безопасност. Все още не мога да повярвам, че съм се измъкнал от затвора. Няма да повярвам, докато не се кача на самолет за Маями. Онзи глупак може да размисли и отново да ме арестува.

Уудфийлд сложи куфара на Бюканън на задната седалка.

– Не вярвам, че съществува такава опасност.

– За вас няма опасност – каза Бюканън. – Най-доброто, което може да направите, е да ме закарате на летището, да ме качите на първия самолет, а после да се обадите на Чарлс Максвел. Кажете му, че го моля да уреди някой да ме посрещне и да ме откара в болница.

– Сигурен ли сте, че ще издържите дотогава?

– Трябва да издържа – каза Бюканън. Той се страхуваше, че полицията в Канкун все още разследва Ед Потър. В края на краищата щяха да открият кантората и апартамента му. Щяха да намерят хора, виждали Ед Потър, които щяха да се съгласят, че полицейската скица прилича на него. Някой полицай можеше да реши да провери показанията на Големия Боб Бейли и да накара тези хора да видят Виктор Грант.

Трябваше да се измъкне от Мексико.

– Ще се обадя на летището и ще проверя дали мога да ви запазя място за следващия полет – каза Уудфийлд.

– Добре. – Бюканън по навик огледа улицата, пешеходците, преминаващите край тях автомобили. За миг застина, когато забеляза някаква жена сред навалицата на тротоара зад Уудфийлд. Беше американка. Около тридесетгодишна. Червенкоса. Привлекателна. Висока. С хубава фигура. Беше облечена с бежови панталони и жълта блуза. Но това,

което привлече вниманието на Бюканън към нея не беше нейната националност, цвета на косата ѝ или правилните ѝ черти. Всъщност той не успя добре да разгледа лицето ѝ. Защото жената беше вдигнала пред него фотоапарат. Тя стоеше до бордюра, неподвижна сред тълпата от мексиканци, които се движеха край нея, и го снимаше.

– Почакайте малко – каза Бюканън на Уудфийлд.

Той се отправи към нея, но щом го видя да приближава, тя свали фотоапарата, обърна се и бързо се отдалечи, като изчезна зад ъгъла. От горещината главоболието на Бюканън се усили. Раната му сякаш напираше да се пръсне. Зави му се свят.

– Какво има? – попита Уудфийлд.

Бюканън не отговори.

– Останах с впечатление, че се каните да идете някъде – каза Уудфийлд.

Бюканън погледна намръщено към ъгъла, после пое към колата.

– Да, с вас – той отвори предната врата. – Побързайте. Намерете телефон. Запазете ми място за полет до Маями.

През целия път до летището Бюканън си мислеше за червенокосата жена. Защо го снимаше? Каква беше тя? Обикновена туристка, която снимаше някоя живописна сграда, а той неочаквано се беше озовал на заден план в кадъра? Може би. Но ако беше така, защо тя се отдалечи, когато той тръгна към нея? Случайно съвпадение? Бюканън не можеше да си позволи да приеме това обяснение. Твърде много неща се бяха объркали. И нищо никога не беше съвсем просто. Винаги имаше някое по-дълбоко ниво. В такъв случай, ако не беше туристка, каква точно беше? – запита се той. Защо ме снимаше? Липсата на отговор го разтревожи не по-малко от плашещите изводи. Оставаше му само една утеха. Поне беше успял добре да разгледа лицето ѝ, когато свали фотоапарата и се обърна, за да се отдалечи.

И щеше да го запомни.

Акапулко, Мексико

Измежду многобройните яхти в прочутия залив на курорта само една привличаше вниманието на Естебан Делгадо. Тя беше ослепително бяла на фона на искрящите синьо-зелени води на Тихия океан. Дължината ѝ беше приблизително шестдесет метра, прецени той, като използваше познатите ориентири. Имаше три палуби, а върху най-горната площадка беше кацнал хеликоптер. Яхтата беше построена така, че

палубите се извиваха като ловджийски нож към върха на носа. Зад палубите, при кърмата, голямата площадка, предназначена за слънчеви бани и разположена така, че да позволява на воайорите незабелязани да се наслаждават на гледката от горните прозорци, му беше до болка позната. Ако Делгадо не знаеше със сигурност, ако неговият сътрудник не му беше съобщил преди по-малко от час потвърдената информация, Делгадо би могъл да се закълне, че красивата яхта не просто прилича на причината за безсънните му нощи и разяждания от язва стомах, а наистина е точно онази яхта, собственост на неговия враг, който играеше главна роля в кошмарите му. Нямаше значение, че тази яхта се казва „Фул Хаус“, а името на другата, от която се страхуваше, беше „Посейдон“, защото Делгадо се чувстваше до такава степен заплашен, че беше стигнал до онзи стадий на параноя, при който лесно би могъл да приеме, че името на яхтата е било променено, за да го изненада неприятно. Но сътрудникът на Делгадо изрично го беше уверил, че днес на обед „Посейдон“, с неговия враг на борда, е отплавала от Вирджинските острови за Маями.

Въпреки това Делгадо продължи да се взира през високия от пода до тавана прозорец на своята голяма къща. Той не обръщаше никакво внимание на музиката, смеха и движението на хората, които се веселяха край басейна на терасата под него. Не обръщаше внимание на жените, толкова много красиви жени. Не обръщаше внимание на отрупаните с цвят храсти и дървета, които ображдаха скъпите розови летни къщи, подобни на неговата, накацали по склона под него. Погледът му беше вперен отвъд крайбрежния булевард „Мигел Алеман“, който се простираше по периферията на залива, отвъд луксозните хотели и обширния плаж. Мислите му бяха насочени единствено към яхтата. Яхтата и другата яхта, на която приличаше, и тайната, която врагът на Делгадо използваше, за да го държи в подчинение.

Внезапно нещо привлече погледа му. Беше неочаквано, въпреки че от дълго време знаеше за него – черна лимузина, отразяваща слънчевите лъчи, която се появи иззад завоя на пътя, опасващ хълма, и зави през портала покрай охраната. Той присви очи и се замисли, изпотен въпреки мощния климатик в стаята. По една случайност фамилното му име се беше оказало съвсем подходящо за него, тъй като Делгадо означаваше „слаб“. Дори като момче той беше висок и слаб, но от известно време дочуваше полугласни, загрижени коментари за вида си, за това колко много е отслабнал напоследък и неговите ушити по поръчка костюми сякаш са му станали широки. Познатите му подозираха, че загубата на

тегло се дължи на болест (шушукаше се, че е СПИН), но те грешаха.

То се дължеше на вътрешни терзания.

Мислите му бяха прекъснати от почукване на вратата, което го върна към действителността.

– Какво има? – попита той, като прикри напрежението в гласа си.

– Гостът ви пристигна, сеньор Делгадо – дрезгаво отговори човекът от охраната пред вратата.

Делгадо избърса лепкавите си от пот ръце в една кърпа на бара, придаде си уверения вид, подхождащ на втория по власт човек в мексиканското правителство и отговори:

– Поканете го.

Вратата се отвори и в стаята влезе нисък, оплешивяващ мъж с притеснен вид, приближаващ края на четиридесетте, със скромен, измачкан делови костюм и старо куфарче в ръка. Той нагласи очилата си и доби още по-притеснен вид, когато човекът от охраната затвори вратата след него.

– Професор Гереро, толкова се радвам, че успяхте да дойдете. – Делгадо прекоси стаята и се ръкува с него. – Добре дошли. Как мина полетът от столицата?

– Без проблеми, слава Богу! – Професорът избърса потното си чело с носна кърпа. – Винаги се вълнувам по време на полет. Успях малко да се разсея, като поработих върху някои документи.

– Работите твърде много. Какво да ви предложа за пиене?

– Благодаря ви, господин министър, но ще откажа. Не съм свикнал да пия толкова рано следобед, боя се, че...

– Глупости – прекъсна го Делгадо. – Какво предпочитате? Текила? Бира? Ром? Имам чудесен ром.

Професор Гереро погледна Делгадо и отстъпи, поддал се на усещането за власт, излъчващо се от човека, който го беше поканил. Официалната му длъжност беше Министър на Вътрешните работи, но влиятелната му позиция в президентския кабинет далеч не даваше представа за още по-голямото му влияние като най-близък приятел и съветник на президента. Делгадо и президентът бяха израснали заедно в Мексико Сити. Дватама бяха учили заедно в правния факултет на Националния университет на Мексико. Делгадо беше оглавил предизборната кампания на президента и за никого не беше тайна, че президентът беше избрал Делгадо за свой наследник.

Ала Делгадо знаеше, че може да бъде лишен от всичко това – и особено от възможността да натрупа цяло състояние от подкупи и

комисионни, които се полагаха по право на един президент – ако не правеше това, което му заповядваха, защото в такъв случай човекът, който го изнудваше, щеше да разкрие тайната му и да го унищожи. А Делгадо в никакъв случай не трябваше да допусне това.

– Много добре – каза професор Гереро. – Щом настоявате. Ром с кола.

– Смятам да се присъединя към вас.

Докато Делгадо сам приготвяше питиетата, като се стареше да покаже, че е най-обикновен човек от народа, който няма нужда от прислужник за това, той кимна по посока на музиката и смеха, които се разнасяха откъм басейна на долната тераса.

– По-късно можем да се присъединим към празненството. Сигурен съм, че няма да имате нищо против да съблечете деловия костюм и да облечете бански. Сигурен съм, дори още повече, че няма да имате възражения да се запознаете с красивите жени там.

Професор Гереро погледна смутено към венчалния си пръстен.

– Всъщност, никога не съм бил голям почитател на празненствата.

– Имате нужда от отдих. – Делгадо постави изпотените чаши с питиетата върху масичката от стъкло и хром и с жест покани Гереро да седне на плюшения стол срещу него. – Твърде много работите.

Професорът седна сковано.

– За нещастие, финансовите ни средства не са достатъчно големи, за да си позволя да наема още хора и да се освободя от част от задълженията си.

Нямаше нужда да обяснява, че той е директор на Националния Институт по Археология и История на Мексико.

– В такъв случай, може би ще успея да ви уредя допълнително финансиране. Виждам, че все още не сте докоснали чашата си.

Гереро с неохота отпи една глътка.

– Добре. Salud. – Делгадо също отпи. Изведнъж изражението му стана сериозно. – Вашето писмо ме разтревожи. Защо просто не вдигнахте телефона и не ми се обадохте? Това щеше да бъде много по-резултатно, по-лично. – И не толкова официално, добави той на ум. Бюрократичните писма, да не говорим за техните копия за архивите, бяха част от достъпната за обществеността информация, а Делгадо предпочиташе колкото се може по-малка част от проблемите му да стават достояние на обществото.

– Опитам на няколко пъти да се свържа с вас по този въпрос – възрази Гереро. – Отсъствахте от кабинета си. Помолих да ви предадат, че

искам да говоря с вас. Вие не ми се обадохте.

Делгадо го погледна укорително.

– Имах няколко неотложни проблема, които трябваше спешно да реша. Смятах да ви се обадя при първа възможност. Просто трябваше да проявите малко търпение.

– Опитах се да проявя търпение – възбуден, професорът избърса челото си. – Но това, което става в новото находище в Юкатан, е непроситимо. То трябва да бъде спряно!

– Професор Дръмонд ме увери...

– Той не е професор. Неговата докторска степен е почетна, той никога не е преподавал в университет – възпротиви се Гереро. – Дори и да имаше съответните препоръки, не разбирам защо сте разрешили толкова важно археологическо находище да бъде изследвано само от американци. То е част от нашето историческо наследство. Двама от моите археолози опитаха да го посетят, но не ги Допуснали в района. Той е отцепен.

Делгадо се наведе напред със сурово изражение на лицето.

– Професор Дръмонд не се е поскъпил да наеме най-добрите археолози.

– Най-добрите специалисти по културата на майте живеят в нашата страна и работят в моя институт.

– Но вие сам признахте, че не разполагате с достатъчно средства – каза Делгадо. В гласа му се долавяше остра нотка. – Мислете за щедротото финансово дарение на професор Дръмонд като начин да ги увеличите. На вашите археолози е бил отказан достъп до находището, защото хората там работят толкова много, че нямат време да се разсейват със светски задължения към посетители. А районът е отцепен, за да се гарантира, че находището няма да бъде ограбено от обичайните крадци, които задигат неоценими находки от всички новооткрити древни руини. Всичко това е лесно обяснимо. Няма никаква тайна.

Възбудата на Гереро нарасна.

– Моят институт...

Делгадо вдигна ръка.

– Вашият институт?

Гереро веднага се поправи.

– Националният институт за археология и история – бързо каза той – единствен трябва да има правото да определя как ще се извършват разкопките и кой трябва да бъде допуснат до тях. Не разбирам защо разпоредбите и процедурите се нарушават!

– Професоре, обезпокоен съм от вашата наивност.

– Какво?

– Алистър Дръмонд е един от най-щедрите покровители на нашето национално изкуство. Той е дарил милиони долари за построяването на музеи и осигуряването на стипендии за обещаващи млади художници. Трябва ли да ви припомням, че Дръмонд Ентърпрайзис наскоро спонсорира световната обиколка на най-голямата колекция на предмети на Мексиканското изкуство, събирана някога? Трябва ли също така да ви припомням, че международното признание, което получи тя, накара цял свят да заговори за Мексико? Броят на туристите, които посещават Мексико, рязко се увеличи. Те вече идват не само за да почиват в курортите ни, но и да се възхищават на нашето историческо наследство. Когато професор Дръмонд ни предложи своята финансова и техническа помощ за разкопките, той добави, че ако предложението му бъде прието, той ще погледне на това като на лична услуга. Сметохме за политически целесъобразно да му окажем тази услуга, защото тя беше в наша полза. Печелим във финансово отношение, защото изобщо не се съмнявам, че неговият екип ще успее да завърши работата дълго преди вашата собствена малобройна група би успяла да стори това. В резултат на това обектът ще бъде отворен за посещение на туристи много по-рано. Туристи – повтори Делгадо. – Приходи. Работни места за местното население. Благоустройство на иначе безполезна част от Юкатан.

– Приходи? – Професор Гереро настръхна. – Нима това е всичко, което нашето историческо наследство означава за вас? Туристи? Пари?

Делгадо въздъхна.

– Моля ви. Следобедът е твърде приятен, за да губим време в спорове. Дойдох тук да си почина и помислих, че ще ми бъдете благодарен за възможността вие също да си починете. Трябва да проведе няколко телефонни разговора. Защо не идете при басейна, да се порадвате на гледката, може би да се запознаете с някоя млада дама... или пък не, ако така предпочитате, а по-късно, на вечеря, когато сме по-спокойни, ще се върнем към този разговор.

– Не виждам как радостта от гледката може да ме накара да променя мнението си...

Делгадо го прекъсна:

– Можем да продължим разговора по-късно.

Той даде знак с ръка на Гереро да стане, съпроводи го до вратата, отвори я и каза на един от охранителите:

– Придружете професор Гереро из имението. Покажете му градината. Заведете го на приема при басейна. Погрижете се да получи всичко,

от което се нуждае. Професоре – Делгадо му подаде ръка, – ще се присъединя към вас след час.

Преди Гереро да успее да отговори, Делгадо го избута от стаята и затвори вратата.

Усмивката му веднага се стопи. Лицето му стана мрачно. Той протегна ръка към телефона на бара. Беше направил всичко възможно. Беше опитал да реши проблема внимателно, дипломатично. Без да обиди или наругае професора. Беше предложил всевъзможни подкупи. Напрасно. Много добре, в такъв случай се налагаше да прибегне до други методи. Ако професор Гереро откажеше да сътрудничи, щеше да установи, че вече не е директор на Националния Институт за Археология и История. Новият директор, когото Делгадо беше избрал и който му беше задължен за различни услуги, щеше без проблем да разреши на екипа от археолози на Алистър Дръмонд да продължи разкопките на новооткритите руини от епохата на маите. Делгадо беше сигурен, че новият директор ще му се подчинява безпрекословно, защото именно това подчинение щеше да бъде условие за неговото назначаване. А ако професор Гереро продължеше да му създава неприятности, ако се опиташе да направи политически скандал, щеше да загине при трагична катастрофа, а шофьорът щеше да избяга.

Как беше възможно един образован човек да бъде толкова глупав? – гневно се запита Делгадо, докато вдигаше слушалката. Той обаче не успя да набере номера, защото една от лампичките на конзолата на телефонната централа започна да мига, което показваше, че го търсят на един от останалите номера. Обикновено Делгадо щеше да изчака някой от прислужниците да отговори от един от многобройните телефони в имението, но точно тази линия служеше за поверителни разговори и не беше свързана към друг апарат. Малцина бяха онези, които знаеха, че могат директно да се свържат с него на този номер. Той беше известен само на няколко специални сътрудници, които имаха указания да го използват единствено в случай на нещо много важно.

При създалите се обстоятелства Делгадо се сещаше само за едно такова и веднага побърза да натисне бутона над мигащата лампичка.

– Стрела – каза той, като използва кодовата дума, която го идентифицираше. – Какво има?

Сред шума на статичните смущения дрезгав глас, който принадлежеше на един от доверените помощници на Делгадо, отговори:

– Трепет. Става дума за жената.

Делгадо почувства как гърдите му се стягат.

– Чист ли е телефона, от който се обаждаш?

– Иначе нямаше да го използвам.

Всеки ден телефонната система на Делгадо биваше проверявана за евентуално подслушване, а имението претърсвано за електронни устройства със същата цел. Освен това до телефона имаше малък монитор, който показваше напрежението по линията. Ако той отчетеше промяна в напрежението, това щеше да означава, че някой се е включил в линията след като телефонната система е била проверена.

– Какво става с жената? – напрегнато попита Делгадо.

– Мисля, че Дръмонд вече не я контролира. Охраната ѝ е свалена.

– За Бога, говори по-ясно. Нищо не разбирам.

– Казахте ни да я наблюдаваме. Но не можем да припарим близо до нея, защото хората на Дръмонд не я изпускат от очи. Един от тях, облечен като бездомник, седи в кашон и наблюдава задния вход на сградата. Няколко продавачи на сандвичи, фланелки и чадъри държат под око входа на парка, който се намира от другата страна на улицата. Нощно време ги сменят други хора, които са дегизирани като скитници. Дръмонд плаща на портиера на сградата. Портиерът има помощник, който го замества, ако се наложи да отсъства за известно време. Прислугата на жената също работи за Дръмонд.

– Това вече ми е известно – каза Делгадо. – Защо...?

– Те вече не дежурят.

Делгадо рязко въздъхна.

– Отначало си помислихме, че Дръмонд е уредил друго наблюдение – продължи помощникът му. – Но се оказа, че грешим. Портиерът вече няма помощник. Тази сутрин прислужниците на жената излязоха от сградата и повече не се върнаха. Никой не смени наблюдаващите пред входа на парка.

Въпреки че се намираше до самият климатик, Делгадо беше мокър от пот. Рязкото противоречие между натрапващите се изводи го накара да се почувства като парализиран.

– Сигурно е заминала някъде.

– Не – каза помощникът. – Хората от екипа ми щяха да я видят като заминава. Освен това в предишните случаи, когато ѝ се налагаше да замине, прислужниците ѝ я придружаваха. А днес те излязоха сами. Вчера сутринта имаше необичайно раздвижване. Хората на Дръмонд постоянно сновяха навътре и навън, особено личният му помощник.

– Ако не е заминала, ако все още се намира в сградата, защо охраната ѝ е свалена?

– Мисля, че вече не е в сградата.

– Какво имаш пред вид? – попита Делгадо.

– Мисля, че самоволно е прекратила договора си с Дръмонд. Мисля, че се е почувствала застрашена. Мисля, че е успяла да избяга, вероятно онзи ден през нощта. Това обяснява необичайното раздвижване на следващата сутрин. Екипът, който я охраняваше, не е необходим повече в сградата, затова са ги изпратили да я търсят. От прислужниците също няма нужда, затова са ги уволнили.

– Боже милосърдни! – Делгадо започна да се поти още по-обилно. – Ако тя е нарушила договора, ако проговори, аз... Открийте я!

– Ще се опитаме – обеща помощникът му. – Но след толкова време следата вече е студена. Проучваме биографията ѝ, опитваме се да разберем къде би могла да отиде и да се скрие и кога би могла да помоли за помощ. Сигурен съм, че ако хората на Дръмонд открият къде се намира жената, той ще изпрати помощника си да я върне при него.

Да. Без нея Дръмонд няма да има такава власт над мен. Той ще направи всичко възможно да я върне, помисли си той. Но какво ще стане, ако тя се обърне към полицията? – трескаво се запита Делгадо. Какво ще стане, ако проговори, за да се спаси?

Не! – сам си отговори той. Тя ще се довери на полицията само в краен случай. Ще се страхува, че Дръмонд има влиятелни приятели сред полицаите, че те ще му я предадат, а той ще я накаже затова, че е проговорила. Не все пак когато разбере, че няма друг изход, тя ще проговори. Знае, че залогът е твърде висок и Дръмонд ще я преследва докрай. Тя не може вечно да бяга.

Помощникът на Делгадо продължаваше да говори.

– Какво? – попита Делгадо.

– Попитах ви, ако я открием или хората на Дръмонд ни отведат при нея, какво искате да направим?

– Ще реша, когато му дойде времето.

Делгадо остави слушалката. Независимо от това колко щателно беше проверено имението му за скрити микрофони и колко внимателно беше огледаната телефонната му система за подслушващи устройства, той не искаше да каже нищо повече по тази тема по телефона. Разговорът не би могъл да го уличи в нищо, но сигурно би повдигнал въпроси, ако записът беше прослушан от непосветени в делата му хора. Делгадо не желаше да им даде основание за допълнителни въпроси и всъщност да даде отговорите им, като обясни подробно на помощника си какво да прави. Защото Делгадо твърдо беше решил какво трябваше да

се направи. На всяка цена. За да престане разяждащата язва да мъчи стомаха му. За да се избави от кошмарите си и да спи спокойно.

Ако хората му откриеха жената, той искаше те да я убият.

А след това да убият Дръмонд.

5.

Маями, Флорида

Мъжкият глас отекна с металически тембър през озвучителната уредба на летището:

– Господин Виктор Грант. Виктор Грант. Моля, явете се при някой от телефоните в залата.

Бюканън току-що беше пристигнал на международното летище в Маями и докато се опитваше да остане незабелязан между пътниците на Аеромексико, преминали през митническа проверка и проверка на емиграционната служба, се питаше дали Уудфийлд беше предал съобщението му на Максвел и как ще бъде организирана срещата. Той едва успя да чуе съобщението сред шума и навалицата в залата и изчака да го повторят, за да се увери, че е за него, преди да се отправи към един от белите телефони с надпис „Летище“, монтиран на стената, близо до редица монетни автомати. Телефонът беше без бутони за набиране. Щом вдигна слушалката, той чу сигнал за извънмяване, а после още един. Отговори му някаква жена и когато обясни, че той е Виктор Грант, тя му каза, че посрещачът му ще го чака пред гишето за информация.

Бюканън ѝ благодари, остави слушалката и бързо анализира тактиката за осъществяване на срещата. Вероятно в залата имаше екип за наблюдение, който държеше под око служебните телефони. След обявяването на името на Виктор Грант те бяха изчакали някой мъж да отиде до един от тях.

Екипът сигурно разполага с моя снимка или са им дали описанието ми. Във всеки случай сега вече са ме идентифицирали и ще изчакат, за да проверят дали някой не ме следи, докато отивам към гишето за информация.

Но колкото и да беше доволен от грижливо подготвената процедура за среща, колкото и да се радваше, че е успял да се измъкне от властите в Мексико, да се върне отново в Съединените щати, Бюканън все пак изпитваше тревога.

Шефовете ми очевидно смятат, че ситуацията продължава да крие опасности. Иначе не биха използвали толкова много оперативни служители, за да установят контакт с мен.

Без да бърза, за да даде достатъчна възможност на екипа за наблюдение да огледа внимателно тълпата (да не говорим за болката, заради

която той не можеше да върви по-бързо), Бюканън придържа куфара и се отправя към гишето за информация. От тълпата пътници излезе приятен, атлетичен на вид спортно облечен млад мъж на около тридесет години. Той протегна ръка, усмихна се и каза:

– Здравей, Вик. Радвам се да те видя. Как си? Как мина полетът?

Бюканън се ръкува с него.

– Добре.

– Чудесно. Микробусът е хей там. Дай да взема чантата ти.

Мъжът, който имаше кестенява коса, сини очи и загоряла от слънцето кожа, хвана Бюканън за лакътя и го поведе към един от изходите. Бюканън тръгна с него, въпреки обзелото го смущение, защото не беше получил опознавателна парола. Мъжът се обърна към него и каза:

– Между другото, Чарлс Максвел и Уейд искат да им се обадим по телефона, за да се уверят, че всичко е минало нормално.

Бюканън си отдъхна. Няколко човека знаеха за предполагаемото му познанство с Чарлс Максвел, но единствено на шефовете му беше известно, че оперативният агент на Бюканън в Канкун беше използвал псевдонима „Уейд“.

Когато стигнаха до задръстената с автомобили рампа срещу залата за пристигащи пътници, мъжът отключи сив микробус, отстрани на който с бели букви беше изписано:

ПРИЯТНО ПЪТУВАНЕ, ИНК., ПРЕОБОРУДВАНЕ,
ПРЕРАБОТВАНЕ НА ЛОДКИ ЗА РАЗХОДКИ ПО МОРЕ

До този момент те бяха говорили на общи теми, но сега Бюканън замълча, в очакване мъжът да му даде някакви указания дали е безопасно да говори открито и да му каже по какъв сценарий трябва да действа.

Когато мъжът потегли от рампата, той натисна един бутон на нещо подобно на портативно радио, монтирано под арматурното табло.

– Заглушаващото устройство е включено. Можем да говорим спокойно. Ще ти обясня набързо какво става, а подробностите ще уточним по-късно. Аз съм Джек Дойл. Бивш тюлен. Раниха ме в Панама, трябваше да се уволня и се залових да преоборудвам лодки за разходки по море във Форт Лодърдейл. Всичко това е истина. Сега стигаме до теб. От време на време правя услуги на хората, за които работех. В този случай те ме помолиха да ти осигуря легенда. Според нея ти работиш при мен. Шефовете ти осигуриха всички необходими документи, социална осигуровка, квитанции за платени данъци и всички останали необходими

неща. Като Виктор Грант ти също си бивш тюлен, така че съвсем естествено е да се отнасям с теб не като с обикновен наемен работник. Живееш в апартамент над офиса ми. Самотник си. Пътуваш много, изпълняваш поръчки, които съм ти възложил. Ако попитат съседите ми за теб, няма да е чудно, че не те познават. Имаш ли някакви въпроси?

– От колко време работя при теб?

– От три месеца.

– Колко получавам?

– Тридесет хиляди годишно.

– В такъв случай, искам да ми повишиш заплатата.

Дойл се засмя.

– Добре. Имаш чувство за хумор. Ще си допаднем.

– Разбира се – каза Бюканън. – Но ще си допаднем още повече, ако спреш на онази бензиностанция.

– О?

– Иначе ще започна да пикая кръв в микробуса ти.

– Господи!

Дойл бързо отби от автострадата и се насочи към бензиностанцията. Когато Бюканън излезе от мъжката тоалетна, Дойл оставяше слушалката на монетния автомат.

– Обадих се на един от нашите, който действа като свързка на летището. Той е сигурен, че никой не те е следил.

Бюканън се облегна на микробуса. По лицето му беше избила студена пот.

– По-добре ме заведи на...

Докторът застана до леглото на Бюканън, прочете болничния му картон, преслуша сърцето и дишането му, провери интравенозната бутилка, после свали очилата си и се почеса по прошарената брада.

– Имате невероятен организъм, господин Грант. Обикновено никой от хората, които минават през мен, не е бил с толкова тежки рани, освен ако не е претърпял автомобилна катастрофа – той замълча. – Или...

Докторът така и не довърши изречението, но Бюканън беше сигурен, че щеше да добави „участвал в бойни действия“, също както беше сигурен, че Дойл никога нямаше да го доведе тук, освен ако малката болница не беше свързана по някакъв начин с неговите шефове. Най-вероятно докторът някога беше служил в армията.

– Получих резултатите от рентгеновите снимки и другите прегледи

– продължи докторът. – Раната ви, както предполагате, е инфектирана. Но сега, след като отново я заших и я превързах и след като започнахте да взимате антибиотици, трябва бързо да заздравее без всякакви усложнения. Температурата ви вече спада.

– Което означава, като гледам какъв сериозен вид имате, че лошата новина е вътрешното ми кървене.

Докторът се поколеба.

– Всъщност, кървенето изглежда по-сериозно, отколкото е в действителност. Несъмнено сте преживели голям шок, когато сте забелязали кръв в урината си. Сигурен съм, че сте се притеснили, че имате спукан орган. Истината обаче е, че кървенето се дължи на един малък спукан съд в пикочния ви мехур. Не е необходима хирургическа намеса. Ако си почивате, ако не се занимавате с тежка физическа работа, кървенето ще спре и съдът много скоро ще заздравее. Понякога това се случва на хората, които са вманиачени на тема бягане за здраве, например. Ако в продължение на няколко седмици си почиват, отново ще бъдат в състояние да бягат редовно.

– Тогава какво има?

Загриженото лице на доктора още повече разтревожи Бюканън.

– Какво не е наред?

– Раната на главата ви, господин Грант. И периодичните тремори на дясната ви ръка.

Бюканън почувства студ в гърдите си.

– Мислех си, че треморите се дължат на шок на нервите заради раната на рамото ми. Предполагах, че когато раната зарасне...

Докторът загрижено присви очи.

– Шок. Нерви. Донякъде сте прав. Проблемът наистина засяга нервите. Но не така, както вие мислите. Господин Грант, отново ще повтора – имате невероятен организъм. Черепът ви е пукнат. Получили сте контузия. Това обяснява виенето на свят и замъгления поглед. Честно казано, като имам пред вид отока на мозъка ви, който видях по време на компютърната томография, изненадан съм, че сте успели да се задържите на крака, да не говорим, че сте успели да мислите на крака. Сигурно имате забележителна издръжливост, да не говорим за вашата непоколебимост.

– Нарича се адреналин, докторе – унило отговори Бюканън. – Искате да кажете, че имам неврологични поражения?

– Да, по мое мнение.

– В такъв случай какво следва? Операция?

– Не мога да препоръчам това без да чуя и второ мнение – каза докторът. – Трябва да се консултирам със специалист.

Бюканън вътрешно потръпна при мисълта доброволно да позволи да го упоят, но се опита да скрие това и каза:

– Питам ви за вашето мнение, докторе.

– Да сте забелязали, че спите необичайно дълго време?

– Да спя? – на Бюканън му се прииска да се разсмее, но сдържа по-рива си, защото знаеше, че смехът му щеше да прозвучи истерично. – Бях твърде зает, за да спя.

– Повръщали ли сте?

– Не.

– Да сте почувствали някакви необичайни физически усещания, като оставим настрана виенето на свят, замъгленото зрение и треморите в дясната ви ръка?

– Не.

– Отговорите ви звучат обнадеждаващо. Искам да се консултирам със специалист-невролог. Може да се окаже, че не е необходима хирургическа намеса.

– И ако не е необходима? – със затаен дъх попита Бюканън. – Какъв риск има за мен?

– Опитвам се да не работя с хипотези. Първо, ще ви наблюдаваме внимателно, ще изчакаме до утре сутринта, ще ви направим още една компютърна томография, за да видим дали отокът на мозъка ви е спаднал.

– Което ще бъде идеалният случай – каза Бюканън. – Да предположим, че отокът спадне. Да предположим, че няма да се нуждая от операция.

– Идеалният случай е най-лошият случай – поклати глава докторът. – Повредените мозъчни клетки не се възстановяват. Ако бях на ваше място, щях много да внимавам никога повече да не удрия главата си.

Едноетажната къща се намиреше в Плантацията, едно от предградията на Форт Лодърдейл. Съвсем обикновена на вид, тя беше заобиколена от множество храсти и цветя. Очевидно някой с любов се грижеше за нея. Бюканън се запита дали хобито на Дойл не беше да се занимава с озеленяването на двора и оформянето на градината. От разговора им по пътя от болницата до къщата на Дойл беше станало ясно, че речесията е засегнала бизнеса му и той едва ли беше в състояние да си позволи

градинар. Но след като Дойл паркира микробуса под навеса, който служеше за гараж и въведе Бюканън през страничната мрежеста врата в къщата, бързо стана ясно кой се грижеше за двора.

Дойл имаше съпруга. Досега Бюканън не беше сигурен, защото Дойл не носеше брачна халка, а Бюканън се въздържа да задава лични въпроси. Но сега се озова пред енергична, дребна жена с вид на палавница, малко по-млада от Дойл, може би около тридесетгодишна. Тя имаше весели очи, лунички на мажоретка и заразителна, непринудена усмивка. Бюканън не можа да разбере какъв е цветът на косата ѝ, защото беше увила около главата си кърпа на черни и червени карета. Беше надянала бяла памучна престилка, а ръцете ѝ бяха покрити с брашно от топката тесто, която мачкаше върху плота за рязане на месо.

– О, Божичко! – каза тя с приятен южняшки акцент (Луизиана, помисли си Бюканън) – Не предполагам, че ще пристигнете толкова скоро. – Тя се изчерви от смущение, докосна лицето си с ръка и върху луничките ѝ остана бял отпечатък. – В къщата е истинска бъркотия. Нямах време...

– Къщата изглежда чудесно, Синди. Наистина – прекъсна я нежно Дойл. – Движението по пътя не беше толкова голямо, колкото смятах. Затова пристигнахме по-рано. Съжалявам.

Синди се засмя.

– Е, защо да не погледна откъм хубавата му страна? Сега няма да се наложи да си чупя краката от бързане, за да почистя къщата.

Усмивката ѝ беше заразителна. Бюканън също се засмя.

Дойл посочи към него.

– Синди, това е моят приятел, за когото ти разказвах. Вик Грант. Двамата служехме заедно. От три месеца работи при мен.

– Радвам се да се запознаем – Синди протегна ръка. После се сети за брашното по нея, изчерви се и понечи да я отдръпне.

– Няма нужда, всичко е наред – каза Бюканън. – Обичам да докосвам брашно.

Той се ръкува с нея.

– Хей, я какъв изискан момък.

– Всичките ми приятели са изискани.

– Я ми посочи някой друг! – Синди огледа Бюканън и посочи към дебело навития около главата му бинт. – Имам още една кърпа на червени и черни карета, която със сигурност ще изглежда по-добре от това.

Бюканън се усмихна.

– Известно време не трябва да го свалям. Не че ми помага кой знае

колко. Все пак, не е гипс или нещо подобно. Но ми напомня, че трябва да си пазя главата.

– Фрактура на черепа, както ми каза Джек.

Бюканън кимна. Главата все още го болеше.

Той очакваше тя да го попита как се е наранил. Това щеше да бъде следващото, съвсем логично нещо, което щеше да последва и той се приготви да повтори лъжата, че е паднал от лодка, но за негова изненада Синди внезапно смени темата, като посочи към тестото на плота.

– Приготвям пай. Надявам се, че харесваш лимонов пай.

Той скри учудването си и отговори:

– Рядко ми се отдава да похапна домашен пай. Сигурен съм, че всичко, което приготвяш, е чудесно.

– Джек, този момък започва все повече да ми харесва – обърна се тя усмихната към Дойл.

– Ще те заведа до стаята за гости – каза той и кимна на Бюканън.

– Ако имаш нужда от нещо, просто си поискай – добави Синди.

– Бас държа, че всичко е чудесно – каза Бюканън. – Наистина съм ви много благодарен, че ме приемате така. Нямам си семейство и докторът си помисли, че ще бъде по-добре, ако...

– Шът – каза Синди. – През следващите няколко дни ние ще бъдем твоето семейство.

Когато Дойл поведе Бюканън от кухнята към слънчевия хол, Бюканън погледна назад към Синди, все още озадачен защо тя не му беше дала близкия до ума въпрос как беше наранил главата си.

Тя вече се беше обърнала и отново беше започнала да мачка топката тесто върху плота. Бюканън забеляза, че по стегнатите бедра на джинсите ѝ имаше следи от брашно. После забеляза нещо друго. Късоцевен револвер калибър 38, прикрепен със скоба под телефона на стената до мрежестата врата. Бюканън знаеше, че за Джек Дойл револверът беше просто играчка и той със сигурност би предпочел полуавтоматичен 9-милиметров пистолет или пистолет калибър 45. Не, късоцевният револвер беше за Синди и Бюканън беше готов да се обзаложи, че тя знае да борави с него.

Може би револверът беше там като предпазна мярка срещу крадци, помисли си той. Може би опитът на Дойл като бивш тюлен го беше направил маниак на тема сигурност в цивилния живот. Докато го следваше през хола, той си спомни забележката на Дойл, че понякога върши услуги на хората, за които беше работил и веднага реши, че револверът не е единственото оръжие в къщата, и че по този начин Дойл се стремеше да

осигури защита на Синди срещу възможните последствия от някои подобни „услуги“.

– Ами, ето, това е – Дойл въведе Бюканън в приятна, уютна спалня с дантелени завеси, стар люлеещ се стол и ориенталски килим върху паркета. – Оттук се минава за банята. Ще бъде изцяло на твое разположение. Ние си имаме отделна. Само че няма вана. Само душ.

– Няма нищо – каза Бюканън. – Предпочитам душ.

Дойл остави чантата на Бюканън върху полирана пейка в долния край на леглото.

– Ами... предполагам... това е всичко засега. Подреди си нещата. Дремни малко. Там, на рафта, има доста книги. Или пък си пусни телевизора – той посочи към малък телевизор върху бюрото в ъгъла. – Чувствай се като у дома си. Ще дойда да ти се обадя щом обядът е готов.

– Благодаря.

Дойл обаче не си тръгна. Изглеждаше странно замислен.

– Какво има? – попита Бюканън.

– Не знам какъв си в действителност, пък и не ми се полага да знам, но си мисля, като имам пред вид хората, които ме помолиха да ти осигурия легенда, че сигурно помежду ни има доста общи неща. Радвам се, че си ми благодарен, но няма защо.

– Разбирам.

Дойл се поколеба.

– Придържам се към правилата. Не съм те питал нищо. Предполагам, че са ми казали всичко, което трябва да знам. Но има още нещо. Това, което се е случило и заради което си тук... Ако можеш да... Има ли някаква опасност за Синди?

Изведнъж този мъж страшно се понрави на Бюканън.

– Не. Доколкото знам, няма никаква опасност за Синди.

Лицевите мускули на Дойл се отпуснаха.

– Добре. Тя не знае нищо за услугите, които върша. Когато бях тюлен, никога не знаеше къде ме изпращат или колко време ще отсъствам. Не ми зададе нито един въпрос. Приемаше всичко на доверие. Така и не ме попита защо държа да се научи да стреля или защо навсякъде из къщата съм монтирал pistolети.

– Като револвера под телефона на стената в кухнята? – попита Бюканън.

– Да, видях, че го забеляза. И като този – Дойл повдигна покривката отстрани на леглото и показа на Бюканън 9-милиметров Колт в кобур, прикрепен към рамката на леглото. – Ей така, за всеки случай. Не

ми пука какво ще стане с мен, но Синди... Ами, тя е дяволски добра жена. Не я заслужавам. А тя не заслужава неприятностите, които мога да й навлека.

- Тя е в безопасност, Джак.
- Добре – повтори Доил.

Събуди го приглушен звън на телефон. Бюканън веднага се разсъни и това го окуражи. Инстинктите му за оцеляване все още действаха. Той погледна от леглото към масичката до стената, не видя телефон, после вдигна поглед към затворената врата на стаята за гости, откъдето отново долетя телефонен звън, приглушен от разстоянието, най-вероятно откъм кухнята. После чу тих глас, женски, на Синди. След това Джак. Разговорът беше кратък. Къщата отново потъна в тишина.

Бюканън погледна часовника си, изненадан, че показва дванадесет и половина, че това, което му се беше сторило петнадесетминутна дрямка, беше продължило почти два часа. Лекарят го беше предупредил, че може да спи повече от обичайното. Дванадесет и половина? Той се намръщи. Обядът сигурно вече беше готов и той се запита защо Синди или Джак не бяха дошли да го събудят. Бюканън изпъна ръце, почувства скованост в рамото, там, където раната му беше отново защита, после наядна обувките си и се изправи.

На вратата тихо се почука.

- Вик? – прошепна Синди.
- Влизай, буден съм – Бюканън отвори вратата.
- Обядът е готов – тя се усмихна заразително.

Бюканън забеляза, че беше свалила изцапаната с брашно престилка, но все още носеше къпата на червени и черни карета на главата си.

Сигурно не си е оправила прическата, защото не й е останало време, помисли си той, докато я следваше през слънчевия хол към кухнята.

– Паят е за вечеря. На обяд хапваме нещо леко – обясни тя. – Джак е маниак по отношение на холестерола си. Надявам се, че обичаш лека храна.

На масата бяха сервирани купички с димяща зеленчукова супа и рибни сандвичи. До всяка купичка имаше чиния с нарязана целина, моркови, карфиол и домати.

– Хлябът е пълнозърнест – добави тя, – но ако искаш, мога да ти дам бял.

- Не, пълнозърнест е добре – каза Бюканън и забеляза, че Доил,

който вече беше седнал на масата, гледаше замислено върха на вилицата си.

– Добре ли поспа? – попита Синди.

– Чудесно – каза Бюканън, като седна след нея, изчака я да напълни лъжицата си със супа и едва тогава започна да се храни. – Вкусно.

– Опитай суровия карфиол – подкани го Синди. – Предполага се, че помага за пречистването на кръвоносната система.

– Е, моята определено има нужда от пречистване – засмя се Бюканън и се запита защо Дойл все още не беше проговорил, нито пък беше започнал да се храни. Очевидно нещо го притесняваше.

Бюканън реши да го заговори.

– Обзалагам се, че все още щях да спя, ако не бях чул телефона.

– О, точно от това се страхувах – каза Синди.

– Да – най-сетне проговори Дойл. – Нали знаеш как съм свързал телефона в офиса към този в къщи, така че ако ни няма, обаждането се прехвърля тук?

Бюканън кимна, сякаш това му беше известно, като се опитваше да поддържа у Синди впечатлението, че през изминалите три месеца наистина е работил със съпруга ѝ.

– Е, някой се беше обадил в офиса и искаше да говори с теб – каза Дойл. – Някакъв мъж. Обясних му, че известно време няма да те има. Каза, че пак ще се обади.

Бюканън с усилие успя да скрие тревогата си.

– Сигурно някой, по чиято лодка съм работил. Може би има въпроси за оборудването, което съм инсталирал. Каза ли си името?

Дойл мрачно поклати глава.

– В такъв случай сигурно не е било нещо важно – Бюканън се опита гласът му да прозвучи спокойно.

– И аз така си помислих – каза Дойл. – Между другото, след обяд трябва да се отбия до офиса. Трябва да проверя някои неща. Искаш ли да ми правиш компания, ако се чувстваш добре?

– Джак, той трябва да си почива, не да работи – каза Синди.

Бюканън продължи да дъвче и преглътна.

– Не се тревожи. Разбира се. След тази дрямка се чувствам като нов. Ще дойда с теб.

– Чудесно – най-сетне Дойл започна да се храни, после спря за миг, намръщи се и погледна към Синди.

– Ще се справиш ли, докато ме няма?

– Че защо да не се оправя? – усмивката на Синди беше пресилена.

– Супата е чудесна – каза Дойл.
 – Толкова се радвам, че ти харесва – усмивката на Синди стана още по-пресилена.

– Нещо не е наред – каза Бюканън.

Дойл не отговори, а продължи да гледа право напред, като се преструваше, че следи движението по пътя. Бюканън реши да го притисне.

– Жена ти е много добронамерена, но имам чувството, че се старая да бъде такава. Здравно се старая. Не задава въпроси, но веднага долавя нюансите в гласа ти, например за това обаждане по телефона. Ако се беше усмихнала малко по-широко, лицето ѝ щеше да се пръсне. Тя нито за миг не вярва, че ти и аз сме приятели. О, опитва се да се преструва, но истината е, че моето присъствие я изнервя и по време на обяда вече не можеше да го крие. Ако се изнерви още малко, ще ми се наложи да си тръгна.

Дойл продължаваше да се вира напред, докато прекосяваше с микробуса мостовете, които се простираха над канали, по бреговете на които бяха закотвени лодки за екскурзии. Слънцето жестоко препичаше. Очевидно Дойл присвиваше очи не толкова заради силната светлина, колкото заради темата на разговора, въпреки че си сложи слънчеви очила.

Бюканън го остави на мира, отслаби натиска, за да даде възможност на Дойл да отговори, когато сам реши. Оказа се, че това не е необходимо.

– Проблемът не е в теб – каза Дойл. Гласът му беше напрегнат. – Искан ми се животът наистина да беше толкова прост. Синди се радва, че дойде къщи. Наистина. И иска да останеш толкова, колкото е необходимо. Когато стане дума за услугите, които върша, нервите ѝ са невероятни. Спомням си, веднъж... Служех в Коронадо, Калифорния... Двамата със Синди живеехме извън базата. Сутринта ѝ казах довиждане, отидох на работа с колата и изведнъж частта ми беше поставена в бойна готовност. Не можехме да са обаждаме на никого извън базата. Така че нямаше как да ѝ кажа, че заминавам. Представям си как се е чувствала, когато онази вечер не се прибрах у дома. Объркването ѝ. Тревогата ѝ. Липса на всякаква емоционална подготовка, че може би сме се видели за последен път – гласът на Дойл стана по-твърд. Той погледна към Бюканън. – Нямаше ме шест месеца.

Бюканън забеляза, че Дойл не спомена къде е бил изпратен. Пък и

никога нямаше да го попита. Той остави Дойл да продължи.

– По-късно разбрах, че някакъв репортер успял да открие, че съм тюлен, а Синди е моя съпруга – каза Дойл. – Репортерът пристигнал у дома и поискал да му каже къде са ме изпратили. В този момент Синди все още не знаела, че съм заминал, още по-малко пък къде, което, разбира се, тя така или иначе нямаше да узнае. Но човек не толкова силен като Синди, със сигурност би се учудил да се озове пред репортер, който го засипва с въпроси и му казва, че съм заминал, за да участвам в бойна операция. Естествената реакция на такъв човек щеше да бъде да покаже учудването си, да признае, че съм тюлен и да попита дали се намирам в опасност. Ала не и Синди. Тя направо го отрязала и заявила, че не знае за какво става въпрос. Започнали да пристигат други репортери. Отрязала и тях. Винаги отговаряла едно и също: „Не знам за какво говорите!“.

Невероятно. Така и не се обадила в базата, за да попита какво става с мен. Държала се така, сякаш всичко е нормално и продължила от понеделник до петък да ходи на работа – тогава работеше като администратор в една застрахователна компания – а когато най-после се върнах, тя ме целуна страстно и ми каза, че съм й липсвал. Не ме попита къде съм бил. Просто каза, че съм й липсвал. Изпълнявал съм стотици бойни задачи и нито за миг не съм си помислял, че ми изневерява.

Бюканън кимна, но продължи да си задава въпроси. Ако Синди не беше изнервена от присъствието му, каква беше причината за напрежението, което беше доловил у нея?

– Синди е болна от рак – тихо каза Дойл.

Бюканън се втренчи в него.

– Левкемия – гласът на Дойл стана още по-напрегнат. – Затова носи онази кърпа на главата си. За да скрие, че е плешива. От химиотерапията косата й опада.

Бюканън почувства как гърдите му се вцепениха. Сега разбра защо бузите на Синди сякаш грееха, защо кожата й изглеждаше прозрачна. Химикалите, които поемаше, заедно с изтощението, причинено от болестта, правеха кожата й да изглежда някак неестествено безплътна.

– Вчера излезе от болницата след поредното триденно лечение – каза Дойл. – Цялото това притеснение за храната на обяд днес. Дявол да го вземе, това беше всичко, което можеше да направи, за да хапне. И пая, който правеше... Химиотерапията влияе по някакъв начин на вкуса й. Синди не може да понася сладкиши. Докато спеше, тя повърна.

– Господи! – промълви Бюканън.

– Тя е твърдо решена да те накара да се почувстваш като у дома си

– каза Дойл.

– И без мен имаш достатъчно грижи... Защо не откажа тази задача? Моите шефове сигурно биха могли да намерят някой друг да ми осигури легенда.

– Очевидно не са успели – отговори Дойл. – Иначе не биха се обърнали към мен.

– Каза ли им за...?

– Да – с горчивина каза Дойл. – Това не им попречи да се обърнат към мен. Независимо каква част от истината подозира, не мога да кажа на Синди, че това е задача. Все едно, тя знае, че е така. Сигурен съм в това, както съм сигурен, че е твърдо решена да се представи както трябва. Ще има за какво да мисли, освен за...

– Какво казват лекарите й? – попита Бюканън.

Дойл зави по шосе, което минаваше край плаж, без да отговори.

– Има ли някакъв резултат от лечението? – продължи да упорства Бюканън.

– Искаш да кажеш, дали тя ще живее? – с натежал глас проговори Дойл.

– Да, това искам да кажа.

– Не знам – Дойл въздъхна. – Лекарите са оптимистично настроени, но не желаят да се ангажират с определена прогноза. Една седмица е по-добре. Другата – по-зле. Следващата седмица... Като игра на рулетка. Но ако трябва да ти отговоря с да или не... Да, мисля, че тя умира. Затова попитах дали това, което правим, може да я изложи на опасност. Боя се, че й остава съвсем малко време. Няма да понеса, ако някой я убие преди това, направо ще полудея.

– Как смяташ, кой се обади у вас и потърси Виктор Грант?

Дойл, който през изминалите пет минути мълчеше, потънал в мисли за жена си, се обърна към Бюканън.

– Ще ти кажа кой не беше. Твоите шефове. Те ми казаха, че ще се свържат с теб по телефона или в осем часа сутринта, или в три след обед, или в десет вечерта. Някакъв мъж ще поиска да говори с мен. Ще каже, че името му е Роджър Уинслоу и ще предложи някакъв час за среща в офиса ми, за да поговорим за преоборудването на лодката му. Това ще означава, че трябва да се явиш на среща един час преди предложението от него време в склада на един търговец на части за лодки на едро, от когото аз се снабдявам. Там винаги има много хора. Никой няма да

забележи, ако ти предадат съобщение посредством мигновен контакт.

Бюканън се замисли.

– В такъв случай, ако не са се обадили шефовете ми... Единствени-те други хора, които знаят, че се представям за Виктор Грант и преоборудвам лодки във Форт Лодърдейл, са мексиканските полицаи.

Дойл поклати глава.

– Мъжът, с когото говорих, нямаше испански акцент.

– Може би е бил онзи човек от американското посолство? – попита Бюканън.

– Възможно е. Може да се е обадил, за да провери дали си пристигнал. Той разполага със същата информация – месторабота и всички останали подробности, които си дал на мексиканската полиция.

– Да, може да е бил той – обнадежден отговори Бюканън. Но не можеше да се избави от подозрението, че, е в опасност, че ситуацията ще се влоши още повече.

– Тъй като се предполага, че работиш при мен и живееш над офиса ми – каза Дойл – няма да е зле да видиш как изглежда жилището ти.

Той отби от Оушън Булевард, пое по една малка уличка срещу плажа, подмина няколко магазина за сувенири и паркира пред сива двуетажна сграда в редица от подобни на нея сгради, построени край канал, пълен с лодки в различни стадии на ремонт.

– Отзад имам работилница – каза Дойл. – Понякога клиентите докарват лодките си тук. Но най-често аз ходя при тях.

– А секретарката ти? – притеснен попита Бюканън. – Нали знае, че не работя при теб.

– Нямам секретарка. До преди три месеца Синди се занимаваше с канцеларската работа. Но състоянието ѝ се влоши... Затова няма да ѝ е трудно да убеди самата себе си, че си дошъл да работиш при мен след като тя е напуснала.

Докато вървеше към сградата, Бюканън присви очи от силното слънце и усети соления мирис на бриза, който подухваше откъм океана. Край него мина млада жена в бикини, възседнала мотоциклет, и се загледа в главата му.

Бюканън леко докосна бинта, който я опасваше, и си даде сметка за впечатлението, което прави. Почувства се уязвим. Главата го болеше от силното слънце.

Дойл отключи входната врата на сградата, на която пишеше:

ПРИЯТНО ПЪТУВАНЕ, ИНК

Когато влезе, той изключи алармената сигнализация и Бюканън огледа помещението. То представляваше дълга, тясна стая със снимки на яhti и моторници по стените, навигационни прибори по рафтовете и умалени копия на интериори на различни лодки за морски екскурзии върху масите и показваха как могат да се инсталират различните електронни прибори, като се пести пространство на малките съдове.

– Имаш писмо – каза Дойл, докато преглеждаше пощата.

Бюканън го пое, като внимаваше да не показва изненада, че някой му беше писал под новия псевдоним, защото това щеше да противоречи на ролята му. Ако някой решеше да го следи, този офис щеше да бъде идеалното място за монтиране на подслушвателно устройство. Ето защо докато Дойл не го увереше, че тук може да говори спокойно, Бюканън нямаше намерение да казва неща, които Виктор Грант не би казал, също както и Дойл не би казал нещо, което противоречеше на сегашната му легенда.

Писмото беше адресирано до него с нечетлив почерк. Адресът на подателя беше в Провидън, Роуд Айлънд. Бюканън го отвори и прочете двете страници, изписани със същия нечетлив почерк.

– От кого е? – попита Дойл.

– От майка ми – Бюканън възхитено поклати глава. Както винаги, неговите шефове се бяха сетили да осигурят всички подробности, придаващи убедителност на новата му самоличност.

– Как е тя? – попита Дойл.

– Добре. Макар че артритът пак е започнал да я мъчи.

Телефонът иззвъня.

Бюканън се намръщи.

– Спокойно – каза Дойл. – Не забравяй, че става дума за работа. А и честно да ти кажа, малко работа няма да ми дойде зле.

Телефонът отново иззвъня и Дойл вдигна слушалката.

– „Приятно пътуване“ – После, също като Бюканън, се намръщи.

Той постави ръка върху слушалката и каза на Бюканън:

– Сбърках. Това е онзи тип, дето искаше да говори с теб. Какво да му кажа?

– По-добре аз да му го кажа. Любопитен съм какво иска – Бюканън с тревога пое слушалката. – Виктор Грант на телефона.

Веднага разпозна дълбокия, дрезгав глас.

– Името не е Виктор Грант.

Сърцето му заби силно и като потисна уплахата си, Бюканън се опита гласът му да прозвучи изненадано:

– Какво? Кой се обажда? Шефът ми каза, че някой искал да говори с... Почакай малко. Да не би...? Ти да не си онзи тип от Мексико, който...

– Бейли. Големия Боб Бейли. По дяволите, Крофорд, не ми лази по нервите. Ако не бях се обадил в американското посолство, все още щеше да търкаш наровите в затвора. Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми благодариш.

– Да ти благодаря? Нямах да попадна в затвора, ако не се беше припознал. Колко пъти трябва да ти повтарям? Името ми не е Крофорд. Казвам се Виктор Грант.

– Хайде де, не беше ли Ед Потър? Не знам каква игра играеш, ама изглежда имаш повече имена отколкото в телефонния указател, и ако искаш да продължиш да ги използваш, ще ти се наложи да платиш абонаментна такса.

– За какво говориш?

– След онази случка в Кувейт никой не може повече да ме накара да се хвана на работа на нефтените кладенци в Близкия Изток – каза Бейли. – А в Щатите вместо да бият сонди големите компании затварят кладенци. Твърде стар съм да започна сам да търся нефт. Значи ще се наложи да разчитам на старите си приятелчета. Като теб, Крофорд. Заради едно време, когато заедно лежахме в затвора. Можеш ли да ми кихнеш сто хиляди долара?

– Сто...? Да не си пиан?

– И още как!

– Ти си полудял. Слушай внимателно, повтарям ти за последен път. Името ми не е Крофорд. Не е Потър. Казвам се Виктор Грант и не знам за какво говориш. Разкарай се.

Бюканън затвори телефона.

Дойл го погледна втренчено.

– Зле ли е?

Лицевите мускули на Бюканън се изопнаха.

– Не съм сигурен. Ще разбере след минута – той продължаваше да държи ръката си върху слушалката.

Но изминаха едва десетина секунди преди телефонът отново да иззвъни.

Бюканън се навъси и го остави да иззвъни още три пъти преди да вдигне слушалката.

– „Приятно пътуване“.

– Крофорд, не се залъгвай, че така лесно можеш да се отървеш от мен – каза Бейли. – Аз съм упорит. Можеш да заблудиш мексиканската полиция, можеш да заблудиш американското посолство, но, повярвай ми, мен не можеш да заблудиш. Знам, че истинското ти име не е Грант. Знам, че истинското ти име не е Потър. Започвам даже да се чудя дали истинското ти име е Крофорд. Кой си ти, приятелче? Сигурно си струва някакви си въшливи сто хилядарки, за да ме накараш да не ровя повече.

– Търпението ми се изчерпа – каза Бюканън. – Престани да ми досаждаш.

– Хей, че ти представа си нямаш какво значи да ти досаждат.

– Не се шегувам. Остави ме на мира или ще се обадя на полицията.

– Да бе, идеята за полицията не е лоша – каза Бейли. – Може би те ще успеят да разберат какво става и кой си. Давай. Докажи, че си честен и почтен гражданин. Обади се на ченгетата. Знаеш ли как ми се ще да поговоря с тях за онези трима мексикански търговци на наркотици, дето им пръсна тиквите в Мексико и за всички тези имена, под които се подвизаваш!

– Какво да направя, за да те убедя?

– Приятелче, няма нужда за нищо да ме убеждаваш. Всичко, което трябва да направиш, е да ми платиш стоте хиляди гущера. След това, ако ме питаш, можеш да започнеш и за Наполеон да се представяш.

– Ти не си чул нито дума от това...

– Единствените думи, които искам да чуя са: „Ето ги парите ти“. Крофорд, или който и да си ти, по дяволите, ако не започнеш скоро да ги събираш, кълна се в Бога, аз сам ще се обадя на ченгетата.

– Къде се намираш?

– Нали не очакваш да ти отговоря? Когато събереш стоте хилядарки, а аз искам да ги имам до утре, тогава ще ти кажа къде се намирам.

– Трябва да се срещнем, мога да ти докажа, че грешиш.

– И как точно ще го направиш? Ще се прекръстиш и ще се надяваш да умреш? – Бейли се изсмя и този път той тръшна слушалката.

Кръвта пулсираше в главата на Бюканън и той се обърна към Доил.

– Да, зле е.

Трябваше непрестанно да си напомня, че Бейли или някой друг можеше да е поставил микрофон в офиса. До този момент не беше казал нищо компрометиращо. Каквото и обяснение да дадеше на Дойл, то трябваше да прозвучи естествено за невинен човек като Виктор Грант.

– Онзи смотаняк, който ми навлече такава беля на главата в Мексико... Мисли си, че съм застрелял трима търговци на наркотици там. Сега се опитва да ме изнудва. Иначе, казва, щял да се обади на ченгетата.

Дойл също продължи да играе ролята си.

– Ами да го направи. Мисля, че на местните ченгета изобщо не им пука какво става в Мексико и тъй като не си направил нищо лошо, той ще изглежда като глупак. После можеш да го съдиш за изнудване.

– Не е толкова лесно.

– Защо?

Мускулите около раната на Бюканън се сгърчиха, когато изведнъж се сети за нещо. Телефонът беше извънлял веднага щом той и Дойл влязоха в офиса. Случайно ли беше това? Господи!

Бюканън се спусна към вратата, отвори я и напрегнато огледа улицата. Някаква жена носеше торба с покупки към една моторница с кабина. Профуча кола. Подмина го някакъв човек, който бягаше за здраве. Двама механика от съседното корабче разтоварваха каси от каросерията на камион. Някакво хлапе с велосипед се втренчи в бинтованата глава на Бюканън. Едър мъж с широки рамене и късо подстригана коса – Бейли – стоеше пред една телефонна кабина и гледаше по посока на Бюканън.

Когато видя, че Бюканън го забеляза, Бейли вдигна мускулестата си дясна ръка за поздрав. След това, щом Бюканън се запъти към него, Бейли се ухили – усмивката му се виждаше дори от това разстояние – качи се в една прашна кола и потегли.

– Синди? – Дойл бързо влезе в къщата. В кухнята нямаше никой.

– Синди?

Никакъв отговор.

Дойл се обърна към Бюканън.

– Вратата беше заключена. Колата й все още е тук. Къде би могла да отиде пеша? – Дойл бързо се отправи към хола.

Бюканън остана в кухнята, загледан смръщено през прозореца към алеята за коли и към улицата.

– Синди? – дочу той от една от стаите.

Изведнъж Дойл сниши глас.

– Да не... Съжалявам, че те събудих, скъпа. Не знаех, че спиш. Когато видях, че вратата е заключена, се притесних, че нещо може...

Дойл още повече сниши глас и Бюканън не можа да чуе какво каза. Смутен, той продължи да чака, като се взираше навън.

Когато Дойл се върна в кухнята, той се облегна на хладилника и потри изпитото си лице.

– Добре ли е? – попита Бюканън.

Дойл поклати глава.

– След като сме излезли, тя повърнала. Почувствала се толкова изтощена, че решила да полегне. Спала е цял следобед.

– Някой непознат да се е обаждал по телефона или да е идвал да я притеснява тук?

– Не.

– Защо тогава вратата беше заключена?

Този въпрос сякаш смути Дойл.

– Ами, очевидно, за да е сигурна, че е в безопасност, докато спи.

– Може – каза Бюканън. – Но когато пристигнахме тук, ти се изненада, когато разбра, че вратата е заключена. Помисли си, че е отишла някъде, което значи, че Синди няма навик да заключва вратата, когато е в къщи – Бюканън отиде при него. – А това означава, че причината да заключи вратата, е че аз съм тук. Тя усеща, че нося неприятности. И е права. Аз наистина ви донесох неприятност. Мястото ми не е тук. Не можеш да се притесняваш и за мен...

Този път имаше чувството, че телефонът извън много силно.

Дойл трепна стреснато.

Бюканън с жест го подкани да вдигне слушалката.

– Това е твоята къща. Ако отговоря аз, ще изглежда странно. Трябва да се преструваме, че всичко е нормално. Побързай, преди Синди...

Дойл грабна слушалката.

– Ало?... Кой се обажда? Защо го търсите?... Слушай, кучи сине. Можеше да отговори жена ми. Ако я разтревожиш, ако...

Ситуацията излиза от контрол, помисли си Бюканън. Стигнали сме до там, че ако някой слуша запис на това, което приказваме, със сигурност ще си зададе въпроса дали наистина съм този, за когото се представям.

Той рязко даде знак на Дойл да млъкне и измъкна слушалката от ръката му.

– Казах ти да престанеш!

– Крофорд, на твоето приятелче май не му издържат нервите – прозвуча гласът на Бейли. – Предполагам, защото жена му е болна, а? Лоша работа. Такова готино момиче.

Да, добре си се подготвил, помисли си Бюканън. Наблюдал си ни. Сигурно си пристигнал в Маями веднага след мен. Дошъл си във Форт Лодърдейл и си започнал да наблюдаваш мястото, където би трябвало да работя. Разбрал си къде живее мъжът, който твърди, че ме е наел на работа. Изчакал си да изляза от болницата и ако не бях се появил в офиса, щеше да разбереш, че не съм този, за когото се представям. Тогава наистина би могъл да причиниш големи неприятности.

– Сто хиляди долара. Утре, Крофорд. Ако си мислиш, че се шегувам, чака те неприятна изненада. Защото, повярвай ми, аз ще се обадя на ченгетата.

Изведнъж в ушите на Бюканън прозвуча сигнал свободно. Замислен, той остави слушалката на мястото ѝ.

Лицето на Дойл беше почервеняло от гняв.

– Никога повече не измъквай слушалката от ръката ми!

– Джак, скъпи?

Те се извърнаха.

Синди залитна на входа на кухнята. Тя се хвана за касата на вратата. Беше пребледняла. Кърпата на червени и черни карета се беше смъкнала и под нея се виждаше голата ѝ глава.

– Кой беше? На кого крещеше?

Дойл издаде някакъв звук, сякаш се задави. Той прекоси кухнята и я прегърна.

Вътрешнобреговият воден път се простира от източната част на Съединените щати – от Трентън, Ню Джърси до Браунсвил, Тексас и представлява корабоплавателен маршрут, състоящ се от свързани помежду си реки, канали, лагуни, заливи и тесни проливи. Разположен е успоредно на Атлантическия океан и е защитен от бурните океански вълни и капризите на времето посредством преградни ивици земя. На север той се използва най-често от търговски съдове, но на юг, и особено във Флорида, основният трафик се състои от лодки за морски екскурзии, а една от най-красивите му части е във Форт Лодърдейл.

Точно в осем часа сутринта Бюканън паркира микробуса на Дойл пред сградата на фирмата и отключи вратата. Предишната вечер той

беше отишъл с микробуса до един от големите търговски комплекси, където от телефона в един бар се свърза с шефовете си. Сега, под палещите лъчи на слънцето, той натовари няколко каси с електронни компоненти в моторницата, която Дойл държеше закотвена на пристана зад офиса. Раната в рамото го болеше. Имаше чувството, че някакво менгеме притиска главата му. Наложил се да направи няколко курса. Най-накрая подреди кашоните и като заключи сградата, развърза моторницата и пое по канала, който водеше към ширналия се пред него воден път.

От двете му страни се издигаха ресторанти, хотели и жилищни сгради. Имаше и разкошни къщи с огромни градини и красиво оформени храсти и палми. Независимо от това какви сгради бяха построени покрай бреговете му, навсякъде имаше пристани и лодки. Като следваше указанията на Дойл, Бюканън се отправи на север, огледа с възхищение тримачтовия платноход, който го подмина в обратна посока и разгледа делфините, които някой беше нарисувал върху подпората на един от многобройните мостове. През цялото време си даваше вид, че се наслаждава на бриза и освежаващия солен мирис на водата, като нито веднъж не се обърна, за да провери дали някой не го следи. Много важно беше да изглежда простодушен, необигран в подобни неща и най-вече да се преструва, че не е взел насериозно заплахите на Бейли.

Бейли беше телефонираше още два пъти – в полунощ и в два часа сутринта, като всеки път събуждаше Синди. Вбесен, Дойл беше изключил телефоните. Свирепият му поглед разтревожи Бюканън. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че Бейли не беше единственият му проблем.

Като продължи на юг в съответствие с указанията на Дойл, Бюканън мина под още няколко моста, като се преструваше, че се възхищава на сградите и лодките наоколо, и най-сетне зави на изток, към Кей 66 – зона с ограничен достъп, предназначена най-вече за богаташи – с множество частни пристани. Отне му известно време, докато намери това, което търсеше, но най-сетне се озова редом до тридесетметрова яхта от тъмно дърво, наречена „Клементина“. От шезлонгите на кърмата се надигнаха двама мъже и една жена, който впериха погледи в него. Единият от мъжете беше висок и строен, със сурови черти на лицето и къса, посивяла коса. Около петдесетгодишен, той беше облечен с бели панталони и риза от зелена коприна с монограм. Вторият мъж беше по-млад, четиридесетгодишен, не толкова висок, облечен с не толкова скъпи дрехи и по-мускулест. Жената, пищна блондинка, беше около тридесетгодишна. Тя беше наметната със син хавлиен халат, под който се виждаха

изпълнени до край от пищните ѝ форми лъскави червени бикини, чийто цвят пасваше на червилото ѝ.

Високият мъж, който очевидно беше собственикът, попита:

– Вие сте от...

– „Приятно пътуване“ – отговори Бюканън. Той свали слънчевите си очила „Рей-Бан“ и шапката си с емблема на „Маями Долфинс“, за да могат да го огледат по-добре. – Донесох оборудването, което поръчахте. Разбрах, че най-удобно е да го монтирам сега.

– Качете го на борда – каза високият мъж и направи знак на по-младия, мускулест мъж, очевидно телохранител, да му помогне.

Бюканън хвърли нагоре носовото и кърмовото въже, за да привържат моторницата. Дебелият гумен пръстен около планшира щеше да пази яхтата от издраскване. Той започна да подава кашоните на телохранителя, като се стараше да не обръща внимание на виенето на свят и болката в раната на рамото, и внимаваше да запази равновесие, когато моторницата леко се накланяше. Телохранителят спусна въжената стълба. Когато Бюканън се качи на палубата, той се опита да не гледа към жената.

– Къде да занеса оборудването?

– Оттук – каза телохранителят и посочи към една от каютите на кърмата, но този път не си направи труда да помогне на Бюканън да пренесе кашоните.

Бюканън подреди кашоните в облицованата с махагон каюта със старинни мебели и малък роял, видя как мъжът затвори вратата, забеляза, че завесите вече са спуснати и зачака. Не знаеше как искаха да протече срещата.

– Капитане – обърна се към него високият мъж със сурови черти.

Значи искаха всичко да бъде официално.

– Полковник – Бюканън отдаде чест.

– Това е майор Пътнам – високият мъж посочи към мускулестия мъж, който играеше ролята на телохранител. – А това е капитан Уелър – той посочи към жената, която щом се скри от очите на евентуалните наблюдатели, веднага загърна хавлиения си халат.

– Майоре. Капитане – Бюканън отдаде чест и на двамата.

– Какво, по дяволите, става? – попита полковникът. – Последните няколко дни бяха истински административен кошмар, политическо минно поле. Управлението в Ленгли изпадна в истерия заради провала в Канкун. Арестуването ти от мексиканската полиция и намесата на американското посолство биха могли да изложат на опасност, да не

говорим за компрометиране, на всичко.

– Сър, предположих, че са ви информирали за това, което се случи в Мексико. Когато бях в болницата, докладвах за всичко станало.

– На хората от Управлението. Предпочитам да получавам информация не от цивилни, а от моите хора.

Разпитът продължи деветдесет минути. От време на време го прекъсвах и го карах да уточни някоя подробност. Когато привърши с последното развитие на събитията, тримата мрачно замълчаха.

– Сто хиляди долара – каза полковникът.

– Предполагам, че няма да го задоволят – заяви Бюканън. – Платя ли му веднъж, което ще означава, че наистина крия нещо, той ще продължи да ме притиска за все повече и повече пари.

– Бейли просто е решил да си опита късмета – каза майор Пътнам. – Ако не му платиш, ще остане с празни ръце.

Полковникът погледна изпитателно Бюканън.

– И вие ли мислите така, капитане?

– Бейли е грубиян, но не е глупак, сър. Хвана ме да играя три различни роли. Знае, че нещо около мен не е наред, въпреки че не може да го докаже. Сега просто ме изпитва, за да види дали ще се изплаша и ще му дам доказателството, от което се нуждае.

– Е, ти естествено няма да се изплашиш – каза майор Пътнам. – Той си губи времето.

Пищната блондинка, капитан Уелър, най-сетне проговори.

– Но Бейли все пак може да опропасти цялата операция, ако изпълни закана си и се разприказва пред репортерите и полицията.

Бюканън махна с ръка.

– Така е. Полицията си има достатъчно проблеми тук, за да се захванат с някакви убийства в Мексико. Но многобройните самоличности могат да се окажат апетитна примамка, която да привлече вниманието им и ако решат, че съм търговец на наркотици, ако привлекат в разследването Бюрото за борба с наркотиците и ФБР...

– Документите, с които разполагаш, са перфектни – каза полковникът. – По дяволите, взехме паспорта ти направо от Държавния департамент. Същото се отнася и за останалите. А всяко от предишните ти досиета се унищожават в момента, в който получиш нова самоличност. Бюрото за борба с наркотиците и ФБР не могат да се доберат до никакви уличаващи факти. Що се отнася до документите, няма никакъв начин да се направи връзка между Джим Крофорд и Ед Потър от една страна, и Виктор Грант от друга.

– Въпреки това – продължи да упорства жената, – капитан Бюканън ще бъде изложен на значително внимание от страна на официалните власти и в края на краищата ще трябва да напусне службата.

Полковникът почука с пръсти по масата.

– Съгласен съм. В такъв случай въпросът е какво да правим с нашия неудобен господин Бейли? Ако му бъде платено, това ще е равносилно на признаване на вина. Но ако капитанът не му плати и Бейли уведоми властите, ФБР може да постави капитана под наблюдение.

– Залогът е твърде голям – каза жената. – Трябва да разгледаме възможността...

Полковникът доби озадачен вид.

– Какво имаш пред вид?

– Може би ще се наложи да премахнем Бейли.

В каютата настъпи мълчание.

Най-после мускулестият мъж заговори.

– Аз не съм склонен да одобря подобно решение. В края на краищата премахването му може да създаде повече проблеми, отколкото да реши. Първо, не знаем дали Бейли не работи в комбина с друг човек. Ако е така, дори и със смъртта на Бейли заплахата няма да отпадне. Всъщност, ще стане още по-лошо, защото съучастникът на Бейли може да използва смъртта му като допълнителен довод, с който да се опита да заинтригува полицията.

– Ако. Дявол да го вземе, ако – нетърпеливо произнесе полковникът. – Не разполагаме с достатъчно информация. Майоре, искам хората ни да направят шателна проверка на миналото на Бейли. Искам да знам с кого си имаме работа. Освен това искам да проверите местните хотели и пансиони. Разберете къде е отседнал. Поставете го под наблюдение. Може би той няма съучастник. В такъв случай, ако продължи да създава неприятности...

Те мълчаха в очакване.

– ...може би ще се наложи да го премахнем – завърши полковникът.

В каютата отново настъпи мълчание.

– Сър, при цялото ми уважение, проверката на миналото на Бейли ще отнеме доста време – каза Бюканън. – Същото се отнася и за поставянето му под наблюдение. А време няма. Бейли каза, че иска парите днес. Изрично подчерта това. Предполагам, че иска да ускори нещата, за да не ми даде възможност да реагирам по някакъв начин срещу него. Както и да решим да се справим с него, това трябва да стане до

довечера.

Думите му ги разтревожиха.

– Освен това има и друг проблем – каза Бюканън.

Изразът на полковника стана още по-тревожен.

– О?

– Джек Дойл.

– Имаш някакви възражения срещу него?

– Сигурен съм, че е бил страхотен боец – каза Бюканън.

– Беше – потвърди полковникът. – А и услугите, които ни е правил, са също така впечатляващи.

– Е, той вече не е същият човек – продължи Бюканън. – Жена му е болна от рак. Лечението не ѝ действа. Вероятно ще умре.

– Да умре? – полковникът смръщи вежди. – Прочетох за болестта ѝ в досието, но там не пишеше нищо за скорошна смърт.

– Вероятно няма да е скоро – каза Бюканън. – Но Дойл е изключително загрижен за нейната безопасност. Съвсем естествено. Той е подложен на огромен стрес. Мисли си, че Бейли представлява заплаха за нея. Той... Да кажем така. Смятам, че в един момент самообладанието на Дойл може да му изневери до такава степен, че да нападне Бейли, ако той продължи да се обажда в дома му, да го държи в напрежение и да притеснява жена му, особено пък ако се появи около къщата. Аз трябва да напусна Форт Лодърдейл, да замина колкото се може по-далеч от Джек Дойл и жена му. Защото, ако Дойл наистина нападне Бейли, това няма да е предварително планирано и ще настане голяма бъркотия. Нападението ще бъде смъртоносно и ние няма да сме в състояние да го прикрием. Един Бог знае какво ще научат властите за миналото на Дойл и услугите, които ви е оказвал, докато се подготвят за процеса.

– Мамка му! – възкликна мускулестият мъж.

– Непрестанно си мисля за това – каза Бюканън. – Попаднах в истинска каша. Смятам, че Виктор Грант трябва да замине.

– Но няма ли това да бъде равнозначно на признание за вина? – попита жената. – Няма ли това още повече да амбицира Бейли да те преследва до край?

– Първо ще трябва да ме открие. А след като изчезна и приема нова самоличност, никога няма да успее да го направи.

– Но все пак остава Дойл – каза майорът. – Бейли може да се върне и да го притисне.

– В такъв случай Дойл ще каже, че не знае нищо за мен, освен че някога сме служили заедно в армията и че преди три месеца съм се

появил и съм го помолил да ме вземе на работа. После ще се оплаче на полицията, че Бейли го тормози. Най-накрая Дойл и жена му ще заминат – благодарение на няколко стари приятели – в някое ваканционно селище, където има отлично заведение за лечение на рак.

– Възможно е – каза полковникът, като замислено потрепваше с пръсти по облегалките на стола си. – Това определено е един от вариантите, които ще имаме пред вид. – Той погледна часовника си. – Ще го обсъдим подробно. А сега по-добре да тръгваш. Ако някой наблюдава яхтата, ще му се стори необичайно, че стоим толкова време вътре.

Той погледна жената с банския костюм и мъжът, който би могъл да играе ролята бъде телохранител.

– Важно е да се придържаме към легендата.

– Но какво да правя с Бейли? – попита Бюканън.

– По-късно ще ти съобщим решението си.

– Сър, нямаме много време.

– Знаем това, капитане – отговори раздразнено полковникът. – Казах, че ще се свържем с теб.

– А какво да правя през това време?

– Не е ли ясно какво? Ще правиш това, което би направил Виктор Грант.

Отговорът беше неопределен, коварен и Бюканън усети как изведнъж го обзема безпокойство.

Като внимаваше да не натоварва ранената си ръка, Бюканън се спусна по въжената стълба в моторницата. В момента, когато излезе от сумрачната каюта и се озова под палещите лъчи на слънцето, кръвта отново започна да пулсира в главата му. Той си сложи шапката и очилата, докато двамата мъже и жената го наблюдаваха от палубата. Блондинката отново разтвори синия си хавлиен халат, под който се виждаха сексипилните ѝ лъскави червени бикини на богатата изкустителка, за която се представяше.

– Просто ни изпратете сметката – каза полковникът.

– Да, сър. Благодаря ви – Бюканън хвана кърмовото и носово въже-та, които майорът му хвърли. После запали двигателя на моторницата и се отдалечи от яхтата.

Мускулите му се бяха схванали от напрежение.

Господи, помисли си той. Те не знаят какво да правят. Трябва ми решение, а те не ми дадоха никакво. Не мога да действам без заповед. А

как мога да убедя Бейли да изчака, ако не ми се обадят до довечера?

Потънал в мисли, Бюканън подмина малък пристан от едната страна и сгушена под сенчести палми къща от другата, като приближи края на канала, който водеше към водния път. Изведнъж проблемът с Бейли придоби неотложен характер. Вените на Бюканън се издуха от внезапното напрежение, защото отпред, в ляво от него, близо до маркера на канала, в една моторница с изключен двигател, подобна на неговата, която се поклащаше от вълните, вдигнати от минаващите съдове, седеше Бейли. Облечен в оранжева фланелка с надпис „Форт Лодърдейл има най-страхотния плаж на света!“, той се беше отпуснал на седалката зад кормилото, вдигнал платнените си обувки върху арматурното табло, протегнал едната си месеста ръка, сякаш лежеше на някой диван и стиснал в другата цигара.

Бюканън отпусна леко ръчната газ.

Бейли прокара ръка по късо подстриганата си коса, усмихна се и хвърли цигарата във водата.

Бюканън намали още газта, като забеляза фотоапарата с телеобектив, праметнат през дебелия врат на Бейли. Инструкциите, които беше получил, бяха да прави точно това, което би направил Виктор Грант, а точно сега, реши той, Виктор Грант нямаше да се направи, че не е забелязал този кучи син.

Бюканън насочи моторницата към Бейли, отпусна изцяло ръчната газ, почувства как носът потъва във водата, доплава до Бейли и се хвана за борда на моторницата му.

– Как си, Крофорд?

– Колко пъти трябва да ти казвам? Името ми не е Крофорд!

Бейли отвори капачката на кутия бира „Блу Рибън“.

– Да, почвам да си мисля, че имаш право. Сигурно е някакво друго, освен Крофорд. Със сигурност обаче, не е Виктор Грант – захили се той.

– Слушай, направих всичко възможно, да ти докажа че грешиш. Повече не мога така. Търпението ми се изчерпа. Искам да престанеш да ме преследваш. Искам да престанеш...

– Щях да забравя. Извинявай за грубостта ми, имам още бира, ако искаш...

– Наври си я в задника.

– Хайде сега, така ли се говори на стар приятел? Да не говорим за делови съдружник?

– Престани! Никога не съм те виждал преди да се появиш в онзи затвор в Мексико!

– Е, точно тук бъркаш – Бейли свали краката си от арматурното табло на моторницата и се изправи зад кормилото. – Аз имам стока за продан, а ти ще я купиш. Когато отиде при онези хора на яхтата, си помислих, че искаш да вземеш стоте хиляди от тях, но ти се върна с празни ръце. Времето лети. По-добре да намериш отнякъде тези пари. Щото тази вечер след полунощ... Между другото, онази мацка на яхтата е страхотна, а? През този голям обектив на апарата ми се стори толкова близко... Как беше в онази реклама за телефони? „Протегни ръка и докосни някого?“ Направих няколко наистина страхотни снимки на нея, на двамата мъже и на теб на палубата. Кристално ясни. Фотографията ми е хоби. Всъщност, имам някоя и друга снимка тук, в този плик...

– Не ме интересува.

– О, гарантирам ти, че тези снимки ще ти се сторят наистина интересни. Трябва да призная обаче, че не съм ги правил аз. Свалих ги от една касета и ги поизчистих. На ако не си гледал касетата, можеш да се закълнеш...

– За какво говориш?

– Просто погледни проклетите снимки, Крофорд!

Като се колебаеше, Бюканън пое големия кафяв плик. Сякаш някакъв обръч стегна гърдите му. Той се замисли каква заплаха представляваха снимките, които беше направил на него, заедно с полковника, майора и капитана. Офицерите не бяха публични личности. Бейли не би могъл да знае кои са те. Но ако Бейли дадеше снимките на полицията и някой проявеше интерес към хората на яхтата, ако идентифицираха полковника, последствията щяха бъдат пагубни. По някакъв начин Бюканън трябваше да се сдобие с този филм.

Но когато извади снимките с размери двадесет на дванадесет сантиметра на гланцирана хартия и ги разгледа набързо, той изведнъж разбра, че има много повече основания да се тревожи, отколкото от неговите снимки с полковника на яхтата. Много повече. Защото снимките, които сега държеше, отразяваха сцена, разиграла се през декември 1990 година във Франкфурт, Германия. Те бяха изкопирани от запис на новинарска емисия по телевизията. На тях се виждаха американски заложници, току-що освободени от Ирак и пристигащи на летището във Франкфурт. А на тях, в общ и близък план, беше Големия Боб Бейли, който слизаше от самолет заедно с...

– Страшно прилича на теб, Крофорд – каза Бейли. – Имам копие от оригиналната касета и никой не може да каже, че съм направил монтаж. Ако не ми платиш и ме ядосаш, кълна се в Бога, ще ги изпратя на

ченгетата, заедно със скицата на Ед Потър от мексиканската полиция и онези снимки отдолу на Виктор Грант.

Снимки на Виктор Грант? Бюканън посегна към дъното на купчината и почувства как гърдите му се смразяват, когато пред очите му се озоваха три негови снимки пред затвора в Мексико, на който говореше с Гарсън Уудфийлд от американското посолство.

– И тук приликата е забележителна – каза Бейли. – Ако все още не си разбрал, този тип от посолството трябваше да бъде на снимката, така че да има абсолютно надежден свидетел, който да те идентифицира като Виктор Грант. Имам твои снимки под три различни имена, Крофорд. Няма мърдане.

Като се опитваше да спечели време за размисъл, Бюканън продължи да се взира в снимките. Тези в Мексико. Как беше...? Той изведнъж си спомни. Докато говореше с Уудфийлд през затвора в Мексико, беше забелязал някаква жена в тълпата на тротоара зад Уудфийлд. Американка. Около тридесетгодишна. Червенкоса. Привлекателна. Висока. С хубава фигура. Облечена с бежови панталони и жълта блуза. Но причината, поради която я беше забелязал, не беше външният ѝ вид.

Тя беше насочила към него фотоапарат.

Бюканън вдигна поглед от снимките. Вече нямаше съмнение, че Бейли има съучастник. Вероятно повече от един. Много трудно щяха да се справят с него. Трябваше да предупреди полковника.

– Задръж тези снимки. Имам много като тях на едно наистина сигурно място, заедно с негативите – каза Бейли. – Освен това имам и копия от касетата с телевизионния репортаж от Германия. Хей, не всеки ден ме дават по телевизията! Един приятел направил запис и ми подари касетата. Никога не съм си мислил, че струва пукната пара – Бейли се наведе напред. – Признай си, Крофорд, хванал съм те в крачка. Престани да се правиш на света вода ненапита. Приеми наказанието, че се остави да те спипам. Плати си стоте хиляди долара. Изобщо няма да те питам защо са ти толкова имена. Това си е твоя работа. Моята работа е да ми платиш.

На Бюканън изведнъж му направи впечатление, че по време на целия разговор Бейли беше държал лицето си извърнато наляво, сякаш вратът му беше схванат, принуждавайки самия него да обърне моторницата и собственото си лице в същата посока, за да може да разговаря очи в очи с него.

Схванат врат?

Бюканън се извърна към бетонния пристан отсреща и там, между

две хвърлили котва платноходки видя червенокосата жена с вдигнат до лицето фотоапарат да прави снимки на него и Бейли. Дрехите ѝ бяха други. Този път носеше маратонки, джинси и джинсова риза, но въпреки че фотоапаратът скриваше лицето ѝ, нямаше как да сбърка атлетичната ѝ фигура и дългата ѝ, невероятно червена коса.

– А, значи забеляза приятелката ми – Бейли изпусна дим от цигарата. – Мисля, стана ти ясно, че дори и да се отървеш от мен, това няма да реши проблема ти. Тя има доста снимки, на които сме заедно и ако нещо стане с мен, а по-добре се моли, да не стане, нито дори някой нещастен случай, като например да се напия, да падна по стълбите и да си счупя врата, ще изпрати тези снимки на ченгетата. Освен това тя ми помогна да направя копия на снимките, които държиш, с онези хора на яхтата. Може да се окаже интересно човек да се порови и да разбере кои са те.

Червенокосата жена свали фотоапарата и погледна към тях от другата страна на пристана. Със сигурност беше същата, помисли си Бюканън. Високо чело. Отлични скули. Чувствени устни и брадичка. Приличаше му на моделите, които се появяват по кориците на модните списания. Но ако съдя по това как намръщено ме гледа, помисли си Бюканън, ще бъде много трудно на някой моден фотограф да я накара да се усмихне.

– Крофорд, досега непрекъснато говореше. Защо се умълча? – попита Бейли. – Да не си глътна езика? Или не ти идват на ума повече глупости? Чуй ме добре. Искам си парите!

Бюканън се поколеба, после взе решение.

– Кога и къде?

– Не се отделяй от телефона на приятелчето си. Ще се обадя у тях в осем и половина довечера и ще ти кажа какво да правиш.

Навън беше тъмно – Бюканън нарочно не запали лампата в стаята за гости, докато прибираше багажа си, като разчиташе на слабата светлина от хола. Когато свърши и се увери, че не е забравил нищо, той се замисли дали да не вземе 9-милиметровия пистолет от кобура, прикрепен към рамката на леглото, но се отказа. Ако нещо се случеше с него, полицията щеше да открие, че пистолетът е на Дойл, а Бюканън не желаше да го замесва повече.

Като излезе от стаята за гости, Бюканън машинално понечи да завие наляво към светлината в кухнята, но промени решението си и зави

надажно, към следващата врата в слабо осветения хол. Той почука, не получи отговор, но забеляза, че вратата беше леко открената и реши да се възползва от това. Отвори още малко вратата и почука отново.

– Синди?

– Какво има? – попита изморен глас от тъмнината.

Бюканън влезе, прекоси тъмната стая и коленичи до леглото, различил смътните й очертания под чаршафа, но не й лицето й.

– Липсваше ми на вечеря.

– Бях уморена – прошепна тя. – Яхнията...

– Беше чудесна. Нямахме нужда да хабиш енергията си, за да я приготвяш. Джак и аз можехме да си поръчаме храна по телефона от някой ресторант.

– Не и в моя дом – Синди успя да произнесе натъртено думата, въпреки изтощението си.

– Е – каза Бюканън, – просто исках да знаеш, че оценявам това и да ти благодаря за всичко.

Тя се размърда бавно, очевидно обръщайки се към него.

– Това прозвуча така, сякаш... Тръгваш ли си?

– Трябва.

Тя се опита да приседне, но не успя.

– Надявам се, че не е заради мен.

– Защо мислиш така?

– Защото хората се чувстват неловко в мое присъствие, като знаят, че съм болна. Трудно им е да останат...

– Аз не се чувствам неловко – каза Бюканън. – Просто трябва да свърша някои неща. Време е да вървя и да се заема с тях.

Тя не отговори.

– Синди?

– Някак си се надявах да останеш и да правиш компания на Джек – тя пое дъх така, че Бюканън си помисли, че плаче. – Май повечето време съм или в болницата или тук, на легло. Не се страхувам за себе си, но ми е жал за Джек.

– Той много те обича.

– Знам.

– Каза ми го няколко пъти. Каза ми колко се гордее с теб, че си понасяла безброй трудности, докато е служел в армията и как си отрязала онези репортери.

Тя се засмя тихо, после изхлипа.

– Да, бях мъжко момиче. Доброто старо време. Само дето Джек

постоянно отсъстваше, а сега, когато сме заедно...

– Точно така. Ти току-що сама го каза. Заедно сте. И нямате нужда от мен, да правя навалица. След няколко минути ще си тръгна.

– Вземи моята кола.

Бюканън рязко вдигна глава от изненада.

– Имам чувството, че ще ти трябва – тя докосна ръката му. – На мен определено не ми трябва. За последен път я карах преди да вляза в болницата. Вземи я. Моля те.

– Ще ти я върна, когато отседна някъде – промълви той.

– Повярвай ми, няма нужда да бързаш.

– Синди?

– Да?

– Съжалявам.

– Аз също.

Бюканън се наведе и леко я целуна по бузата. Устните му усетиха соления вкус на сълзите ѝ.

– Пази се.

– Винаги съм се опитвала да се пазя. Така и не ми помогна. Ти се пази.

– Ще трябва – той се изправи. – Може би някога ще намина насам.

Тя не отговори.

– По-добре да те оставя да поспиш – Бюканън я помилва по лицето, после излезе от стаята и затвори вратата.

Дойл седеше на масата в кухнята и редеше пасианс. Той не вдигна поглед, когато Бюканън влезе в стаята.

– Дочух всичко.

– И?

– Благодаря. Приятелите означават много за нас. Напоследък тя няма много. Повечето се разбягаха, когато разбраха колко е болна. Дори не се сетиха да кажат на Синди това, което ти току-що ти ѝ каза.

– Какво точно?

– Че съжаляваш – Дойл вдигна поглед от картите. – Синди е права. Мисля, че е по-добре да вземеш нейната кола вместо моя микробус. По-малко ще се набива на очи. Когато си свършиш работата, просто ми се обади откъде да я взема. Смятам, че ще имаш нужда и от това – той бръкна под масата, където, сигурно имаше скоба, защото, когато ръката му отново се появи, в нея държеше 9-милиметров пистолет Берета.

Бюканън погледна към прозорците. Щорите бяха спуснати, така че никой отвън не можеше да види оръжието. Но той все още се притесняваше от възможността в кухнята да има скрити микрофони. Вместо да отговори, той поклати глава в знак на отказ.

– Защо не? – произнесе само с устни Дойл.

Бюканън взе бележника от плота и написа:

Ами ако се наложи да го изхвърля?

Дойл взе химикалката и написа в бележника:

Взех го от един убит войник в Панама. Няма начин да разберат, че аз съм ти го дал.

Бюканън изгледа съсредоточено Дойл, после кимна. Той извади пълнителя, за да се увери, че е зареден, изтегли затвора и го пусна, за да вкара патрон в цевта, свали ударника, а после мушна оръжието под колана си, на гърба и го скри, като облече кафявото шушляково яке, което беше взел от Дойл.

Дойл го огледа внимателно.

– Направо ти лепна.

Бюканън погледна към часовника на печката – осем и двадесет и пет. Бейли трябваше да се обади след пет минути. Дойл сви рамене, сякаш искаше да каже: „Търпение!“ Тъй като и двамата се притесняваха, че кухнята може да се подслушва, никой не проговори. Дойл накъса листа от бележника, изгори парченцата в една чиния и изхвърли пепелта в мивката, като пусна водата, за да я измие, по-скоро от желание да прави нещо, отколкото да унищожи евентуална улика. После отново започна да реди пасианса, сякаш разбрал, че Бюканън има нужда да се съсредоточи, вместо да се разсейва с празни приказки.

Осем и половина. Бюканън продължи да се взира в телефона.

Изминаха пет минути.

После десет.

Кръвта отново започна да пулсира в главата на Бюканън. Най-накрая в девет без петнадесет телефонът иззвъня.

Бюканън грабна слушалката преди шумът да разбуди Синди.

– Близо до вас, на Пайн Айлънд Роуд, има малък супермаркет. На няколко пресечки от булевард „Сънрайз“ – прозвуча дрезгавият глас на Бейли.

– Знам го. Минавал съм оттам.

– Иди до пицарията. Застани отдясно на входа. В девет трябва да си там. Ела сам.

Бейли затвори преди Бюканън да успее да потвърди, че е разбрал всичко.

Той се намръщи и се обърна към Дойл.

– Трябва да свърша една работа.

– Ключовете за колата са в онова чекмедже.

– Благодаря – Бюканън раздруса ръката му.

Това беше единствената проява на чувства, която можеше да си позволи. Той прибра ключовете, вдигна куфара си, взе от плота малка червена походна хладилна кутия и кимна, когато Дойл му отвори вратата.

Деветдесет секунди по-късно той вече пътуваше с колата.

В малката червена хладилна кутия имаше пластмасова поставка с ябълка и два сандвича с наденички. В поставката под нея имаше кубчета лед. А отдолу бяха стоте хиляди долара в столарови банкноти.

Докато караше в мрака, Бюканън погледна към хладилната кутия на седалката до него. После провери за светлини от фарове в огледалото за обратно виждане, за да разбере дали не го следят.

Беше получил хладилната кутия с парите този следобед, докато чакаше на един светофар на път към къщата на Дойл. Парите бяха изпратени в отговор на обаждането, което беше направил от един монетен автомат веднага след като беше приключил разговора си с Бейли. Полковникът му беше казал да изчака в офиса на Дойл до три часа, а когато потегли обратно, да остави прозореца до предната седалка отворен. Докато чакаше на светофара, до него беше спрял един мотоциклетист, който пусна хладилната кутия през отворения прозорец и потегли.

Сега, с тревожно туптящо сърце, Бюканън паркира пред препълнения супермаркет на Пайн Айлънд Роуд. Под ярките неоновы светлини той понесе хладилната кутия към пицарията и застана вдясно от входа.

Край него влизаха и излизаха клиенти.

Някакво момче от персонала, което разнасяше пици по домовете, рязко потегли.

Като се оглеждаше в мрака, Бюканън продължи да чака. Този път Бейли се свърза с него точно навреме.

– Вие ли се казвате Грант? – попита някакъв глас.

Бюканън се обърна към отворената врата на пицарията и видя

върлинест младеж с пъпчиво лице и с бяла, изцапана със сос престилка.

– Да.

– Някакъв мъж току-що се обади вътре. Каза, че ви бил приятел и ще ми дадете пет долара, ако ви предам съобщение.

– Приятелят ми не те е излъгал – Бюканън подаде на момчето пет долара. – Какво е съобщението?

– Каза, че трябва да се срещнете с него след двадесет минути във фойейто на хотел „Тауър“.

Бюканън присви очи.

– Хотел „Тауър“? Къде се намира той?

– В източната част на булевард „Брауърд“. Близо до Виктория Парк Роуд.

Бюканън кимна и бързо се запъти към колата, като си даде сметка какво му предстои. Бейли, който се страхуваше, че ще бъде в опасност, когато се появи да получи парите, възнамеряваше да разкарва Бюканън до различни места из града, като внимателно наблюдава всяко предварително определено място за среща, за да провери дали Бюканън е дошъл сам.

Бива си ги инстинктите на Бейли, помисли си Бюканън, докато разглеждаше картата в колата, а после потегли от супермаркета към следващото място за среща. Истината беше, че един екип наистина следваше Бюканън. Задачата им беше да последват Бейли след като получи парите, и да се опитат да установят къде държи видеокасетата, снимките и негативите, особено онези, на които Бюканън беше на яхтата заедно с полковника, майора и капитана. Полковникът изрично беше подчертал това, когато бързо беше отговорил на неговото обаждане. Снимките на Бюканън с полковника трябваше да бъдат унищожени. На всяка цена.

Докато се движеше по булевард „Брауърд“, Бюканън отново погледна в огледалото за обратно виждане, за да провери дали не го следят. Той гледаше за Бейли, не за екипа, който го следваше, защото, както знаеше, нямаше начин да ги забележи. Те си имаха начин да го следват без да поддържат визуален контакт и точно този начин правеше безпредметна предпазната тактика, която Бейли използваше. Бейли никога нямаше да забележи екипа на което и да е избрано от него място за среща. Той нямаше да ги забележи дори когато поемеха след него, след като получи парите. Независимо от методите за измъкване, които щеше да се опита да използва, нямаше да успее да им се изплъзне.

Защото нямаше нужда да го държат под око. Всичко, което трябваше да направят, беше да наблюдават внимателно един аудиовизуален

монитор и да следват насочващите сигнали, подавани от захранвания с батерии предавател, скрит в пластмасовото дъно на малката хладилна кутия, в която бяха парите.

Движението по пътищата в петък вечер беше оживено. Между блесналите фарове на автомобилите Бюканън стигна до построения от стъкло и стомана хотел „Тауър“ две минути преди уреченото време. Ка-то каза на момчето на паркинга, че вероятно колата ще му трябва ведна-га, той побягна към луксозно обзаведеното фойе, пълно с мъже и жени, облечени в смокинги и елегантни вечерни рокли, които осъдително за-почнаха да оглеждат джинсите му, шушляковото яке и походната хла-дилна кутия.

Разбира се, помисли си Бюканън. Сигурно има някакъв прием. Бей-ли е разбрал и се е възползвал от този факт. Искан аз и особено някой, който ме следва, веднага да привлечем вниманието на гостите към себе си. И да ни запомнят.

Свикнал да изглежда незабележим, Бюканън се почувства неловко, докато чакаше във фойето. Той се огледа за Бейли между гостите, без да очаква да го види, като се чудеше как Бейли щеше да се свърже с не-го този път. Часовникът над рецепцията показваше девет и двадесет. Точно в този момент Бюканън трябваше...

– Господин Грант? – попита пиколото в униформа на хотела.

Бюканън беше забелязал niskия мъж на средна възраст, който ми-наваше от гост на гост във фойето, като тихо говореше със всеки.

– Точно така.

– Един ваш приятел остави този плик за вас.

Бюканън се усамоти в един ъгъл и го отвори.

В десет без петнадесет трябва да бъдеш пред ресторанта на Шъртгейл Чарли на...

В единадесет часа, след още три спирки, Бюканън пристигна в хо-тел „Ривърсайд“ на Лас Олас, улица, която очевидно беше местният ек-вивалент на Родео Драйв в Бевърли Хилс. От информацията в облицо-ваното с теракота фойе той научи, че хотелът е построен през 1936 годи-на, дата, която по стандартите на Форт Лодърдейл се намираще доста далеч в миналото. Само преди няколко десетилетия този район беше представлявал пустош. Плетените мебели и камината в коралов цвят из-лъчваха усещане за история, независимо че от построяването на хотела

не беше изминало твърде много време.

Бюканън успя да научи тези факти и да забележи тези подробности, защото Бейли не се свърза с него в определеното време. В единадесет и двадесет той все още не се беше обадил. Фоайето беше безлюдно.

– Господин Грант?

Бюканън вдигна поглед от креслото на което беше седнал, близо до остъклената врата, водеща към вътрешния двор, място, което беше избрал, защото даваше възможност да бъде видян отвън. Беше го повикала жената, която седеше зад малкото бюро на рецепцията, повдигнала въпросително вежди.

– Да.

– Търсят ви по телефона.

С хладилната кутия в ръка Бюканън отиде до рецепцията и пое слушалката от администраторката.

– Излез през задната врата, пресечи улицата, мини през портала, а после покрай басейна – указанията на Бейли бяха последвани от внезапно прозвучалия сигнал „свободно“.

Бюканън върна слушалката на администраторката, благодари ѝ и излезе през задната врата. Когато се озова навън, видя портала от другата страна на улицата и пътека, която се виеше през малък, потънал в тъмнина парк, край басейна, пуст и тъмен в този късен час.

Той пое нататък, обгърнат от сенките на палмите, като очакваше от тъмнината да се разнесе гласът на Бейли, за да му нареди да остави парите на някоя от мерзеещите се в мрака масички край басейна и да продължи, все едно, че не беше осъществил контакт с никого.

Единствените светлини бяха отпред, от разположените покрай канала извити лампи, както и от една лодка с кабина и закотвеното до нея корабче, приспособено за жилище. До слуха му достигна пърпорене от двигател. После чу мъжки глас.

– Господин Грант? Вие ли сте това, господин Грант?

Бюканън продължи напред, като се отдалечи от басейна в посока към канала. Той веднага разбра, че пърпорещият двигател принадлежеше на лодка-такси, закотвена с носа напред между лодката с кабината и корабчето. Тя беше жълта, дълга около шест метра, с пилони по протежение на планшира, върху които беше опъната тента на жълти и зелени райета. През деня тентата пазеше пътниците от палещите лъчи на слънцето. Но сега, през нощта, тя закриваше и малкото светлина, която идваше от извитите лампи край канала и пречеше на Бюканън да види кой беше вътре.

В лодката определено имаше пътници. Най-малко петнадесет. Бюканън виждаше смътните очертания на фигурите им, но не можеше да разбере кои са. Тентата заглушаваше репликите, които си разменяха, но от начина, по който заваляха думите, разбра, че това са хора, тръгнали да обикалят баровете в петъчната вечер.

– Точно така. Името ми е Грант – каза Бюканън на капитана, седнал на кормилото пред пътниците.

– Е, вашият приятел вече е на борда. Бях започнал да се чудя дали ще се появите. Канех се вече да тръгвам.

Бюканън се взря в мрака и се помъчи да разгледа пътниците под тентата, после пристъпи към подвижното мостче, което беше спуснато от носа на лодката към канала. Той се хвана с дясната си ръка за въжещото перило и като стискаше с лявата хладилната кутия, се спусна по стъпалата и се озова в лодката. Пътниците, двадесетгодишни младежи, облечени в скъпи спортни дрехи за разходка из града, бяха насядали по пейките от двете страни на палубата.

Кърмата беше потънала в мрак.

– Колко ви дължа? – попита Бюканън.

– Приятелят ви вече плати за двамата.

– Колко щедро от негова страна.

– Тук съм, Вик, отзад – долетя дрезгав глас от потъналата в мрак кърма.

Докато лодкарят прибираще подвижното мостче, Бюканън мина край група младежи, които седяха вляво от него и спря на кърмата. Очите му вече бяха привикнали с тъмнината и той видя Бейли, седнал отпуснат на една пейка.

Бейли му махна с месестата си ръка.

– Как си, друже?

Бюканън седна и постави хладилната кутия между двамата.

– Нямахте нужда да си носиш вечеря – каза Бейли.

Бюканън само го изгледа. Водното такси пое на заден ход между лодката с кабината и корабчето и щом излезе в канала, увеличи скоростта.

Хитро, помисли си Бюканън. Сега съм отделен от поддържащия екип. Те не можеха да стигнат навреме до лодката-такси, нито пък да се качат на борда без Бейли да ги забележи.

Очите на Бюканън бяха достатъчно привикнали с мрака и светлите на околните жилищни сгради, ресторанти и лодки започнаха да му се струват още по-ярки. Но интересът на Бюканън към тази гледка беше

продиктуван единствено от факта, че тя му позволи да забележи клетъчния телефон, който Бейли сгъна и прибра в калфа, окачен на колана му.

– Полезно нещо – ухили се Бейли. – Можеш да се обадиш на когото си искаш и откъдето си искаш.

– Като например от някоя кола в пицария. Или от лодка-такси на рецепцията на хотел – отвърна Бюканън.

– Правилно се ориентираш – каза Бейли. – По този начин по-лесно поддържам контакт, докато съм в движение или докато следя дали не е дошла допълнителна компания.

Бейли сниши глас и посочи към хладилната кутия.

– Не се шегувам. По-добре да не си носиш вечерята в тази кутия, а туй, дето носиш, всичкото да е вътре.

Останалите пътници в лодката говореха високо и заглушаваха думите на Бейли и Бюканън.

– Повече от това, което е вътре, нямам – промърмори Бюканън.

Бейли повдигна масивните си рамене.

– Хей, че аз не съм алчен. Просто ми трябва малко помощ да си поема разноските, малка награда за всичките ми неприятности.

– Доста се поблъсках, докато осигуря това, което е в кутията – каза Бюканън. – Нямам намерение повече да го правя.

– Не бой се, няма да ти се наложи.

– Това определено ме кара да се чувствам по-спокоен.

Лодката-такси хвърли котва пред някакъв ресторант. На пристана имаше табела с надпис „На реката при Пол“. Стилната сграда беше дълга и ниска, задната ѝ част беше почти изцяло от стъкло, разделена от тесни ивици циментова мазилка. Зад големите прозорци танцуваха клиенти. Други се разхождаха отвън с чаши в ръка или седяха около масички между разцъфнали храсти и палми.

Капитанът на лодката-такси спусна подвижното мостче. Четирима от пътниците станаха и несигурно слязоха на брега.

Бейли рязко се изправи и грабна хладилната кутия.

– Е, тук ще се разделим, Крофорд. Почти забравих, исках да кажа Грант. Защо не останеш на борда и да се поразходиш, за да разгледаш забележителностите?

– Защо не? – отговори Бюканън.

Бейли изглеждаше доволен от себе си.

– До нови срещи.

– Не. Други няма да има.

– Добре де – каза Бейли и с хладилната кутия в ръка скочи от

мостчето на пристана. Той закричи през празнично осветената морава към ресторанта, откъдето се разнасяше „Лунна река“ и изчезна в тълпата.

Тридесет минути по-късно лодката-такси отново върна Бюканън при хотел „Ривърсайд“. Той не би се върнал тук, ако не трябваше да вземе куфара си от багажника на колата на Синди. Колата беше паркирана в една тиха уличка до хотела и след като Бюканън пхна ключовете под постелката на пода пред мястото на шофьора, отнесе куфара в хотела, откъдето поръча такси по телефона. Когато то пристигна, Бюканън каза на шофьора да го откара в някоя денонощна агенция за коли под наем. Оказа се, че единствената, отворена по това време, се намира на летището на Форт Лодърдейл и след като нае кола, Бюканън пое към най-близкия монетен автомат, за да се свърже с Дойл и да му каже къде да намери колата на Синди. След това купи дванадесет кутии бира от един денонощен магазин, спря в някаква тъмна и безлюдна улица, изля всички бири върху предната седалка и пода на колата, хвърли празните кутии на пода и потегли, отворил всички прозорци, за да не му прилошее от миризмата на бирата.

Вече беше станало един и петнадесет сутринта. Бюканън се отправил към океана, намери един пуст парк до вътрешнобреговия воден път и блъсна колата в предпазната бариера, като внимаваше по асфалта да останат следи от занасяне, сякаш беше загубил контрол над автомобила. После спря, излезе, включи лоста на скорост и избута колата през крайбрежната стена във водата. Плясъкът от падането ѝ не беше заглъхнал, а той вече бързо се отдалечаваше, за да изчезне в мрака. Беше оставил куфара си в колата, заедно с портфейла си в шушляковото яке, което беше взел от Дойл. Паспортът беше в него. Не искаше никой да го проверява. Когато полицията започнеше да разследва този „нешастен случай“ и извадеше колата от водата, щеше да намери празните кутии от бира. Полицаяте съвсем логично щяха да заключат, че шофьорът – Виктор Грант, според документите за самоличност в портфейла и договора за наемането на колата в жабката – е управлявал автомобила в пияно състояние, блъснал се е в предпазната бариера и безпомощен поради употребения алкохол, се е удавил. Разбира се, те нямаше да открият трупа, щяха да започнат издирване с водолази и драги и по-късно да се откажат, решавайки, че той ще изплува след няколко дена. Когато и това не станеше, щяха да си помислят, че трупят е заседнал под някой от

многобройните пристани или течението го е отнесло в океана. И което беше още по-важно, Бюканън се надяваше, че Бейли ще повярва в същото. Дълбоко разстроен от изнудването, страхувайки се, че Бейли ще продължи да иска все повече и повече пари, Крофорд-Потър-Грант беше наел кола, за да избяга оттук, като междуременно се беше напил, беше загубил контрол над автомобила и...

Може би, помисли си Бюканън. Може би щеше да проработи. Във всеки случай такива бяха нарежданията на полковника – да направи така, че Виктор Грант да изчезне. Бюканън не беше казал на Дойл и Синди какво възнамеряваше да направи, за да се изненадат искрено, ако полицията започнеше да ги разпитва. Изчезването щеше да прекъсне връзката между Бюканън и Бейли. Освен това то щеше да прекъсне връзката между Бюканън и това, което се беше случило в Мексико. Ако мексиканските власти решаха да подновят разследването на Виктор Грант и потърсеха съдействието на американските власти, нямаше да има кого да разследват.

И всички проблеми щяха да бъдат решени, мислеше си Бюканън, докато бързаше през потъналия в мрак парк. Когато пое по една от тъмните странични улички, той намали ход. Щеше да намери някое място, където да се скрие до сутринта, да си купи самобръсначка, да се измие и избърсне в някоя обществена тоалетна, да пропътува с автобус четиридесетте километра до Маями, да си купи с пари в брой билет за Амтрак и да се превърне в анонимен пътник във влака на север за Вашингтон.

Фигаро тук, Фигаро там. Определено беше време за ново начало.

Единствената подробност, която го притесняваше, беше как полковникът можеше да бъде сигурен, че ще успее да се сдобие с всички снимки и негативите. Ами ако Бейли беше влязъл в първата изпречила се пред очите му обществена тоалетна, ако се бе заключил в някоя от кабинките, взел парите и после изхвърлил хладилната кутия в кофата за боклук? При това положение екипът за наблюдение нямаше да успее да проследи Бейли до мястото, където беше отседнал и където предполагаша, че се намират снимките. Друга подробност, която го притесняваше, беше червенкосата жена, която беше заснела Бюканън пред затвора в Мексико, докато говореше с човека от американското посолство; същата жена, която освен това беше заснела Бюканън с полковника на яхтата, а по-късно с Бейли в канала. Ами ако Бейли й беше платил предварително и не възнамеряваше повече да се среща с нея? Екипът за проследяване нямаше да успее да я открие.

И какво от това? – реши Бюканън, докато вървеше бързо през

уединения богаташки квартал, готов да се скрие зад който й да е от многобройните, отрупани с цвят храсти, ако видеше срещу него да се задават светлините на кола. И какво от това, ако Бейли беше платил предварително на жената и не възнамеряваше повече да се среща с нея? Нали първо щеше да се погрижи да вземе от нея всички снимки и негативи? Той нямаше да й се довери. Нямаше да има никакво значение, ако Бейли изхвърлеше хладилната кутия и екипът за проследяване не успееше да открие снимките и негативите. В края на краищата снимките нямаше да свършат никаква работа на Бейли при положение, че човекът, кого изнудваше, беше мъртъв.

ВЗРИВ УБИВА ТРИМА

ФОРТ ЛОДЪРДЕЙЛ – Мощен взрив малко преди полунощ унищожи кола на паркинга пред ресторант „На реката при Пол“, причинявайки смъртта на намиращия се в нея 48-годишен Робърт Бейли от Оклахома, идентифициран по останките от шофьорската му книжка. В следствие на взрива са загинали и двама клиенти, които са излизали от ресторанта. Унищожени или повредени са много други коли. Овъглените остатъци от голяма сума пари, открити на мястото на разигралата се трагедия, дават основание на властите да смятат, че взривът може да е в резултат на все по-разрастващата се напоследък война между контрабандистите на наркотици.

УБИЙСТВО – САМОУБИЙСТВО

ФОРТ ЛОДЪРДЕЙЛ – В отговор на телефонно обаждане от изплашен съсед за стрелба от дома на улица „Глейд“ N 233 в Плантацията, рано тази сутрин полицията е открила трупове на Джек Дойл (34) и съпругата му Синди (30), и двамата загинали от огнестрелни рани. Предполага се, че господин Дойл, отчаян от раковото заболяване на съпругата си, я е застрелял с 38-калибров късоцевен револвер, докато тя е спяла в спалнята, след което се е самоубил със същото оръжие.

Полуостров Юкатан

Като опитваше да се съсредоточи сред шума на булдозерите, камините, джиповете, верижните триони, генераторите и виковете на строителните работници, Джена Лейн начерта следващата линия върху топографската карта, която приготвяше. Картата беше разгъната и закрепена с книги върху скована от дъски маса в палатката с размери шест на три метра, която ѝ служеше за канцелария. По лицето ѝ се стичаше пот, която се събираше на върха на брадичката ѝ, докато Джена съсредоточено наанасяше бележка до линията, която току-що беше начертала върху картата.

В отворения вход на палатката се появи сянка. Тя вдигна поглед и видя Макинтайър, главният отговорник за проекта, обгърнат от прахта, която беше вдигнал един от булдозерите. Той свали широкополата си шапка, избърса с карирана носна кърпа изгорялото си от слънцето, изцапано, потно чело и повиши глас, за да го чуе сред шума, който се разнасяше навън.

– Идва.

Джена се намръщи и погледна часовника си, чиято метална верижка беше набита с песъчинки.

– Вече? Още е десет часа. Трябваше да пристигне чак...

– Казах ти, идва.

Джена остави молива и излезе пред палатката, където погледна с присвити очи в посоката, която сочеше Макинтайър – на изток, към огряното от убийственото слънце кобалтовосиньо небе и бързо нарастващата точка над джунглата. Въпреки че не можеше да го чуе сред грохота на строителното оборудване, тя си представи монотонното бръмчене на хеликоптера в далечината, постепенното му прерастване в рев, а после, когато хеликоптерът ясно са открои, тя наистина чу как каца на площадката в близост до лагера и как характерното, бързо биене на витлата му се смеси с околния шум.

Във въздуха се вдигна прах – повърхностен слой почва, оголен след изсичането на тази част от гората и взривяването на дънерите или изкореняването им от булдозери. Строителите и шофьорите спряха за миг работа и погледнаха към площадката за кацане. Това не беше един от огромните, грозни промишлени хеликоптери, които използваша за пренасяне на машините и строителното оборудване. Напротив, този беше малък, лъскав пътнически хеликоптер, от типа, в който филмовите

звезди и спортните знаменитости обичаха да ги виждат, а в конкретният случай – от онзи тип, който можеше да каца на яхти и беше собственост на един от най-богатите бизнесмени в света. Дори от разстояние ясно се виждаше червеният надпис отстрани: „ДРЪМОНД ИНДЪСТРИЙЗ“. Името имаше такова огромно въздействие, че щом го видяха, строителите отново се захванаха за работа, сякаш се страхуваха от гнева на Дръмонд, който можеше да реши, че не работят достатъчно усърдно.

Но това не се отнасяше за хората от охраната, забеляза Джена. Въоръжени с пушки, обикалящи постоянно наоколо, те не бяха обърнали внимание на хеликоптера. Като истински професионалисти те непрестанно обхождаха с поглед заобикалящата ги гора.

– По-добре да не го караме да ни чака – предложи Макинтайър.

– Той не чака – отговори Джена. – Дявол да го вземе, я го виж. Вече е излязъл от хеликоптера. Ще стигне преди нас в главния офис. Чувам, че всяка сутрин плувал по три километра.

– Да, старото копеле сигурно има повече енергия от нас двамата – промърмори Макинтайър, докато Джена сгъваше топографската карта и я пхаше под мишницата си.

Двамата се запътиха бързо към най-масивната постройка в лагера – едноетажна сграда от дървени трупи, в която се намираха жизненоважните запаси – храна, гориво, муниции, динамит – неща, които трябваше да бъдат предпазени от атмосферните условия, от скитащи наоколо животни и особено от хората. В сградата се намираше и административния център, където Макинтайър държеше документите за проекта, поддържаше радиовръзка с работодателя си и провеждаше ежедневните оперативки с различните бригадири.

Джена се оказа права. Когато наближиха постройката, видяха, че Алистър Дръмонд вече беше стигнал преди тях.

Никой не знаеше на колко години е точно, но се носеха слухове, че скоро е прехвърлил осемдесетте, въпреки че като се изключеа сбръчканите му по старчески ръце, изглеждаше двадесетина години по-млад. Кожата на лицето му беше неестествено изпъната от многобройни козметични операции.

Всъщност, слуховете бяха в основата на славата на Дръмонд. На каква сума възлизаше натрупаното от него богатство? Какво беше влиянието му върху премиера на Китай? Каква беше ролята му в Арабското нефтено ембарго през 1973 година? Каква беше ролята му в оръжейния скандал Иран-Контри. Дали в средата на живота си наистина е имал сексуални връзки с Ингрид Бергман, Марлене Дитрих и Мерилин Монро?

И напоследък, какви бяха отношенията му с често придружаваната от него оперна дива Мария Томес? Разведен шест пъти, прекарващ повече дни в годината в собствения си самолет, отколкото в именията, които притежаваше в единадесет държави по света, насочил усилията на фармацевтичната част от финансовата си империя към изследването на СПИН, в състояние да се похвали, че се обръща на малко име към всеки руски, британски и американски президент от 1940 година насам, Алисътър Дръмонд излагаше на показ комбинация от нечуван успех и безсрамна самореклама, превърнала го в митична фигура сред галерията от световноизвестни личности. Слуховете и загадките около него го превръщаха в смесица от противоречия, които можеха да се тълкуват по най-различен начин. Неговото обвързване с изследването на СПИН, например. Дали причината за това беше чисто хуманна, или го привличаше възможността за безмерни печалби? Или и двете? Личността му представляваше една невероятна загадка и по тази причина всеки, имал възможността да се срещне с него, никога не забравяше това преживяване, независимо дали по време на срещата се беше поддал на внимателно пресметнатия му чар или станал жертва на безскрупулно манипулиране от негова страна.

Аз със сигурност няма да го забравя, помисли си Джена, както и със сигурност няма да забравя настоящата си работа.

По време на събеседването за проекта, Дръмонд беше огледал преценяващо русата ѝ, с цвят на мед коса, високите ѝ, стегнати гърди, стройните ѝ, също така стегнати бедра и с дрезгавия си глас, който беше накарал нервите ѝ да се разтреперят, ѝ беше предложил работата така, сякаш ѝ правеше сексуално предложение. Може би наистина беше сексуално предложение, може би за Дръмонд всички хора, които работеха за него, бяха един вид проститутки.

Но скъпо платени проститутки, помисли си Джена. Въпреки че той беше най-студенокръвният и гаден кучи син, когото беше срещала през живота си, Дръмонд несъмнено беше и най-щедрият. Заплатата ѝ за този проект се равняваше на сбора от заплатите ѝ за предишните десет години. Тъй като този проект беше отвратителен, тя нямаше намерение да продаде професионалната си душа за няколко гроша.

Когато тя и Макинтайър влязоха в сградата с пръстен под, погледът на Джена веднага се насочи към Дръмонд, който, заобиколен от група бригадири, вече ги засипваше с въпроси и бълваше заповеди. Той толкова бързо беше поел нещата в свои ръце, че въпреки вълнения си костюм на тънко синьо райе, ушит в Англия и който рязко се открояваше сред

потните, изцапани със засъхнала пръст и измачкани работни дрехи на бригадирите, изглеждаше съвсем на място, в стихията си. За разлика от него русокосият, добре облечен мъж, застанал до Дръмонд, изглеждаше твърде резервиран и очевидно се чувстваше съвсем не на място в тези примитивни условия. Името му беше Реймънд и студеното пламъче в погледа му предупреди Джена да не вярва, че приятните черти на лицето му отразяват истинския му характер. Тя подозираше, че Реймънд се чувства в стихията си единствено когато причинява болка.

Мили Боже, в какво се забърках?

– Не! – каза Дръмонд на един от бригадирите с треперлив, но властен глас. – Не! Знаехте какви са правилата преди да се съгласите да ви наемем. Подписахте документ, с който се задължавате да спазвате определени условия. Нито вие, нито някой член на бригадата ви може да напуска лагера при каквито и да било обстоятелства преди завършването на работата. Плащам щедро на всички, за да работите седем дена в седмицата и очаквам да получа от вас максимум за парите си. Да доведете тук жени? Глупости! Достъпът на външни хора в лагера е забранен. Позволение да използвате радиостанцията за лични разговори? В никакъв случай! Това, което става тук, е моя работа и аз не искам работниците ви да разказват за нея на външни хора. Знаете колко държа на поверителността. Лагерът е отцепен във всяко едно отношение. Никога повече не повдигайте тази тема.

Дръмонд презрително се обърна с гръб към групата и забеляза Джена и Макинтайър, които стояха на прага на отворената врата.

– Добре, искам да поговоря и с двама ви – той даде знак на Реймънд да изведе бригадирите навън, после махна на Джена и Макинтайър да приближат. – Открихте ли го?

Джена и Макинтайър сведоха очи.

– Не знам защо си направих труда да ви питам – каза Дръмонд. – Ако го бяхте открили, тези идиоти нямаше да престанат да бръщолевят истерично за това. Нямаше да могат да се съдържат. Което означава, че все още нищо не подозират – продължи Дръмонд. – Вярно ли е?

Макинтайър се изкашля, за да прочисти гърлото си.

– Да. Вярно е.

Реймънд, който беше извел бригадирите навън, влезе в постройката, затвори вратата, облегна се на нея, скръсти ръце и започна студено да оглежда Джена и тя почувства безочливия му поглед върху себе си.

– Не съм доволен, никак не съм доволен – каза Дръмонд. – Дадох ви цялата необходима информация. Задачата не може да е толкова

трудна. На практика разполагате с подробни указания какво да правите. Но вие все още не сте го открили.

Макинтайър промърмори нещо.

– Какво? – гневно го погледна Дръмонд. – По дяволите, човече, говори по-високо. Мърморенето няма да ме накара да си помисля, че ушите ми изневеряват.

– Не исках да...

– Не се извинявай! Мразя да ми хленчат. Може би затова не си успял да си свършиш работата. Защото не си достатъчно мъж, за да я ръководиш както трябва.

– Указанията не бяха толкова подробни, както твърдите – прекъсна го Джена.

– О? – Старецът се извърна към нея. – Ти поне не мрънкаш под носа си. Но не си спомням да съм те молил за обяснение.

– Ако ви се наложи да ме молите, това ще означава, че не съм достатъчно добър служител, не сте ли съгласен?

– Отличен отговор! – Дръмонд я огледа изпитателно. – Продължавай!

– Не бих могла да нарека неясния, и по всяка вероятност неточен превод „подробни указания“.

Дръмонд настръхна.

– Преводът не е неточен. Наех най-добрите специалисти срещу най-голямо възнаграждение да разтълкуват текста.

– Но дори и специалистите не разбират всички символи на маите.

– И ти самата си достатъчно добър специалист, за да знаеш това?

– Може би сте забравили.

– Аз не забравям нищо.

– Аз съм не само топограф – каза Джена. – Аз съм археолог-топограф. Специалността ми е да картографирам обекти, подобни на този и може да не умея да превеждам символите на маите, но познавам няколко души, които могат и те първи ще признаят, че има още много неясноти по отношение на тяхната специалност.

– Може би. Или може би се опитваш да оправдаеш лошо свършената си работа. Може би трябва да наема още някой и да приспадна заплатата му от твоята.

Паниката, обзела Джена, я накара да сподави гнева си.

Престани, помисли си тя. Запази си мнението. Не го настройвай срещу себе си.

– Работете по-усърдно – изграчи Дръмонд. – Престанете да си

търсите извинения. Преводът е възможно най-точен. И ясен. Това, което търсим, е тук. Но защо не можете да го откриете?

– Топографията на Юкатан е почти еднообразна – отговори Джена. Местността, описана в текста, може да се намира навсякъде. Освен това геоложката обстановка в този район е нестабилна. През изминалите хиляда години, откакто местността е била описана, част от ориентирите, които търсим, биха могли да са унищожени от земетресения.

Дръмонд се намръщи и насочи вниманието си към Макинтайър.

– Нямам време за бавене. Джунглата трябва да се разчисти, а хората ти не са свършили почти нищо от това, което трябваше да извършат досега. Изоставате от графика.

– Графикът не предвижда саботажи – каза Макинтайър.

Дръмонд рязко извърна глава.

– Саботажи?

– Някой умишлено поврежда булдозерите и камионите. Сипва прах в резервоарите за гориво. Реже маркучите на радиаторите. Пука гумите.

Дръмонд почервения от гняв.

– Защо не ми казахте?

– Помислихме си, че ще успеем да се справим с този проблем без да ви безпокоим. Поправихме машините и поставихме охрана около тях – каза Макинтайър.

– И?

– Поставянето на охрана около машините означаваше, че трябваше да намалим броя на хората, които охраняват лагера. На следващата нощ бяха откраднати доста от инструментите ни. Питейната вода беше замърсена. Варелите с гориво пробити. Затова сме складирали тук варели. Като резерв в случай на непредвидени обстоятелства. Хеликоптерите удвоиха работното си време, за да доставят резервни части и гориво, вместо ново оборудване.

– Доставка на гориво не е решение! – троснато отговори Дръмонд. – Открийте кой причинява повредите. Какво ще кажеш за онези бригадири, които бяха тук да се оплакват? Възможно ли е това да е някой, които иска работата временно да бъде преустановена, за да прекара почивните дни в Мерида и да се напие?

– И за това помислихме – каза Макинтайър. – Не. Мъжете са уморени и мърморят, но повече от всичко искат да свършат работата предсрочно, за да си получат премиите. Никой не би направил нещо, което ще ги принуди да останат тук повече от необходимото.

– Кой тогава?

– Местните жители – отговори Джена. – Маите.

По лицето на Дръмонд се изписа удивление.

– Искате да ми кажете, че шепа невежи индианци могат да ви надхитрят и да попречат на изпълнението на проекта?

– Вероятно са повече, отколкото си мислите. А що се отнася до невежеството им, ние се намираме в техния заден двор, а не в нашия. Те познават местността много по-добре от нас.

– Напразни извинения!

– Сигурна съм, че следят всяко наше движение от джунглата – каза Джена, – а освен това подозирам, че това място има за тях огромно религиозно значение и че са вбесени от онова, което правим тук.

– Суеверия и глупости. Изненадан съм, че сте допуснали това да попречи на проекта – намръщи се Дръмонд. – Но пък ми дадохте идея. Права си. Това е техният заден двор – той се обърна към русокосия, елегантно облечен мъж с приятни черти, който се беше облегнал на затворената врата. – Реймънд, искаш ли да излезеш на лов?

– С голямо удоволствие, господин Дръмонд.

– Шефът на охраната ще се погрижи да ти осигури всичко необходимо.

Дръмонд се обърна към Джена.

– Къде живеят тези диваци? Отбелязала ли си селото им на картата, която изготвяш?

– Село? – каза Джена. – И без това имам достатъчно проблеми с картографирането на площадката. Заобиколени сме от дъждовна гора. Няма никакви пътеки. Човек не тръгва да се разхожда наоколо просто ей така. Може да се загуби или да му се случи нещо по-лошо. Село? Досега не сме видели нито един местен жител, да не говорим за село.

– И все пак си сигурна, че това е тяхно дело?

Дръмонд се обърна към помощника си.

– Реймънд, открий ги. Спри ги!

– Да, сър.

Реймънд отвори вратата.

– Но, Реймънд...

– Да, сър?

– Тъй като това е техният „заден двор“ и те го познават като пръстите на ръката си, искам един жив дивак, който да може да говори. Доведи го в лагера, за да го разпитаме. Може би той ще знае къде да намерим това, което търсим.

Когато Реймънд напусна постройката се появи мъж в синя

униформа на пилот. Върху джоба на якето му имаше червен надпис „ДРЪМОНД ИНДЪСТРИЙЗ“.

– Сър, търсят ви по радиостанцията в хеликоптера – задъхано каза той.

– Прехвърлете обаждането тук. Макинтайър, каква честота използваш?

Макинтайър веднага я съобщи на пилота, който бързо излезе от помещението.

Дръмонд посочи към картата, която Джена стискаше под мишница.

– Я да видя какво си направила!

Джена разгъна картата върху масата.

– Не, не, не! – отсече Дръмонд.

– Какво не е наред? Постарах се всичко да е подробно. Проверяхах по два пъти всеки...

– Точно в това е проблемът. Всичко е твърде подробно. Казах ти изрично. Искам карта, която ще изглежда убедителна пред мексиканските власти – Дръмонд я изведе навън, като посочи към суматохата, която цареше наоколо, към работниците, които исчиаха дърветата и разполагаха оборудването.

Озовала се на ярката слънчева светлина след полумрака на стаята, Джена заслони очите си с ръка и насочи вниманието си там, накъдето сочеше Дръмонд. С изсичането на все повече и повече дървета, които работниците извличаха настрана, за да ги изгорят, това, което преди няколко дни беше изглеждало като хълмове, се превръщаше във все по-ясно различими пирамиди, храмове и дворци – наследство от великата някога империя на майте. Сърцето ѝ заби силно.

– Твърде много зависи от това – каза Дръмонд. – Картата ти не може...

Думите му внезапно бяха прекъснати от прашящ глас, който се разнесе през пукането на статичното електричество от радиостанцията.

– Прехвърлиха разговора ви – каза Макинтайър.

– Включено ли е заглушаващото устройство?

Макинтайър кимна.

– Просто натиснете превключвателя.

– Почакайте ме. Няма да се бавя.

Дръмонд влезе в постройката и затвори вратата, като остави Джена и Макинтайър отвън. Джена, притеснена, озадачена и разгневена, поклати глава.

– Ама, че копеле!

– По-тихо – каза Макинтайър. – Може да те чуе.

Макинтайър беше прав, изведнъж осъзна Джена. Въпреки целия шум от машините и работниците тя беше достатъчно близо до вратата и думите ѝ можеха да се чуят в помещението.

Но по същата логика...

Вратата не прилепваше плътно към грубо скованата рамка. Тя се беше отворила леко след като Дръмонд я беше затворил и от време на време до слуха на Джена долитаха изблиците на дрезгавия му глас.

– Намерете жената. Ако Делгадо научи, че тя не ни съдейства... по дяволите. Всичко... Намерете я. Използвайте всички възможни средства. Не ме интересува какво трябва да... Убийте го, ако...

В този миг гласът му секна и Джена бързо се отдалечи от вратата, като отиде при Макинтайър. Въпреки че ѝ се гадеше, тя се опита да изглежда така, сякаш беше съвестна служителка, която търпеливо чака работодателя си.

Дръмонд рязко отвори вратата и наперено излезе навън. Въпреки слънцето, което се отразяваше в гъстата му побеляла коса и очилата му, старецът изглеждаше обхванат от мрачно настроение. Той тъкмо се канеше да поднови словесните си нападки по адрес на Джена, когато забележа нещо вляво, което за миг сякаш повдигна духа му.

Джена проследи поглед му и видя Реймънд. Беше облечен в маскировъчни дрехи и с пушка през рамо поемаше към джунглата. Дори от разстояние си личеше, че е обхванат от радостна възбуда.

В този момент треперливият, властен глас на Дръмонд я сепна и я накара да насочи вниманието си към него.

– Всичко това – заяви той, като махна с ръка. – Твърде много си се придържала към действителността в картата си, твърде прилежно си отрязвала всичко. Не мога да допусна мексиканските власти да разберат истинските мащаби и огромно значение на това находище. Картата ти трябва да го представи като нещо малко и незначително, което не заслужава кой знае какво внимание; нещо, чиято загуба няма да е от значение.

Дръмонд посочи към величествените храмове, към дворците, по чиито стени бяха изсечени безброй йероглифи, към огромната терасовидна пирамида, където гигантски змийски глави пазеха подстъпите към широките, високи стълби, които водеха към върха ѝ от всички страни.

– Защото до десет дни, считано от днес, очаквам всичко това да бъде изравнено със земята. Чуваш ли, Макинтайър? – той гневно изгледа главния отговорник. – Знаеше какви са заповедите. Беше наясно с

графика. Използвай булдозери. Използвай бойни чукове. Използвай динамит. Ако трябва, използвай и ноктите си. След десет дни, считано от днес, очаквам оборудването да бъде инсталирано и всичко това да го няма. Изравнете го със земята. Разпръснете останките. Извозете ги с камиони. Изхвърлете ги в скалните пукнатини. Ако трябва, изнесете ги с хеликоптери. Не ме интересува как ще го направите. Искам да го няма!

6.

Александрия, Вирджиния

Конспиративната квартира се намираше на третия етаж, поредният апартамент в поредния огромен комплекс, където Бюканън лесно можеше да се смеси с останалите хора без да привлича внимание. След като пристигна във Вашингтон от Флорида, той се беше обадил от монетен автомат, за да докладва на оперативния си агент, както беше правил и от различни спирки по маршрута на Амтрак. Мъжки глас му каза да чака седнал на стълбите пред библиотеката на Конгреса в три часа следобед. Точно в уречения час един мъж на средна възраст, облечен със син блейзър и сиви панталони спря до него и се наведе да завърже дясната си обувка. Когато мъжът отмина, Бюканън скри малкия плик, който мъжът беше побутнал към него. Той изчака още пет минути, после влезе в библиотеката на Конгреса, отиде в мъжката тоалетна и се заключи в една от кабините, където отвори плика, извади от него ключ и прочете бележката, в която се казваше какво име ще използва. Бяха дадени някои биографични данни, адрес в Александрия и номер на апартамент. Хартията и плика съвсем не бяха обикновени. Той ги пусна в тоалетната чиния и остана, докато се разтворят напълно във водата. После отиде в читалнята на библиотеката, разгледа внимателно картата на района и видя кои от по-големите улици минаваха близо до апартамента в Александрия.

Малко преди шест часа същата вечер Бюканън слезе от едно такси на няколко пресечки от апартамента и измина останалия път пеша, като по навик използва процедурите за освобождаване от „опашка“, в случай че някой го следеше.

Името му сега беше Дон Колтън, така пишеше в бележката. Колтън работеше за списание, рекламиращо курорти по целия свят, което, предположи Бюканън, беше свързано по някакъв начин с шефовете му. Представянето му за журналист в това списание беше отлично прикритие, помисли си той, защото такъв журналист по правило пътуваше много, така че на никого от съседите му нямаше да се стори необичайно, че почти не се задържа в апартамента си. Но тъй като шефовете му не бяха имали достатъчно време, за да изработят подробна легенда специално за него, Бюканън веднага предположи, че тази самоличност по всяка вероятност е временна, универсална, подходяща за всеки един от колегите

му и шефовете му я използвах в непредвидени случаи.

Като Дон Колтън Бюканън беше в режим на изчакване, преди да го изпратят Бог знае къде и като Бог знае кой.

Той подмина асансьора и се качи до третия етаж по пожарното стълбище. Тъй като повечето хора предпочитаха асансьорите, вероятността да срещне някого по стълбите беше твърде малка. Бюканън стигна до бетонен коридор с флуоресцентни лампи по тавана. Както се беше надявал, наоколо не се виждаше никой, тъй като обитателите вече се бяха прибрали по домовете си след работа. От двете страни на коридора имаше врати на апартаменти. Докато вървеше по зеления мокет, чу иззад една от вратите да се разнася музика, а зад друга гласове. Щом стигна пред номер 327, той извади ключа, който беше получил, и влезе в апартамента.

Бюканън запали лампите, огледа комбинираната всекидневна-кухня, заключи вратата, провери какво има в шкафовете, банята и спалнята, като през цялото време избягваше прозорците, после изгаси лампите, дръпна завесите и най-накрая отново запали лампите. Едва тогава се отпусна на дивана. Беше в безопасност. Засега.

Апартаментът приличаше на хотелска стая – чист, но практичен и безличен. Един от ъглите на всекидневната беше превърнат в мини офис – с бюро, компютър, принтер и модем. Върху масичката за кафе бяха подредени няколко броя от списанието, за което се предполагаше, че работи и когато Бюканън прегледа съдържанието им, откри статии, подписани с неговия псевдоним – още едно указание, че Дон Колтън беше универсална самоличност. Очевидно списанията бяха приготвени доста преди това и не само за него, но за всеки от полевите агенти, който в момента използваше това прикритие. Дон Колтън – поне настоящият Дон Колтън – нямаше да се задържи дълго време тук.

Въпреки това Бюканън трябваше да придаде достоверност на човека, чиято роля играеше и първата му стъпка беше да се запознае със статията, която би трябвало да е излязла изпод перото му. Но тъкмо беше стигнал до средата на очерка за Таити, когато неочаквано откри, че бяха изминали два часа. Той се намръщи. Главоболието му, което не преставаше да го мъчи от момента, когато беше ударил главата си в Канкун, се усили и той с учудване си даде сметка, че ролята на журналист в списание за реклама на курорти вече не го вълнува. Изморен, той се изправи, отиде в кухнята, която беше отделена от всекидневната само с един бар-

плот и си наля от бутилката с бърбън, която се намираше до хладилника, заедно с бутилка джин и бутилка ром. После си сложи лед и се поколеба какво да направи първо – да се изкъпе, или да отвори консерва чили, която беше открил в един от шкафовете. Утре трябваше да реши какво да направи по въпроса с чистите дрехи. Онези, които беше видял в гардероба в спалнята, му бяха твърди малки. Но той не можеше да напусне апартамента без да уговори процедура за връзка с шефовете си, така че те да знаят как да го открият. В този момент телефонът иззвъня.

Звукът го стресна.

Той се извърна към дневната, втренчил поглед в апарата, който се намираше върху малка масичка до дивана. Телефонът отново иззвъня. Бюканън отпи от бърбъна, като изчака нервите му да се отпуснат. Телефонът иззвъня за трети път. Мразеше телефоните. Намръщен, той се отпави към всекидневната и вдигна слушалката преди телефонът да иззвъни за четвърти път.

– Ало – той се опита гласът му да прозвучи естествено.

– Дон! – възкликна жизнерадостен мъжки глас. – Аз съм, Алън! Не бях сигурен дали вече си се върнал. Как си, дявол да те вземе?

– Добре – каза Бюканън. – Чудесно.

– Добре ли мина командировката?

– Най-вече последната част.

– Да, в картичките, които ми изпрати, беше споменал, че в началото си имал проблеми. Нищо страшно, надявам се?

– Нищо страшно! – повтори Бюканън.

– Страхотно! Слушай, приятелю, знам, че е късно, но не си спомням откога не съм те виждал. Какво ще кажеш? Вечерял ли си? Искаш ли да се видим?

– Не – отговори Бюканън. – Още не съм вечерял.

– Е, ами да намина тогава, а?

– Ами да, защо не?

– Чудесно, Дон. Нямам търпение да те видя. След петнадесет минути съм при теб. Помисли къде искаш да похапнем.

– В някой ресторант, където е тъмно и не много претъпкано. Може би с пианист.

– Четеш ми мислите, Дон, направо ми четеш мислите!

– До скоро – Бюканън остави слушалката и започна да разтрива слепоочията си. Репликата на мъжа за пощенските картички и неговата собствена реплика за пианиста бяха двете части на опознавателната парола в случай, че се свържеха с него. Така пишеше в бележката, която

беше унищожил в библиотеката на Конгреса. Скоро отново трябваше да докладва и да отговаря на въпроси, свързани с изпълнението на последната му задача.

Беше изгубил представа за кой пореден път ще прави това. Главата продължаваше да го боли. Помисли си, че трябва да измие лицето си, но първо отпи от чашата с бърбън.

Петнадесет минути по-късно, точно по график, на вратата се позвъни. Бюканън погледна през шпионката и видя около четиридесет годишен късо подстриган пълен мъж с кафяво карирано спортно сако. Гласът, който беше чул по телефона, не му беше познат, затова Бюканън не се изненада, че никога не е виждал този мъж, при положение, че гласът по телефона беше негов. Независимо от това Бюканън се беше надявал, че ще дойде някой от оперативните агенти, с които беше работил преди. Бяха му се събрали твърде много промени.

Бюканън предпазливо отвори вратата. Все пак не можеше да бъде сигурен, че точно това е човекът, който щеше да установи контакт с него. Но мъжът веднага разсея подозренията му, като заговори със същия жизнерадостен тон, който Бюканън беше чул преди това.

– Дон, изглеждаш страхотно. В картичките не споменавах, че си свалил някой и друг килограм.

– Храната не ми понесе. Влизай, Алън. Мислех си, че не ми се ходи на ресторант. Нямам настроение да слушам пианист.

– Както кажеш – мъжът, който преди малко се беше представил като Алън, несъмнено псевдоним, внесе в апартамента метално куфарче и изчака, докато Бюканън заключи вратата. После поведението му рязко се промени, сякаш беше актьор, който е изоставили ролята си щом е слязъл от сцената. Държанието му стана делово.

– Днес следобед проверихме апартамента. Няма бръмбари. Как се чувстваш?

Бюканън сви рамене. Истината беше, че се чувстваше изтощен, но беше обучен да не проявява признаци на слабост.

– Раната ти зараства ли добре? – попита мъжът.

– Инфекцията изчезна.

– Чудесно – отсече мъжът. – А как е главата ти? Казаха ми, че си я ударил...

– Глупава случайност – каза Бюканън.

– В доклада, който получих, се споменава за контузия.

Бюканън кимна.

– И фрактура на черепа – продължи мъжът.

Бюканън отново кимна. От движението главоболието му се усили.

– Импресивна фрактура на черепа. Малка частица кост отвърте е притиснала мозъка, на това се дължи контузията. Самата кост не е счупена. Не е кой знае колко сериозно. Прекарах една нощ под наблюдение в болницата във Форт Лодърдейл. После лекарят ме освободи. Нямаше да ме пусне, ако...

Пълният мъж, който се представяше като Алън, седна на дивана без да сваля погледа си от Бюканън.

– Така пише в доклада. В него пише още, че ти предстои още един преглед, още една компютърна томография, за да се види дали отокът на мозъка ти е спаднал.

– Щях ли да вървя насам-натам, ако мозъкът ми е все още отекал?

– Не знам – мъжът продължаваше да гледа Бюканън изпитателно. – Щеше ли? Вие, агентите от Специални операции имате особен начин на мислене. Считате, че за вас няма невъзможни неща. Проблеми, които биха затруднили обикновен човек, на вас не ви правят никакво впечатление.

– Не е така. Винаги поставям на първо място мисията. Ако преценя, че раната пречи на способността ми да изпълня мисията, ще съобщя веднага.

– Похвално. А ако си помислиш, че имаш нужда от почивка, също ли ще го кажеш?

– Разбира се. Кой отказва отпуск!

Мъжът не каза нищо, просто седеше и продължаваше да го гледа изпитателно.

За да смени темата, а и за да задоволи любопитството си, Бюканън попита:

– Какво стана във Форт Лодърдейл след като заминах? Всички ли останаха доволни от начина, по който се развиха събитията? Успяха ли да намерят снимките?

Мъжът наведе очи, нагласи комбинацията за ключалката на куфарчето и го отвори.

– Не знам нищо за това – каза сухо той и извади една папка. – Трябва да попълним някои документи.

Разтревожен, Бюканън седна срещу него. Инстинктите му го притесняваха. Може би това се дължеше на умората или беше последица от преживяното напрежение. Каквато и да беше причината, нещо в

поведението на мъжа караше Бюканън да се чувства неловко.

Това не се дължеше на факта, че мъжът се държеше рязко. През осемте години, откакто работеше под прикритие, Бюканън беше работил с най-различни оперативни агенти, някои от които се държаха по начин, който веднага би ги дисквалифицирал от някое състезание по популярност. Но работата не изискваше от тях да се държат така, че да се харесат. Работата изискваше от тях да обмислят нещата в най-малки подробности и често нямаше време за излишна учтивост. Освен това не беше разумно да установяваш близки отношения с човек, когото по всяка вероятност едва ли някога ще видиш отново.

Опитът, натрупан през годините, беше научил Бюканън на това, и то не винаги безболезнено. В многобройните фалшиви самоличности, под които беше работил, от време на време му се беше случвало да се привърже към някого... Към Джак и Синди Дойл, например. Колкото и да се пазеше от това, то понякога се случваше и караше Бюканън да чувства някаква празнота, след като му се наложеше да замине. Ето защо на него не би трябвало да му направи някакво впечатление, че този оперативен агент желае да изслуша доклада му и да зададе въпросите си обективно, без всякакви емоции.

Но не беше това. Не това караше Бюканън да се чувства неловко. Беше нещо друго и най-доброто, което можеше да направи в момента, беше да го припише на преживяването с Бейли, на инстинкт, който го предупреждаваше да бъде изключително предпазлив.

– Ето подписана от мен приемателна разписка – каза пълният мъж, който се представяше като Алън. – А сега ми дай документите за самоличност на Виктор Грант.

В този момент Бюканън внезапно реши. Той нямаше доверие на този човек.

– Не са у мен.

– Как? – мъжът вдигна поглед от разписката.

– Трябваше да оставя документите в колата, когато я бутнах във водата във Форт Лодърдейл... за да могат властите да идентифицират шофьора, след като не успеят да открият трупа му... и да решат, че Виктор Грант е мъртъв.

– Всичко? Оставил си всичко?

– Шофьорската книжка. Кредитната карта. Картата за социалната осигуровка. Всичко. Трябваше да ги оставя в портфейла в якето, за да не ги отнесе течението. Наложил се да оставя всичко. Иначе полицията ще се да се усъмни, ако беше открила само шофьорска книжка.

– А паспорта, Бюканън? Говоря за паспорта. Не е трябвало да оставяш паспорта. Знаеш, че това е документът, на който най-много държим. Всеки човек с малко ум в главата може да се слобие с фалшива шофьорска книжка. На кого му пука, дори и полицията да я намери? Но фалшив паспорт, първокласен фалшив паспорт, дявол да го вземе... Не-що повече, не разбираш ли, че бланката за паспорта е взета от Държавния департамент. Ако някой експерт от полицията изследва паспорта, ще възникнат куп въпроси, на които хората от Департамента няма да могат да отговорят. След което е твърде вероятно да започнат да задават въпроси на нас.

– Трябваше да го оставя – излъга Бюканън.

Всъщност, паспортът се намираще в спалнята, в малката пътническа чанта, която беше купил заедно с комплекта тоалетни принадлежности и няколко чифта резервно бельо, преди да отпътува от Флорида. В пътническата чанта се намираще и пистолетът, който Джак Дойл му беше дал. Бюканън нямаше намерение да казва на този мъж и за пистолета.

Той продължи:

– Ако властите направят пълно разследване на Виктор Грант, ще установят, че съм бил в Мексико. Ще установят, че там съм си показвал паспорта. След което ще се запитат: „А къде е той сега?“. Ще разполагат с портфейла ми. Ще разполагат и с куфара ми – оставих го в багажника на колата. Ще разполагат с всички вещи на Виктор Грант. С изключение на трупа му и на паспорта му? Не можех да допусна това. Един кадърен детектив може да реши, че Виктор Грант е инсценирал смъртта си, после е изчезнал с паспорта си, единственият документ, който ще му бъде необходим, ако иска да се измъкне от страната. Но тъй като оставих паспорта в якето, заедно с портфейла, това няма да събуди подозрението на властите.

– Умно, Бюканън – каза пълният мъж. – Само че има един проблем.

– О?

– Полицията не е открила паспорта.

– Това означава, че течението го е отнесло.

– А портфейла?

– Портфейлът беше по-тежък. Откъде да знам какво се е случило? Заповедите ми бяха да направя така, че Виктор Грант да изчезне. Направих го по най-добрия възможен за мен начин.

Пълният мъж го погледна изпитателно.

– Да не би липсващият паспорт да е накарал ченгетата да се

усъмнат, че нещо не е наред? – попита Бюканън.

Пълният мъж продължи да го гледа изпитателно.

– Ще трябва да подпишеш този документ и да обясниш, че не можеш да предадеш паспорта.

– Както кажеш – отговори Бюканън. Той подписа документа и му го върна, след което Алън го прибра в куфарчето си.

– Следващата задача – пълният мъж бързо, макар и с неудоволствие разтвори една книжна торба и изсипа съдържанието ѝ върху масичката за кафе.

Бюканън погледна към купчината списания, каталози, рекламни брошури на видео клубове и музикални магазини и останалите пощенски пратки. Те бяха адресирани до няколко души – Ричард Дана, Робърт Чеймбърс, Крейг Мадън и Брайън Макдоналд – последните псевдоними, които Бюканън беше използвал преди да стане Ед Потър в Мексико.

– Да почистим къщата – каза пълният мъж.

Бюканън кимна. За по-голяма убедителност при всяка една от многобройните самоличности той трябваше да разполага с доста повече неща освен съответните фалшиви документи. Като поща, например. Не беше естествено хората да не получават поща. Трябваше да се плащат сметки. Трябваше да се получават писма. Списания – хората се абонираха за множество списания. Ако някой твърдеше, че се казва Брайън Макдоналд и получаваше списание, адресирано на това име, списанието се превръщаше в още едно доказателство, че човекът е този, за когото се представя. Така че Бюканън винаги се абонираше за списания под съответното име, когато очакваше да прекара на дадено място по-дълго време. Но също както създаваше индивидуални особености за всяка от ролите, които му се налагаше да играе, така и списанията трябваше да съвпадат с вкусовете на всеки от героите му. Ричард Дана беше абониран за „Ранърс Уърлд“. Робърт Чеймбърс харесваше „Гурме“. Крейг Мадън беше луд на тема филми и получаваше „Премиър“. Брайън Макдоналд обичаше „Кар енд Драйвър“. Тъй като списанията често продаваха списъците на абонатите си на компании за каталожна търговия, скоро различните герои на Бюканън започваха да получават каталози за нещата, които по всяка вероятност ги интересуваха и тази допълнителна поща спомагаше за постигане на още по-голяма убедителност на ролите, които играеше.

В края на краищата обаче Бюканън получаваше нова задача и замисляше, като се отказваше от старата си самоличност и приемаше нова. На теория предишната самоличност вече не съществуваше. Въпреки

това, макар че Бюканън вземаше мерки да преустанови получаването на поща на старите си адреси, неизменно се случваше да се получат някои пратки. За да разсее излишните съмнения, той винаги оставяше на хазяите адрес за препращане на кореспонденцията. Това беше известно сред професионалните кръгове като „адрес за удобство“ – сигурна, дискретна фирма, обикновено частна пощенска агенция, която не можеше по никакъв начин да бъде свързана с шефовете на Бюканън.

– Има ли нещо тук, което заслужава специално внимание? – попита пълният мъж, който се представяше като Алън. – Нещо, което си пропуснал да уредиш навреме? Трябва да знаем, преди да унищожим тези неща.

Бюканън прегледа пощенските пратки.

– Не. Списанията са за изхвърляне. Каталогите също. Тези търговски рекламни проспекти са точно това, което ги наричат – боклук. Това...

Той усети как по гърба му пробягват студени тръпки, когато вдигна една пощенска картичка.

– Адресирана е до Питър Ланг. Не съм използвал това име от шест години. Къде, по дяволите, се е губила толкова време?

– Никъде. Виж печата на марката. Някой я е изпратил от Балтимор... Миналата седмица.

– Миналата седмица? – Бюканън почувства как изстива. – Кой би искал да се свърже с Питър Ланг след шест години? Кой би могъл да си спомни за него? Кой би си направил труда...

– Точно това искаме да знаем – каза Алън. В хладния му поглед се четеше заплаха. – И защо картичка? Защо не писмо? И как разбираш това съобщение?

Разтревожен, Бюканън го прочете внимателно. То беше написано на ръка, с черно мастило, буквите бяха дребни, с тънки линии, богато украсени, но прецизно изписани.

Женски почерк. Нямаше име.

Пет изречения, някои недовършени, на пръв поглед без всякакъв смисъл.

Но не и за Бюканън. Нямаше нужда от подпис, за да разбере кой беше изпратил картичката. Защото тя несъмнено си беше дала сметка, че доста хора, особено шефовете на Бюканън, вече щяха да са прочели съобщението. Той се възхити на начина, по който беше кодирала посланието си.

Ето картичката, която никога не съм си мислила, че ще изпратя. Надявам се, че обещанието ти беше искрено. Същото място и време като последния път. Разчитам на теб. МОЛЯ ТЕ.

Бюканън прочете съобщението няколко пъти, после погледна към пълния мъж, който го наблюдаваше навъсено.

– Е? – така наречения Алън се навъси още повече.

– Една жена, която ме познаваше, когато се представях за Питър Ланг – спокойно отвърна Бюканън. – Трябваше ми за прикритие.

– Това ли е всичко?

Бюканън сви рамене.

– Коя беше тя, Бюканън?

– Беше толкова отдавна, че дори не си спомням името ѝ.

– Не ми казвай, че твоята прочута памет ти изневерява!

– Помня само най-важните неща. Тя не беше измежду тях.

– Защо не е написала името си?

– Беше доста ексцентрична. Поне това си спомням. Може би си е помислила, че ще бъде ефектно и загадъчно, ако изпрати картичка без подпис.

– И въпреки това, без име на картичката, име, което твърдиш, че не можеш да си спомниш. Ти знаеш кой е изпратил съобщението.

– Тя доста често правеше подобни неща. Неподписани, загадъчни бележки. Намирах ги в банята, в пижамата си, в чекмеджето за чорапи. Казах ти, беше ексцентрична. Но беше страхотна, а и никога не съм виждал толкова обработен и елегантен почерк. Тя се гордееше с това – с почерка си.

– Но какво означава това?

– Проклет да съм, ако знам. Може да е била дрогирана, когато го е писала. Или пък толкова се е старала съобщението да изглежда ефектно, та не си е дала сметка, че нищо няма да разбера.

Пълният мъж се навъси още повече.

– И ей така, след цели шест години, е решила да ти пише.

– Няма друго обяснение – каза Бюканън. – Защото точно това е станало. Дори не се е сетила да си напише адреса. Така обичаше да действа – импулсивно.

– Каква е тази работа със „същото място и време като последния път“?

– Нямам никаква представа.

Агентът не помръдна. Той продължи да гледа изпитателно

Бюканън, сякаш се опитваше да го накара да почувства такова неудобство, че да прояви някакъв признак на слабост.

Бюканън отвърна на погледа му.

След тридесетина секунди Алън въздъхна и протегна ръка към Бюканън да му върне картичката. После я пхна в хартиената торба заедно със списанията, каталозите и рекламните брошури, сложи торбата в металното си куфарче и го заключи.

– Е, скоро пак ще си поговорим, Бюканън – каза той и се изправи.

– Почакай малко!

– Някакъв проблем ли има? – попита мъжът. – Или може би си забравил да ми кажеш нещо?

– Да. Какво става с новата ми самоличност?

– Нова самоличност?

– Шофьорската книжка и кредитната карта, всички документи за Дон Колтън.

Мъжът се намръщи.

– Сигурно си останал с погрешно впечатление. Няма да получиш нова самоличност.

– Как?

– Няма да ти трябва. Наемът, таксата за телефона и другите сметки се плащат по пощата от една от организациите, които използваме за прикритие. Тук има достатъчно храна, така че няма да ти трябва чекова книжка, за да пазаруваш от супермаркета, нито пък ще ти е необходима кредитна карта, за да отидеш на ресторант. И тъй като искаме да бъдеш наблизо, няма да ти трябват документи, за да наемеш кола.

– А дрехи? Трябва ми кредитна карта, за да подменя нещата, които изоставих във Форт Лодърдейл. Това, което е в гардероба, ми е твърде малко.

– В спалнята има сив памучен анцуг. Достатъчно голям е и засега ще ти свърши работа. Когато дойда, за да те откарам в болницата за компютърната томография, ще ти донеса още някои неща.

– Това ли е всичко? Оставяш ме без документи, с които да мога да докажа легендата си?

– Бюканън, ние *не искаме* да доказваш легендата си. Не искаме да попадеш в ситуация, в която *ще се наложи* да доказваш легендата си. Не искаме Дон Колтън да напуска този апартамент. Не искаме да се размотава из сградата, или да ходи по ресторанти, или в магазини и да размахва документи за самоличност. Дон Колтън е невидим. Той живее в този комплекс от години и никой не го познава. Разбираш ли, той

постоянно пътува. Ето защо щом си стоиш тук, никой няма да ти досажда, а освен това не искаме ти да досаждаш на никого. Ясно ли ти е?

Бюканън присви очи.

– Да, ясно ми е.

– Не искаме дори пица да си поръчваш по телефона.

– Казах, че ми е ясно! Освен това, как бих могъл да си поръчам пица? Почти не са ми останали пари.

– Добре – мъжът взе куфарчето си и се запъти към вратата.

– Значи оставам в безтегловност?

Мъжът продължи да върви.

– Докато не преценим до каква степен сме успели да ограничим пораженията в Канкун, Мерида и Форт Лодърдейл. Преди малко ми каза, че ще поискаш почивка, ако прецениш, че имаш нужда от такава. Каза, че никой не отказва отпуск – мъжът стигна до вратата, отключи я и погледна към Бюканън. – Е, сега си в отпуск. Доста време си работил под прикритие. Осем години. *Твърде дълго*. Време е за почивка.

– Ами ако не искам почивка?

Мъжът хвана дръжката на вратата.

– Странно, Бюканън.

– Какво?

– Казаха ми, че си истински фанатик по отношение на самоличностите, които използваш.

– Точно така.

– Като актьор, който работи по метода на Станиславски. Измисляш си подробна история за героите си. Обличаш се, храниш се, а понякога дори вървиш така, както смяташ, че би вървял определен човек. Осигуряваш на всеки от тях строга индивидуалност.

– Отново си прав. Вживявам се в ролите си, иначе няма да оцелея.

– Разбира се. Работата е там, че ми казаха, че си готов едва ли не да откъснеш главата на всеки, който се обърне към теб с истинското ти име. Но аз току-що го направих, а всъщност, откакто дойдох, го направих няколко пъти. Трябваше да настояваш да те наричам Дон Колтън.

– В това няма нищо странно. Докато не получа документи за самоличност и биографични данни за Дон Колтън, не мога да се превъплата в него. Просто нямам самоличност, в която да се вживея.

– Е, в такъв случай бих очаквал от теб да настояваш да те наричам Виктор Грант.

– Как бих могъл?

– Не разбирам.

– Невъзможно е да ме наричаш Виктор Грант. Нямах да реагирам на това име.

– Защо?

– Защото Виктор Грант е мъртъв.

Внезапно Бюканън почувства отново студени тръпки, когато разбра значението на това, което току-що беше казал.

Мъжът, който се представяше като Алън, също го разбра много добре.

– Както каза, в момента си в безтегловност – той натисна дръжката и отвори вратата. – Стой тук. Пак ще ти се обадя.

Бюканън се облегна на заключената врата и започна да разтрива слепоочията си. Толкова много неща не бяха наред, че не знаеше откъде да започне да анализира.

Опитай се да започнеш с това – защо го излъга за паспорта и защо не му каза, че имаш оръжие.

Не исках да ги загубя. Не ми вдъхна доверие.

Е, в това отношение се оказа прав. Каквото и да беше този разговор, той не беше доклад за изпълнението на задачата ти. Той не поиска да му разкажеш за това, което си направил. И не ти даде нови документи за самоличност. Остави те в безтегловност. Повече приличаше на разпит, само дето не ти зададе други въпроси, освен за...

Картичката.

Бюканън отиде до бар-плота в кухнята, наля си още бърбън и сложи лед в чашата. Отпи голяма глътка и усети как мускулите на лицето му се изопват от напрежение.

Картичката.

Да, паспортът не беше единственото нещо, за което излъга. Какво толкова има? Защо не му каза истината?

Защото прояви твърде голям интерес.

Момент – миналата седмица пристига пощенска картичка за човек, който не е съществувал, който не си бил през последните шест години. Как искаш това да остане незабелязано? Естествено, те искат да разберат какво, по дяволите, става. Нещо от отдавна забравеното ти минало, нещо, което може да представлява заплаха за операцията, нещо, което касае и теб. Защо не му каза?

Защото не съм сигурен. Ако знаех, какво става, може би щях да му кажа.

Глупости! Истината е, че си уплашен.

Хайде, бе!

Да. Объркан и уплашен. През цялото това време не си помислял за нея. Заставил си се да не мислиш за нея. А сега, изведнъж, хоп, тя отново е в мислите ти, а ти не знаеш как да се справиш с това. Ала поне едно нещо е сигурно – не искаш те да имат нищо общо с нея.

Бюканън се взря в чашата с бърбън, завладян от силно вълнение.

„Ето картичката, която никога не съм си мислила, че ще изпратя.“

Тя беше побесняла онази нощ, когато реши, че не иска повече да го вижда. Беше му казала да не си прави труда да я търси отново, че ако изобщо някога има нужда от него, ще му изпрати една шибана пощенска картичка.

„Надявам се, че обещанието ти беше искрено.“

Той й беше казал, че независимо от времето и разстоянието между тях, тя само трябваше да го помоли и той ще дойде.

„Същото място и време като последния път.“

Той добре помнеше датата на раздялата им, заради това, което ставаше тогава около тях, заради костюмите, заради музиката – 31 октомври, денят на Все Светии. Наближаваше полунощ, а мястото беше „Кафе дьо Монд“ в Ню Орлиънс.

„Разчитам на теб. МОЛЯ ТЕ.“

С главни букви? Все едно да беше казала, че го моли на колене.

Това не беше присъщо за нея.

Тя беше в опасност.

Той продължи да се взира в чашата с бърбън и си представи напрежението, което беше чувствала, докато е надписвала картичката. Може би е имала на разположение само няколко секунди, за да напише съобщението, да го сведе до най-важното и да се надява, че той ще го разбере, въпреки че не го беше подписала.

Тя не иска никой освен мен да знае къде ще бъде и кога.

Тя е ужасена.

Мъжът, който се представяше като Алън, излезе от апартамента на Бюканън, чу прещракването на ключалката и пое по зеления мокет на силно осветения бетонен коридор. Беше доволен, че никой не излезе от съседните апартаменти и не го видя. Също като Бюканън той подмина асансьора и пое по пожарното стълбище – възможността някой да го

срещне беше много малка. Но за разлика от Бюканън, който щеше да се запъти надолу, към улицата, пълният, късо подстриган мъж с кафявото карирано спортно сако пое към горната площадка, дочу гласове, изчака на стълбите, докато асансьорът заглуши гласовете, а после тръгна бързо по коридора и стигна до вратата на апартамента, който се намираше точно над този на Бюканън. Почука два пъти, изчака, почука още два пъти, чу как някой отключи и бързо влезе вътре.

Апартаментът беше слабо осветен и той не можеше да види кой присъства и какво е обзавеждането. Това не би могъл да види и човек, който случайно минаваше по коридора, докато вратата преди миг се беше откряла. Но в същия момент, в който вратата се затвори зад гърба му, той чу изщракването на ключ и дневната на апартамента се изпълни със светлина. Дебели, спуснати завеси не позволяваха на никой отвън да види светлината.

В стаята имаше пет човека. Очевидно тук командваше високият, строен мъж със сурови черти и късо подстригана посивяла коса. Въпреки че носеше цивилен син делови костюм, той имаше стойката на военен и когато бяха насаме с него, хората му никога не се обръщаха към него по име, а го наричаха „полковник“.

Следващият по ранг беше по-млад мъж, около четиридесетгодишен, не толкова висок, по-мускулест. Той носеше светлокафяви панталони и кафяв блейзър. Майор Пътнам.

До него седеше около тридесетгодишна пищна блондинка с изпъната От бюста ѝ блуза. Капитан Уелър.

Охраната се състоеше от двама цивилно облечени мъже, единият от които го беше пуснал да влезе, а после отново беше заключил вратата. Двата мъже от охраната го бяха видели за последен път малко преди това, когато се канеше да слезе до апартамента на Бюканън, ето защо този път не поискаха от него да се легитимира. Всъщност, те едва му кимнаха, преди отново да насочат вниманието си към вратата.

Полковникът, капитанът и майорът също не му обрънаха внимание. След като погледнаха към него, те отново насочиха погледи към редицата телевизионни екрани и различните черно-бели изображения от апартамента на Бюканън. Върху дълга маса бяха наредени видеокасетофони, които работеха и записваха всичко, което се случваше във всяка стая от апартамента на Бюканън. На друга маса се намираха няколко ролкови магнетофона, които също бяха включени. Като се изключеха единствения диван и двата стола, избутани до стената, стаята беше изцяло оборудвана с електронна апаратура. Не беше никак чудно, че полковникът

беше изгасил осветлението, когато охраната беше отворила вратата към коридора – той не искаше никой да види какво има вътре.

Мъжът, който се представяше като Алън, остави куфарчето си до кутия с понички и кафе-машината върху плота между кухнята и всекидневната. Нямаше пепелници – полковникът не позволяваше тук да се пуши. Нямаше и смачкани салфетки, остатъци от храна и използвани чаши от стиропор – полковникът държеше командният център да бъде абсолютно чист и подреден.

– Какво направи след като си тръгнах? – попита Алън. Въпросът беше насочен към всеки, който си направеше труда да отговори (което не винаги ставаше). Като единствен цивилен в апартамента, той не се чувстваше задължен да използва военни звания. Всъщност, пренебрежителното отношение на хората от Специални операции към Управление-то беше започнало дяволски да го изморява.

След известно мълчание жената, капитан Уелър, отговори без да го погледне, като продължаваше да се взира в телевизионните екрани.

– Облегна се на вратата. Разтри си главата. Сигурно има главоболие. Влезе в кухнята. Наля си още бърбън.

– Още? – с неодобрение попита Алън.

Осъдителният му тон накара вторият по ранг, майор Пътнам, да се обърне към него.

– Това няма никакво значение извън конкретната ситуация. Алкохолът е едно от оръжията му. Използва го, за да обезоръжи хората, с които се среща. Ако не поддържа поносимостта си към него той е също толкова уязвим, колкото ако не поддържа уменията си за ръкопашен бой.

– Не бях чувал подобно нещо досега – скептично каза Алън. – Ако беше един от моите хора, щях да се разтревожа. От друга страна пък, още от самото начало нищо в тази организация не беше конвенционално, нали така?

Сега се обърна полковникът.

– Няма нужда от подобно снизходително отношение.

– В никакъв случай. Просто исках да подчертая, че има нужда от контрол.

– Разбрано – каза полковникът. – Ако изпие тази чаша и си налее още една, тогава ще се разтревожа.

– Добре. И без това има доста други неща, за които да се тревожим. Какъв е анализът ви на разговора ми с него?

В този момент раздвижването на един от екраните привлече

вниманието на всички.

Бюканън се беше появил от кухнята с чаша в ръка.

На друг от черно-белите екрани той се появи във всекидневната, отпусна се тежко на дивана, вдигна краката си върху масичката за кафе, облегна се и прокара запотената чаша по челото си.

– Да, определено го мъчи главоболие – каза Алън.

– Или може би просто е изморен от стреса и пътуването – обади се жената.

– Компютърната томография ще ни каже какво става в главата му – допълни Алън.

Жената се обърна.

– Искаш да кажеш в мозъка му. Не в ума му.

– Точно така. Това имах предвид. Попитах ви какъв е вашият анализ на разговора ми с него?

– Обяснението му за паспорта беше логично – каза майорът. – Ако аз бях на негово място, може би нямаше да го зарежа, но сигурно точно затова не съм на негово място. Нямам неговия талант да се превъплъщавам в различни роли. Повреден от водата паспорт, който удостоверява самоличността му без да излага на опасност източника на паспорта би направил съвсем достоверна смъртта на Виктор Грант.

– Само че – поправи го Алън – така и не са успели да открият паспорта.

– Обикновена случайност при така създадите се обстоятелства.

– Тук мненията ни се разминават. Но нека оставим тази тема за покъсно – каза Алън. – Какво ще кажете за картичката?

– Отново обяснението му беше логично – отговори майорът.

– Този разговор звучи като ехо – каза Алън. – Започвам да губя търпение. Ако сте искали да прикриете грешките си, защо ме повикахте тук? Жена ми и децата ми вече започват да се чудят как изглеждам.

– Да прикрием грешките си? – намеси се полковникът. Гласът му прозвуча като скърцане на стомана по кремък. – Ти започваш да ме караш да губя търпение. Човекът, когото наблюдаваме на тези монитори, човекът, когото ти имаше привилегията да разпиташ, е несъмнено най-добрият полеви агент под прикритие, който съм имал честта да ръководя. Той е останал жив по-дълго, работил е под повече фалшиви самоличности, излагал се е на повече опасности и е изпълнил повече важни мисии от който и да е друг специалист, действащ под прикритие, за когото съм чувал. Той е единствен по рода си и твърде много съжалявам, че съм принуден да обмисля евентуалното му премахване.

А, помисли си Алън, значи така. Най-сетне стигнахме до същността на въпроса. Той посочи към охраната.

– Сигурни ли сте, че искате да говорим за нещо толкова сериозно пред...

– Те са предани.

– Също като Бюканън.

– Никой не поставя под съмнение предаността на Бюканън. Грешката за провала не е негова. Той не е могъл да предположи, че човек, с когото се е запознал в Кувейт и Ирак, ще се появи в ресторанта в Канкун, докато обработва онези двама търговци на наркотици. Това е най-отвратителният кошмар за всеки специалист, действащ под прикритие – една самоличност да влезе в противоречие с друга. Нито пък е могъл да предположи, че Бейли ще се окаже толкова упорит, че ще събере доказателства, показващи Бюканън в три различни самоличности. Господи, снимките! Само ако това копеле не беше започнало да прави снимки!

Най-вече на теб, заедно с Бюканън, помисли си Алън.

Следващите думи на полковника прозвучаха като отговор на обвиняващия поглед на Алън.

– Признавам грешката. Затова те изпратих да го разпиташ. Аз самият никога вече няма да допусна да влезе в пряк контакт с него. Но, стореното сторено, а освен това вашите хора също допуснаха грешки. Ако разполагах с време във Форт Лодърдейл, щях да извикам един от моите екипи за наблюдение. Вместо това трябваше да разчитам на... Вашите хора ме увериха, че са открили хотелската стая на Бейли и са иззели всички снимки.

– Аз също получих такава информация – каза Алън.

– Информацията беше грешна. Не са намерили никакви снимки на мен и Бюканън. А бомбата, скрита в хладилната чанта, е била взривена преди Бейли да бъде разпитан.

– Това бяха заповедите – продължи да упорства Алън. – Насочващият предавател в стената на хладилната кутия трябваше да доведе екипа до Бейли, когато получава парите от Бюканън. След това експлозивът, който също се намираше в стените на кутията, трябваше да бъде взривен от разстояние. Бейли вече нямаше да създава проблеми.

– Опростяваш нещата, за да си намериш извинение. Имаше изрична заповед да се изчака, в случай, че Бейли се срещне с жената-фотограф, която му е помагала. Експлозивът беше избран, защото щеше да премахне и двамата наведнъж.

– В случай, че с бяха срещнали – натърти Алън. – Ами ако Бейли

вече ѝ е бил платил и не е имал намерение повече да се среща с нея? Или пък, ако беше взел парите и изхвърлил хладилната кутия?

– В такъв случай, ти признаваш, че вашите хора са нарушили заповедите, като са действали преждевременно.

Алън не отговори.

– Е? – попита полковникът.

– Истината е, че не е имало никакво неподчинение. Бомбата е избухнала сама.

– Сама?

– Специалистът, който приготвил бомбата, си мислел, че е настроил детонатора за дистанционно взривяване на радиочестота, която не се използва в района. Възможно е, той е трябвало да бъде задействан от две различни, нетипични за района радиочестоти – едната, за да го зареди, а другата – да го взриви. Но всички тези лодки във Форт Лодърдейл. Всички тези радиостанции. Изглежда там няма нетипични честоти.

– Господи! – промълви полковникът. – Бомбата е можела да избухне, докато е била у Бюканън преди той да предаде хладилната кутия на Бейли.

– Не разбирам защо това ви притеснява. Току-що споменахте, че има вероятност да се наложи Бюканън да бъде премахнат.

Полковникът го изгледа озадачено. После изведнъж разбра.

– Не съм казал, че премахването му е предрешено. Какво ти става? Да не би да си мислиш, че наистина ще заповядам смъртта на един от моите хора, на офицер, който толкова години ми е служил вярно?

– Верността му все още не е доказана – Алън посочи към един от многото телевизионни екрани, към черно-белия образ на Бюканън отпуснат на дивана, затворил очи, разстроен, допрял изпотената чаша с бърбън до прорязаното си от бръчки чело. – Не съм убеден, че ми каза истината, когато разговарях с него.

– За паспорта?

– Нямах пред вид паспорта. Картичката. Тя ме притеснява. Мисля, че премълча нещо. Мисля, че ме излъга.

– Защо да го прави?

– Не съм сигурен. Но според собствените ви думи той е работил под прикритие, под многобройни самоличности необичайно дълго време. Понесъл е доста физически страдания в Мексико. Очевидно главата все още продължава да го боли. Може би всеки момент ще рухне психически. Съществуват негови снимки заедно с вас. Освен това съществува и онази жена, която е видяла Бейли с Бюканън и вас с Бюканън. Доста

нерешени проблеми. Ако Бюканън се провали, ако рухне, е, не мисля, че имаме нужда от още един Хасенфус.

Алън имаше пред вид един бивш морски пехотинец на име Йожен Хасенфус, свален през 1986 година, докато пренасял със самолет оръжие за подкрепяните от САЩ бунтовници-контри в марксистка Никарагуа. Подложен на разпит от никарагуанските власти, той намесил в операцията ЦРУ. Разразилият се политически скандал беше разкрил тайна, водена от Белия дом война в Никарагуа. Тъй като за наемането на Хасенфус били използвани посредници, ЦРУ успя убедително да отрече връзката си с него. Независимо от това вниманието на Конгреса и медиите към ЦРУ можеше да доведе до катастрофални за Управлението резултати.

– Бюканън никога няма да проговори – каза полковникът. – Той никога няма да наруши правилата за сигурност.

– Най-вероятно някой на времето е казал същото и за Хасенфус, когато са го наели – поклати глава Алън.

– Никога няма да се стигне до там – заяви полковникът. – Аз вече реших. Отстранявам Бюканън от активна служба. Ще го изтеглим бавно, без излишни сътресения за него. Или може би ще се съгласи да стане инструктор. Но дните му на полеви агент под прикритие свършиха.

– Утре, когато го заведе за нова компютърна томография...

– Накъде биеш?

– Искам да го обработят с натриев амитал и след това да го разпитам за картичката – каза Алън.

– Не!

– Но...

– Не! – повтори полковникът. – Той е мой агент и знам как ще реагира, ако използваме наркотични вещества, за да го разпитаме. Ще се почувства заплашен, обиден, предаден. Тогава наистина ще възникне проблем. Най-бързият начин да накараме един човек да се откаже от лоялността си към нас е да се отнесем с него така, сякаш не е лоялен.

– В такъв случай настоявам поне да бъде поставен под наблюдение – каза Алън. – Има нещо у него, което ме притеснява. Непрестанно мисля за тази картичка.

– Да бъде поставен под наблюдение? – Полковникът сви рамене и се обърна към телевизионните монитори, на които се виждаше Бюканън, отпуснат на дивана, стиснал здраво очи, сякаш измъчван от силно главоболие, притиснал чашата с бърбън към челото си. – За мен това не е проблем. В края на краищата вече правим точно това.

Озовал се в безтегловност, но без да осъзнава това, Бюканън не беше обърнал внимание, че го наричат с истинското му име, когато пълният мъж с кафявото карирано спортно сако го беше разпитвал предишната вечер. Но веднага щом мъжът му обясни какво беше направил, веднага щом си даде сметка, че се намира в неустановено положение между две самоличности, той започна да изпитва огромно смущение от името си. Бюканън толкова майсторски се превъплъщаваше в ролите си, че през зминалите осем години рядко беше мислил за себе си като Бюканън. Това просто щеше да бъде несъвместимо с различните му фалшиви самоличности. Той не само играеше тези роли. Той се превръщаше в тези хора. Трябваше да го прави. И най-малката слабост в превъплъщението му щеше неминуемо да доведе до неговата смърт. През по-голямата част от времето Бюканън напълно беше изтрил от съзнанието си истинското си име, така че, ако някой решеше да го изпита и да го извика, той нямаше да се обърне. Навикът нямаше нищо общо с това. Името просто щеше да принадлежи на някой непознат човек.

Но сега, докато пълният мъж, който се представяше като Алън, го караше към болницата за поредната компютърна томография, Бюканън настръхваше вътрешно всеки път, когато придружителят му се обръщаше към него с истинското му име, нещо, което пълният мъж правеше често, очевидно съвсем преднамерено. Бюканън се чувстваше така, както се беше чувствал, когато за първи път беше поканил момиче на танц, или когато за първи път беше чул гласа си, записан на магнетофонна лента, или когато за първи път се беше любил. Но докато съмненията и учудването, които беше изпитвал при тези преживявания бяха положителни емоции, неудобството, което чувстваше, когато се обръщаха към него със собственото му име, го караше да изпитва страх. Той се чувстваше беззащитен, уязвим, застрашен.

Не ме наричай така, мислено се обръщаше към Алън той. Ако някои хора разберат кой всъщност съм аз, те ще ме убият. Веднага.

Във Феърфакс, Вирджиния, в частната медицинска клиника, която вероятно се намираше под контрола на шефовете му, той отново се изнерви, потръпвайки вътрешно, когато лекарят, който го преглеждаше, всеки път го нарече с истинското му име.

Как сте, господин Бюканън? Главата все още ли ви боли, господин Бюканън? Трябва отново да ви прегледам, господин Бюканън. Отлични реакции, господин Бюканън. Сестрата ще ви заведе на долния етаж за

компютърната томография, господин Бюканън.

Господи, те не са си направили труда да ми осигурят дори минимална фалшива самоличност, помисли си Бюканън. Нито дори някакво най-обикновено име, като Джон Доу, например. Нямахме да са ми необходими документи. Някакъв произволен псевдоним специално за прегледа щеше да свърши работа. Но истинското ми име е записано в болничния картон който лекарят държи. Разбирам, че са искали да запазят в тайна псевдонима Дон Колтън. Но нямахме нужда да го използвам. Можех да се нарека всякак. По този начин, щом името ми е свързано с компютърната томография, ако някой направи проверка, веднага ще установи връзката между мен и компютърната томография на *Виктор Грант*. Докторът остави снимката, която разглеждаше.

– Добри новини. Отокът е спаднал значително, господин Бюканън.

Ако ме нарече така още веднъж....

– И няма признаци за неврологични поражения. Треперенето на дясната ви ръка е спряло. Отдавам този симптом на травма, причинена от раната в рамото ви.

– А главоболието ми?

– Главоболието след контузия може да продължи доста време. Това не ме притеснява.

– Разбира се, след като не мъчи вас.

Лекарят не реагира на този опит за шега.

– Мога да ви изпиша нещо за болката, ако искате.

– Нещо с етикетче, на което пише: „Не шофирайте и не използвайте тежки механични съоръжения, докато взимате това лекарство“?

– Точно така.

– Благодаря, но ще продължа да взимам аспирин.

– Както желаете. Елате след седмица – това се пада на втори ноември, за да ви прегледам отново. А през това време внимавайте да не си ударите отново главата. Обадете ми се, ако имате някакви проблеми.

Проблеми? – помисли си Бюканън. Ти не можеш да решиш проблемите, които имам.

„Ето картичката, която никога не съм си мислила, че ще изпратя.“

– Искаш ли да ми кажеш какво става? – попита Бюканън, докато се движеше по автострадата „Литъл Ривър“ от Фейрфакс към Александрия. Денят беше сив, предното стъкло беше осеяно със ситни капчици

октомврийски дъжд.

Мъжът, който се представяше като Алън, погледна към него, а после отново впери поглед напред, като се съсредоточи върху движението по пътя.

– Не разбирам какво имаш пред вид.

– Защо ме оставихте без прикритие?

Дъждът се усили и мъжът включи нагревателя на предното стъкло.

– Без прикритие? Какво те кара да мислиш...

Бюканън го погледна изпитателно. Мъжът включи фаровете.

– Е, не можеш да продължаваш дълго така – каза Бюканън, – за да избегнеш отговора на въпроса ми. Какво ще направиш сега? Ще включиш радиото и ще започнеш да търсиш подходяща станция, или ще отбиеш от пътя и ще започнеш да сменяш маслото?

– За какво говориш, Бюканън?

– За това. За името ми. За първи път от осем години насам хората го използват открито. Съвсем съзнателно ме разконспирирате. Защо?

– Казах ти снощи. Време е за почивка.

– Това не оправдава нарушаването на основните правила.

– Лекарят има разрешение за достъп до поверителна информация.

– Нарушаването беше неоправдано – каза Бюканън. – Той определено няма нужда да знае кой съм, за да прецени резултатите от компютърната томография. Освен това той спомена раната на рамото ми без да я прегледа, а аз не му казах за нея. Какво друго му е обяснено, без да има нужда да го знае? Как съм бил ранен?

– Разбира се, че не.

– Аха. И още как! Това не е просто почивка. Аз не съм просто в безтегловност. Искате постепенно да ме изтеглите от активна служба. Прав ли съм?

Мъжът продължаваше да се взира в съседното платно за изпреварване.

– Зададох ти въпрос. Изтегляте ли ме?

– Нищо не продължава вечно, Бюканън.

– Престани да ме наричаш така!

– А как трябва да те наричам? Кой, по дяволите, мислиш, че си?

Кръвта запулсира силно в главата на Бюканън. Той нямаше отговор на този въпрос.

– Полеви агент с твоя талант и опит може да бъде много полезен като инструктор – продължи Алън.

Бюканън не отговори.

– Да не би да си очаквал, че ще работиш под прикритие цял живот?

– Никога не съм мислил за това.

– Хайде де – каза мъжът, – не мога да повярвам.

– Наистина е така. Нито за миг не съм се замислял. Никога не съм мислил по-далеч от ролята, която съм изпълнявал. Започнеш ли да кроиш планове за пенсия, докато работиш под прикритие, неминуемо допусках грешки. Забравяш за ролята, която играеш. Започваш да се държиш необичайно. А това е най-сигурният начин да не доживееш до пенсията, за която кроиш планове.

– Е, вече е време да помислиш за това.

Болката в главата на Бюканън се усили.

– Защо постъпвате така с мен? Аз не съм се провалил. Това, което се случи, не беше по моя вина. Успях да неутрализирам пораженията. Операцията не пострада.

– Да, но можеше и това да се случи.

– Дори и тогава вината нямаше да бъде моя – каза Бюканън.

– В момента не говорим за вина. Обсъждаме какво се е случило и какво не се е случило, и какво почти се случи. Може би късметът ти е изневерил. С една дума, ти си на тридесет и две години. В нашата игра това те прави старец. Осем години? Господи, чудо е, че все още си жив! Време е да се откажеш.

– Фактът, че все още съм жив, доказва колко съм добър. Не заслужавам...

Дъждът се усили и забарабани по покрива на колата. Чистачките на предното стъкло започнаха да се движат по-бързо.

– Виждал ли си някога досието си?

Въпреки болката Бюканън поклати глава.

– Искаш ли да го видиш?

– Не.

– Психологическият ти профил е доста показателен.

– Не ме интересува.

– Ти си това, което наричат „дисоциативна личност“.

– Казах ти, не ме интересува.

Мъжът навлезе в съседната лента, като поддържаше същата скорост въпреки дъжда.

– Аз не съм психолог, но разбрах това, което е описано в досието. Ти не харесваш себе си. Правиш всичко възможно, за да не погледнеш навътре в себе си. Просто се раздвояваш. Идентифицираш се с хората и предметите около теб. Конкретизираш всичко. Ти се... дисоциираш.

Бюканън погледна навъсено напред към колите, чиито очертания дъждът сякаш размиваше.

– В нормалното общество това твое състояние щеше да ти пречи – продължи мъжът. – Но инструкторите ти веднага са разбрали какъв късмет са извадили, когато компютърът, в който били програмирани определени критерии за търсене, избрал твоя профил. В гимназията си проявил очевиден талант – може би точният термин е натрапчиво желание – да се изявяваш като актьор. Командирите ти от Силите за специални операции в Бенинг и Браг дали отлична оценка на бойните ти умения. Като взели пред вид тази уникална страна на личността ти, единственото, което оставало, за да отговориш на изискванията им, било още по-специализирано обучение във фермата.

– Не искам да слушам повече – каза Бюканън.

– Ти си идеален агент за работа под прикритие. Никак не е чудно, че си успял да се превъплатиш в толкова много фалшиви самоличности за осем години и че твоите командири са си мислели, че няма опасност да рухнеш психически. Грешка! Ти вече си бил рухнал. А работата под прикритие е била за теб начин да се лекуваш. Ти си се мразел толкова много, че си бил готов да направиш всичко за възможността да не бъдеш самия себе си.

Бюканън спокойно се пресегна и сграбчи десния лакът на мъжа.

– Хей! – възкликна мъжът.

Средният пръст на Бюканън напипа нерва, който търсеше.

– Хей! – повтори мъжът.

Бюканън натисна.

Мъжът изпищя. Той подскочи от болка и колата рязко кривна от пътя, като занесе по мократа, хлъзгава настилка. Изненадани, шофьорите зад тях и в страничното платно също завъртяха рязко воланите и гневно натиснаха клаксоните.

– Виж какво – каза Бюканън, – или ще млъкнеш, или ще разбереш какво значи да загубиш контрол над кола, която се движи с деветдесет километра в час.

Лицето на мъжа беше посивяло като бетон. Устата му беше отворена от болка. По челото му беше избила пот, докато се опитваше да овладее колата.

Той кимна.

– Добре – каза Бюканън. – Знаех, че можем да се разберем с теб – той пусна ръката му, изправи се сковано на седалката и се загледа напред.

Мъжът промърмори нещо.

– Какво? – попита Бюканън.

– Нищо – отговори мъжът.

– И аз така си помислих.

Но Бюканън знаеше какво беше казал мъжът.

„Заради брат ти.“

– Какво прави той сега? – попита мъжът, който се представяше като Алън, когато влезе в апартамента, който се намираше точно над апартамента на Бюканън.

– Нищо – отговори майор Пътнам. Той отпи кафе от чашката от стиропор и продължи да наблюдава телевизионните монитори. Беше облечен с цивилни дрехи.

– Е, все нещо трябва да прави – Алън огледа апартамента. Полковникът и капитан Уелър ги нямаше.

– Не – каза майор Пътнам. – Нищо. Когато влезе, си помислих, че ще си налее нещо за пиене, ще отиде в банята, ще почете някое списание, ще включи телевизора, ще потренира, каквото и да е. Но той просто седна на дивана. Ето го. Това прави, откакто го остави. Нищо.

Алън приближи до редицата телевизионни монитори. Като продължаваше да разтрива лакътя си там, където Бюканън беше притиснал нерва, който все още го наболяваше, той присви очи и се взря в образа на Бюканън, седнал на дивана.

– Господи!

Бюканън седеше сковано изправен, неподвижен, с изопнато лице и напрегнат поглед, втренчен в стола срещу него.

– Господи! – повтори Алън. – Той е изпаднал в кататония. Знае ли полковникът за това?

– Обадих му се по телефона.

– И?

– Каза да продължа да го наблюдавам. За какво си говорихте двамата? Когато влезе, изглеждаше...

– Важното е за какво не си говорихме.

– Не разбирам.

– За брат му.

– Господи! – възкликна майорът. – Знаеш, че това е забранено.

– Исках да го изпитам.

– Е, ето ти реакцията.

– Да, но не е тази, която очаквах.

Бюканън си спомни старата история за магарето между двете бали сено. Магарето стояло точно по средата между двете бали. И двете бали били еднакво големи и миришели еднакво. Но защото нямало причина да избере едната бала пред другата, магарето умряло от глад.

Историята, която никога не би могла да се случи в действителност, тъй като магарето никога не би могло да застане точно по средата, а балите никога не можеха да бъдат с еднаква големина, представляваше теоретична илюстрация на проблема за свободата на волята. Способността да се направи избор, която повечето хора считаха за нещо съвсем естествено, зависеше от определени условия и без тях човек просто оставаше без мотивация, точно така, както в момента се чувстваше Бюканън.

Брат му.

Бюканън толкова упорито се беше старал да заличи спомена, че през изминалите осем години беше успял да забрави за този преломен момент, който обуславяше поведението му. Нито веднъж не беше помислил за него. В редките случаи на слабост, късно нощем, той понякога усещаше кошмара, който се спотайваше в мрака на подсъзнанието му, приклекнал, готов за скок. Тогава, събрал цялата си воля и решителност, той издигаше около съзнанието си стена на отрицание, на отказ да приеме неприемливото.

Дори и сега, когато му бяха отнели всички средства за защита, когато бяха разкрили истинската му самоличност, той беше достатъчно отвратен, така че споменът му подейства само отчасти, по принцип, но без подробности.

Брат му.

Прекрасният му брат.

Дванадесетгодишен.

Сладкия Томи.

Беше мъртъв.

И той го беше убил.

Бюканън имаше чувството, че е скован от лед. Не можеше да помръдне. Седеше на дивана, а краката и ръцете му бяха вдървени, цялото му тяло беше студено, парализирано. Той продължи да се взира в стола срещу него без да го вижда, изгубил представа за времето.

Пет часа.

Шест часа.

Седем часа.

Стаята потъна в мрак. Бюканън продължаваше да се визира без да вижда нищо.

Томи беше мъртъв.

И той го беше убил.

Кръв.

Той беше сграбчил пронизаното от коловете тяло, като се опитваше да го измъкне.

Бузите на Томи бяха ужасно бледи. Дишаше така, сякаш пускаше мехурчета. Стоновете му бяха задавени, сякаш си правеше гаргара. Но това, с което си правеше гаргара, не беше солена вода. Това беше...

Кръв.

– Боли. Много боли.

– Томи! О, Господи! Съжалявам! Не исках да го направя!

Да го бутна.

Просто се шегувах.

Не предполагам, че Томи ще загуби равновесие и ще падне. Не знаех, че долу в ямата има нещо.

Строителна площадка. Лятна вечер. Двама братя, впуснали се в приключение.

– Много боли.

– Том!

– Вече не ме боли.

– Томи!

Толкова много кръв.

Тогава Бюканън беше на петнадесет години.

Все още в кататония, седнал сковано изправен на дивана, втренчил поглед в тъмнината, Бюканън имаше чувството, че част от съзнанието му е вдигнало ръце и се опитва да отпъди ужасния спомен. Въпреки че по гърба му пробягваха студени тръпки, по челото му се стичаше пот.

Твърде дълго, помисли си той. Не си беше спомнял с такива подробности от онези дни и нощи преди погребението на Томи и последвалото ги непоносимо лято, този безкраен, както му се струваше, изпълнен със смазваща вина сезон на скръб, който най-сетне беше свършил, когато...

Мислите на Бюканън се стрелкаха и се заравяха в търсене на някаква защита срещу болезнения спомен за кръвта на Томи по дрехите му, за кола, който стърчеше от гърдите на Томи.

– Аз съм виновен.

– Не, ти не си искал да го направиш – беше казала майката на Бюканън.

– Аз го убих.

– Беше нещастен случай – беше казала майката на Бюканън.

Но Бюканън не ѝ беше повярвал и беше сигурен, че щеше да поудее, ако не беше открил начин да се защити от мислите си. Отговорът се беше оказал изненадващо прост, сам по себе си прекрасно очевиден. Да се превърне в някой друг.

Дисоциативна личност. Бюканън се вживяваше в ролята на любимите си спортисти и рок звезди, на филмовите и телевизионни актьори, които боготвореше. Той изведнъж се превърна в запален читател – на романи, в които можеше да избяга и да се превърне в героя, с когото толкова отчаяно искаше да се отъждестви. Същата есен в гимназията той откри драматичния кръжок, тласкан подсъзнателно от отчаяното желание да усъвършенства уменията, които щяха да му бъдат необходими, за да поддържа въображаемите си защитни самоличности, ролите, които щяха да му позволят да избяга от самия себе си.

После, след гимназията, може би за да се самодокаже, може би за да накаже себе си, може би в търсене на ранна смърт, той беше постъпил в армията, но не в кое да е поделение, а в Специалните части. Името казваше всичко – той искаше да бъде специален. Той искаше да се принесе в жертва, да изкупи вината си. И още нещо – ако по време на службата си видеше достатъчно смърт, може би щеше да претръпне точно към онази, която не преставаше да го измъчва.

Както беше заявил мъжът, който се представяше като Алън, инструкторите на Бюканън от Специални операции бяха разбрали какъв късмет са извадили, когато компютърът им беше избрал неговия профил. Човек, който изпитваше отчаяна нужда да приема чужди самоличности. Агент, който нямаше да се измори, а напротив, щеше да работи с огромно удоволствие дълго време под прикритие.

А сега го лишаваша от бронята му, отнемаха му всички защитни прегради, изваждаха на показ вината, която го беше принудила да стане полеви агент и която беше успял да потисне.

Бюканън? Кой, по дяволите, беше Бюканън? Джим Крофорд беше човек, когото разбираше. Такъв беше и Ед Потър. И Виктор Грант. И всички останали. Той беше измислил подробни биографични данни за всеки един от тях. Някои от личностите, в които се беше превъплъщавал, бяха благословени (в случая с Ричард Дана дори буквално, защото Дана вярваше, че е удостоен с Божията милост като прероден

християнин). Други имаха лични проблеми (съпругата на Ед Потър се беше развела с него заради мъж, който печелеше повече пари). Бюканън знаеше как се облича всеки от тях (Робин Чеймбърс се обличаше официално и винаги носеше костюм и вратовръзка). Той знаеше каква музика харесва всеки от тях (Питър Слоун беше луд по кънтри енд уестърн), каква храна предпочита (Джим Крофорд мразеше карфиол), по какъв тип жени си пада (Виктор Грант харесваше брюнетки) и какви филми обича (Крейг Мадън можеше всяка вечер да гледа „Пея под дъжда“) и...

Кой, по дяволите, беше Бюканън? Много важно беше Бюканън и неговите шефове винаги да мислят за него от гледна точка на последното му име. Безпристрастно. Обективно. След осем години, в които се беше превъплъщавал... грешка, самият той се беше превръщал – в стотици хора, Бюканън нямаше представа как да се превъплъти в самия себе си. Какви говорни особености имаше? Имаше ли нещо характерно в походката му? Какви бяха предпочитанията му по отношение на дрехите, храната, музиката? Беше ли набожен? Имаше ли някакво хоби? Любими градове? Какво му се отдаваше с лекота?

Господи, толкова дълго време беше прекарал под чужди имена, с чужди самоличности, че не знаеше кой е Бюканън. Не искаше да знае кой е Бюканън. Беше се озовал в капан между ролята на Виктор Грант, който беше мъртъв, и Дон Колтън, за когото знаеше твърде малко. Нямаше накъде да се обърне, нямаше какво да му помогне да избере кого да бъде. Чувстваше се парализиран.

В този миг инстинктът за самосъхранение заработи. Седнал сковано в тихата тъмна стая, той чу шум – прещракването на ключа в бравата на входната врата. Част от съзнанието му го накара да излезе от вцепенението, в което беше изпаднал. Тялото му вече не беше студено и безчувствено. Летаргията го напусна, прогонена от адреналина.

Дръжката на вратата изскърца. Докато някой, застанал във външния коридор, бавно отваряше вратата и в стаята блесна светлината на флуоресцентните лампи, Бюканън вече беше станал от дивана. Той се хвърли наляво и изчезна в мрака на спалнята. До слуха му достигна металическо проскърцване, когато човекът отвън извади ключа от ключалката. После чу тихо изщракване – човекът внимателно беше затворил вратата. Ушите му доловиха шум от предпазливи стъпки по килима.

Той се стегна.

– Бюканън? – гласът беше познат. Той принадлежеше на пълния мъж, който се представяше като Алън. – Бюканън?

Изтръпнал, Бюканън не искаше да отговаря на това име. Въпреки

това излезе от прикритието си, като се опитваше да остане отчасти в сянка.

Алън се обърна. По лицето му беше изписана смесица от тревога и изненада.

– Не смяташ ли, че трябваше да почукаш? – попита Бюканън.

– Ами... – Алън неловко прокара дясната си ръка в кафявото си карирано спортно сако – помислих си, че може да спиш и...

– И реши да се настаниш като у дома си, докато се събудя?

– Не – каза Алън. – Не точно.

– Тогава какво точно?

Мъжът пред него обикновено беше самоуверен, почти безцеремонен, но сега поведението му не беше типично за него. Какво ставаше?

– Просто си помислих, че не е лошо да проверя дали си добре.

– И защо да не съм?

– Ти... ъ... беше разстроен в колата и...

– Да? И какво?

– Нищо. Аз просто... Май сбърках.

Бюканън излезе от тъмната спалня. Докато го приближаваше, забеляза как Алън крадешком и малко нервно погледна към тавана в насрещния десен ъгъл.

А-ха, помисли си Бюканън. Значи апартаментът не само се подслушва, а и се наблюдава.

Със скрити камери. С миниатюрен обектив.

Предишният ден, когато Бюканън пристигна, той изпита облекчение, че най-сетне е намерил подслон. Нямаше причина да подозира намеренията на шефовете си и затова реши, че не е необходимо да проверява апартамента за скрити микрофони и камери. По-късно, вечерта, след разговора с Алън, той се беше разтревожил, обзет от мисли за картинката, за неочаквания отзвук от живот, който беше водил преди шест години. Не му беше хрумвало да провери апартамента. Какъв смисъл щеше да има? Ако не се смяташе мъжът, който се представяше за Алън, той нямаше с кого друго да разговаря, и следователно – нямаше какво да се подслушва.

Но видео наблюдението беше друго нещо. При това много по-сериозно.

Нещо у мен така ги е притеснило, че са решили в никакъв случай да не ме изпускат от ОЧИ. НО какво? Какво би могло да ги притесни?

Като начало това, че през целия следобед и част от вечерта бях изпаднал в кататония. Сигурно съм изплашил до смърт онзи, който ме

наблюдава, помисли си Бюканън. Изпратили са Алън да провери дали не съм рухнал психически. Като гледам как Алън не престава да опипва спортното си сако, след като насиних ръката му тази сутрин, той вероятно се пита дали съм толкова разстроен, че да се наложи да извади пистолета си.

А през това време камерите предават всяко мое движение.

Но Алън не иска да разбере това.

Бюканън изведнъж почувства облекчение. Усещането, че се намира на сцена, му даде мотивацията, от която се нуждаеше, за да изиграе собствената си роля.

– Аз почуках – каза Алън. – Предполагам, че не си чул. Тъй като не можеш да напускаш апартамента, зачудих се дали не ти се е случило нещо.

Сега, след като беше измислил правдоподобно оправдание, Алън сякаш се поуспокои. С все по-нарастваща увереност той махна с ръка.

– Тази рана на главата ти. Може би отново си се ударил? Може би си се подхлъзнал в банята или нещо подобно. Затова реших да вляза и да проверя. Доста често изслушвам доклади на полеви агенти тук, така че винаги имам ключ.

– Май трябва да се чувствам поласкан, че си се притеснил за мен.

– Ти не си от хората, с които човек може лесно да се разбере – Алън разтри десния си лакът. – Но аз си върша работата и се грижа за онези, които са ми поверени.

– Слушай – каза Бюканън. – Това, което се случи в колата сутринта... Съжалявам.

Алън сви рамене.

– Доста неща ми се струпаха на главата напоследък. Предполагам, трудно ми е да свикна, че напрежението вече го няма – продължи Бюканън.

Алън отново сви рамене.

– Разбирам. Понякога полевите агенти продължават да усещат напрежението, въпреки, че нямат причини за това.

– И като заговорихме за...

– Какво?

– Напрежение...

Бюканън го чувства в корема си. Той посочи към банята, влезе, затвори вратата и се облекчи.

Предположи, че в банята, също като в останалите стаи на апартамента има камера с миниатюрен обектив, скрита в някоя от стените. Но

за него нямаше никакво значение дали го наблюдават, докато уринара. Дори и да беше почувствал неудобство, никога не би си позволил да го покаже.

И дори да не беше усетил тежест в пикочния мехур, той пак щеше да отиде в банята.

Като начин за заблуда.

Защото искаше да прекара известно време сам. Защото му трябваше време да помисли.

„Ето картичката, която никога не съм си мислила, че ще изпратя. Надявам се, че обещанието ти беше искрено. Същото място и време като последния път. Разчитам на теб. МОЛЯ ТЕ.“

Бюканън пусна водата в тоалетната и излезе.

– Снощи спомена нещо за отпуск.

Алън подозрително присви очи.

– Точно така.

– Е, на това отпуск ли му казваш? Да стоя затворен тук като в клетка?

– Казах ти. Дон Колтън трябва да остане невидим. Ако започнеш да влизаш и излизаш, съседите ще си помислят, че ти си този човек и когато следващият Дон Колтън се появи, ще се усъмнят, че има нещо нередно.

– А какво ще стане, ако замина оттук? Аз. Бюканън. В отпуск. Не съм бил в отпуск от осем години. Кой ще забележи? На кого ще му направи впечатление?

– Отпуск.

– Под моето собствено име. Може да ми се отрази добре, да бъда самия себе си за разнообразие.

Присвил очи, Алън наклони глава. Очевидно предложението го беше заинтригувало.

– Другата седмица. Нали трябва да отида на преглед при лекаря – каза Бюканън. – Може би дотогава твоите хора и полковникът ще са решили какво да правят с мен.

– Не съм упълномощен сам да взема това решение.

– Поговори с полковника – каза Бюканън.

Алън продължаваше да изглежда заинтригуван.

– Къде ще отидеш? Не можеш да напуснеш страната, тъй като нямаш паспорт.

– Аз така или иначе нямам намерение да напускам страната. Няма да ходя чак толкова далеч. На юг. В Ню Орлиънс. След два дни е празникът на Все Светии. Човек може да прекара доста добре в Ню Орлиънс по това време.

– Чувал съм – каза Алън. – Човек може да прекара доста добре в Ню Орлиънс по всяко време.

Бюканън кимна. Молбата му щеше да бъде удовлетворена.

Но нямаше да отиде там като Бюканън.

В никакъв случай, помисли си той.

Щеше да се върне шест години назад.

Щеше да пресъздаде онзи човек, който беше преди шест години.

Преди стотици живота.

Един щастлив човек, който обичаше джаз, ментови джулепи и боб с ориз.

Един чартърен пилот на име Питър Ланг, който беше преживял трагичната любов на живота си.

„Ето картичката, която никога не съм си мислила, че ще изпратя.“

7.

Пилотите, особено когато това не е истинската им професия и се налага да придадат достоверност на фалшивата си самоличност, трябва да летят. Вместо това Бюканън-Ланг се качи на влака за Ню Орлиънс.

Този начин на пътуване имаше няколко преимущества. Едно от тях беше, че за него това беше начин да си почине. Друго, че никой нямаше да го смушава, защото беше успял да си ангажира самостоятелно спално купе. Трето, че щеше да пътува доста и да запълни времето. В края на краищата нямаше какво да прави чак до вечерта на следващия ден, празника на Все Светии. Разбира се, можеше да прекара деня в разглеждане на забележителностите на Ню Орлиънс. Истината обаче беше, че той добре познаваше Ню Орлиънс, неговите кейове, Френския квартал, Гардън Дистрикт, езерото Поншартен, ресторанта на Антоан, Презвърейшън Хол и най-вече екзотичните гробища. Питър Ланг изпитваше неподправен интерес към екзотичните гробища. Той ги посещаваше винаги когато имаше свободно време. Бюканън не си позволи да анализира изводите от този факт.

Главната причина обаче да предпочете влака, вместо да лети със самолет беше, че на железопътните гари нямаше скенери за метални предмети и проверка на сигурността с рентгенови лъчи. Така можеше да вземе със себе си 9-милиметровия пистолет Берета, който Джек Дойл му беше дал във Форт Лодърдейл. Оръжието беше пхнато между две ризи и два чифта бельо, заедно с паспорта на Виктор Грант, до комплекта с тоалетни принадлежности в малката платнена пътническа чанта, която Бюканън носеше със себе си от Флорида. Тъй като тревогата, която изпитваше от своите шефове и объркването по отношение на самия себе си не преставаха да го измъчват, той беше благодарен, че излъга за паспорта и не каза на никого за оръжието. Паспортът и пистолетът му осигуряваха възможност за избор. Те бяха ключът към потенциална свобода. Това, че никога преди не му се беше случвало да излъже оперативен агент, сигурно би трябвало да го смушава и да му послужи като предупреждение, че е по-неуравновесен емоционално, отколкото предполагаше, че ударът по главата е по-сериозен, отколкото смяташе. Но докато седеше до прозореца на заключеното купе, заслушан в непрестанното тракане на колелата по релсите, вперил поглед в ярките есенни цветове на природата на Вирджиния, Бюканън продължаваше да разтрива

ранената си глава и се радваше, че не беше опитал да скрие пистолета някъде в апартамента на Дон Колтън. Ако беше направил това, камерите щяха да го разкрият. А сега историята му очевидно беше успяла да убеди неговите шефове, иначе те не биха му дали пари, както и документи за самоличност под истинското му име, а после не биха му позволили да предприеме това кратко пътуване.

Преди да се качи на влака беше купил някакъв евтин роман от Юниън Стейшън във Вашингтон, но почти не го погледна, докато влакът продължаваше да се движи на юг. Просто продължи да разтрива челото си – отчасти заради болката, отчасти, за да се съсредоточи, докато наблюдаваше през прозореца мяркащите се навън градчета, хълмове и ниви.

Питър Ланг. Трябваше да си спомни всичко за него. Трябваше да стане Питър Ланг.

Да се представя за пилот не беше проблем, тъй като Бюканън беше пилот. Това бе едно от няколко умения, придобити по време на обучението му. Почти винаги професиите, които претендираше, че упражнява, бяха професии, с които шефовете му се бяха постарали той да се запознае на практика. В няколко от случаите Бюканън действително ги владееше.

Истинският проблем беше отново да се научи да мисли като Питър Ланг, да се държи като него, да пресъздаде неговата личност. Бюканън никога не си водеше бележки за многобройните роли, които беше изпълнявал. Да се документира такова превъплъщение беше глупаво. След време подобни документи можеха да бъдат използвани срещу него. По принцип да се оставят писмени следи не беше добра идея. Така че той беше принуден да разчита на паметта си, а беше изпълнявал доста задачи, особено такива, в които се налагаше да поддържа контакт с най-различни хора и да играе едновременно по няколко роли, когато способността му да помни беше подложена на истинско изпитание. Бюканън постоянно се беше притеснявал, че може неволно да обърка ролите си, че може да започне да се държи като господин Х с човек, пред когото трябваше да се държи като господин У.

Питър Ланг.

Бюканън беше живял известно време в Ню Орлиънс, представяйки се за чартърен пилот, работещ за нефтодобивна компания, като се предполагаше, че транспортира техници и оборудване до различни обекти в

Централна Америка. Действителната му задача обаче беше да превозва цивилни съветници от Специалните части до тайни летища в джунглите на Никарагуа, където те обучаваха бунтовници за борба с марксисткия режим. Година преди това, когато Йोजен Хасенфус беше свален над Никарагуа, докато се опитвал да спусне муниции на бунтовниците, той беше заявил на властите в Никарагуа, че предполага, че работи за ЦРУ. Проблемът беше там, че Американският Конгрес изрично беше забранил на ЦРУ да се занимава с Никарагуа. Последвалите разкрития в медиите бяха довели до политически скандал, в който ЦРУ многократно отричаше всякаква връзка с Хасенфус. Тъй като при наемането на Хасенфус бяха използвали посредници, и тъй като по-късно той се отказа от показанията си, никой не успя да докаже вината на ЦРУ в случая, но Никарагуа продължи да бъде деликатна политическа тема, въпреки че впоследствие президентът Рейгън беше издал заповед, отменяща забраната на Конгреса за оказване помощ на Контрите. Независимо от това подновяването на помощта не включваше изпращането на американски войници на територията на Никарагуа, които да участват в опитите за сваляне на никарагуанското правителство. Тъй като откритата военна намеса представляваше по принцип обявяване на война, войниците, които Бюканън превозваше до Никарагуа, бяха, също като него облечени в цивилни дрехи. Освен това също като Бюканън те действаха под фалшиви самоличности, които не позволяваха да се установи връзката им с американската армия.

Поради факта, че Ню Орлиънс и Маями бяха двата града, най-често свързвани с тайната помощ за Контрите, журналистите проявяваха голям интерес към частните фирми, които изпращаха самолети в страните от Латинска Америка. Самолет, който по план трябваше да достави най-обикновени стоки в Ел Салвадор, Хондурас или Коста Рика, можеше да спре нелегално в Никарагуа и да стовари там хора вместо оборудване. Всеки журналист, успял да докаже подобно незаконно участие на американските военни в бойните действия, щеше неминуемо да се превърне в кандидат за наградата Пулицър. Ето защо Бюканън трябваше изключително грижливо да разработи убедително прикритие за себе си. Един от похватите му беше да поиска от шефовете си да му осигурят съпруга, жена, която да участва в бизнеса на съпруга си, която обича да лети и владее испански. В идеалния случай тя трябваше да бъде от латиноамерикански произход и поради тази причина нямаше да привлича внимание, ако придружаваше мъжа си по време на честите му полети до Латинска Америка. Намерението на Бюканън беше да измами

любопитните журналисти и да ги накара да си мислят, че по никакъв начин не е свързан със събитията в Никарагуа. Кой мъж, щяха да си помислят те, можеше да бъде толкова коравосърдечен, че да вкара съзнателно съпругата си в зоната на бойните действия?

Съпругата, която шефовете му бяха осигурили, беше наистина от latinoамерикански произход. Енергична, привлекателна жена на име Хуана Мендес, тя беше двадесет и пет годишна. Родителите ѝ бяха мексиканци, получили американско поданство. Сержант от армейското разузнаване, тя беше израсла в Сан Антонио, Тексас, роден град на героя на Бюканън Питър Ланг, както твърдеше самият той. Бюканън беше прекарал няколко седмици в Сан Антонио преди началото на задачата, за да се запознае с града, в случай, че някой реши да провери легендата му и се опита да го накара да каже неща за Сан Антонио. Постоянното присъствие на Хуана щеше да затрудни всеки, решил да му задава въпроси за Сан Антонио. Ако не знаеше отговора, ако започнеше да се колебае, Хуана щеше да отговори вместо него.

Тази задача беше една от най-дългите за Бюканън. Тя беше продължила четири месеца. През това време той и Хуана бяха живели заедно в малък апартамент на втория етаж на старомодна, общита с дъски сграда с богато украсени перила от ковано желязо и приятен, пълен с цветя двор на улица „Дюмен“ във Френския квартал. И двамата с Хуана си даваха сметка за опасността да установят емоционална близост с конспиративен партньор. Бяха се опитвали да гледат на жестовете на привързаност, които проявяваха на публични места, чисто професионално. Бяха правили всичко възможно да не се влияят от принудително наложената им физическа близост, от това, че се хранеха заедно, че заедно даваха дрехите си за пране, че използваша една и съща баня, че спяха в една и съща спалня. До края не си позволиха сексуален контакт. И двамата притежаваха завидна самодисциплина. -Но можеха и да не се въздържат, защото резултатът беше същият. Сексуалната близост представляваше само част – много често малка част, а понякога изобщо не представляваше част – от един успешен брак. През четирите месеца, които бяха прекарвали заедно, Бюканън и Хуана толкова дълбоко се бяха вживели в ролите си, че най-накрая с известно неудобство признаха един на друг, че наистина се чувстват като семейна двойка. Нощем, докато се вслушваше в тихото ѝ дишане на сън, той се чувстваше опиянен от нейното ухание. То му напомняше за канела.

Споделеният стрес създава силна спойка между хората. Веднъж, по време на една престрелка в Никарагуа, Бюканън така и нямаше да успее

да стигне до самолета си и да се пригответи за излитане от примитивната писта в джунглата, ако Хуана не беше го прикривала с автомат. През прозрачния капак на кабината, докато самолетът бавно завиваше, той беше наблюдавал как Хуана тича от джунглата към вратата за пътници, която беше отворил. Тя се беше обърнала към храстите, беше изстрелял един откос с нейния М-16, а след това беше продължила напред. Посипалите се от джунглата куршуми бяха разорали земята пред нея. Тя се беше обърнала и отново беше стреляла. Форсирайки двигателите, той беше успял да заеме позиция за излитане, а след това беше вдигнал собствения си М-16, за да стреля през люка и да ѝ осигури прикритие. Няколко куршума се бяха забили в корпуса на самолета. Когато тя влетя през люка, той беше освободил спирачките и самолетът беше поел по неравната поляна. Щом се настани на седалката, тя се беше подпряла на отворения люк и беше изстреляла още няколко откоса по джунглата. Когато пълнителят ѝ свърши, тя беше взела неговия автомат и също го беше изпразнила. После се беше вкопчила за колана на седалката, за да не падне и се беше засмяла, а самолетът беше подскочил два пъти и рязко се беше извисил нагоре, докосвайки върховете на дърветата.

Да разчиташ на някого за живота си, те кара да изпитваш близост към този човек. Бюканън беше изпитвал това чувство в компанията на мъже. Но по време на тази четири месечна задача за пръв път го беше изпитал с жена и накрая той се беше оказал по-добър актьор, отколкото му се искаше, защото се влюби в нея.

Не трябваше да го прави. Той се бореше отчаяно със себе си, за да потисне това чувство. Въпреки всичко не успя да го стори. Независимо от огромното изкушение те не нарушиха професионалната етика и не си позволиха да влязат в интимни отношения. Но нарушиха друго правило, това, което ги предупреждаваше да не смесват ролите си с действителността, въпреки че Бюканън не вярваше в него. Силата му на актьор се криеше точно в това, че смесваше ролите си с действителността. Докато се превъплъщаваше в някоя личност, тази личност беше действителна.

Една вечер, докато Бюканън гледаше телевизия, Хуана се беше върнала от покупки. Тревогата, изписана по лицето ѝ, го беше накарала да се намръщи.

– Добре ли си? – загрижен, той беше отишъл при нея. – Да не ти се е случило нещо навън?

Тя сякаш не чу въпроса му. Сложи торбата на пода и започна да вади покупките. В този момент той разбра, че покупките не я интересуват. Хуана беше втренчила поглед в една рекламна диплянка за джазов

концерт, която някой ѝ беше дал на улицата. Тя я извади от торбата и щом Бюканън видя малкото кръстче в десния горен ъгъл, разбра на какво се дължеше тревогата ѝ. Човекът, който ѝ беше дал диплянката, беше тяхната свръзка. Малкото кръстче, изписано с флумастер, беше сигнал да прекратят операцията.

Предстоеше да им възложат нова задача.

В този момент Бюканън беше усетил необичайно силно близостта на Хуана, на нейното кръгло лице, на гладката ѝ мургава кожа и на очертаните от блузата ѝ твърди гърди. Беше му се приискало да я прегърне, но професионалната дисциплина не му позволи да направи това.

Обикновено жизнерадостен, този път гласът ѝ беше прозвучал разстроено.

– Предполагам, през цялото време съм си давала сметка, че накрая ще ни възложат нови задачи – тя беше преглътнала. – Нищо не е вечно, нали?

– Правилно – мрачно беше отговорил той.

– Как... Мислиш ли, че пак ще работим заедно?

– Не знам.

Хуана беше кимнала замислено.

– Почти никога не се случва.

– Да – Хуана отново беше преглътнала.

През нощта преди да си заминат от Ню Орлиънс двамата бяха излезли на разходка из Френския квартал. Беше празникът на Все Светии и старата част на града беше много по-пъстра и празнична от обикновено. Хората носеха маскарadni костюми, като много от тях изобразяваха скелети. Тълпата танцуваше, пееше и пиеше по тесните улички. През отворените врати отекваха джазови мелодии – някои меланхолични, други весели – които се сливаха, носеха се край перилата от ковано желязо над тълпата и се издигаха към отраженията на градските светлини в небето.

О, когато светците маршируват...

Разходката на Бюканън и Хуана беше завършила в Кафе дьо Монд, на улица „Декатюр“ близо до площад „Джаксън“. Прочутият ресторант на открито се славеше със своя специалитет – кафе с мляко и пържен сладкиш с плодова пълнка, поръсен с пудра захар. Мястото беше препълнено, много от костюмираните посетители имаха нужда от кофеин и въгледихидрати, за да преодолеят въздействието на алкохола, който бяха поели, преди да продължат веселбата. Равнодушни към празничната атмосфера, Бюканън и Хуана търпеливо бяха изчакали реда си.

Октомврийската нощ беше мека, във въздуха витаеше обещание за дъжд, а от Мисисипи подухваше приятен бриз. Най-сетне един от сервитьорите ги отведе до масата им и взе поръчката. Те бяха хвърлили поглед към развеселената тълпа, бяха се почувствали не на място, неловко смълчани и накрая бяха започнали да обсъждат темата, която до този момент бяха избягвали. Бюканън не помнеше кой беше започнал първи или как, но в края на краищата всичко се беше завъртяло около въпроса: „Това краят ли е, или ще продължим да се срещаме?“ И когато Бюканън се беше сблъскал лице в лице с този въпрос, изведнъж беше разбрал колко абсурден е той. Утре Питър Ланг нямаше да съществува. И как Питър Ланг би могъл да поддържа някакви отношения със съпругата си, която утре също нямаше да съществува?

Тихо, за да не могат да подслушат разговора им сред шума на тълпата, Бюканън ѝ беше казал, че ролите им са приключили, а Хуана го беше погледнала така, сякаш беше изгърсил някаква глупости.

– Не ме интересува кои бяхме – беше казала тя. – Говоря за нас.

– Аз също.

– Не – беше отговорила тя. – Тези хора не съществуват. Ние съществуваме. Утре започва действителността. Фантазията свърши. Какво ще правим?

– Обичам те – беше казал той.

Тя беше въздъхнала, леко потрепервайки.

– Чаках да кажеш това... Надявах се... Не знам как се случи, но аз изпитвам същото. Обичам те.

– Искам да знаеш, че винаги ще означаваш страшно много за мен – беше казал Бюканън.

Хуана беше започнала да се мръщи.

– Искам да знаеш – беше продължил Бюканън, – че...

Сервитьорът ги беше прекъснал, поставяйки на масата кафето им и горещите, покрити с пудра захар сладкиши.

Когато мъжът с престилката се отдалечи, Хуана се беше навела към Бюканън и беше заговорила с тих, но напрегнат от безпокойство глас:

– За какво говориш?

– ...че винаги ще означаваш страшно много за мен. Винаги ще те чувствам близка. Ако някога ти потрябва помощ, ако има нещо, което мога да направя...

– Почакай малко! – Хуана се беше намръщила още повече. Лампите на тавана се отразяваха в тъмните ѝ очи. – Това ми звучи като сбогуване.

– Веднага ще дойда при теб. По всяко време. Където и да е. Просто трябва да ми се обадиш. За теб ще направя всичко.

– Копеле – беше казала Хуана.

– Какво?

– Не е честно! Значи аз съм достатъчно добра, за да рискувам живота си с теб. Достатъчно съм добра, за да ти служа като прикритие. Но не съм достатъчно добра, за да се срещаш с мен след...

– Не исках да кажа това – беше отговорил Бюканън.

– Какво тогава, искаш да кажеш? Влюбен си в мен, но ме зарязваш?

– Не исках да се влюбвам, аз...

– Няма кой знае колко причини, когато един мъж обича една жена, да я напусне. А точно сега единствената, за която се сещам е, че той не смята, че тя е достатъчно добра за него.

– Изслушай ме...

– Това е, защото съм от латиноамерикански произход.

– Не! В никакъв случай! Това е глупаво. Моля те! Само ме изслушай!

– Ти ме изслушай! Може би аз съм най-хубавото нещо, което ти се е случвало. Не се отказвай от мен.

– Но утре трябва да го направя.

– Трябва? Защо? Заради хората, за които работим? Да вървят по дяволите! Те очакват да продължа договора си. Но аз нямам намерение да го направя.

– Това няма нищо общо с тях – беше казал Бюканън. – Става дума за мен. За това, което аз правя. Не можем да опазим връзката си след това, защото аз няма да бъда същият, ще бъда друг човек.

– Какво?

– Ще бъда различен.

Тя го беше изгледала втренчено, осъзнала изведнъж смисъла на това, което беше казал.

– Предпочиташ да избереш работата си вместо...

– Работата ми е всичко, което имам.

– Не – беше заявила Хуана. – Можеш да имаш мен.

Бюканън я беше погледнал изпитателно. После беше свел очи. После отново ги беше вдигнал. Беше прехапал устната си. Беше поклатил бавно глава.

– Ти не ме познаваш. Познаваш само този, за когото се представям.

По лицето ѝ се беше изписала изненада.

– Винаги ще си остана твой приятел – беше казал Бюканън. –

Запомни това. Кълна ти се. Ако някога ти потрябва помощ, ако някога се озовеш в опасност, само ми се обади и независимо колко време е минало, независимо колко далеч съм, ще...

Хуана беше станала и столът ѝ беше изскърцал остро по бетонния под. Хората бяха вперили погледи в тях.

– Ако някога ми потрябваш, ще ти изпратя проклетата картичка.

Крийки сълзите си, тя беше излязла бързо от ресторанта. И това беше последният път, когато беше разговарял с нея. Когато се върна в апартамента им, тя вече беше прибрала багажа си и се беше изнесла. Почувствал огромна празнота, Бюканън беше останал буден цяла нощ, седнал в мрака, втренчил поглед в стената срещу леглото, което бяха споделяли.

Също както беше втренчил поглед в мрака отвъд прозореца на купето, в бързо движещия се влак.

Беше се случило отново, осъзна Бюканън.

Беше изпаднал в кататония. Докато разтраваше главата си, за да облекчи болката, той имаше усещането, че се завръща от някъде далеч. Купето беше потънало в мрак. Тъмнината на нощта отвъд прозореца се нарушаваше от време на време от светлините на пръснатите наоколо ферми. Колко дълго беше...?

Погледна към светещия циферблат на пилотския си часовник, часовникът на Питър Ланг, и с тревога установи, че вече беше десет часа и осем минути. Влакът беше потеглил от Вашингтон малко преди обед. Сигурно отдавана бяха прекосили Вирджиния. Сега вероятно се намираща в Северна Каролина, а може би в Джорджия. Целият следобед и голямата част от вечерта? – смаяно си помисли той. Какво става с мен?

Кръвта пулсираше в главата му. Той се изправи, включи осветлението в заключеното купе, почувства се разголен от отражението си в прозореца и бързо спусна завесите. Отразеното измъчено лице му се беше сторило чуждо и непознато. Той отвори пътническата си чанта, извади три аспирина от комплекта с тоалетни принадлежности и ги глътна с вода от малката чешма в тоалетната на купето. Докато уринираше, той усети как мислите му се понасят към онова, което се беше случило преди шест години и се помъчи да се съсредоточи върху настоящето.

Трябваше да влезе в ролята. Трябваше отново да стане Питър Ланг. Но освен това трябваше да бъде готов да действа. Не можеше да продължава просто да сезира в празното пространство. В края на

краищата целият смисъл на отиването му в Ню Орлиънс, на откриването на причината, поради която Хуана беше изпратила картичката, беше да си намери цел и усещане за посока.

Хуана. Колкото и наложително да беше отново да се вживее в ролята на Питър Ланг, той трябваше да помисли и за Хуана. Сега тя щеше да бъде... на колко?... на тридесет и една години. Запита се дали беше продължила да поддържа форма. Тя не беше висока, беше слаба, но тренираното ѝ в армията тяло компенсираше всичко това. То беше стегнато, силно и великолепно. Дали гъстата ѝ черта коса щеше да бъде къса, както преди шест години? Тогава изпитваше желание да прокара пръстите си през нея и да я сграбчи. Дали в черните ѝ очи все още щеше да гори онзи огън? Дали устните ѝ все още щяха да имат онези чувствени очертания? Когато се замислеше, тя имаше навик да присвива устните си и леко да ги издава напред. На него му се искаше да ги погали също тъй, както му се искаше да погали косата ѝ.

Какъв беше истинският му мотив да се върне назад? – запита се той. Дали действително причината се криеше единствено в желанието му да бъде в движение?

Или може би картичката беше събудила нещо в него? Той беше потискал спомените си за нея също така, както беше потискал мислите за самия себе си. А сега...

Може би не трябваше да я пускам да си отиде. Може би трябваше...

Не, помисли си той. Миналото е капан. Не задълбавай в него. Очевидно то не ти носи нищо добро, щом изпадаш в кататония. Това, което чувстваш, е елементарна грешка. В предишните си роли си оставил толкова много недовършени неща, толкова хора, които си харесвал повече или най-малко. Но никога досега не си се връщал назад. Внимавай!

Но аз не съм обичал тези хора. Защо е изпратила картичката? Каква опасност я грози?

Оперативните ти ръководители ще се побъркат, ако знаят какво си мислиш.

Проблемът е в това, че си я спомням толкова ясно.

Освен това, аз обещах.

Не, каза му един предупредителен глас. Не ти. Питър Ланг обеща.

Точно така. А сега аз съм Питър Ланг.

Наистина имах пред вид това, което казах. Аз обещах.

Благодарен на усещането за глад, което го изтръгна от мислите му, Бюканън-Ланг отключи купето, огледа полюшващия се коридор, не видя никой и тъкмо се канеше да излезе, когато му хрумна, че не може да има доверие на простата ключалка на купето. Той взе със себе си малката пътническа чанта, в която бяха паспортът и пистолетът и се отправи към вагон-ресторанта.

Той се намираше през три вагона и когато влезе, установи, че е почти празен. Няколко пътника пиеха кафе, сервитьорите прибираха мръсните чинии от масите. Лампите на тавана се отразяваха в прозорците и правеха помещението да изглежда необичайно светло, като скриваха всичко в мрака навън.

Бюканън потърка челото си, за да облекчи болката и се отправи към най-близкия сервитьор.

Мъжът, който изглеждаше уморен, очакваше въпроса му.

– Съжалявам, сър. Затворено е. Закуската започва в шест сутринта.

– Боя се, че задряхах и се успах. Умирам от глад. Не можете ли да ми дадете нещо, за да не стърже стомахът ми цяла нощ? – Бюканън дискретно му подаде десет долара.

– Да, сър. Разбирам проблема ви. Ще видя какво мога да направя. Може би няколко сандвичи със студено говеждо, които да вземете със себе си.

– Звучи ми добре.

– И може би бутилка сода.

– По-добре бира.

– Е – каза някакъв глас зад Бюканън. – Бира нямам. Но за всеки случай реших да се подготвя и взех няколко сандвича.

Като внимаваше да не показва изненадата си, Бюканън се застави да изчака малко преди да се обърне бавно към жената, чийто глас беше чул. Когато я видя, още по-твърдо реши да не показва колко е изненадан. Защото определено беше изненадан.

Жената имаше дълга, поразително червена коса. Наближаваше тридесетте. С атлетична фигура. Високо чело. Чудесни скули. Черти на манекенка.

Той познаваше тази жена. Най-малко – беше я виждал преди. Първият път беше облечена с бежови панталони и жълта блуза. Това беше станало в Мексико. Тя го снимаше пред затвора в Мерида.

Вторият път носеше джинси и дънкова риза. Това беше станало близо до пристан 66 във Форт Лодърдейл. Снимаше го, когато беше спрял моторницата си до Големия Боб Бейли в канала.

Този път беше облечена с кафяви поплинени панталони и дълго яке в маскировъчен цвят с многобройни джобове, някои от които бяха пълни. Приличаше на реклама от каталога на „Края на Земята“. На лявото й рамо беше праметнат калъф на фотоапарат. Единственият детайл, който не пасваше на образа от „Края на Земята“, беше натъпканата книжна торба в дясната й ръка.

С лявата тя прибави десет долара към онези, които Бюканън вече беше дал на сервитьора.

– Благодаря ви – тя се усмихна. – Вече си мислех, че моят приятел няма да се появи. Благодаря за търпението ви.

– Няма проблеми, мадам – сервитьорът прибра парите в джоба си. – Ако има нещо друго...

– Нищо, благодаря ви.

Щом сервитьорът отново започна да прибира мръсните чинии от масите, жената отново насочи вниманието си към Бюканън.

– Надявам се, че не съжалявате за онези сандвичи със студено говеждо, които той спомена. Моите са със салата от пиле.

– Извинете? – попита Бюканън.

– Пиле.

– Не исках да... Познаваме ли се?

– И питате след всичко, което преживяхме заедно? – в зелените очи на жена проблесна весело пламъче.

– Госпожо, не съм в подходящо настроение. Сигурен съм, че във влака има много други мъже, които...

– Добре, щом настоявате, ще си поиграем. Познаваме ли се? – Тя се замисли. – Да. Така да се каже. Можете да кажете, че се познаваме, макар че, никога не сме се срещали – тя изглеждаше искрено развеселена.

– Не искам да бъда груб.

– За мен това няма никакво значение. Свикнала съм.

– Очевидно сте пили твърде много.

– Нито капчица. Но ми се иска да си бях пийнала. Отегчих се да чакам тук толкова дълго. Въпреки че, като си помисля... – тя се обърна към сервитьора. – Две бири звучи чудесно. Смятате ли, че ще можете да ни ги донесете?

– Разбира се, мадам. Нещо друго?

– Нека бъдат четири. Освен това можете да добавите онези сандвичи с говеждо. Имам чувството, че ми предстои дълга нощ.

– Тогава кафе, може би...?

– Не. Бирите са достатъчни – каза тя.

Щом сервитьорът се отдалечи, тя отново се обърна към Бюканън.

– Освен ако не искате кафе.

– Това, което искам да знам е какво, по дяволите, си мислите, че правите? – каза Бюканън.

– Искам да ви интервюирам.

– Какво?

– Аз съм репортер.

– Поздравления. И какво общо има това с мен?

– Искам да се обзаложа с вас.

Бюканън поклати глава.

– Това е абсурдно – той понечи да си тръгне.

– Не, наистина. Обзалагам се, че мога да позная как се казвате.

– При едно обзалагане човек печели или губи нещо. Не виждам аз какво ще спечеля или...

– Ако не успя да позная името ви, ще ви оставя на мира.

Бюканън обмисли предложението ѝ.

– Добре – въздъхна той. – Каквото ѝ да е, само да ме оставите на мира. – Как е името ми?

– Бюканън.

– Стрешихте. Казвам се Питър Ланг – той отново понечи да си тръгне.

– Докажете го!

– Не е нужно да доказвам нищо. Търпението ми свърши – Бюканън продължи да се отдалечава.

Тя тръгна след него.

– Слушайте, исках да направя това насаме, но щом предпочитате да ви създам трудности, ваша работа. Името ви не е Питър Ланг, както не е и Джим Крофорд, Ед Потър, Виктор Грант и Дон Колтън. Вие, разбира се, наистина сте използвали тези имена. И много други. Но *истинското* ви име е Бюканън. Лично име – Брендън. Съкратено – Брен.

Мускулите на Бюканън сякаш се сковаха и той спря пред вратата на вагон-ресторанта. Без да показва обзелото го напрежение, той се обърна, като забеляза с облекчение, че масите в този край на вагона бяха празни. Бюканън се престори на искрено раздразнен.

– Какво трябва да направя, за да се избавя от вас?

– Да се избавите от мен? Надявам се, че това е образно казано.

– Не знам какво...

Тя вдигна натъпканата книжна торба.

– Гладна съм. Не можах да ви открия във влака, така че започнах да

чакам кога ще се появите във вагон-ресторанта. После се притесних, че може би сте взели нещо за ядене със себе си. На всеки половин час трябваше да давам на келнера по десет долара, за да ми позволи да продължа да ви чакам без да поръчвам. След още десетина минути в ресторанта нямаше да остане никой и той щеше да ме помоли да си тръгна. Слава Богу, че се появихте.

– Разбира се – каза Бюканън. – Слава Богу!

Той видя как сервитьорът приближава към тях по пътеката между масите.

– Ето, заповядайте сандвичите и бирата – мъжът и подаде още една книжна торба.

– Благодаря. Колко ви дължа? – Тя му плати, като добави и бакшиш.

После тя и Бюканън отново останаха сами.

– Е, какво ще кажете? – зелените очи на жената продължаваха да проблясват закачливо. – Поне ще хапнете нещо. Тъй като не можах да ви открия във втора класа, предполагам, че сте се настанили в спално купе. Защо не...?

– Ако наистина използвам всички тези имена, както твърдите, сигурно съм замесен в нещо твърде съмнително.

– Опитвам се да не съдя хората.

– Но какъв съм аз? Мафиот? Таен агент? Няма ли да ви е страх да останете сама с мен?

– Кой казва, че съм сама? Нима наистина си мислите, че ще се впусна в подобно начинание без да си осигуря помощ?

– Не ми казвайте, че сте с онези двама типа в онзи край на вагона, които току-що приключиха с кафето си – заяви Бюканън. – Те си тръгват, при това в обратна посока. Струва ми се, че с вас няма никой.

– Който и да е с мен, няма да допусне да го видите.

– Да, разбира се, точно така.

– Също както и аз допускам, че ако някой ви следи, няма да допусне да го забележите.

– Откъде-накъде някой ще следи мен? – Бюканън изведнъж се запита, дали не го следят. – Това определено е най-невероятното... Добре. Гладен съм. Имам чувството, че няма да ме оставите на мира. Хайде да хапнем.

Той отвори вратата на вагон-ресторанта. Тракането на колелата стана по-силно.

– Но ви предупреждавам.

- Какво? – тя се стегна.
- Никак не съм лесен.
- Какво съвпадение – жената пое след него.

Като се престори, че не забелязва подозрението ѝ, когато заключи вратата, Бюканън вдигна малката масичка, монтирана на стената в купето, и я закрепил със скобата. После изпразни книжните торби и подреди съдържанието им върху масичката, като взе сандвичите с говеждо, тъй като не знаеше дали тя не е сложила нещо в сандвичите със салата от пиле, докато го беше чакала и отвори две бутилки бира.

През цялото време тя остана права в тясното купе. Бюканън твърде осезателно чувстваше близостта ѝ.

Той ѝ подаде бутилка бира, отхапа от сандвича и седна от едната страна на масичката.

– Мислите, че знаете името ми. Всъщност, според вас аз имам няколко. А как е вашето?

Тя седна срещу него, като отметна назад кичур червена коса. Червилото ѝ беше със същия цвят.

– Холи Маккой.

– И казвате, че сте репортер? – Бюканън отпи от бирата си, като забеляза, че тя не беше докоснала своята. Беше замислена. Може би очаква да изпия и четирите бутилки и се надява, че бирата ще ми развърже езика. – В кой вестник?

– Във „Вашингтон поуст“.

– Често чета този вестник. Но мисля, че никога не съм виждал името ви под някое заглавие.

– Аз съм нова.

– А-ха.

– Това ще бъде първата ми статия.

– А-ха.

– За „Поуст“. Преди това водех рубрика в „Ел Ей Таймс“.

– А-ха – Бюканън преглътна част от сандвича. Печеното говеждо не беше лошо – малко сухо, но майонезата и марулята компенсираха това. Той отпи още бира. – Мислех, че сте гладна. Нищо не хапвате.

Когато тя се насили да хапне от салатата, той продължи:

– И какво е това интервю, за което споменахте? И всички тези предполагаеми имена, които използвам... Казах ви, аз съм Питър Ланг.

Бюканън съжаляваше за това. Беше допуснал грешка. Когато

жената го беше предизвикала във вагон-ресторанта, той беше отговорил с името на героя, върху чиято роля се беше съсредоточил в момента. Беше объркал самоличностите си. Нямаше никакви документи на името на Питър Ланг. Трябваше да поправи тази грешка.

– Искам да ви призная нещо – каза той. – Излъгах ви. Заявихте, че ще ме оставите на мира, ако не успеете да познаете как се казвам. Така че, когато ме нарекохте с истинското ми име, реших да се престоря на някой друг, като се надявах, че ще си отидете.

– Само че не го направих.

– В такъв случай мога да бъда честен – той остави бутилката бира, бръкна в задния си джоб, извади портфейла си и ѝ показа шофьорската си книжка. – Името ми е Брендън Бюканън. Съкратено – Брен. Въпреки че никой не се е обръщал така към мен от доста време. Откъде разбрахте?

– Вие служите в армията.

– Отново познахте. Повтарям, откъде разбрахте? Не вярвам това да ви засяга, но аз съм капитан от Специалните части. Поделението ми се намира във форт Браг. В момента съм в отпуск, отивам в Ню Орлиънс. Досега не съм ходил там. Та така. Да не би да си падате по войници? Прав ли съм?

Тя наклони глава, движение, което подчерта елегантната ѝ шия.

– Така да се каже.

– Е, щом ще говорите, защо не се изразявате по-ясно? – каза Бюканън. – Хайде да приключваме. Все още не сте ми казали откъде знаете името ми. Държах се като добро момче. За какво е цялата тази работа?

– Слушайте внимателно. Искам да ви кажа няколко кодови названия – заяви тя.

– Кодови названия? Дявол да го вземе... – Бюканън раздражено махна с ръка.

– Кажете ми дали означават нещо за вас. Оперативна тактическа група сто и шестдесет. „Морски пръски“. Управление за разузнавателна поддръжка „Жълт плод“.

Господи, помисли си Бюканън, без да показва колко е смутен.

– Никога не съм ги чувал – поклати глава той и отпи от бирата.

– Не ви вярвам!

– Слушайте, госпожице...

– Успокойте се. Хапнете си сандвич – каза тя. – Ще ви разкажа една история.

Операция „Орлов нокът“. На 24 април 1980 година военният анти-терористичен отряд, известен като „Делта“, е изпратен в Иран, за да освободи петдесет и двама американци, държани като заложници в Техеран от месец ноември 1979 година. Осем хеликоптера, три транспортни самолета МС-130 и три самолета-цистерни ЕС-130 трябва да кацнат в отдалечена зона с кодово название „Пустиня Едно“. След като презаредят, хеликоптерите трябва да се отправят към площадка за кацане край Техеран. Под прикритието на нощта сто и осемнадесет членната бойна група трябва да се промъкне в града и да се съсредоточи около зоната за нанасяне на удара.

От самото начало обаче мисията е преследвана от проблеми. На път от американския самолетonosач „Нимиц“, намиращ се в Персийския залив, един от хеликоптерите трябва да се върне заради трудности с витлата. Скоро се налага да се върне още един заради повреда в навигационната система. В „Пустиня Едно“ аварира още един хеликоптер, този път поради утечка в хидравликата. Тъй като за изпълнението на мисията са необходими не по-малко от шест хеликоптера, се налага операцията „Орлов нокът“ да бъде отменена. Но когато започва изтеглянето, един от хеликоптерите се блъска в самолет-цистерна ЕС-130. В резултат на последвалата експлозия загиват осем американски войници, а пет други получават тежки обгаряния. Пламъците попречват да се приберат труповете на жертвите. Налага се да бъдат изоставени секретни документи и военно оборудване.

Унижен и разгневен, Пентагонът се заема да установи причините за провала. Очевидно той не се дължи единствено на механичните повреди. Проведеното щателно разследване стига до заключение, че ожесточената конкуренция между различните подразделения на американската армия, в старанието им да участват в операцията за освобождаване на заложниците, е довела до опасни обратни резултати. Некомпетентност, липса на подготовка, недостатъчно обучение, неподходящ транспорт, непълна и ненадеждна информация – списъкът с проблеми се оказва твърде дълъг. Бързо става ясно, че ако Съединените щати искат да разполагат с добре подготвен военен отряд за борба с тероризма, този отряд трябва да бъде в състояние да действа самостоятелно без да се налага да ползва външна помощ, независимо дали от страна на военни или цивилни организации. За „Делта“ – отрядът от командоси, който трябвало да освободи заложниците – била определена постоянна база за

обучение и подготовка в една секция с ограничен достъп във форт Браг, Северна Каролина. Друг подобен отряд, „ТЮЛЕН Екип 6“, бил разположен във военноморската база „Литъл Крик“ във Вирджиния. Било създадено Обединено командване на Силите за Специални операции, което да ръководи частите за бойни действия с неконвенционални методи във всички подразделения на американската армия. Освен това била създадена отделна група, Подразделение за Специални операции, която да координира специалните операции в самата армия.

Докато жената говореше, Бюканън довърши бирата си и отвори друга. Той събра опаковките на сандвичите и ги сложи в книжна торбичка. После потисна прозявката си.

– Това звучи по-скоро като лекция по история. Не забравяйте, че служа във форт Браг и знам всички подробности за провала на операцията за освобождаване на заложниците и създаването на отряд „Делта“.

– Сигурна съм, че знаете много повече от това – каза Холи Маккой.
– Но нека продължим стъпка по стъпка.

Бюканън сви рамене. Заслушан в тракането на поклащания се влак, той и махна с ръка да продължи.

– Един от първите проблеми, с който Подразделението за Специални операции решило да се справи, бил транспортът – каза Холи. – Твърде дълго време било необходимо на „Делта“, за да стигне до Иран. Самолетите и хеликоптерите не били подходящи за задачата. Твърде много хора в армията трябвало да бъдат уведомени къде отива „Делта“ и кога. Очевидно трябвало да се оптимизира цялата организация. „Делта“ трябвало да стига до обектите за нападение колкото се може по-бързо и в условията на пълна секретност, при това с най-добрия възможен транспорт. Затова били създадени Оперативна тактическа група сто и шестдесет и „Морски пръски“.

Бюканън отново трябваше да използва цялото си самообладание, за да не покаже силната си изненада при споменаването на тези кодови названия. Въпреки че мускулите на стомаха му се стегнаха, той отново се престори, че се прозява.

– Съжалявам, не исках да си помислите, че ме отегчавате. Продължавайте и си допийте бирата.

Холи отметна назад кичур от червената си коса, изглежда го раздражено и продължи.

– Оперативна тактическа група сто и шестдесет представлявала

секретна армейска част, която осигурявала с летателни машини „Делта“, Специалните части и Рейнджърите. Тя разполагала с големите товарни хеликоптери „Чинук“, както и с различни други хеликоптери с общо и бойно назначение. „Морски пръски“ от друга страна представлявала дълбоко засекретена авиационна армейска част, за която липсвали всякакви писмени документи. Тя купувала самолети чрез цивилни посредници, тайно ги модифицирала с възможно най-модерното оборудване – заглушители за двигатели, инфрачервени радарни системи, ракетни установки, все неща от този род – и използвала самолетите за малки по мащаб тайни операции. Цивилните посредници, използвани от „Морски пръски“ били осигурявани от ЦРУ, а част от работата, която „Морски пръски“ вършела, била свързана с Бюрото за борба с наркотиците. И точно тук, по мое мнение, започнали проблемите. Цивилни и военни действали заедно, но криели сътрудничеството си от Пентагона и Конгреса.

Бюканън отпи няколко глътки от втората си бира и погледна часовника си.

– Почти полунощ е. Ако в това, което разказвате, има някаква по-съществена част, предлагам да преминете към нея преди да заспя.

– Струва ми се, че няма такава опасност – каза Холи. – Всъщност, мисля си, че сте много по-заинтересуван, отколкото показвате.

– Интересът ми е насочен единствено към вас. С тази разлика, че предпочитам приятелките ми да не са толкова приказливи.

– Слушайте внимателно – каза Холи. – Следващият проблем, с който подразделението за Специални операции трябвало да се справи, бил осигуряването на разузнавателна информация. След падането на шаха на Иран от власт през 1979 година ЦРУ загубило повечето от местните агенти в страната. По време на кризата със заложниците в Иран, Управлението не успяло да осигури достатъчно надеждна информация за местонахождението на заложниците и за тяхната охрана. Очевидно отряд „Делта“ се нуждаел от подробни сведения за ситуациите, в които щяло да му се налага да действа. Но разузнавателната информация, която следвало да получава, трябвало да осигурява достатъчно данни за бойната обстановка. Затова била създадена Групата за разузнавателна поддръжка.

Бюканън почувства как мускулите му отново се стягат. Господи, помисли си той. Откъде, по дяволите, тази жена е получила информацията си?

– Групата също била секретна военна част – каза Холи. – Целта ѝ

била да изпраща войници, представящи се за цивилни граждани, при наличие на извънредни ситуации в чужди страни – например, отвлечен от терористи самолет, кацнал на някое летище. Там те не само извършвали разузнаване на вероятните обекти за нападение на „Делта“ и осигурявали необходимата информация, но, ако се наложило, оказвали и тактическа подкрепа. Това било нещо ново. Военна част, действаща под цивилно прикритие и осигуряваща онази информация, която обикновено осигурява ЦРУ. Командоси, които били шпиони. Групата за разузнавателна поддръжка била толкова неконвенционална и засекретена, че по-вечето от големите шефове в Пентагона не знаели нищо за нея. На теория тя просто не съществувала.

Бюканън отвори третата си бира. Скоро щеше да затвори очи и да се престори, че алкохолът го е приспал.

– Слушайте внимателно – повтори Холи.

– Слушам, слушам.

– Тази част ще ви хареса. Подразделението за Специални операции установило, че има проблем. Как да запази всички тези секретни части наистина в тайна, дори от Пентагона, който никога не е харесвал неконвенционалните методи на действие? Отговорът бил да се създаде група за сигурност, секретна като останалите. Кодовото ѝ название било „Жълт плод“. Отново военният персонал действал под цивилно прикритие. Обличали се като цивилни. Престрували се, че се занимават с най-обикновен бизнес. Но в действителност се грижели за сигурността на „Морски пръски“, Групата за разузнавателна поддръжка и още няколко секретни военни части. Главната задача на „Жълт плод“ била да се грижи всичко това да остане в тайна.

Холи го погледна изпитателно в очакване на реакцията му.

Бюканън остави бутилката бира на масичката и си придаде възможно най-сериозен вид.

– Страшно увлекателно.

– Само това ли ще кажете?

– Е, очевидно операцията е била успешна – заяви той, – при положение, че това, което ми разказахте, не е измислица. Причината, поради която знам, че е успяла, е че самият аз никога не съм чувал за „Жълт плод“. Или за Групата за разузнавателна поддръжка. Или за „Морски пръски“. Или за Оперативна тактическа група сто и шестдесет.

– Знаете ли, за първи път си мисля, че може би казвате истината.

– Намеквате, че бих могъл да ви излъжа?

– В този случай може би не. По отношение на тези части е

съществувало строго разделение. Често членовете на една група не знаели за съществуването на другите. Самата Група е била разделена на отделни части. Някои от членовете не познавали останалите си колеги. Освен това след известно време „Морски пръски“ и „Жълт плод“ били разкрити и разформирвани. Те вече не съществуват. Поне под тези имена. Знам, че по-късно „Морски пръски“ била отново временно сформирана под името „Квазарен талант“.

– В такъв случай, щом те не съществуват...

– Някои от тях – кимна Холи. – Другите продължават да действат. Освен това създадени са няколко нови, много по-дълбоко засекретени, с много по-голямо вътрешно разделение, много по-амбициозни. Като „Скоч и сода“ например.

– Скоч и... – Бюканън почувства как по тила му полазват студени тръпки.

– Това е кодово название на още една секретна военна група – продължи Холи. – Тя работи съвместно с Бюрото за борба с наркотиците и с ЦРУ за внедряване на своите агенти в наркомрежите в Централна и Южна Америка и разгромяването им отвътре. Но тъй като правителствата на тези страни не са дали разрешение за присъствието на цивилни американски войници – въоръжени войници, използващи фалшиви имена – на тяхната територия, операцията е напълно противозаконна.

– Или имате страховтно въображение, или вашите източници трябва да се намират в някое болнично отделение за хора с умствени увреждания – каза Бюканън. – Както и да е, това не ме засяга. Не знам нищо за тази работа, така че защо...

– Вие сте работили за Групата за разузнавателна поддръжка, но преди шест месеца сте били прехвърлен в „Скоч и сода“.

Бюканън притаи дъх.

– Вие сте един от многото войници от Специални операции, които действат под прикритие – представящи се за цивилни, но въоръжени и с фалшиви документи за самоличност – които на практика представляват военизирано подразделение на Бюрото за борба с наркотиците и ЦРУ в чужди страни.

Бюканън бавно изпъна рамене.

– Добре, вече ми дойде до гуша. Край! Това, което ми казвате... това, в което ме обвинявате... е абсурдно. Ако разкажете това на някой неподходящ човек, някой глупак – политик, например – може наистина да

ви повярва. След което ще затъна до гуша в неприятности. През цялата ми останала кариера ще трябва да отговарям на въпроси. И то заради някаква проклета измислица.

– А това измислица ли е? – Холи бръкна в калъфа за фотоапарат и извади копие на скицата на Бюканън, изготвена от полицията в Канкун, както и копия на снимките, които Големия Боб Бейли му беше показал във Форт Лодърдейл. – Те не приличат на измислица.

Бюканън усети болка в гърдите, докато разглеждаше полицейската скица и снимките, на които слизаше от самолета във Франкфурт, придружен от Бейли, и пред затвора в Мерида, в компанията на Гарсън Уудфийлд от американското посолство. Част от снимките не беше виждал. На тях той беше в моторница в канала, близо до Пристан 66 във Форт Лодърдейл, спрял до друга лодка, и говореше с Бейли. Последната снимка беше направена от брега (Бюканън си спомни, че се беше обърнал и беше видял Холи да сваля фотоапарата си), а въгълът беше така избран, че в края се виждаше табела с надпис Форт Лодърдейл.

За Бога, помисли си Бюканън, тези снимки би трябвало да са унищожени. Какво се е случило във Форт Лодърдейл, след като заминах? Нима екипът не е успял да си свърши работата?

– Е? – попита той. – Какво би трябвало да означават тези снимки?

– Вие наистина ме удивлявате!

– Какво?

– Седите си тук невъзмутимо и... Сигурно ще отречете всичко, независимо от доказателствата – каза Холи.

– Тези снимки не са никакви доказателства. За какво говорите?

– Хайде, стига. На тях вие се представяте за трима различни човека.

– На тях има трима мъже, които донякъде приличат на мен, но каквото и да правят, то определено не прилича на занимание на таен агент.

– Джим Крофорд. Ед Потър. Виктор Грант.

– Хюи, Дюи и Луи. Кърли, Лари и Моу. Не разбирам за какво говорите. И като стана дума за въпроси, които вие ужасно обичате да задавате, но сякаш не желаете да им отговаряте – пак ще ви попитам. Как успяхте да научите името ми? Как успяхте да разберете, че съм военен? Как, по дяволите, разбрахте, че ще пътувам с този влак?

Холи поклати глава.

– Тайна.

– А глупостите, в които ме обвинявате, не са ли? Слушайте, има много лесен начин да докажа, че грешите по отношение на мен. Прост начин. Много лесен. Знаете, че името ми е Бюканън. За да ви докажа, че

нямат какво да крия, дори ви показах шофьорската си книжка. Знаете, че служа във форт Браг. Направете проверка. Ще откриете само, че съм капитан, чиято специалност е полево обучение. Това е всичко. Нищо друго. Нищо тъмно и загадъчно. Никакви плащове и кинжали.

– Аз наистина проверих – каза Холи. – И в едно нещо сте прав. Всичко което открих, е това, което току-що ми казахте. Има цял куп документи за вас. Но вие пътувате толкова много по тези прословути бойни учения, че не успях да намеря кой, който наистина ви е срещал.

– Явно не сте попитали когото трябва.

– Кого? Кажете ми кого да попитам? Не че ще има някакво значение. Защото съм сигурна, че всеки, когото ми кажете да попитам, непременно ще бъде част от заговора.

– Госпожице, знаете ли какво си мисля, като ви слушам? Че следващото, което ще заявите, е, че сигурно съм свързан с убийствата на двамата Кенеди, да не говорим за това на Мартин Лутър Кинг.

– Не бъдете толкова снизходителен.

– Дойде ми до гуша!

– Или само се преструвате. Имам чувството, че вие сте дим и огледала, пластове в пластове. Името ви. Документите ви. Как мога да съм сигурна, че Бюканън не е поредният псевдоним?

– За Бога...

– Да поговорим за отряд „Делта“, който е секретен, но всички знаят за него. Той далеч не е толкова засекретен и тайнствен като Групата или „Скоп и сода“. Членовете на „Делта“ живеят извън базата. Те имат обикновени, среднотатистически апартаменти. Карат обикновени, среднотатистически коли. Когато станат сутрин и тръгнат за работа, сякаш отиват на най-обикновена, среднотатистическа работа, само дето тяхната работа е да си пробиват път с експлозивни в отвлечени самолети и да освобождават заложници. Те носят цивилни дрехи. Имат цивилни документи за самоличност. Фалшиви документи за самоличност. Измислени имена и биографии. Съседите им нямат представа кои в действителност са те или какво в действителност работят. Всъщност, дори повечето хора във форт Браг нямат никаква представа за това. Ако членовете на „Делта“ използват такова прикритие, колко по-съвършено ще бъде прикритието на човек, който е член на много по-засекретени организации като Групата за разузнавателна поддръжка или „Скоп и сода“?

– Холи, не може да продължавате да разсъждавате по този начин. Твърдите, че искате истината, но нямате намерение да повярвате на нищо, което ви кажа. Ами, ако призная, че действително работя за тази

„Скоч и сода“? Ще кажете, че ви лъжа и всъщност работя в някоя друга организация.

– Умеете чудесно да се измъквате – поклати глава Холи. – Честно. Поздравявам ви.

– Ами ако допуснем, че сте права? – попита Бюканън. – Не е ли глупаво да ме обвинявате, че съм някакъв шпионин? Какво би станало, ако се почувствам застрашен? Бих могъл да се опитам да ви премахна.

– Едва ли – каза Холи. – Не бихте се опитали да направите подобно нещо, освен ако не сте сигурен, че ще можете да се измъкнете безнаказано. А аз съм взела мерки да си осигуря защита.

– Думите ви звучат ужасно убедително – Бюканън започна да разтвива главата си, за да облекчи болката. – Наистина ли си мислехте, че ще погледна тези снимки, ще загубя самообладание и ще си призная? Дори да го бях направил, после можех да отрека. Вашата дума срещу моята. Освен ако...

Бюканън протегна ръка към калъфа на фотоапарата.

– Хей! – възкликна тя.

Той го издърпа от рамото ѝ. Тя се опита да го спре, но Бюканън хвана китките ѝ с лявата си ръка, а с дясната отвори калъфа. Вътре имаше малък касетофон със светнала червена лампичка, от който долиташе тих шум от въртенето на лентата.

– Виж ти, виж ти – каза той. – Участвам в „Скрита камера“. Само че в нашия случай е скрито аудио. Ама че палавница. Не е хубаво да мамите хората.

– Точно така. И това го казвате вие.

Бюканън извади касетофона и проследи проводника, който водеше към малък микрофон, скрит във външната ключалка на калъфа.

– Какво използвате? Свърхбавна скорост на лентата, за да не се налага да обръщате касетата? А ако се наложи винаги можете да се престорите, че искате да използвате тоалетната?

– Е, не можете да ме обвините, че опитам.

Бюканън изключи касетофона.

– Не знам каква работа ще ти свърши това, което казах, че нямам нищо общо с цялата тази история. Защото точно това е записано на касетата.

Холи сви рамене. Вече не изглеждаше толкова уверена.

– Стига толкова игри – Бюканън пристъпи към нея. – Свалете си дрехите!

Тя рязко вдигна глава към него.

– Какво?

– Свалете си дрехите или аз сам ще ги сваля!

– Шегувате се!

– Госпожице, щом си хващате мъже по влаковете, трябва да очаквате, че те могат да искат нещо повече от един разговор. Свалете си дрехите! – Бюканън удари с юмрук по масичката.

– Не се приближавайте!

Отвън някой започна да блъска по вратата на купето.

– Впечатлен съм – каза Бюканън. – По-бързо, отколкото очаквах.

По лицето на Холи беше изписана смесица от уплаха, облекчение и учудване.

– Какво искате да...? По-бързо, отколкото...?

Бюканън отвори вратата. Висок, около тридесетгодишен мъж, с квадратна челюст, широки рамене и масивен гръден кош, с вид на бивш футболист, се канеше да връхлети с рамо върху нея. Той примигна, изненадан от внезапната поява на Бюканън.

– А ти кой си? – попита Бюканън. – Съпругът?

Навъсеният мъж погледна покрай Бюканън, за да се увери, че Холи е добре.

– Или приятелят? Хайде – подкани го Бюканън. – Запасът ми от предположения започна да се изчерпва.

– Заинтересована страна.

– Е, в такъв случай можеш да се включиш в купона – Бюканън отвори широко вратата и покани с жест мъжа да влезе. – Няма смисъл да стоим в коридора и да будим съседите. Само се надявам, че всички ще успеем да се поберем в това тясно купе.

Мъжът бавно влезе с изкривено от подозрение лице.

Бюканън усети как широките рамене на мъжа го притискат. Той успя да затвори вратата.

– Слава Богу, че не си довел компания. Можехме да останем без кислород.

– Престани с тези шегии! – каза мъжът. – Да си свали дрехите? Какво си мислеше, че...

– Искях да те покая – отговори Бюканън.

Високият мъж повдигна учуден вежди.

– Този касетофон твърде много бие на очи – каза Бюканън и се обърна към Холи. – Досетих се, че сте искали да го намеря. След това щях да си помисля, че мога да говоря спокойно, а по-късно да отрека всичко – вашата дума срещу моята, без да знам, че разговорът се

предава по микрофон, скрит у вас, към вашия партньор в някое от съседните купета. Единственият начин, по който можех да открия този микрофон, беше да ви съблека и претърся основно, така че си помислих да ви предложа това и да видя какво ще стане – той се обърна към мъжа.

– И ето, че ти се появи.

– Вие... – Холи не успя да довърши ругатнята.

– Казах ви истината. Нямам нищо общо с тези истории за тайни агенти. Но това не означава, че съм идиот – каза Бюканън. – А сега, има ли нещо друго, което искате да ме питате? Защото е късно. Уморен съм и искам да поспя малко.

– Вие...

– Да, сигурно съм и такъв – кимна Бюканън.

– Хайде, Холи – подкани я спътникът ѝ.

Бюканън се промъкна край него и с мъка отвори вратата.

– Благодаря, че платихте за сандвичите и бирата. Наистина знаете как да направите пътуването на един мъж приятно.

Холи присви очи.

– Аз оставам!

– Да не си полудяла? – каза спътникът ѝ.

– Знам какво правя – отговори тя.

– Слушайте, всичко това е много интересно – каза Бюканън. – Но аз наистина съм уморен.

– А аз наистина оставам!

– Чудесно – каза Бюканън. – Готов съм на всичко, за да ви убедя, че говоря истината. Можете да се уверите, че няма да кажа нищо подозрително на сън.

– Помисли, Холи – погледна я спътникът ѝ.

– Всичко ще бъде наред, Тед.

– Да, Тед – каза Бюканън. – Всичко ще бъде наред. Обещавам, че няма да я събличам на сила. Лека нощ, Тед – Бюканън го побутна към вратата. – Продължавай да слухтиш. Надявам се, че хъркането ми няма да ти попречи да заспиш.

В поклащация се коридор една възрастна жена по нощница в купето отдясно нагласи очилата си и ги изгледа неодобрително.

– Съжалявам, ако сме ви събудили, госпожо – каза Бюканън.

Той изчака Тед да тръгне и видя как влезе в последното купе отдясно. После махна с ръка на него и на възрастната жена, прибра се в купето и затвори вратата.

След като я заключи, той погледна въпросително Холи.

- И така, къде предпочитате? Отгоре или отдолу?
- Не си въобразявайте подобни неща, само защото останах. Тед наистина е много силен. Ако реши, че не съм в безопасност, той ще...
- Леглата.
- Какво?
- Говоря за леглата – Бюканън протегна ръка, хвана лоста и спусна горното. После започна да оправя долното. – Не знам какво очаквате да постигнете с това, но предлагам да хвърлим чоп, за да видим кой първи да използва банята.
- О!
- А ако нямате четка за зъби, можете да използвате моята.
- Всъщност, мисля си, че...
- Разбира се – Бюканън отключи и отвори вратата. – Лека нощ, Холи.
- Лека нощ.

– Как е узнала истинското ми име? Как е узнала толкова много от псевдонимите ми? Как е узнала къде да ме намери? Зададох й тези въпроси няколко пъти – Бюканън се намираше в една телефонна кабина на авеню „Лойола“, недалеч от Юниън Пасинджър Терминал в Ню Орлиънс. Улицата беше шумна. Лека мъгла размиваше синевата на октомврийско небе. Времето беше топло и влажно. Но единственото, което имаше значение за Бюканън, бяха думите, които звучаха по телефона и мисълта дали не го следят.

– Ще разберем – чу той дълбокия глас на офицера за свръзка. – Прави това, което смяташе предварително да направиш. Не променяй плановете си. Ще се свържем с теб. Но ако има нещо ново, обади се незабавно. Просто помни, че доказателствата, с които тя твърди, че разполага – снимките – те не са достатъчно убедителни.

– Но тя не би трябвало изобщо да разполага с тези снимки. Какво се случи във Форт Лодърдейл след като заминах? – попита Бюканън. – Този проблем би трябвало да е решен.

– Мислехме, че жената просто е била наета. Никой не се досети, че може да е репортер. Когато не се появи, помислихме, че не е важна.

– Доколкото схващам, Бейли също има пръст в това.

– Не – категорично отсече гласът. – Няма. Престани да се тревожиш. Радвай се на отпуска си. В момента жената не може да докаже нищо.

– Предай на полковника, че фигурира на една от снимките, които тя ми показа.

– Не се безпокой. Разбира се, че ще му предам. Междувременно, ако се наложи да се свържем с теб, навъртай се в хотела си между шест и осем часа довечера. След това проверявай местата за срещи, за които се уговорихме преди да заминеш.

Напрегнат, Бюканън окачи слушалката, взе пътническата си чанта, отвори вратата на кабината и излезе навън.

Изад дърветата в близкия парк се появила една червенокоса жена и нейният спътник.

Господи, помисли си Бюканън.

Той се запъти решително към тях.

– Достатъчно! Няма да позволя непрекъснатото ви преследване да провали отпуска ми.

Холи Маккой изглеждаше разочарована, че са я забелязали.

– На кого се обадохте? На шефовете си, за да им кажете, че сте разкрит ли?

– На един стар приятел, който се пресели тук. Но това не ви влиза в работата.

– Докажете го. Хайде да му идем на гости.

– Приятелката му ми каза, че му се наложило спешно да замине за Хюстън на някаква търговска конференция.

– Доста удобно оправдание. Как се казва той?

– Госпожице и без това съм раздразнен, че няма да го видя, а вие с нищо не ми помагате, като...

– Холи. Моля, наричай ме Холи. Искам да кажа, след като малко остана да прекараме нощта заедно, можем да си говорим на малки имена.

Бюканън се обърна към спътника ѝ.

– Колкото и да ти плаща, пак не е достатъчно. След като слушаш приказките ѝ през цялото време, не ти ли се приискава да си наденеш примка около врата и да сложиш край на всичко това?

Той се обърна и пое към входа на близката поща.

– Брендън! – извика Холи.

Бюканън не отговори.

– Брен! – извика тя.

Бюканън продължи да върви.

– Хей! – извика тя.

Толкова време беше минало, откакто някой го беше наричал по

име, че отначало не го свърза със себе си. После бавно си даде сметка за това и се обърна.

– Защо да те улеснявам? Дявол да вземе, сама го открий.

Някакъв мъж слезе от едно такси пред пощата. Бюканън скочи вътре и даде указания на шофьора.

– Хей! – това беше последната дума на Холи, която чу, преди таксито да се включи в движението.

Брендън. Брен. Докато имената отекваха в съзнанието му, Бюканън си даде сметка колко дълго не беше се превъплъщавал в самия себе си.

Но това беше различно. Сега беше изправен пред най-сложното превъплъщение в нечия самоличност, с което някога се беше сблъсквал. Не в една самоличност, а в две. Брендън Бюканън и Питър Ланг. Не ставаше дума за шизофрения, защото в такъв случай едната самоличност щеше да се редува с другата. Не, тези самоличности трябваше да бъдат многопластови, да съществуват съвместно. И все пак да бъдат различни и готови да реагират мигновено.

За да постигне целта, която го беше накарала да предприеме пътуването до Ню Орлиънс, за да разбере защо Хуана беше изпратила картичката и за да научи каква опасност я грозеше, той трябваше повторно да се вживее в ролята на Питър Ланг. В края на краищата точно Питър Ланг ѝ беше обещал да ѝ помага. Питър Ланг беше влюбен в нея. Обладан от отчаян стремеж да избяга от себе си, Бюканън силно желаше да бъде Питър Ланг.

Но Питър Ланг не беше преследван от Холи Маккой. Питър Ланг не беше работил в Групата за разузнавателна поддръжка. Той не беше прехвърлен в „Скоч и сода“. О, Питър Ланг беше работил в едно от секретните подразделения на Специални операции. Това беше вярно. Но не и в изброените преди. Питър Ланг не беше предмет на журналистическо разследване от „Вашингтон поуст“. Разследваха Брендън Бюканън и точно Брендън Бюканън трябваше да заблуди и обезсърчи Холи Маккой.

Ето защо Питър Ланг щеше да се представя за Брендън Бюканън. А Брендън Бюканън... Е, той трябваше да прави нещо, докато се намираще в Ню Орлиънс. Не можеше само да си стои в хотелската стая. Така просто щеше да покаже на Холи тревогата си. Ето защо щеше да се превъплати в Питър Ланг и отново да посети онези места, на които толкова се беше възхищавал преди шест години, докато живееше тук.

Питър Ланг би отседнал в някое от местата, които познаваше във Френския квартал, но на теория Брендън Бюканън никога не беше идвал в Ню Орлиънс и нямаше представа за тайните прекрасни кътчета на града. Ето защо той щеше да отседне в някой хотел, където по-лесно можеше да си намери стая; хотел, лишен от чара на миналото, но все пак първокласен, близо както до Френския квартал, така и до Ривъруолк и останалите забележителности в центъра на града. Високият и блестящ „Холидей Ин – Краун Плаза“ му се стори идеален за целта. Той направи резервация на името на Брендън Бюканън, регистрира се и след като го заведеха до стаята му на дванадесетия етаж, изчака пиколото да си тръгне и прехвърли pistolета и паспорта на Виктор Грант от пътната чанта у себе си. Стаята можеше да бъде претърсена. Паспортът се озова в джоба на лекото му сиво спортно сако, а pistolетът под самото, в колана, отзад до гърба. Не си направи труда да провери какъв изглед има стаята.

Две минути след като беше влязъл в стаята, той излезе и пое по пожарното стълбище към фойето. Огледа се, за да се увери, че Холи Маккой не се вижда наоколо, и се качи в таксито, което го чакаше навън.

– Къде ши ходити, сър? – попита възрастният чернокож мъж с посребрена коса и звучен глас.

– Гробището „Метери“.

– Дъ ней умрял някой, сър?

– Непрекъснато умират хора.

– Прав сти, сър.

Офицерът за свръзка му беше казал да си стои в хотела от шест до осем часа тази вечер, в случай, че се наложи да му предаде съобщение. Но дотогава имаше три часа и Бюканън искаше да бъде непрекъснато в движение. И което беше по-важно – да прави това, което би правил Питър Ланг. Затова се отпусна на седалката, като се престори, че се наслаждава на гледката, докато таксито се спускаше по улица „Чупитулас“, а след това излезе на магистрала 90, вля се в потока от коли и се понесе към „Метери Роуд“.

Преди Гражданската война на мястото на гробището, което водеше началото си от 1873 година, имало хиподрум. Както и множеството останали стари гробища в Ню Орлиънс, то беше изпълнено с безкрайни редици от зидани гробници. Тридесет метровите гробници бяха на четири нива, с ниши със зазидани входове, в които се намираха ковчезите. Земята беше толкова равна, а Мисисипи толкова близо, че заради влажната почва се наложило погребенията да се извършват над земята. Изградената след време модерна система за отводняване беше решила

проблема с влагата. Въпреки това заради наложилата се традиция повето погребения все още се извършваха над земята.

Питър Ланг беше идвал тук често. От всички стари гробища, които имаше навика да посещава, „Метери“ беше любимото му. Привидната цел на тези посещения беше вкусът му към готическата атмосфера и интересът му към историята, въпреки че истинската причина бяха многобройните скрити кътчета и процепи из запуснатите гробища, които осигуряваха изобилие от места за „пощенски кутии“ (тогавашният оперативен ръководител на Бюканън-Ланг имаше мрачно чувство за хумор). Понякога, макар и рядко, беше получавал съобщения чрез мигновен контакт, тъй като в пълните с посетители и опечалени роднини гробища никой не би могъл да забележи умелата размяна.

Но сега причината Бюканън-Ланг да дойде тук беше друга. За него това гробище беше свързано с Хуана. Тя често го беше придружавала при неговите посещения и в края на краищата интересът ѝ към старите гробници беше започнал да съперничи на неговия. Той добре си спомняше колко очарована беше тя, когато за пръв път се озова пред малкия мавзолей на Джоузи Арлингтън, известна в миналото съдържателка на публичен дом в града. Джоузи беше решила гробницата ѝ да бъде построена от червен камък и украсена с факли от гранит. Когато Бюканън-Ланг стигна до гробницата, в ушите му сякаш прозвуча смехът на Хуана. Леката мъгла се беше вдигнала. Слънцето грееше ярко от синьото небе и във внезапно блесналите му лъчи, които контрастираха със сумрака на порутеното гробище, той си представи Хуана, застанала до него, вдигнала глава, усмихната широко и праметнала ръка през рамото му. Прииска му се да я прегърне.

Довечера щеше да го направи.

Не трябваше да я оставя да си иде. Животът ми щеше да бъде много по-различен.

Няма да те оставя да си отиде втори път. Не знаех колко много се нуждая от теб.

Тогава, преди шест години, ти казах истината. Обичам те.

Или поне Питър Ланг те обича.

А Бюканън-Ланг? – запита се той.

А Бюканън?

Кръвта не преставаше да пулсира в главата му. Той разтри слепоочията си, но главоболието продължи да го измъчва.

Шест часа вечерта

Когато се върна в стаята си в хотела, Бюканън се подчини на указанията и зачака, в случай, че шефовете му искаха да се свържат с него. Помисли си дали да не си поръча вечеря, но нямаше апетит. Помисли си дали да не включи телевизора и да погледа новините по CNN, но те не го интересуваха.

Хуана.

Той продължаваше да очаква с нетърпение срещата си с нея. Продължаваше да преживява отново последната вечер, която бяха прекарвали заедно преди шест години. Продължаваше да съжالياва за пропуснатата възможност.

Седнал в креслото, Бюканън изведнъж осъзна, че стаята е потънала в мрак. Не беше спуснал завесите, защото искаше да се наслади на залеза. Имаше чувството, че сякаш само преди миг небето беше алено. А сега то и стаята изведнъж бяха потънали в мрак. Объркан, смутен, той погледна светещия циферблат на часовника си.

Девет и шестнадесет?

Не. Това беше невъзможно. Сигурно сенките го бяха заблудили. Не беше видял добре циферблата. Той протегна ръка към масата, запали лампата, погледна отново часовника и установи, че часът наистина беше 9:16, че без да забележи, бяха изминали три часа и шестнадесет минути.

Мили Боже, помисли си той, това се случва за трети път през последните три дни. Не, греша. За четвърти. Исусе Христе! Нима толкова дълбоко се замислям, че губя представа за всичко наоколо?

Той стана, отиде в банята, после се върна и закричи из стаята, като се опитваше да си възвърне чувството за движение. Когато стигна до телефона върху бюрото близо до гардероба, той с изненада забеляза, че малката червена лампичка за съобщения свети.

Но аз не чух телефона да звъни!

Разтревожен, че офицерът за свръзка се беше опитал да му предаде спешно съобщение с инструкции, той бързо вдигна слушалката и натисна бутона.

След три извънпявания отговори женски глас:

– Хотелска централа.

Бюканън се опита гласът му да прозвучи спокойно.

– Обаждам се от стая хиляда двеста и четиринадесет. Виждам, че има съобщение за мен.

– Един момент, сър, докато... Да.

Сърцето на Бюканън заби силно. Телефонистката каза:

– Холи Маккой е оставила съобщение в пет и четиридесет и пет. То гласи: „Отседнали сме в същия хотел. Защо не се видим по-късно?“. Мога да се обадя в стаята ѝ, ако желаете, сър.

– Не благодаря. Не е нужно.

Бюканън остави слушалката.

Изпитваше смесени чувства – облекчение, че не беше пропуснал спешно съобщение, което шефовете му се бяха опитали да му предадат и не по-малко облекчение от факта, че съобщението, което беше получил, беше направено в пет и четиридесет и пет. Преди да се върне в хотела. Преди да седне и да изгуби в мисли три часа. Поне не беше се унесъл толкова дълбоко, че да не чуе позвъняването на телефона.

Но изпитваше и тревога, че Холи Маккой беше успяла да го открие в този хотел. Смущаваше го не само нейното дразнещо упорство, нейният непрестанен натиск. Имаше и още нещо. Как го беше открила? Нима беше обладана от толкова голяма решимост, че беше позвънила във всеки от стотиците хотели в града, питайки за...?

Трябваше да използвам друго име, когато резервирах стаята.

Но нали точно заради тези имена започнаха проблемите ти. Ако Холи Маккой беше открила, че си използвал псевдоним, за да се регистрираш, това щеше да я направи още по-подозрителна. Освен това ако беше използвал без разрешение фалшиво име, под което да се регистрираш, шефовете ти щяха да започнат да се питат какво, по дяволите, си мислиш, че правиш. Нали си в отпуск, а не изпълняваш мисия?

Но Бюканън правеше точно това, изпълняваше мисия, и до срещата оставаше много малко време. Трябваше до единадесет часа да се добере до „Кафе дьо Монд“. Точно в този час преди шест години Хуана и той бяха пристигнали там.

Довечера. След като се увери, че сивото му спортно сако скрива пистолета, затъкнат здраво под колана отзад на гърба, той отвори вратата, огледа коридора, заключи стаята и бързо пое надолу по пожарното стълбище.

Нощта имаше някаква призрачна прилика с онази от преди шест години. Така например Бюканън забеляза, че времето беше меко, във въздуха витаеше обещание за дъжд, а от Мисисипи подухваше приятен бриз. Също като преди.

Той внимателно провери дали Холи Маккой не се вижда наоколо, но докато бавно вървеше по улица „Чупитулас“, за да не се набива в

очи, смутено откри още една очевидна прилика с онази нощ от преди шест години. Беше празникът на Все Светии. Много от минавачите носеха маскарадни костюми и отново, както преди шест години, най-предпочитаният изглежда беше този на скелет: черна, плътно прилепваща дреха, върху която бяха изрисувани фосфоресциращи кости и боядисана в бяло, подобна на череп маска за глава. При наличието на толкова много хора, които си приличаха, той трудно можеше да установи дали го следят. Нещо повече, единственото, което Холи Маккой трябваше да направи, за да скрие червената си коса, беше да си сложи маска. За разлика от хората около него тази нощ той се открояваше сред тях, защото беше един от малцината, които не носеха някакъв маскараден костюм.

Когато прекоси Кенъл Стрийт и пое към Френския квартал, до слуха му започна да долита музика, тиха, после по-отчетлива – все по-усилващият се ритъм и вой на джаз. Преди време беше прочел в някакъв вестник, че властите в Ню Орлиънс са издали разпоредба за ограничаване на шума, но тази вечер сякаш никой не го беше грижа за нея. Уличните оркестри се опитваха да заглушат оркестрите в баровете. Диксиленд, блус – тези и много други стилове звучаха по тесните, претъпкани улици на Френския квартал, докато костюмираните хора танцуваха, пееха и пиеха, празнувайки нощта на мъртвите.

Когато светците...

Бюканън се опита да се скрие в тълпата. Разполагаше с по-малко от час преди да стигне до „Кафе дьо Монд“ и искаше да използва този час, за да се увери, че никой няма да разбере за срещата му с Хуана.

Той пое по Биенвил Стрийт, после по Ройъл Стрийт, след това нагоре по Конти към Бърбън Стрийт, раздразнен от гъстата тълпа. Тя му пречеше да се движи бързо, да се възползва от възможността да свърне неочаквано в някой вътрешен двор или странична уличка. Всеки път, когато се опиташе да приложи някоя тактика за заблуда на евентуалните си преследвачи, пред него внезапно изникваше група от развеселени хора и ако някой наистина го следеше, лесно щеше да остане незабелязан сред тълпата от празнуващи.

Бюканън си купи маска на дявол от един уличен търговец, но веднага установи, че му пречи да вижда добре. Започна да се блъска в околните минавачи, което го накара да се почувства уязвим и притеснен. Той свали маската, погледна часовника си и с изненада установи, че докато съсредоточено се беше опитвал да остане незабелязан в тълпата, беше станало почти единадесет часа. Трябваше да побърза.

Скоро, помисли си той. Скоро щеше да прегърне Хуана. Скоро

щеше да разбере защо се нуждаеше от него. Щеше да ѝ помогне. Щеше да ѝ покаже колко много я обича. Щеше да поправи грешката, която беше допуснал преди шест години.

Кой беше допуснал грешка?

Като се спусна по Орлийнс Авеню, той стигна до потъналия в тъмнина парк „Сейнт Антъни“. Оттук пое по пиратската алея надолу към площад „Джаксън“. Огромната бронзова статуя на възседналия кон Андрю Джаксън призрачно изплува от потъналата в мрак градина на заключения, безлюден парк. Бюканън тръгна по един от тротоарите, които обикаляха заградения с ограда от ковано желязо площад, стигна до Декатур Стрийт и спря в сенките, за да огледа мястото на срещата.

За негово учудване там, където беше застанал, беше почти безлюдно и тихо, за разлика от останалата част на Френския квартал. Почувства се встрани от събитията и по-уязвим. Като се озърна няколко пъти назад, той се увери, че е сам.

И все пак усещаше някаква заплаха. Бюканън отново огледа мястото на срещата. Най-сетне излезе на светло, почувства се така, сякаш отново се бе върнал в света на живите, прекоси Декатур и се отправи към „Кафе дьо Монд“.

То представляваше голяма бетонна сграда, чиято отличителна черта бяха построените под формата на високи, широки арки стени, които правеха ресторанта открит. По време на проливен дъжд спускаха брезентови навеси на зелени и бели райета, които предпазваха вътрешността, но обикновено – и тази вечер не правеше изключение – единственото нещо, което отделяше минавачите по улицата от посетителите на ресторанта, беше високата до кръста желязна ограда. Тази вечер, също както и преди шест години, ресторантът беше пълен повече от обикновено. Заради празника. Заради Все Светии. Тълпа от клиенти, много от тях с маскарадни костюми, стояха на опашка на тротоара в очакване да влязат.

Бюканън се помъчи да открие Хуана, като се надяваше, че тълпата би могла да я накара тя да го чака отвън. Двамата с Хуана щяха да се измъкнат от шума и блъсканицата. Той щеше да я прегърне влюбено и да се опита да намери някое по-спокойно място. Щеше да я накара да му обясни какво беше наложило толкова неочаквано да му изпрати картичката и да му даде възможност да докаже любовта си.

Ресторантът имаше допълнителна зала. По-малка от главната, тя беше покрита с навес на зелени и бели райета, опънат върху разположени на голямо разстояние една от друга тънки бели опори, което правеше

помещението да изглежда още по-открито. Бюканън погледна над ниската метална ограда към клиентите, скупчени около малки кръгли масички. В залата цареше непрестанно движение. До слуха му достигна шумът на многобройните разговори.

Хуана.

Той се взря още по-напрегнато, за да я види. Премести се, за да огледа вътрешността от различен ъгъл. Погледът му обходи опашката от чакащи клиенти.

Ами ако е с маскараден костюм? – помисли си той. Ами, ако се страхува толкова, че е решила да се маскира? Той нямаше да успее да я познае. А тя може би не бързаше да се срещне с него. Може би беше толкова уплашена, че искаше да огледа внимателно всички хора около него, преди да му се обади.

Хуана.

Но дори и да не носеше маскараден костюм, как можеше да бъде сигурен, че ще я познае? Бяха изминали шест години. Може би сега косата ѝ беше дълга? Може би...

Ами той? Как се беше променил неговият външен вид, също като многобройните му самоличности, през тези шест години? Дали косата му беше боядисана в същия цвят? Дали теглото му беше същото? Не трябваше ли да има мустаци? Не можеше да си спомни дали Питър Ланг имаше мустаци. Дали...?

Хуана.

Бюканън се промъкна край чакащите клиенти и влезе в ресторанта, решен да я открие. Тя трябваше да бъде тук. Съобщението в картичката можеше да означава само това. Тя трябваше да се срещне с него. Тя се нуждаеше от помощта му.

– Хей, няма ли да изчакаш, докато ти дойде редът – подхвърли някой.

– Сър, трябва да се наредите на опашката – обърна се към него един от келнерите.

– Вие не разбирате. Трябва да се срещна...

– Моля ви, сър. На опашката. Хуана.

Бюканън се върна. Главоболието му се усили, докато оглеждаше тълпата от клиенти в ресторанта. Щом излезе на тротоара, той започна да разтрива главата си. Когато край него мина група от костюмирани хора, Бюканън рязко се обърна, за да види дали Хуана не е между тях.

Ножът се заби в хълбока му. Остър. Студен. Вцепеняващ. Парещ. Все едно, че някой го беше ударил. Той залитна. Изстена. Почувства

топлината на кръвта, която бликна от раната. Някой изпищя. Хората около него започнаха да се блъскат, като се мъчеха да отстъпят назад. Бюканън се опита да спре кръвта, но се подхлъзна. Желязната ограда сякаш се втурна към него.

Не! – мислено изкрещя той. Не главата! Не отново! Не трябва да си удрям...!

8.

Кернавака, Мексико

Черната лимузина и съпровождащите я коли се движеха по автострадата „Инсургентес Сур“, принудени да поддържат отчайващо ниска скорост, докато процесията се мъчеше да си пробие път през задръстването, причинено от многобройните в почивния ден коли, поели на запад, далеч от смога на Мексико Сити. След около шестдесет километра лимузината и придружаващите я коли стигнаха Кернавака, най-популярната, но в същото време предназначена изключително за богаташи и правителствени служители вилна зона на столицата. Лесно можеше да се разбере защо богатите и властниците идваха тук всяка събота и неделя. Закътана в красива, обрасла с дървета долина, в Кернавака имаше простор, тишина, приятно време и това, което всички ценяха най-много – чист въздух. Тук владетелите на ацтеките бяха строили своите дворци. Същото беше направил и Кортес. Император Максимилиан особено обичаше градините в живописната местност. В наши дни това, което важните посетители от столицата ценяха най-много, бяха луксозните хотели и подобните на замъци големи къщи.

Лимузината продължи по разкошните улици на потънал в тишина квартал и спря пред голямата желязна порта на една от къщите. Над високата каменна стена, която обграждаше огромното имение, се издигаха величествени сенчести дървета. От лимузината излезе униформен шофьор и се запъти към въоръжения охранител, който стоеше зад решетките на портата и наблюдаваше посетителя с присвити очи. След кратък разговор, по време на който шофьорът показва на охранителя някакъв документ, последният влезе в дървената будка до портата, вдигна слушалката на телефона и каза нещо на някого в къщата. Половин минута покъсно той се върна при портата, отвори я и махна с ръка на шофьора да вкара лимузината в имението. Когато придружаващите коли се опитаха да я последват, охранителят вдигна лявата си ръка, за да спрат. В същия момент се появи друг охранител, който затвори портата и я заключи.

Лимузината продължи по сенчеста алея за коли, която се виеше покрай дървета, градини и фонтани към къщата. Когато спря пред каменните стъпала на входа, едното крило на голямата врата се отвори и навън излезе мустакат мъж с аристократичен вид. Това, че не беше изпратил някой от прислужниците да посрещне този посетител, говореше

за необходимостта лично да засвидетелства уважението си. Неговото име беше Естебан Делгадо, а фамилията му – която означаваше „слаб“ – му подходеше дори още повече, откакто предишната седмица се беше срещнал с директора на Националния институт за история и археология в Акапулко, защото сега тялото и лицето на Делгадо бяха не просто елегантно слаби, а болезнено изпити. Лицето му с орлови черти беше бледо и той почти щеше да повярва на слуховете, че е сериозно болен, ако не си даваше ясна сметка за непоносимото напрежение, което го измъчваше.

Когато слезе по стълбите, той се насили да се усмихне. В този момент задната врата на лимузината се отвори и от колата излезе около тридесет и пет годишен добре облечен американец с руса коса и приятен вид. Мъжът създаваше впечатление, че от цялото му същество се излъчва добродушие, но това не можеше да заблуди Делгадо, защото в усмивката на мъжа – в редките случаи, когато наистина се усмихваше, а този не беше един от тях – нямаше и капчица топлота. Името на този мъж беше Реймънд и единственият път, когато Делгадо го беше виждал да се усмихва, беше по време на бой на петли.

Без да обърне внимание на Делгадо, Реймънд огледа преценяващо охраната на имението, после заобиколи лимузината и отвори другата врата. От нея излезе възрастен мъж с очила с дебели стъкла и гъста бяла коса. Въпреки че беше около осемдесетгодишен, като се изключеха силно набръчканите му ръце, той изглеждаше на шестдесет години.

– Професор Дръмонд – поздравя го Делгадо с пресилената приветливост. – Нямах представа, че възнамерявате да ни посетите. Ако знаех, щях да организирам прием във ваша чест.

Дръмонд властно се ръкува с Делгадо, впи поглед в него и изчака малко преди да отговори на испански – един от седемте езика, които владееше.

– Дойдох по работа в Мексико Сити и реших да обсъдя нещо с вас. От кабинета ви ме уведомиха, че сте тук. Ако можете да ми отделите един час...

– Разбира се – Делгадо поведе Дръмонд и помощника му по стълбите. – Вашето посещение в дома ми е чест за мен.

Въпреки сенчестите дървета, Делгадо усети, че се изпотява.

– Ще наредя на прислужниците да донесат нещо освежително. Искате ли ром и кола? Или може би...

– Не употребявам спиртни напитки. Но, разбира се, вие можете да си пийнете, ако искате.

– Канех се да изпратя някой за лимонада.

Те влязоха в сумрачната къща и прекосиха прохладния, облицован с мрамор вестибюл. В горния край на извитото стълбище се появи някакво момиче, облечено с пъстри дрехи, което очевидно се изненада от присъствието на посетителите, но веднага се подчини на резкия жест на Делгадо, с който той ѝ нареди да се върне там, откъдето е дошла. Щом стигнаха дъното на коридора, Делгадо въведе Дръмонд и Реймънд в облицован с махагон кабинет, с кожени мебели, пълен с ловни трофеи и многобройни ловни пушки, голяма част от които старинни, подредени в шкафове със стъклени витрини. Делгадо за първи път долови проблясък на интерес в погледа на Реймънд. Двама прислужника бързо сервираха освежителни напитки и веднага излязоха.

Нито Дръмонд, нито Реймънд посегнаха към чашите с лимонада.

Вместо това Дръмонд седна в креслото с властно изправени рамене и отпусна дългите си ръце върху страничните облегалки. Гласът му беше треперлив, но силен, погледът му нито за миг не се отдели от Делгадо.

– Подозирам, че вашите сътрудници вече са ви казали, но трябва да координираме действията си.

Делгадо се престори на объркан.

– Жената, министре. За вас няма да бъде изненада, когато ви кажа, че тя е изчезнала.

– А! – сърцето на Делгадо подскочи, но той скри тревогата си. – Да. Жената. Наистина, получих информация, която ме накара да предположа, че е изчезнала.

– И?

Делгадо се опита гласът му да прозвучи строго.

– Какво възнамерявате да направите по този въпрос?

– Това, което направих и правя в момента, е че използвам всички възможни средства, за да я открия. Проучваме всеки детайл от миналото ѝ, всяко възможно място, където би могла да се скрие, всеки човек, към когото би могла да се обърне за помощ.

– И все пак вече втора седмица няма никакъв резултат.

Дръмонд кимна в знак на поздравление.

– Разполагате с отлични източници.

– Все още не сте отговорили на въпроса ми. Какво възнамерявате да направите по този въпрос?

– По отношение на вас? Нищо – отговори Дръмонд. – Нашето спо-
разумение остава в сила.

– Не виждам защо. Вие не изпълнихте вашата част от договора. Уверихте ме, че сте в състояние да контролирате жената. Изрично заявихте, че тя ще реши моя проблем.

– Което и направи.

– Временно. Но сега, след като е изчезнала, проблемът си остава същият като преди.

Дръмонд присви старческите си очи.

– Не съм съгласен. Изчезването ѝ не може да бъде свързано с вас.

– Освен ако не проговори.

– Няма да го направи – каза Дръмонд. – Защото, ако е имала намерение да проговори, досега щеше да го направи. Това е един от очевидните начини, по които може да се опита да спаси живота си. Тя знае, че ако го направи, ще я убием. По принцип аз смятам, че тя мълчи от страх и като знак към нас, че ако я оставим на мира, няма да бъде заплаха за нас. Бих казал, заплаха за вас. В края на краищата, проблемът е ваш. Аз просто ви правех услуга, като се опитах да го реша.

Делгадо усети как пулсът му се ускорява от гняв.

– Не услуга. Делово споразумение.

– Няма да споря за терминологията. Дойдох да ви кажа, че въпреки изчезването ѝ, очаквам от вас да ми позволите да довърша работата си, както ми обещахте.

Делгадо се изправи, за да се освободи от нервното напрежение, което изпитваше.

– Това ще бъде много трудно. Директорът на Националния институт за история и археология е вбесен, че обектът в Юкатан е под ваш контрол. Той се опитва да си осигури подкрепата на правителството за извършване на пълно разследване.

– Разубедете го – каза Дръмонд.

– Той е твърдо решен.

Сега дойде ред на Дръмонд да се изправи. Въпреки хилавото си тяло, той изпълни кабинета с присъствието си.

– Трябват ми само още няколко седмици. Вече съм твърде близо. Няма да позволя да бъде спряно.

– Освен ако не се провалите.

– Аз никога не се провалям – настръхна Дръмонд. – Аз съм човек, който не прощава на партньорите си. Ако вие ме провалите, въпреки изчезването на жената, ще ви накарам да съжалявате.

– Как? Ако не откриете жената и тя не проговори?

– Тя беше необходима само за да предпазва вас. Трябва ми само

това, за да ви разоблича – Дръмонд щракна с пръсти.

В отговор Реймънд отвори куфарчето си и връчи на Дръмонд голям плик, в които имаше видео касета.

Дръмонд подаде плика на Делгадо.

– Това, разбира се, е копие. Пазех го като допълнително средство за преговори. Внимавайте къде ще я оставите. Съпругата ви или дъщеря ви могат да започнат да се питат какво има на нея. Или президентът. Няма да искате той да я види. Един политически скандал от този род ще бъде заплаха за неговото управление, да не говорим, че ще провали напълно шансовете ви да станете негов наследник.

Докато стискаше касетата, Делгадо усети как по гърба му се стича пот.

Внезапно вратата на кабинета се отвори. Стомахът на Делгадо се сгърчи, когато видя, че влиза съпругата му. Интелигентна, изискана, добре образована, тя си даваше ясна сметка за ролята си като съпруга на политик и винаги се държеше безукорно. Тя проявяваше търпимост към честите му отсъствия и несъмнено знаеше за многобройните му мимолетни прегрешения. Но тя винаги беше до него, когато се нуждаеше от символичната ѝ подкрепа по време на официални прояви. В края на краищата тя беше израсла в семейство на политици. От ранна възраст беше научила правилата. Тя беше сестра на най-добрия приятел на Делгадо, президента на Мексико.

– Съжалявам, че ви прекъснах, скъпи. Не знаех, че имаш гости. Как сте, господин Дръмонд? – попита тя на безукорен английски. Скъпите дрехи и бижутата ѝ подчертаваха нейните с нищо незабележителни черти.

– Отлично – отговори Дръмонд на испански. – А вие? Надявам се, че сте добре, сенъора.

– Да, добре съм. Желаете ли да останете за обяд?

– Благодаря ви, но се боя, че тъкмо се канех да тръгвам. Вашият съпруг и аз трябваше да обсъдим някои въпроси. Налага се да летя за Европа.

– Винаги сте добре дошли – каза тя. – Естебан, ще бъда в градината – тя затвори вратата.

В стаята за миг настъпи неловко мълчание.

– Помислете си – каза Дръмонд. – Не ставайте глупак. Няма нужда да проваляте всичко, което толкова упорито сте се старали да постигнете. Не се лишавайте от възможността да постигнете още по-големи неща. Изгледайте касетата, унищожете я и се погрижете да изпълните

всичко, което обсъдихме.

Делгадо потисна внезапния гняв, който пламна в гърдите му. Идваш в къщата ми. Пренебрегваш гостоприемството ми. Заплашваш ме. Заплашваш семейните ми отношения със съпругата ми и дъщеря ми. Челюстта го болеше от ярост. Ще дойде време, когато няма да имаш власт над мен.

И тогава ще те унищожа.

– Директорът на Института за археология и история – каза Дръмонд. – Когато ви казах да го убедите да не се меси в работата ми, имах пред вид да го отстраните. Искам да го смените с някой, който знае да прави компромиси, няма да създава проблеми и цени услугите.

Ню Орлиънс

Бюканън се размърда неспокойно.

– Добре дошъл в света на живите. Как се чувстваш?

Измина известно време преди да разбере какво го беше попитала жената. Трябваше му още известно време, за да отговори.

– ...Боли ме.

– Сигурно – жената се засмя. В смеха ѝ нямаше никакво презрение, а изразяваше съчувствие. Звукът му беше тих и все пак дълбок.

Хареса му.

Измина още малко време преди мъглата да се разсее и да разбере, че се намира в болнично легло. Не знаеше кое го боли повече – главата му, в която кръвта силно пулсираше, или десният хълбок, който сякаш гореше. Главата му беше бинтована. Имаше чувството, че хълбокът му е вдървен, също от бинтове. И шевове.

– Притеснявах се за теб – каза жената.

Той впери поглед в нея, като очакваше да види някоя сестра, наведена над леглото, или може би, по някаква щастлива случайност, Хуана, въпреки че тази жена нямаше латиноамерикански акцент.

Той забеляза червената ѝ коса и значението на този факт го накара да изтръпне от тревога. Размърда се още по-неспокойно.

– Отпусни се – каза Холи Маккой. – Вече си добре. Ще се оправиш.

Как не, помисли си той. Беше се случило нещо лошо, много лошо, въпреки че замъгленото съзнание му пречеше да разбере точно колко лошо.

– Е – прозвуча мъжки глас. – Виждам, че вече сте дошъл в съзнание.

Лекар. Бялата престилка контрастираше с черната му кожа. Той влезе в стаята, внимателно прегледа болничния картон, закачен за крака на леглото и най-накрая каза:

– Наложило се е сестрите от нощната смяна да ви будят периодично, за да проверяват неврологичните ви реакции. Спомняте ли си това?

– ...Не.

– А мен помните ли?

– ...Не.

– Добре. Защото снощи, когато са ви докарали в спешното отделение, аз не бях на смяна. Отговаряйте честно на въпросите ми. Първото нещо, което ви дойде на ума. Разбирате ли?

Бюканън, кимна, като примигна от болката, която това движение му причини.

– Знаете ли защо сте тук?

– ...Намушкан.

– Още един верен отговор. Помните ли къде?

– ...В хълбока.

Лекарят се усмихна леко.

– Не, исках да кажа, къде извън болницата ви намушкаха?

– ...Френския квартал... „Кафе дьо Монд“.

– Точно така. Нападнали са ви на тротоара пред ресторанта. Щом се почувствате по-добре, полицията ще поиска да дадете показания, въпреки че, доколкото разбирам, вашата приятелка тук им е съобщила повечето от нужните подробности.

Холи кимна.

Моята приятелка?

Полицията?

– Ако сте човек, който обича компания в страданието, не сте единствен – продължи лекарят. – Снощи в спешното отделение са постъпили няколко жертви на нападения с цел обир и не всички са имали вашия късмет. Неколцина са в критично състояние.

– ...Нападение?

– Аз описах на полицаите човека, който го направи – каза Холи. – Не че това кой знае колко ще им помогне. Носеше костюм на пират. Снощи доста хора носеха маскарadni костюми. – Тя вдигна пластмасова чашка и постави между зъбите му сламка. Водата беше студена.

– Вие сте в медицинския център на Щатския университет на Луизиана – каза лекарят. – Трябваше да ви направят двадесет шева. Но сте имали късмет. Не е засегнат нито един от важните органи. Острието не е

успяло да проникне дълбоко, по-скоро ви е разрязало.

Полицията? – помисли си Бюканън. Господи, аз носех пистолет. Ами ако са го намерили? Трябва да са го намерили. И фалшивия паспорт на Виктор Грант. Сигурно ще започнат да се питат...

– При падането сте ударили главата си – каза лекарят. – Получили сте контузия.

Още една?

– По всичко изглежда, че няма неврологични поражения. Все пак, може да се изморите всички да ви задават едни и същи въпроси... Като например, колко пръста съм вдигнал?

– Три.

– На колко години сте?

– На тридесет и две.

– Как се казвате?

– Как се казвате? – повтори лекарят.

Той опита да се съсредоточи.

От всички въпроси...

Хайде. Хайде. Кой би трябвало да бъде?

– ...Питър Ланг – въздъхна той.

– Не. Грешен отговор. В портфейла ви, който, между другото, нападателят не е успял да задигне, има документи на името на...

– Брендън Бюканън.

– Така е по-добре – каза лекарят. – Много по-добре. И така, нека да си изясним нещата. Как се казвате?

– Брендън Бюканън.

– Защото тогава казахте, че името ви е Питър Ланг?

– Той е мой приятел. Трябва да му кажа какво ми се е случило.

– Госпожица Маккой може да се обади по телефона вместо вас. Накарахте ме за момент да се притесня. Боях се, че контузията е по-тежка, отколкото показва компютърната томография.

Не е задигнал портфейла ми? За да знае това, полицаите трябва да са ме претърсили. Трябва да са открили пистолета.

А също и паспорта! Може би този лекар е очаквал да се представя за Виктор Грант.

През това време една от сестрите измерваше кръвното му налягане.

– Сто и петнадесет на седемдесет и пет.

Докторът кимна одобрително.

– Опитайте да отворите очите си колкото може по-широко. Искам да огледам зениците ви с помощта на това фенерче. Добре. А сега

следете с поглед движението на ръката ми. Изчакайте, докато проверя реакцията на ставите ви. Трябва да прекарам края на това чукче по съпалата ви. Чудесно. Рефлексите ви не са пострадали. Дробовете ви изглеждат нормално. Пулсът ви е силен и равномерен. Обнадежден съм. Опитайте да си починете. Ще дойда отново днес следобед.

– Аз ще му правя компания – Холи отново подаде на Бюканън чашата с вода.

– Оставете го да почива. Не искам много да говори. От друга страна, не искам и да спи много. Не и докато не се уверя, че е във от опасност.

– Разбирам. Просто ще стоя тук, за да се чувства по-спокоен – каза Холи.

– От компания глава не боли – лекарят понечи да си тръгне, после погледна назад. – Доста рани сте получили напоследък, господин Бюканън. От какво е раната на рамото ви?

– Ъ...Тя...

– Нещастен случай с лодка – побърза да отговори Холи. – От ръба на витлото.

– Хубаво е, че имате здравна осигуровка – каза лекарят.

Напрегнат, Бюканън изчака лекарят и сестрата да излязат, а после бавно извърна глава и погледна Холи.

Тя се усмихна мило.

– Искаш ли още вода?

– Какво става?

– Знаеш ли, когато бях малка, не можех да реша дали да стана медицинска сестра или репортер. А сега ми се налага да бъда и двете едновременно.

Бюканън си пое с мъка дъх. Гласът му беше хрипкав.

– Какво се случи? Как се...

– Пести си силите. Снощи те проследих от хотела.

– Как разбра къде съм отседнал?

– Тайна. Казах ти, почивай. Аз ще говоря. Предположих, че все трябва да излезеш от хотела по някое време и изчаках от другата страна на улицата. Отзад няма изход, ако не се брои сервизната врата. Но си помислих, че няма да искаш да привлечеш внимание към себе си, като накараш персонала да започне да се чуди защо използваш точно него, така че по всичко изглеждаше, че най-вероятно ще излезеш отпред.

Имай пред вид, че Тед – нали си спомняш Тед от влака – държеше под око сервизната врата. Поддържахме връзка с портативни радиостанции. Когато излезе, аз бях просто един от многото хора с маскарадни костюми. Иначе тази червена коса щеше да ме издаде. Ти не забеляза, когато тръгнах след теб.

Бюканън въздъхна.

– Трябва да я боядисаш.

– Какво?

– Косата си. Когато следиш хора. Да промениш цвета в някой по-обикновен.

– Никога! Но предполагам, че ти доста често си променял цвета на своята коса.

Той не отговори.

Холи отново му даде да пие вода.

– Между другото, правилно ли отговорих? Когато докторът попита как си получил раната на рамото? Нещастен случай с лодка? Нали това каза на мексиканската полиция, когато се представяше за Виктор Грант?

– Не знам за какво говориш.

– Как не!

Бюканън усети, че клепачите му натежават.

Откъде черпи информацията си? – помисли си той.

– Тайна – каза тя.

– Какво?

– Попита откъде черпя информацията си. Това е тайна.

Наистина ли? Попитал съм на глас?

Очите му бавно се затвориха.

Лекарят посочи към недокоснатия сандвич с риба тон.

– Вашата липса на апетит ме притеснява.

– Болнична храна. Никога не съм я харесвал. Мога да усетя миризмата на всички останали храни, които са били на тази количка.

– Господин Ланг...

– Бюканън.

– Правилно. Господин Бюканън. Просто исках да бъда сигурен. Ако искате да излезете оттук, не трябва да ми давате и най-малкия повод за притеснения относно вашата контузия. Ако бях на ваше място, щях да изям този сандвич и да помоля сестрата да ми донесе още един.

– Хайде, аз ще ти помогна – каза Холи.

– Мисля, че докторът иска да разбере дали мога да го направя сам.

– Добре познавате човешката психология – каза лекарят. – След като изядете сандвича, искам да станете от леглото и да се поразходите малко из стаята. Да отидете до тоалетната, например. Трябва да се уверя, че краката ви, както и останалите ви крайници са в ред.

– Казвал ли ви е някой, че приличате на надзирател на роби?

Чернокожият лекар повдигна вежди.

– Състоянието ви се подобрява, щом можете да се шегувате. Ще се върна да ви прегледам след като се наобядвате.

Щом лекарят излезе, Бюканън остави сандвича и погледна към Холи.

– Предполагам, че няма да искаш да изядеш това вместо мен. Или да го хвърлиш някъде, за да изглежда, че съм изял всичко.

– Дръж се като мъж и го изяж, ако искаш да излезеш оттук – в смагдавовезелените очи на Холи проблесна дяволито пламъче.

– Какъв е този цвят на очите ти. Оцветени контактни лещи ли използваш?

– Френски капки за очи. Много от филмовите звезди ги използват. Капките подчертават цвета на очите им. Този номер го научих, когато работех в Лос Анджелис. Като си помисля сега, той може да ти бъде от полза. Когато трябва да промениш външния си вид. Няма да ти се налага да си играеш с онези контактни лещи, за които спомена.

– Откъде-накъде ще искам да променям външния си вид?

– Няма ли да престанеш? – раздразнено попита тя.

– А ти? Снощи. Какво се случи? Така и не довърши разказа си.

– Проследих те през Френския квартал до „Кафе дьо Монд“. Вече беше станало единадесет часа. Ти очевидно търсеше някого. Всъщност, търсеше го доста упорито.

– Един стар приятел, с когото се бях уговорил да се срещна. Единствената причина, заради която не исках да ме преследваш беше, че бях започнал да се изморявам от въпросите ти.

– А ето че си тук, и си принуден да слушаш още.

– „Кафе дьо Монд“.

– Наблюдавах от отсрещната страна на улицата, затова не можах да видя ясно всичко. Ти излезе от ресторанта. Настана суматоха, край теб мина група от костюмирани хора. Държаша се така, сякаш бяха пили доста. Някакъв мъж, облечен като пират, се блъсна в теб. Изведнъж ти се хвана за хълбока и се извърна. Някаква жена изпищя. Хората започнаха да се блъскат, за да се отдръпнат от пътя ти. Ти се спъна в някого.

Удари главата си в желязната ограда. Видях как онзи мъж, облечен като пират, затъкна нож в колана си и изчезна в тълпата надолу по улицата. Втурнах се към теб и се опитах да спра кръвта, докато един от сервитьорите в ресторанта се обаждаше за линейка.

– Не ти ли се повдига от гледката на кръв?

– Хей, та аз няма да успея да завърша репортажа си, ако умреш в ръцете ми.

– А аз през цялото време си мислех, че те привлича моята личност.

– Коя точно?

– Какво?

– Коя личност? В толкова много си се превъплъщавал.

Бюканън постави остатъка от сандвича в чинията.

– Предавам се. Не мога да измисля никакъв начин, за да те убедя, че...

– Прав си. Няма начин да ме убедиш. А вчерашната вечер ме направи по-сигурна от всякога. Мъжът с пиратския костюм не се опита да те ограби. Казах това на полицията, за да не започнат да се ровят в миналото ти. Не, това не беше опит за обир. Това беше опит за убийство – тя изправи рамене. – Защо? С кого трябваше да се срещнеш? Какво...

– Холи.

– ...е станало, че...

– Аз също имам въпрос – каза Бюканън. – Носех нещо у себе си. Ако някой го беше открил, сигурен съм, че полицията...

– Разбира се – каза Холи.

– ...да ми го върне или...

– Да си поговорим надълго и нашироко с теб за него – Холи отвори чантичката си. – Това ли си загубил?

Вътре в чантичката Бюканън видя своя девет милиметров полуавтоматичен пистолет Берета.

– Не си го изпуснал – каза Холи. – Напипах го, докато се опитвах да спра кръвта. Успях незабелязано да го измъкна от теб преди да пристигне полицията.

– Не е кой знае какво. Нося го, за да се защитавам с него.

– Разбира се. Например, когато отиваш на среща със стар приятел. Не знам какви са законите за укриване на оръжие в този щат, но мисля, че ти трябва разрешително, за да го носиш. А ако наистина си този, за когото се представяш, сигурна съм, че армията не би погледнала с добро око на факта, че се движиш въоръжен по време на отпуск.

– В днешно време много хора носят оръжие – усмихна се Бюканън.

– И този опит за обир снощи обяснява защо.

– Опит за убийство, не за обир.

– Това показва, че съм прав. Някакъв побъркан тип се напива, може би се дрогира. Облечен е като пират. Изведнъж започва да си мисли, че е истински пират. И намушква някого. Все едно стрелба в движение от някоя кола. Само дето това е намушкване в движение.

– И очакваш да повярвам в това?

– Слушай, нямам никаква представа защо ме е намушкал. Тази теория по нищо не отстъпва на коя да е друга.

– Но дали щеше да убеди полицаите, ако бяха открили другото нещо, което си загубил?

– Друго? – Бюканън усети как внезапно го побиха студени тръпки.

– Очаквах да ме попиташ за него – като погледна към вратата, за да се увери, че никой не ги наблюдава, Холи бръкна под пистолета и извади от чантичката си един паспорт – Наложих се санитарите от линейката да ти съблекат сакото. Казах им, че съм ти приятелка и го взех. И добре, че го направих. За теб – тя отвори паспорта. – Виктор Грант. Боже, боже!

Бюканън изтръпна.

– Снимката не е лоша. Косата ти е малко по-къса. Да, пистолетът, заедно с паспорта, който не отговаря на документите за самоличност в портфейла ти, определено щяха да накарат полицаите да се запитат какво става – каза Холи. – Като начало, щяха да заподозрат, че си замесен в търговия с наркотици. Всъщност, това не е толкова далеч от истината, при положение, че участваш в нелегалните операции на „Скоч и сода“.

Бюканън престана да диша.

– Е? – Холи отново пхна паспорта под пистолета в чантичката си.

– Ти винаги разполагаш с толкова много правдоподобни обяснения за необичайното си поведение. Какво ще кажеш сега?

– Холи, аз...

Той взе вилицата.

– Не ти идва нищо на ум, а? – попита тя.

Бюканън остави вилицата и въздъхна.

– Не ти трябва да се забъркваш в това. Направи услуга на самата себе си и се измъкни тихо. Забрави, че някога си виждала този паспорт.

– Не мога. Винаги съм искала да спечеля „Пулицър“. Мисля, че точно този материал ще ми донесе наградата.

– Слушай внимателно. Нека за момент да допуснем, че си права – Бюканън вдигна ръка. – Нищо не признавам, но да допуснем. Хората,

срещу които ще се изправиш, не играят по нито едно от правилата, които са ти известни или които можеш да си представиш. Вместо „Пулицър“, можеш да спечелиш ковчег.

– Това заплаха ли е?

– Това е хипотетично и изключително добронамерено предупреждение.

– Не смяташ ли, че съм взела мерки да се предпазя? Направила съм копия на всички материали. Поверила съм ги на петима различни човека, на които имам доверие.

– Сигурно. Например на твоя адвокат. На твоя редактор. На най-добрата си приятелка...

– Е, разбираш какво имам пред вид.

– Лесно е да се досетя – каза Бюканън. – Всеки, който знае къде да търси, може да намери тези материали. Но най-вероятно никой няма дори да си направи труда да ги търси. Ако материалите ти бяха толкова убедителни, досега щеше да си публикувала репортажа. Не разполагаш с нищо, освен подозрения, които могат да бъдат отхвърлени. Но ако някой се почувства застрашен от твоето разследване, той може да не знае или да не дава пет пари, че си оставила копие от материалите на други хора. Може просто да реши да се отърве от теб.

– А ти? – попита Холи.

– Искаш да кажеш, дали бих решил да се отърва от теб? Не бъди глупава. Аз нямам нищо общо с това. Просто ти дадох съвет.

– Не. А *ти*? Ти не се ли чувстваш застрашен?

– Защо, за Бога, да се чувствам...

– Ако участваше в одобрена от шефовете ти операция, нямаше да пътуваш под собственото си име, не и докато носиш у себе си паспорт с нечие друго име. Това не би се понаряло на шефовете ти. След всичко, което ти се е случило в Мексико и Флорида, те биха си помислили, че не могат да ти имат доверие. Ще започнат да се чудят какво, за Бога, си мислиш, че правиш с пистолет и паспорт, които не би трябвало да са у теб. Освен това, аз не съм единственият ти проблем. Ти и шефовете ти сигурно сте уговорили предварително някакъв график за връзка. Ако си пропуснал някое от обажданията, те ще се разтревожат. По-добре им се обади.

– Ако аз съм този, за когото ме вземаш, наистина ли мислиш, че ще им се обадя пред теб? По необезопасен телефон?

– По-добре направи нещо. Те ще започнат да губят търпение. Освен това, не забравяй – ако се забавиш още малко, ще започнат да се

съмняват дали си в състояние да вършиш работата си както трябва.

Бюканън усети натиск зад ушите си.

– Виждам, че апетитът ви се е подобрил – каза лекарят, който отново влезе в стаята.

– Да, почти привърших със салатата.

– Е, изяжте си десерта, господин Ланг.

– Бюканън.

– После идете до тоалетната. След това може би ще се успокоя достатъчно, за да помисля за изписването ви от болницата.

Обут с маратонки, облечен с джинси и синя риза с къси ръкави, които беше помогил Холи да му купи, за да смени окървавените си обувки и дрехи, Бюканън се чувстваше като попаднал в капан в инвалидната количка, в която сестрата настояваше той да седи, докато тя я буташе от асансьора през претъпканото фоайе на болница към главния вход.

– Казах ви, че мога да вървя – заяви Бюканън.

– Докато не се спънете и не паднете, а после ще съдите болницата. Излезете ли от тази врата, правете каквото искате. А дотогава аз отговарям за вас.

Щом излезе през вратата и попадна сред уличната гълчава, Бюканън трябваше да заслони с ръка очите си. Ярката слънчева светлина го накара да премигне болезнено.

Сестрата му помогна да стане от количката.

– Казахте, че някой ще ви посрещне?

– Точно така – излъга Бюканън. Не беше виждал Холи от доста време и нямаше представа какво е станало с нея. При нормални обстоятелства щеше да изпита облекчение, че няма да го измъчва с въпросите си, но сега се чувстваше нервен. Разтревожен. Пистолетът и паспортът. *Трябваше да си ги вземе обратно.* – Ще седна на онази пейка. Приятелката ми ще дойде всеки момент.

– Приятен ден, господин Бюканън.

– Ланг.

Сестрата го изгледа озадачено, докато се отдалечаваше с количката и той се запита защо.

После разбра и настръхна.

Какво става с мен?

Щом сестрата влезе в сградата на болницата, той се изправи. Причината, поради която не искаше да го изведат с инвалидна количка

беше, че не искаше да напусне болницата преди да има възможност да се обади от телефонен автомат.

Като се опитваше да не трепери, той отново влезе във фойето и се насочи към редицата от телефони. Ръката му се тресеше, докато поставяше монета в автомата. След тридесет секунди вече говореше с офицера за свързка.

– Къде беше? – попита дрезгавият глас.

Като се стараеше да говори тихо, облекчен, че никой не използваше телефоните от двете му страни, и се озърташе, за да не го подслушват, Бюканън отговори:

– Бях в болница.

– Какво?

– Някакъв тип се опита да ме ограби. Не го видях. Промуши ме отзад.

– Мили Боже! Разтревожихме се, защото не се появи на предварително уговорените места за среща тази сутрин. Тук чака екип, в случай, че имаш някакви неприятности.

– Имах късмет. Раната не е сериозна. Оставиха ме в болницата най-вече, за да ме наблюдават. Толкова много сестри влизаха и излизаха от стаята, че не исках да рискувам и да се обаждам на този номер, защото болничната централа автоматично щеше да регистрира номера. Сега за първи път имам възможност да се обадя.

– Накара ни да се изпотим, приятелю.

– Тревогата се отменя. След като сте изпратили хора на местата за среща, сигурно сте искали да ми съобщите нещо. Какво е то?

– За онази жена-репортер, която си срещнал във влака. Телефонът ти сигурен ли е?

– Да.

– Ето тогава съобщението. Продължавай отпуска си. Не се тревожи за репортера. Възнамеряваме да предприемем действия, които ще я накарат да се откаже от разследването си.

Бюканън стисна здраво слушалката.

– Явявай се по график на местата за среща. Ще те уведоим, ако има нещо ново.

– Разбрано – каза Бюканън, преглътна с мъка и остави слушалката.

Но не се обърна, а продължи да се взира в телефона.

Ще предприемат действия, които ще я накарат да се откаже от разследването си? Какво, по дяволите, означаваше това?

Нямаше да бъде професионално от негова страна да поиска

обяснение на нещо, което съвсем съзнателно не беше уточнено. Шефовете му никога не казваха повече или по-малко отколкото искаха да кажат. Подборът на думите, дори когато бяха неясни, винаги беше прецизен. „Да се откаже“ можеше да означава цял куп неща – от това да се погрижат Холи да бъде уволнена от работа, през опит да я подкупят... да попречат на разследването ѝ до... опит да я сплашат, или...

Бюканън изобщо не искаше да се замисля за възможността Холи да бъде окончателно отказана.

Не, помисли си той. Те нямаше да убият репортер, особено от „Вашингтон Поуст“. Това щеше да раздуха историята, вместо да я потуши.

Но и репортерите от време на време ставаха жертви на убийства.

Освен това нямаше да изглежда като убийство.

Той се обърна, опипа бинта на десния си хълбок и усети шевовете под него.

Холи, облечена в кафява рокля с индийски десен, която подчертаваше червената ѝ коса и зелените ѝ очи, седеше в едно кресло на пет метра от него.

Бюканън не показва изненадата си.

– Докладваш на шефовете си?

– Обадих се на приятел.

– Защо ли не ти вярвам?

– Искам да стоиш далеч от мен – каза Бюканън.

– И да сложа край на една толкова красива дружба? Е, сега вече се опитваш да нараниш чувствата ми.

– Говоря сериозно. Престани да се навърташ около мен. Няма смисъл да привличаш внимание към себе си.

– За какво говориш?

Бюканън прекоси фойето и се отправи към магазина за подаръци.

– Няма да се отървеш толкова лесно от мен – токетата ѝ приглушено почукваха по покрития с мокет под.

– Опитвам се да ти направя услуга – каза Бюканън. – Как по-ясно да ти го кажа? Стой далеч от мен.

В магазина за подаръци той купи кутийка „Тиленол“. Главата не преставаше да го боли. Изкушаваше се да помоли лекаря да му изпише нещо, за да спре болката, но знаеше, че той щеше да се разтревожи и в резултат на това щеше да настоява да остане по-дълго в болницата. Единствената му утеха беше, че главоболието не му позволяваше да мисли за болката в хълбока.

Холи излезе след него от магазина за подаръци.

– Искам да ти покажа някои неща.

– Не ме интересуват – той спря пред чешмичката, глътна три таблетки „Тилонол“, изтри водата от устата си и се отправи към изхода. – Това, което ме интересува, е да си получа вещите обратно.

– Забрави.

– Холи – той рязко се обърна към нея. – Да допуснем, че съм такъв, за каквото ме мислиш. Какво смяташ, че ще ти се случи, ако кажа на хората, за които работя, че имаш фалшив паспорт с моята снимка? Колко време, мислиш, ще се разхождаш с него?

Зелените ѝ очи го гледаха напрегнато.

– Значи не си им съобщил?

– Какво искаш да кажеш?

– Питам се дали ще го направиш, но се усъмних в това. Ти не би искал шефовете ти да узнаят, че паспортът е бил в теб... и че си го загубил. За какво ти беше той, в края на краищата?

– Не е ли очевидно? За да мога да напусна страната.

– Че какъв проблем има да използваш собствения си паспорт?

– Голям – Бюканън огледа хората около изхода. – Аз нямам паспорт. Никога не са ми издавали.

Те излязоха на шумната улица. Блясъкът на слънчевите лъчи отново прониза очите му.

– Къде е твоят приятел? Тед. Онзи тип от влака. Предполагам, че никъде не ходиш без него.

– Наблизо е, грижи се за моето благополучие.

– Използвате радиостанции? Ще престана да говоря, ако не ме убедиш, че този разговор не се записва.

Тя отвори чантичката си.

– Виждаш ли? Няма радиостанция.

– Моите вещи също ги няма вътре. Къде си ги сложила?

– На сигурно място.

Мъж и жена слязоха от едно такси, спряло пред болницата. Бюканън побърза да влезе през все още отворената врата.

Холи влезе след него.

– Не постъпваш правилно.

– Накъде? – попита шофьорът.

– „Холидей Ин – Краун Плаза“.

Щом таксито се отдели от тротоара, Бюканън се обърна към Холи.

– Тази игра изобщо не е такава, каквато си я представяш. Искам да ми върнеш вещите. Дай ми ключа за стаята си. Ще си взема нещата, ще

прибера твоите и ще кажа, че напускаш хотела.

– Какво те кара да мислиш, че искам да напусна хотела?

Бюканън се наведе към нея.

– Защото не трябва да те виждат с мен. Не ме карай да ти обяснявам повече. По-ясно от това не мога да ти го кажа.

– Отново се опитваш да ме уплашиш.

– Определено. И се надявам, че съм успял.

– Вече сме достатъчно близо – каза Бюканън на шофьора.

– Но има още две пресечки, сър.

– Няма нищо. Разходете малко дамата. Ще ви чакам на този ъгъл след половин час – Бюканън погледна към Холи. – Ключът за стаята ти – той протегна ръка.

– Ти наистина говориш сериозно.

– Ключът.

Холи му го даде.

– Успокой се. Твоите принадлежности, както ги наричаш, така или иначе не са в моята стая.

– Къде са? В стаята на Тед?

Тя не отговори.

– Не се шегувам, Холи. Нито ти, нито твоят приятел бихте желали да ви заловят с моите неща. Няма да бъде здравословно за вас.

Лицето ѝ леко промени цвета си, пребледня, сякаш най-сетне тя беше започнала да осъзнава сериозността на положението.

– Какво ще получа в замяна?

– Душевно спокойствие.

– Това не е достатъчно – каза Холи.

– Какво искаш?

– Възможност да продължа да разговарям с теб.

– Казах ти, ще се върна след половин час.

Холи го погледна изпитателно.

– Да. Добре. В стаята на Тед са.

– Предполагам, че нямаш ключ за нея.

– Вещност – тя му го подаде. – Взех го, в случай, че твоите принадлежности ми потриват, а Тед го няма.

– Постъпила си много умно – Бюканън слезе от таксито.

– Внимавай, когато прибираш бельото ми. Скъпо е. Не искам да скъсаш дантелата.

Бюканън я изгледа изненадано и затвори вратата.

Двете пресечки му се сториха като два километра. По пътя Бюканън свали бинта от главата си и го хвърли в една кофа за боклук. Когато стигна „Краун Плаза“, се чувстваше замаян, а челото му беше покрито с пот. Единствената му утеха беше, че щом влезе в изпълненото с мека светлина фойе и избяга от силните лъчи на слънцето, главоболието му леко намаля.

Вместо да се качи направо в стаята на Тед, а после да отиде в стаята на Холи, Бюканън реши първо да провери дали няма съобщения за него. Той огледа фойетото, за да види дали някой не проявява интерес към него.

Ето там. В ъгъла вдясно от входа. Мъж, приближаващ тридесетте, в син крепонен костюм. Седнал в шезлонг. Зачетен във вестник.

Добре сложеният мъж беше заел идеална позиция, която му позволяваше да види всеки човек, влизащ във фойетото, преди самият той да бъде видян. Погледът, който хвърли на Бюканън, беше съвсем кратък, но много съсредоточен. И като всеки добре обучен агент, мъжът с нищо не показа, че е познал Бюканън.

Значи са изпратили хора да наблюдават хотела, помисли си Бюканън.

Но не търсят мен.

Не. Човекът, когото търсят, е Холи.

Без да показва по никакъв начин, че мъжът в ъгъла го интересува, Бюканън отиде на рецепцията, изчака администратора, който в момента обслужваше един от гостите на хотела и после пристъпи към него.

– Да, сър?

– Има ли някакви съобщения за мен? Номерът на стаята ми е...

Администраторът се усмихна, изчаквайки.

– Номерът на стаята ми е...

– Да?

– Дявол да го вземе! – Сърцето на Бюканън заби силно. – Не мога да си спомня кой беше. Оставих ключа си тук, на рецепцията, когато излязох и се боя, че не мога да ви кажа какъв номер имаше на него.

– Няма проблем, сър. Просто трябва да ми кажете името си. Компютърът ще открие по него номера на стаята ви.

– Виктор Грант – машинално произнесе Бюканън.

Администраторът натисна няколко букви на компютърната

клавиатура и впери поглед в екрана, след което се намръщи.

– Съжалявам, сър. Тук няма човек, регистриран под това име.

– Виктор Грант. Трябва да има.

– Не, сър.

Господи, изведнъж осъзна Бюканън.

– Брендън Бюканън. Дадох ви грешно име.

– Грешно име? Какво искате да кажете, сър?

– Аз съм актьор. Снимаме филм в града. Името на героя ми е Виктор Грант. Толкова съм свикнал да отговарям на това име, че... Щом толкова дълбоко съм успял да навляза в ролята си, няма начин да не получа „Оскар“, нали?

– Какъв е филмът, сър?

– Гледали ли сте „Лесен живот“.

– Разбира се, сър. Гледам всички филми, заснети в Ню Орлиънс.

– Е, това е продължението.

– Намерих го, сър. Брендън Бюканън. Стая 1214. Не, нямате никакви съобщения.

– Ще ми дадете ли ключа?

Администраторът му го подаде.

– В кои други филми сте участвали?

– В нито един. Досега съм участвал само в театрални постановки.

Това е големият ми пробив. Благодаря – каза Бюканън и се опита да се усмихне.

Запъти се към асансьора и натисна бутона, впери поглед напред в очакване вратата да се отвори, сигурен, че администраторът го гледа.

Не поглеждай назад. Не поглеждай назад.

Виктор Грант? Започваш да се оплиташ, приятелю. Когато напускаше болницата, направи същата грешка. Каза на сестрата, че си...

Не, онова беше друга грешка. Каза на сестрата, че си *Питър Ланг*. А сега казваш...

Вече започваш да бъркаш имената.

Главата го болеше. Нито за миг не беше престанала да го боли.

Най-сетне вратата се отвори. Щом се озова вътре сам, Бюканън се облегна на стената, избърса потта от челото си и се запита дали няма да му прилошее.

Не мога да си го позволя. Не трябва да спирам.

Той нямаше никакво намерение да влиза в стаята си. Единствената причина, заради която се беше обърнал към администратора, беше да провери дали е получил някакво съобщение. Фактът, че в началото на

разговора не беше успял да си спомни номера на стаята, го изпълни с ужас.

Бюканън слезе на четиринадесетия етаж, два етажа над своя, и използва ключа, който Холи му беше дала, за да отключи вратата на Тед. Отне му по-малко от пет минути да открие пистолета и паспорта на Виктор Грант, които Тед беше скрил под матрака на леглото. Изкушаваше се да скъса документа на парчета и да го изгори в мивката. Това щеше да реши един проблем. Щеше да има едно доказателство по-малко, което да го свързва със самоличност от миналото. Но това, което беше казал на Холи, беше вярно. Той беше задържал паспорта, в случай че се наложеше да напусне страната. И начинът, по който нещата се развиваха, можеше да го принуди да направи това.

Виктор Грант.

Питър Ланг.

Брендън Бюканън.

Избери едно, дявол да го вземе. Придържай се към него.

Защо си тук?

Хуана.

Къде беше тя снощи? Защо някой ме намушка? Може би някой се опитваше да ми попречи да ѝ помогна?

Внимавай. Какво ще правиш?

По дяволите! Кой ще бъда?

Холи. Трябваше да се справи с...

Той погледна в гардероба и видя кафяво спортно сако, което Тед беше оставил. Въпреки че Тед имаше по-широки рамене, дрехата стоеше на Бюканън по-добре, отколкото очакваше. Той пхна паспорта в един от джобовете, а пистолета на гърба, зад колана, като провери дали сакоето го скрива.

Никой не го видя, когато излезе от стаята.

А сега към стаята на Холи.

Те се намираше през две врати надолу по коридора и докато вървеше към нея, Бюканън се замисли за мъжа с крепонения костюм във фойето. Щом бяха поставили хотела под наблюдение, не беше ли логично да са изпратили някой в стаята на Холи, за да я залови, когато влезе?

Може би не трябва да се намесвам в това? Може би ще бъде по-разумно, ако продължа към асансьора. Нека Холи сама да напусне хотела или Тед да се обади на регистрацията, че е напуснала. Сега, когато пистолетът и паспортът са у мен...

Замислен, Бюканън забави крачка. Колкото по-дълго чакаше Холи,

толкова повече нарастваше възможността някоя да я чака в стаята ѝ, когато се върне.

И какво от това? Защо да се тревожиш? Ако нещо се случи с нея, това ще означава един проблем по-малко, за който да мислиш. Една грижа по-малко...

Той рязко се обърна, почука на вратата, каза високо „Хотелска поддръжка“, почука отново и отключи вратата.

В стаята нямаше никой. Трябваше му още по-малко време да прибере багажа ѝ, отколкото му беше нужно да открие пистолета и паспорта в стаята на Тед. Наложих му се да действа по-внимателно само когато прибираше бельото ѝ в куфара. Холи не беше излъгала. То беше скъпо и по него наистина имаше дантели. Хареса му усещането, което предизвика у него.

Сигурно е трябвало да остави номера на кредитната си карта, когато се е регистрирала. Той намери формуляр за напускане на хотела върху масичката до телевизора, попълни го и го остави на леглото. Докато носеше двете чанти надолу по пожарното стълбище и през служебния изход, изпита благодарност към Холи, че е взела със себе си малко багаж. През цялото време си мислеше за дантелата по бельото, което беше прибрал. Отдавна не беше изпитвал близост към някоя жена. Нямаше пред вид секс, а просто близост. Оттогава бяха изминали шест години.

И Хуана.

Усилията, към които се прибавяше и безмилостно блесналото слънце, го накараха да се изпоти. Заради шевовете в десния хълбок и раната, която все още го болеше, беше принуден да носи едната чанта в лявата си ръка, а другата да стиска под мишница. Газовете от минаващите автомобили усиливаха главоболието му. Повдигаше му се.

Поне таксито го чакаше, както беше уговорено. Когато шофьорът видя, че Бюканън трудно носи чантите, той излезе от колата.

– Дайте да ви помогна, сър.

– Благодаря – Бюканън му даде десет долара, а после насочи вниманието си към Холи и човека, който седеше на задната седалка.

Той се намръщи.

Докато шофьорът прибираше чантите в багажника, Бюканън се настани на задната седалка до мъжа с квадратно лице и с телосложение на футболист от колежански отбор, който очевидно беше престанал да поддържа форма.

- Е, Тед, отдавна не сме се виждали.
Холи, която седеше от другата страна, се наведе напред.
– Помислих си, че може да пътува с нас, вместо да използва друго такси. Взехме го, докато те нямаше.
– Тед, благодаря, че ми помогна за чантите.
– За каква помощ става дума?
– Точно това имах пред вид.
– Трябваше само да ме помолиш.
– Защото ти не счете за необходимо да го направиш?
– Също както и ти не счете за необходимо да поискаш разрешение да влезеш в стаята ми. Не ми харесва някой да рови из вещите ми. На всичко отгоре си облякъл моето сако.
– Много си наблюдателен. Е, какво ще кажеш? Не ми стои зле, нали? Ето ти ключа.
Холи се опита да смени темата на разговора.
– Намери ли това, което търсеше?
– Веднага. Тед не го бива много за тези неща.
– Хей! – каза Тед.
– Добре де – намеси се Холи, – разбирам защо си ядосан. Аз трябваше да ти помогна за чантите, когато те видях да идваш. Знаех, че току-що са те изписали от болницата. Трябваше да сляза и да ти помогна като на приятел.
– Този тип не е приятел – заяви Тед.
– Тед! – предупредително каза Холи. Тя се обърна към Бюканън. – Слушай, съжалявам. Не забравяй, че идеята да напусна хотела беше твоя. Ако смяташ да ме плашиш с мелодраматични жестове, не можеш да очакваш съдействие от моя страна.
– В такъв случай, може би е по-добре да се върнем и да те запозная с човека, който те очаква във файла.
Холи присви очи.
– Шегуваш се, нали?
– Стори ми се, че той няма никакво чувство за хумор.
– Това са глупости – заяви Тед.
– Точно така, Тед. Глупости – каза Бюканън. – Не ми пука какво ще стане с теб, но докато Холи и аз не уредим някои неща помежду си, предпочитам тя да бъде в добро здравословно състояние.
– Престани да се опитваш да ме изплашиш – каза Холи.
– Накъде, сър? – шофьорът се беше върнал в таксито и чакаше.
– Тази задача ме изтощи – Бюканън избърса потното си чело. –

Дойдох тук да разгледам местните забележителности. Мисля, че една разходка по реката ще ми се отрази добре. Защо не ни откарате до пристана на Тулуз Стрийт? Наближава два и половина. Може би все още имаме време да се качим на „Начес“?

Когато таксито се включи в движението, Холи каза:

– За човек, който твърди, че никога не е бил в Ню Орлиънс, ти определено знаеш доста за туристическите атракции.

– Прочетох за тях в един пътеводител.

– Така ли? И кога стана това? Докато беше в безсъзнание?

Сирената засвири „На юг в Дикси“ и живописно украсеният параход с лопатно колело се отдели от кея и пое по Мисисипи. Край релингите на трите палуби се бяха струпали стотици пасажери, които се наслаждаваха на бриза, подухващ от реката, разглеждаха пристаните, край които минаваха, складовете, рафинерията, мястото на сражение, състояло се през 1812 година и плантаторска къща, датираща от преди Гражданската война.

Докато останалите пасажери сякаш се радваха на силното слънце, очите на Бюканън все още бяха твърде чувствителни и той предпочете да остане на сянка под тентата, опъната над кърмата. Тъй като повечето пасажери стояха край релингите, възможността някой да подслуша разговора им беше твърде малка.

Холи поклати глава.

– Не разбирам? Защо разходка с кораб?

– Процес на елиминиране – Бюканън отпи от една от бутилките с Кока Кола, които беше купил за Холи и за себе си, когато се качиха на борда. – Трябва ми време да помисля, трябва ми място да помисля – той глътна още два „Тиленола“, затвори очи и отпусна глава назад.

– Трябваше да останеш в болницата по-дълго – отбеляза Холи.

– Имам да правя твърде много неща – отговори Бюканън.

– Да, като например да гледаш мътната Мисисипи. На Гед не му хареса, че го накара да остане на брега с багажа ми.

– Каза, че искаш да говорим. Работата е там, че не ми трябва свидетел, докато го правим. По този начин той не може да ни последва. А много скоро ще бъдем достатъчно далеч, извън обхвата на онези радиостанции, които спомена, за да поддържате връзка. Между другото, къде си скрила своята? В чантичката си? Или може би... – Бюканън посочи към отвореното деколте на роклята ѝ.

– Добре – гласът ѝ прозвуча унило. Тя бръкна в роклята си, откачи малък микрофон и миниатюрен предавател от презрамката на сутиена си и му ги подаде. – Печелиш.

– Твърде лесно – Бюканън изключи предавателя. Ръката му почувства топлината на тялото ѝ върху метала. – Откъде да знам, че нямаш друг?

– Има само един начин да се увериш. Но след като не позволих да ме претърсиш в купето на влака, със сигурност няма да...

– За какво искаше да говорим?

– Като начало, кой, мислиш, се опита да те убие? И моля те, не ми разправяй за случайно нападение.

– Кой? Да, това е големият въпрос, нали?

– Един от всичките.

Този въпрос измъчваше Бюканън от момента, в който се беше свестил в болницата. Ако започнеше да го обсъжда гласно, щеше да отвлече вниманието на Холи от участието си в „Скоч и сода“.

– Отвори чантичката си.

Тя го направи.

Вътре нямаше касетофон.

– Добре, мога да ти кажа следното. Не те излъгах, като казах, че съм дошъл в Ню Орлиънс да се срещна с един приятел – той се запита дали да продължи. – Една жена.

Бюканън се замисли.

– Това, което ще ти кажа, не е поверително, затова няма причина... Не съм я виждал от шест години, но скоро ми изпрати съобщение, че има нужда от помощ. Приятелката ми е много независима. Не е от онзи тип, който ще моли за помощ, освен ако проблемът не е сериозен...

– Тази приятелка, любовница ли ти беше?

– Ти репортер ли си или дописник за клюкарски рубрики? Искам да ти кажа, че това не е твоя работа.

Холи чакаше.

Бюканън прехапа долната си устна.

– Можеше да ми бъде любовница. Може би трябваше да бъде. Може би щяхме да се оженим.

– Но?

– Да кажем, че имах проблеми да разбера кой точно бях аз.

В минало време? – запита се Бюканън.

– Както и да е, трябваше да се срещна с нея снощи в единадесет часа в „Кафе дьо Монд“. Тя не се появи. Но се появи онзи тип с ножа. –

Бюканън се отпусна на шезлонга, почувства пистолета отзад на кръста и изведнъж осъзна, че единствената причина раната да не бъде по-сериозна, бе, че острието се е отклонило от него. Като си даде сметка, че е бил само на косъм от смъртта, Бюканън отново започна да се поти.

Въпреки това устата му пресъхна. Притеснен, той отпи още Кола.

– Дали е съвпадение, че онзи тип се появи и избра точно мен за жертва, докато чаках приятелката си, която пък не се появи? Опитвам се да не разсъждавам едностранчиво. Правя всичко възможно да проявявам известна доза скептицизъм. Но ми е твърде трудно да пренебрегна това съвпадение. Принуден съм да смятам, че между моята приятелка и човека с ножа съществува някаква връзка.

– И той се е опитал да ти попречи да ѝ помогнеш?

– Освен ако не се сещаш за някое по-правдоподобно обяснение.

– Нещо в разсъжденията ти ме притеснява. Тъй като тя не се е появила, ти не би могъл да ѝ помогнеш, а значи и не е било необходимо да те спират.

– Или може би...

Сърцето на Бюканън заби в ритъма на бумтенето на параходния двигател.

– Може би някой се е изплашил, че щом не се е появила, аз толкова ще се разтревожа, че няма да спра, докато не разбере къде е тя и защо има нужда от мен – в гласа му изведнъж се появи твърдост. – Ако е така, били са съвсем прави да се страхуват. Защото точно това смятам да направя.

Параходът зави по реката.

– В болницата каза, че имаш нещо, което искаш да видя.

Холи изправи рамене.

– Да. Но ти не ми даде възможност да ти го покажа.

– Защото исках да си взема обратно вещите. Сега вече са у мен – въпреки главоболието, Бюканън успя да събере сили. Трябваше да продължи да играе тази игра. – Ще разгледам всичко, което искаш да ми покажеш. Готов съм да направя всичко, за да разсея подозренията ти. Трябва да помогна на моята приятелка. Но не мога да го направя, ако продължаваш да ме преследваш. Задай останалите си въпроси. Искам да приключа с всичко това.

Холи отвори чантичката си, изгледа го напрегнато, сякаш се двоумеше за нещо, после извади от един плик три сгънати изрезки от

вестник.

Озадачен, Бюканън ги пое и погледна датата в горния край на първата.

– От преди шест дни – той се намръщи.

Когато видя, че репортажът е от Форт Лодърдейл, той се намръщи още повече.

Ударите на сърцето му изпревариха бумтенето на параходния двигател. Той остави изрезката и се обърна към Холи. Независимо от всичко, не трябваше да ѝ позволи да усети реакцията му. Главоболието му се усили.

– Всички тези убити хора. Ужасно. Но какво общо има това с мен? Защо ми го показва?

– Нима ще отречеш, че си познавал Робърт Бейли?

– Нищо не знам за това.

И това наистина беше вярно, помисли си Бюканън. Той се опита да изглежда спокоен въпреки обзелата го изненада.

Холи присви очи.

– Той обичаше да се представя като Големия Боб Бейли. Може би това ще освежи паметта ти.

– Никога не съм чувал за него.

– Господи, Бюканън, караш ме да губя търпение. И двамата знаем, че случайно се натъкна на теб в Канкун. *Аз бях там.*

Бюканън имаше чувството, че го раздруса токов удар.

– Аз наблюдавах от ъгъла в ресторанта – каза Холи. – „Клуб Интернационал“. Видях всичко. Точно тогава започнаха твоите неприятности. Когато Бейли случайно нахлу в поредния ти живот.

Бюканън едва успя да сподави неприятната си изненада.

– Онези двама търговци на наркотици се усъмниха, когато Бейли се обърна към теб с Крофорд, вместо с Потър. Отведоха те на плажа. Бейли тръгна след вас. По-късно ми каза, че попаднал на престрелка. Ти си застрелял двамата търговци и техния телохранител. После си побягнал по плажа в мрака, а полицаите арестували Бейли, като помислили, че той е извършил убийствата.

– Ти не си репортер. Ти си писател-фантаст. Кога би трябвало да се е случило това? Аз никога не съм бил в Канкун. Никога не съм...

– Не си бил като Брендън Бюканън, но определено си бил там като Ед Потър. Казах ти, че бях в ресторанта. Видях всичко!

Как? – помисли си Бюканън. Как се е озовала там? Как е разбрала, че аз ще бъда там? Как?

– Ти ме видя, когато те снимах пред затвора в Мерида – продължи Холи. – Разбира се, това не доказва, че си познавал Бейли, въпреки че видях как полицаите го доведоха за очна ставка с теб в затвора. Но покъсно на пристан 66 във Форт Лодърдейл ти отново ме видя. Снимах ви с Бейли, когато си говорехте в канала. Вече ти показах снимките, които направих.

– Да, ти ми показа снимки и признавам, че един от мъжете приличаше малко на мен. Но това не бях аз – каза Бюканън. – Въпреки че приличаше на мен. Работата е там, че никога не съм бил и във Форт Лодърдейл.

– Вярвам ти.

– Добре.

– Като Брендън Бюканън. Но като Виктор Грант със сигурност си бил във Форт Лодърдейл.

Бюканън поклати глава, сякаш беше разочарован, че тя продължава да упорства въпреки очевидната си заблуда.

– И един от мъжете на снимките, които ми показа, е Бейли?

По лицето на Холи се изписа отчаяние.

– Не разбирам – каза Бюканън. – Ти познаваше ли този Бейли? Него ли следеше? Защо толкова те интересува?

– Не следях него. Следях *теб*. А защо толкова ме интересува Бейли? *Защото той работеше за мен.*

Бюканън усети как стомахът му се сви на топка.

Край тях притичаха две деца, които шумно се спуснаха по стълбата към долната палуба. След тях забързано мина майка им, която им извика да внимават. Бюканън беше благодарен, че бяха прекъснали разговора им.

– О, той не работеше за мен, когато се натъкна случайно на теб в ресторанта в Канкун – каза Холи. – Но след това направих всичко възможно да заработи за мен. Как беше думата, която хора като теб използват? Вербувах го. Хиляда долара плюс разходите. Късметът наистина беше изневерил на Бейли. Изобщо не се замисли преди да приеме.

– Все пак това са много пари за един репортер, за да може да...

– Сензационен репортаж – много пари.

– Редакторът ти няма да се зарадва, когато разбере, че фактите в него не се връзват.

Холи изглеждаше вбесена.

– Ти да не си паднал от Марс? Нима ви учат да отричате всичко, независимо колко очевидна е истинността му? Или може би дотолкова си

загубил връзка с действителността, та си успял да убедиш самия себе си, че нищо такова не се е случило на теб, защото се е случило на някой друг, въпреки че този някой си самият ти?

– Съжалявам за станалото е Бейли – каза Бюканън. – Наистина. То е ужасно. Но повярвай ми, аз нямам нищо общо с това.

Кой обаче имаше? – помисли си Бюканън.

Отговорът внезапно изплува в съзнанието му.

Те бяха сложили пластичен експлозив в стените на хладилната кутия, която му дадох. Когато е влязъл в колата си, сигурно е отворил кутията, за да види парите.

Това е всичко, което е трябвало да направи – да отвори хладилната кутия.

Ами какво щеше да стане, ако беше отворил кутията, докато бях с него?

– Какво има? – попита Холи.

– Извинявай?

– Ти отново пребледня.

– Просто ме заболя главата.

– Помислих си, че си погледнал втората изрезка.

– Втората? – Бюканън сведе поглед към втората от трите изрезки в ръката си.

УБИЙСТВО – САМОУБИЙСТВО

ФОРТ ЛОДЪРДЕЙЛ – В отговор на телефонно обаждане от изплашен съсед за стрелба от дома на улица „Глейд“ № 233 в Плантацията, рано тази сутрин полицията е открила труповете на Джек Дойл (34) и съпругата му Синди (30), и двамата загинали от огнестрелни рани. Предполага се, че господин Дойл, отчаян от раковото заболяване на съпругата си, я е застрелял с 38-калибров късоцевен револвер, докато е спяла в спалнята им, след което се е самоубил със същото оръжие.

Бюканън отново прочете репортажа. После го прочете за трети път. После за четвърти път. Той престана да усеща движението на парахода, бумтенето на двигателите, пляска на лопатното колело. Забрави за тълпата край релингите, за дърветата край реката и за влажния бриз, който галеше лицето му.

Просто продължи да се взира в изрезката от вестника.

– Съжалявам – каза Холи.

Трябваше му известно време, преди да осъзнае, че тя беше казала нещо. Той не отговори. Просто продължи да се взира в изрезката.

– Да не би да се каниш да отречеш, че си ги познавал? Дори и да се изкушаваш, недей – каза Холи. – Направих снимки на Джек Дойл, заедно с теб, също както на теб и Бейли.

– Не – отговори Бюканън. Той с огромно усилие остави изрезката и се обърна, като насочи вниманието си към Холи. Виеше му се свят от заключенията, които си беше направил от току-що прочетеното. За първи път в дългата си кариера на действащ под прикритие полеви агент, той направи немислимото.

Той изостави прикритието си.

– Не – към замайването му се прибави полюшването на парахода и той изпита чувството, че всеки момент ще падне от шезлонга. – Няма да го отрека. Познавах Джек Дойл. И Синди. Неговата съпруга. И нея познавах. Харесваше ми. Много ми харесваше.

Холи го погледна изпитателно.

– По-рано спомена нещо за съвпадение, за това как понякога случилото се е повече от съвпадение, като например това, че приятелката ти не се е появила в „Кафе дьо Монд“, но се е появил онзи тип с ножа. Е, аз мисля същото за това, което току-що прочете. Ти си познавал Бейли. Той е мъртъв. Познавал си и Джек Дойл и съпругата му. Те също са мъртви. И това е станало в една и съща нощ. Какво...? Току-що осъзнах нещо.

– Какво?

– Изразът на лицето ти. Ти си много добър актьор. Но никой не може да бъде *толкова* добър. Ти наистина не знаеше нищо за убийствата на Бейли и на семейство Дойл.

– Точно така – гърлото на Бюканън беше толкова пресъхнало, че му беше трудно да говори. – Не знаех.

Бюканън посегна към бутилката с Кола и отпи глътка. Очите го боляха.

За момент се усъмни, напук на всичко, че е бил измамен, че тези изрезки от вестници са фалшиви. Но съмнението му бързо се разсея. Като се замисли, това, което се беше случило с Бейли и семейство Дойл изглеждаше толкова неизбежно от оперативна гледна точка, толкова правилно тактически, че просто нямаше начин да не се е случило наистина. Да, някой определено го беше измамил. Но не Холи.

– Или може би наистина е съвпадение – каза тя. – Може би Джек

Дойл случайно е решил да застреля съпругата си същата нощ, когато Бейли е загинал от взрива.

– Не.

– Мислиш, че е било двойно убийство?

– Не е възможно да бъде нещо друго – тихо каза Бюканън.

– Как можеш да бъдеш сигурен?

Бюканън посочи към репортажа.

– „...я е застрелял с 38-калибров късоцевен револвер.“ Просто няма начин.

– Нещо ми убягва. Какво от това, че е използвал 38-калибров късоцевен револвер?

– Късоцевен револвер? Ами това – каза Бюканън, – че Дойл беше бивш „тюлен“.

– Да. Флотски командос. И все пак?

– Той разбираше от оръжие. За него 38-калибровия късоцевен револвер беше играчка. О, той наистина имаше един такъв в къщата си. За неговата съпруга. В случай, че се наложи Синди да се защитава, когато той не е у дома. Но Джак имаше в къщата си и много други пистолети и за него би било логично да предпочете 9-милиметров полуавтоматичен пистолет. Той толкова много обичаше съпругата си, че направо му завиждах. Заболяването ѝ беше сериозно и не се поддаваше на лечение. Сигурно щеше да умре... много скоро. Но не беше стигнало до онзи стадий, в който не би могла да понесе страданията си с достойнство. Въпреки това, когато настъпеше такъв ден, ако Джак решише – с позволението на Синди – да сложи край на мъките ѝ, той в никакъв случай нямаше да използва оръжие, което не уважава.

– Твоят свят толкова много се различава от моя. Ти ми говориш за етика при избора на оръжие за убийство или за самоубийство.

– Джак не беше побъркан. Дори и за миг не си помисляй, че...

– Не – каза Холи. – Не съм искала да кажа подобно нещо. Имах пред вид точно това, което казах. Твоят свят е много по-различен от моя. Нямам намерение да правя оценка на ценностите. Баща ми беше адвокат. Той мразеше оръжията. За първи път видях оръжие, ако не се броят филмите, когато правех репортаж за войната между уличните банди в Лос Анджелис.

Бюканън продължи да мълчи.

– Е – каза Холи. – Ако е било двойно убийство, кой го е извършил? Същите хора, които са убили Боб Бейли?

Кръвта пулсираше болезнено в слепоочията му. Бюканън отпи от

колата, а после се загледа в масата.

– Аз нямам нищо общо с тях.

– Все още не си прочел третата изрезка.

ВСЕ ОЩЕ НЕ Е ОТКРИТА ЖЕРТВАТА НА НЕЩАСТЕН СЛУЧАЙ

ФОРТ ЛОДЪРДЕЙЛ – Водолази продължават да търсят трупа на Виктор Грант, за когото се предполага, че е шофирал наетия автомобил, с който снощи е разбил предпазна бариера и е потънал в отсечката от Вътрешнобреговия воден път на юг от Оуклънд Парк. Многобройните празни кутии от бира в автомобила карат властите да предполагат, че Грант е бил пиян, когато е загубил контрол над управлението. От автомобила са извадени куфар и яке, в което е открит портфейл с документите на Виктор Грант. Полицията предполага, че трупът на жертвата е изплувал през отворения прозорец и е заседнал между многобройните пристани в района.

Бюканън изпита чувството, че се е устремил надолу и никога няма да стигне дъното.

– Причината, поради която не се възпротивих, когато си поиска обратно паспорта на Виктор Грант е, че преснех всяка негова страница. Имам твои снимки от Форт Лодърдейл. Мога да докажа връзката ти с Бейли. Мога да докажа връзката ти с Дойл. Този репортаж във вестника доказва, че човек на име Виктор Грант е бил във Форт Лодърдейл и е изчезнал през същата нощ, когато са убити Бейли и Дойл. Ти каза, че редакторът ми няма никак да се зарадва, че фактите в репортажа ми не се връзват. Е, на мен пък ми се струва, че се връзват чудесно.

Бюканън почувства разтърсване, сякаш наистина беше стигнал дъното.

– Очаквам коментара ти – каза Холи. – Какво мислиш сега за репортажа ми?

– Истинският въпрос е „Какво те кара да изпитваш?“

– Не разбирам.

Бюканън потри челото си. Главата не преставаше да го боли.

– Защо амбицията кара хората да оглупват? Холи, отговорът на въпроса „Какво те кара да изпитваш?“ е, че ме кара да изпитвам ужас. И ти трябва да изпитваш същото. Аз съм гадател, знаеш ли? Наистина

имам дарба да предсказвам бъдещето. А като имам пред вид това, което току-що ми каза, мога да ти гарантирам, че ако продължиш да се ровиш в тази история, до утре по това време ще бъдеш мъртва.

Холи примигна.

– И – дрезгаво продължи Бюканън, – ако не изнеса най-доброто представление в живота си, същото ще сполети и мен. Защото хората, които са убили Джек Дойл и Боб Бейли, ще се погрижат за това. Достатъчно ясно ли се изразих? Това ли искаше да кажа? От него ще излезе добър цитат. Жалко, че няма да можеш да го използваш.

– Разбира се, че ще мога да го използвам. Не ми пука дали ще го отречеш или...

– *Ти не ме слушаш!*

Той произнесе думите толкова силно, че неколцина от хората, които стояха край релинга на парахода, се обърнаха и ги изгледаха.

Той се наведе към Холи и дрезгаво зашепна.

– В твоя свят хората се страхуват да не ги заловят, ако нарушат закона. В моя свят хората сами създават собствените си закони. Ако се почувстват застрашени, ще те застрелят, или ще те хвърлят от някоя сграда, или ще те блъснат с кола и после ще си похапнат добре без да изпитват никакво угризение, доволни, че са успели да се предпазят. Ако не успеем да намерим някакъв начин да убедим моите хора, че ти не представляваш заплаха за тях, до утре по това време ти със сигурност ще бъдеш мъртва. Щом аз изпитвам ужас, ти трябва да си глупачка, ако не изпитваш същото.

Холи го изгледа изпитателно.

– Пак играеш! Просто се опитваш да ме излъжеш, за да ме накараш да се откажа.

– Предавам се – каза Бюканън. – Щом искаш, оправяй се сама. Защото, повярвай ми, аз определено смятам да се погрижа за себе си.

Бюканън влезе във файето на „Краун-Плаза“. Докато чакаше асансьора, той се огледа и забеляза, че мъжът с крепонения костюм беше сменен от мъж в спортен екип. Той също се преструваше, че чете вестник. В края на краищата нямаше кой знае колко неща, които биха изглеждали естествени, докато човек седи в някое хотелско файе и наблюдава някого. Вторият мъж изглеждаше така, сякаш беше клониран от първия – около тридесетгодишен, добре сложен, с къса коса и съсредоточен поглед.

Военен, помисли си Бюканън. Също като първия мъж. Цивилните разузнавателни управления разполагаха с хора за наблюдение с най-различен външен вид. За разлика от тях военните оперативни служители, които осъществяваха наблюдение, доста си приличаха – по пол, възраст, телосложение и прическа. Нещо повече, у всички се забелязваха някакво хладнокръвие, дисциплинираност и целенасоченост.

Холи, помисли си той. Все още търсят Холи.

Той влезе в асансьора, качи се до дванадесетия етаж и извади ключа си. Откровенията на Холи на парахода, към които се прибавяха болката в хълбока и главоболието, го бяха изтощили. Страхът си беше казал думата. Имаше нужда да си почине. Имаше нужда да помисли.

Когато отвори вратата...

Вътре го очакваха трима души. Те седяха без да се крият, като очевидно не желаеха да го стреснат и да предизвикат защитна реакция.

Бюканън познаваше и тримата.

Алън, пълният мъж, който преди няколко дни беше разпитвал Бюканън в апартамента в жилищния комплекс в Александрия, Вирджиния, седеше на леглото. В Александрия той винаги беше облечен с кафяво спортно карирано сако. Тук сакото му отново беше карирано, но този път цветът му беше син.

На дивана, до привлекателна блондинка – капитан Уелър, седеше мускулест мъж – майор Пътнам. Бюканън се беше запознал с тях на яхтата във Форт Лодърдейл. И двамата бяха облечени с цивилни дрехи – майорът с бежев костюм, капитан Уелър – с бяла копринена блуза и синя пола, които прилепваха плътно по тялото ѝ и несъмнено служеха да отвличат вниманието на хората от двамата мъже.

Бюканън погледна надясно, към банята, за да се увери, че там не го очаква никой друг. Гардеробът беше отворен и празен.

Той извади ключа от ключалката, затвори вратата, заключи я и тръгна към тях. Светлината на късното следобедно слънце изпълваше стаята.

– Капитане – каза майорът.

Бюканън кимна и спря на около метър и половина от тях.

– Не изглеждате учуден, че ни виждате – каза майорът.

– Във Фермата имах инструктор от Управлението, който обичаше да казва: „Единственото нещо, което трябва да очаквате, е неочакваното“.

– Добър съвет – каза жената. – Разбирам, че някакъв обирджия ви е намущкал.

- Ето това определено *не* очаквах.
- Как е раната?
- Заздравява. Къде е полковникът?
- Боя се, че не успя да дойде – каза Алън.
- Е, надявам се, че не сте чакали дълго.
- Не си ли любопитен да разбереш как влязохме?

Бюканън поклати глава.

– Капитане – майорът изглеждаше недоволен, – видели са те във фойейто на хотела в два без петнадесет. Предполага се, че сте се качили в стаята си. Сега се връщате, но никой не ви е видял да излизате междувременно. Къде бяхте през последните три часа?

– На разходка с параход.

– Кога стана това – преди или след като уредихте репортерът да напусне хотела?

– Е, значи знаете за това. След. Всъщност, репортерът дойде с мен на разходката с парахода.

– *Какво?* – капитан Уелър се наведе напред и блузата се изпъна по гърдите й. – Не ти ли казаха, че я търсим?

– Казаха ми, че възнамерявате да я накарате да се откаже от разследването си. Но тя продължи да ме преследва, затова реших аз също да направя нещо, за да я откажа. Изплаших я така, че тя изостави цялата история.

– Ти? Как?

– Използвах аргументите й срещу нея самата. Тя ми показва това – Бюканън извади вестникарските изрезки от джоба на самото си и ги сложи върху масичката за кафе.

Майорът протегна ръка да ги вземе, за да ги прочете. Бюканън продължи.

– Как Боб Бейли е загинал от взрив. Как Джак Дойл е убил съпругата си, а след това се е застрелял. Алън – Бюканън се обърна към него, – ти пропусна да ми кажеш някои неща, когато ми разказа какво се е случило във Форт Лодърдейл след като изчезнах оттам. Знаеше ли за Бейли и семейство Дойл?

– Сметнах, че не е нужно да ти казвам.

– Защо?

– Колкото по-малко знаеш за Бейли, толкова по-добре. Ако те бяха подложили на разпит, учудването ти щеше да бъде искрено. Що се отнася до Джак и Синди Дойл... е, просто не искахме да те обременяваме с информацията, че човек, с когото си работил, е убил съпругата си, а

след това се е застрелял малко след като си тръгнал от тях.

– Аз убедих репортера, че това, което е станало със семейство Дойл, е в действителност двойно убийство.

– Направил си какво? О, Господи! – възкликна майорът.

– Накарах я да поразсъждава над една хипотетична ситуация – каза Бюканън. – Ако Бейли е бил убит, защото ме е изнудвал, и ако семейство Дойл са били убити, защото са знаели твърде много и са могли да бъдат свързани с мен, след като водолазите не са успели да открият трупа ми, какво говори това за по-нататъшните усилия, които определени хора биха положили, за да запазят „Скоч и сода“ – тя първа спомена за нея – в тайна? Мисля, че няма по-блед човек от червенкоса жена, когато кръвта се оттече от лицето ѝ. Тя изведнъж осъзна каква опасност я грози, и че не си струва да загуби живота си заради една сензационна статия на първа страница на вестника. В момента тя седи в едно такси, което пътува към летището, откъдето ще се качи на първия самолет за Вашингтон. Няма да има никаква статия.

– И ти наистина ѝ вярваш?

– Да. Казах ѝ, че ще я убия, ако някога напише тази статия. Вярвам ѝ защото знам, че тя ми повярва.

В стаята настъпи мълчание.

– Тя е въвн от играта – каза Бюканън.

Майорът и капитан Уелър се спогледаха.

Хайде, помисли си Бюканън. Налапайте стръвта.

– Искаме всички снимки и негативите – Алън се размърда на леглото.

Майорът и капитан Уелър се обърнаха към него, сякаш досега не бяха забелязали присъствието му, изненадани, че е проговорил.

– Това не е проблем – каза Бюканън. – Тя вече се съгласи да ми ги даде. Като жест на добра воля – той извади няколко снимки от вътрешния джоб на самото си – Тези бяха в нея.

– И ти сериозно мислиш, че тя ще удържи на думата си? – попита майорът.

– Тя е твърде изплашена, за да не го направи.

– Сигурно си бил твърде убедителен.

– Това е моята специалност. Да бъда убедителен.

Но дали успях да убедя вас? – помисли си Бюканън.

– Тя може да преснеме снимките и да направи нови негативи – каза майорът.

– Или да задържи част от тях – добави капитан Уелър. –

Единственият начин да бъдем сигурни, е да се избавим от нея.

Алън отново се размърда, после стана от леглото.

– Не знам – той разтревожен поклати глава – дали това наистина ще реши нещо? Дори и да бъде премахната, ще продължим да се притесняваме, че може да е дала за съхранение копия от материала и снимките на свои приятели. Няма никаква гаранция, че ще успеем да намерим всичко. Страхът може да бъде ефикасно средство за мотивация. Ако Бюканън смята, че е успял да неутрализира опасността без да са необходими силови методи, може би трябва да се съгласим с неговото предложение. В края на краищата дори и да успеем да представим смъртта ѝ като нещастен случай, пак ще има някакъв отзвук. Подозрения. Ако я убием, това може да създаде повече проблеми, отколкото да реши.

Дълбоко в себе си Бюканън въздъхна. Убедих го. Той е съгласен. Сега просто трябва да...

Майорът се намръщи.

– Трябва да говоря с полковника.

– Разбира се – язвително каза Алън. – Полковникът има последната дума. Мнението на Управлението няма никакво значение. Само вашето.

– Нашите пълномощия са същите като вашите – безизразно отговори майорът. – Трябва да се консултираме с полковника.

Дявол да го вземе, помисли си Бюканън. Спечелих само известна отсрочка. Той бързо реши да опита друг подход.

– Искам да кажете на полковника още нещо.

– О?

– ...Аз напускам.

Те го изгледаха смаяно.

– Вие така или иначе възнамерявахте да ме изтеглите от операцията и да ме използвате като инструктор. Защо да правим нещата наполовина. Приемете оставката ми. Ако напусна армията, няма да представлявам заплаха за вас.

– Заплаха? Какво искаш да кажеш? – попита майорът.

– Мисля, че е съвсем ясно. Истинският проблем тук съм аз.

Стаята сякаш се сви.

– Повтарям, капитане. Какво искаш да кажеш? – попита майорът.

– Нямахте да изпаднем в това положение, ако не беше случилото се с мен в Канкун и след това във Форт Лодърдейл. Ако не беше моето участие, операцията нямаше да бъде застрашена от провал. Човекът, който ме намушка снощи, не беше обирджия. Беше някой, който работи за вас.

– Това е абсурдно – каза капитан Уелър.

– Използвал е оръжие, типично за уличните банди, за да не изглежда като работа на професионалист. Точно заради ножа не успях веднага да схвана какво става. Никой уважаващ себе си изпълнител на мокри поръчки не би използвал нож. В сравнение с куршум, той е твърде несигурен. Освен това съществува голям риск, защото трябва да се намираш непосредствено до обекта на покушението. После обаче разбрах, че това, което би изглеждало като работа на аматьор, може да послужи като чудесно прикритие за професионалист – Бейли, семейство Дойл, аз. Всички щяхме да бъдем мъртви. Подозрително съвпадение, да. Но всяко от убийствата би могла да се обясни без да е необходимо да се намесва някаква теория за конспирация. А ако репортерът катастрофира...

Тримата застинаха.

– И всичко това е заради снимките – продължи Бюканън. – Онези, на които си ти, майоре, и ти капитане, и което е по-важно, полковникът е с мен на яхтата във Форт Лодърдейл. Дори и да бъдех разкрит, това нямаше да бъде проблем. Знаехте, че никога нямаше да ви замеся. Но за вас двамата, и особено за полковника, да видите снимките си на първата страница на „Вашингтон поуст“ – това вече е нещо съвсем друго. Това би довело до разкриването на цял куп неща. Сега вече няма да има нужда да се притеснявате за това. Репортерът няма да напише тази статия. А дори и да не я бях уплашил и накарал да се откаже, снимката, на която сме аз, вие двамата и полковника няма да означава нищо, ако връзката ми със „Скоч и сода“ не може да бъде доказана. Няма нужда да си правите труда да ме убивате. Ще направя услуга на всички и ще изчезна.

Тримата сякаш бяха замръзнали.

Най-после майорът се изкашля, после погледна неловко жената и накрая Алън.

– Хайде – каза Бюканън. – Имаме проблем. Нека да го обсъдим.

– Капитане, давате ли си сметка как прозвуча това, което казахте? – смутено попита майорът.

– Прямо.

– По точно „параноично“.

– Добре – каза Бюканън. – Никой не е наредил да бъда премахнат. Ще приемем, че е бил случаен акт на насилие, на какъвто сте искали да прилича. Както кажете. За мен няма значение. Просто искам да сте наясно. Аз ще изчезна. По този начин ще имате двойна защита. Холи Маккой няма да напише статията. Аз няма да съм тук, за да ме разпитат.

– Като те слушам как приказваш... – майорът се намръщи. – Радвам

се, че решихме да те наблюдаваме. Ти определено си действал твърде дълго под прикритие.

– Мисля, че е по-добре да си починеш – каза Алън. – Току-що са те изписали от болницата. Сигурно си уморен.

– Намушкали са те – добави жената. – Пак си наранил главата си. На твоето място аз...

– Откъде знаете, че пак съм наранил главата си? Не съм споменавал това пред никого.

– Предположих.

– Или сте го чули от човека, когото сте изпратили да ме убие.

– Капитане, очевидно си разстроен. Искам... заповядвам ти да останеш в тази стая, да се опиташ да се успокоиш и да се напиш. Ще се върнем отново тук в девет часа утре сутрин, за да продължим този разговор. Надявам се, че тогава ще бъдеш по-спокоен.

– Не ви обвинявам, че сте опитали да защитите мисията – каза Бюканън. – Но нека не бягаме от проблема. Да кажем направо какъв е той. След като ви предложих по-добро решение, няма нужда да ме убивате.

Алън изгледа Бюканън загрижено, после мрачно последва майора и капитан Уелър към вратата.

Докато прекосяваше стаята, за да заключи, Бюканън почувства, че краката му не го държат. Напрежението от разговора беше усилило главоболието му. Той пхна три таблетки „Тиленол“ в устата си и влезе в банята, за да изпие чаша вода. Устата му беше толкова пресъхнала, че се наложи да изпие още една. Видя тъмни кръгове под очите си в огледалото. Ще припадна, помисли си той.

В спалнята той непохватно спусна завесите. Хълбокът го заболя, когато се изтегна на леглото. Тъмнината му действаше успокояващо.

Но умът му не преставаше да работи.

Успях ли да се справя?

Убедих ли ги?

Не разбираше защо е толкова загрижен за безопасността на Холи. Беше я срещнал едва преди няколко дни. На теория те бяха противници. Повечето от неприятностите му се дължаха на нейната намеса. Всъщност, можеше да се спори дали Джек и Синди Дойл не бяха мъртви заради нея. Но в действителност те не бяха убити от Холи Маккой. Бяха ги убили неговите хора. Както бяха убили и Бейли. А и мен щяха да убият, ако бях там, когато Бейли е отворил хладилната кутия, за да види

парите.

Но това означава, че изчакват някаква друга възможност да ме премахнат. Начин, който не би породил съмнение дори и у един репортер.

Холи Маккой.

Да не би да съм се привързал към нея? – запита се той. Имаше време, когато би оправдал всичко – дори убийството на репортер, всичко – за да запази операцията в тайна. Но сега...

Да?

Може би вече не ми пука за операцията. Или може би...

Какво?

Може би се превръщам в човешко същество.

Да, но в *коя* човешка същество.

– Още веднъж – каза Алън. – Искам да съм съвсем сигурен.

Той седеше зад волана на наетия Понтиак, докато се отдалечаваха от хотел „Краун Плаза“. До него беше седнал майор Пътнам. На задната седалка, наведена напред, седеше капитан Уелър.

– Знае ли някой от вас нещо за заповед да се премахне Бюканън?

– Определено не – отговори капитан Уелър.

– Не съм получавал такива указания – каза майорът.

– Нито пък аз – каза Алън.

– Каква е тази работа за Джек и Синди Дойл? – попита майорът. – Мислех си, че смъртта им е в резултат на убийство-самоубийство.

– Аз също – каза капитан Уелър. – Твърдението на Бюканън, че това е двойно убийство, е като гръм от ясно небе. Не знам да е имало заповед за *тяхното* премахване.

– Кой се е опитал да убие Бюканън? – попита Алън.

– Все още най-правдоподобното обяснение е опит за грабеж – каза майорът.

– Насред претъпкан открит ресторант? – Алън още по-силно стисна волана. – Някой джебчия, разбира се. Но никога не съм чувал за джебчия, който ще тръгне да привлече внимание към себе си, като намущка с нож човека, чийто портфейл се опитва да задигне.

– Ами ако е бил някой маниак, който си избива комплексите, като напада с нож хора по улиците? – попита капитан Уелър.

– Това е по-вероятно – Алън зави по Канал Стрийт, като се взираше в светофарите. – Звучи налудничаво, но е по-вероятно.

– Работата е там, че Бюканън смята, че *ние* сме го направили – каза

майорът. – Което е не по-малко налудничаво.

– Мислиш ли обаче, че *наистина* смята така? – попита капитан Уелър. – Той е актьор. Обича да казва неща, за да предизвика ефект. Може да бъде много убедителен.

– Определено успя да убеди мен – каза Алън.

– Но защо му е да лъже? – попита майорът.

– За да ни заблуди. Да ни обърка и да отклони вниманието ни от репортера.

– И защо ще го прави? – попита майорът.

– Бюканън може да е прав, че убийството на репортера ще създаде повече проблеми, отколкото ще реши – каза Алън. – Ако тя наистина се е уплашила и не напише този репортаж, значи сме постигнали целта си.

– Ако. Непрекъснато чувам „ако“.

– Съгласна съм с Бюканън – каза капитан Уелър. – Мисля, че на този етап ще бъде по-добре да изчакаме.

– По този въпрос от значение е единствено мнението на полковника – намеси се майорът.

Те се смълчаха.

– Все още не сме... – Алън присви очи от ярката светлина на автомобилните фарове.

– Да? – повдигна вежди капитан Уелър.

– Опитал ли се е някой да убие Бюканън? Но не някой джебчия, а професионалист, действащ по нечия заповед. И ако ние не сме издали такава заповед, тогава кой, дяволите да го вземат, го е направил?

По правило, ако човекът, с когото трябваше да се срещне, не се появеше на уговореното място навреме и ако нямаше предварителна уговорка за друго време и място, Бюканън трябваше да се върне на първоначалното място на срещата двадесет четири часа по-късно.

С малко късмет това, което беше възпрепятствало човека да дойде на срещата, вече нямаше да представлява пречка. Но ако човекът не се появеше и втория път...

Бюканън не искаше да мисли за това. Той се отправи към Френския квартал. Претъпкани, тесни улици. Диксиленд. Блус. Танци по тротоара. Суматоха. Но нямаше маскарadni костюми. Този път шоуто беше без маски, които да скриват лицата на хората и на Бюканън щеше да му бъде много по-лесно да разбере дали го следят. Снощи той се открояваше сред тълпата, защото не беше облечен в маскарaden костюм. Сега, като

един от многото хора с обикновени дрехи, той щеше да има много по-голяма възможност да се смеси с множеството, да свърне по някоя уличка и да се измъкне от всеки, който се опиташе да го проследи.

Обзет от усещането за нещо вече преживяно, което го накара да потръпне при спомена за ножа, който беше пронизал хълбока му, той прекоси потъналия в тъмнина Джаксън Скуеър, огледа внимателно Декатур Стрийт и отново се отправи към „Кафе дьо Монд“. Ресторантът отново беше пълен, но не толкова, колкото по време на Празника на Все Светии. За да бъде сигурен, че навалицата няма да му попречи да влезе, той се беше погрижил да пристигне рано, в десет и петнадесет, вместо в уговорения час – единадесет, както преди шест години, когато за последен път беше идвал тук с Хуана.

Бюканън гореше от нетърпение. Без да го показва, той изчака да му дойде реда и придружен от един келнер се пое край пилоните, през шума на тълпата към малка кръгла масичка с бял плот в ъгъла на залата. За негово щастие масичката се намираше точно на онова място, което той би избрал, за да може да наблюдава безпрепятствено входа.

Но все още не беше доволен. Трябваше му нещо повече, някакъв друг начин, за да бъде сигурен, някаква допълнителна гаранция и когато видя удобен случай, стана и се премести на една внезапно освободена масичка близо до центъра на ресторанта. Тук, спомни си той, бяха седели с Хуана преди шест години. Не на същата масичка. Не можеше със сигурност да твърди това. Но мястото беше достатъчно близо и когато Хуана влезеше, нямаше да ѝ бъде трудно да го забележи. Погледът ѝ щеше да обходи претъпканата зала, да се спре на мястото, което тя свързваше с него и ето, той щеше да бъде там, да стане, да се усмихне, да тръгне към нея, обзет от непреодолимо желание да я прегърне.

Той погледна часовника си – десет и четиридесет. Скоро, помисли си Бюканън. Скоро.

От главоболието отново започна да му се повдига. Когато сервитьорът дойде да вземе поръчката му, той помоли за специалитета – кафе с мляко и пържен сладкиш с плодова плънка, поръсен с пудра захар. Помоли и за вода. Защото това беше единственото, от което наистина имаше нужда. Вода. Беше поръчал кафето и сладкиша, за да може да остане тук. А водата му трябваше, за да глътне още няколко таблетки „Тилонол“.

Скоро.

Хуана.

Обичам те – беше ѝ казал той. – Искам да знаеш, че винаги ще

означаваши страшно много за мен. Винаги ще те чувствам близка. Кълна ти се, че ако някога ти потрябва помощ, ако някога се озовеш в опасност, само ми се обади и независимо колко време е минало, независимо колко далеч съм, ще...

Бюканън примигна, когато осъзна, че сервитърът се беше появил с водата, кафето и сладкиша. Той глътна „Тиленола“ и когато погледна часовника си, се изненада. Петнадесет минути бяха минали като петнадесет секунди. Беше почти единадесет часа.

Той продължи да взира във входа.

Ето картичката, която никога не съм си мислила, че ще изпратя. Надявам се, че обещанието ти беше искрено. Същото място и време като последния път. Разчитам на теб. МОЛЯ ТЕ.

– Нещо не е наред ли, сър?

– Извинете?

– Седите тук от половин час без да докоснете кафето или сладкиша.

– Половин час?

– Има други хора, които също искат да седнат.

– Очаквам един човек.

– Дори и така да е, има други хора, които...

– Повторете поръчката. Ето, заповядайте десет долара за безпокойството.

– Благодаря ви, сър.

Бюканън продължи да се взира във входа.

Полунощ.

Един часа. Хората бяха започнали да го гледат намръщено и да си шепнат.

В два часа той разбра, че тя няма да дойде.

Какво, за Бога, се беше случило с нея? Тя се нуждаеше от помощта му. Защо не му беше дала възможност да докаже, че я обича?

Той пригответи чантата си и остави на леглото подписан формуляр за напускане на хотела. В три часа сутринта никой не го видя когато излезе през служебния изход. Щом се озова на Лафайет Стрийт, той спря едно такси.

– Накъде, сър? – Шофьорът го изглежда предпазливо, сякаш човек с куфар в три часа сутринта можеше да представлява заплаха.

– Към някоя денонощна агенция за коли под наем.

Шофьорът се замисли за миг.

– Качвайте се. Вижда ми се малко късно да тръгнете на път по това време.

– Късно е наистина.

Той се отпусна на задната седалка и потъна в мисли. Щеше да бъде по-лесно да стигне със самолет там, накъдето се беше запътил. Но той не искаше да чака до сутринта и да хване първия самолет в тази посока. Първо, майорът, капитанът и Алън можеха да пристигнат по-рано, отколкото бяха казали и да го заварят. И второ, защото нямаше достатъчно пари в брой, за да си купи самолетен билет. Щеше да се наложи да използва кредитна карта. Но единствената кредитна карта, която имаше, беше на името на Брендън Бюканън. По този начин щеше да остави документирана следа, по която майорът, капитанът и Алън да тръгнат след него.

За да наеме кола, пак щеше да му се наложи да използва кредитна карта, но поне никой не можеше да разбере накъде възнамерява да се отправи. Документираната следа щеше да свърши тук, в Ню Орлиънс. И ако имаше малко късмет, майорът, капитанът и Алън щяха да приемат, че е решил да направи това, което им беше казал, и е изчезнал. В идеалния случай те щяха да погледнат на това като на успокояващ жест, а не като на заплаха. За да насочи мислите им в тази посока, той беше написал бележка за твърдата си решимост да изчезне, беше пъхнал бележката в плик, адресиран до Алън, и я беше оставил на леглото в хотелската стая, до подписания формуляр за напускане.

– Пристигнахме, сър.

– Какво? – той се отърси от мислите си и погледна през странично-то стъкло на таксито към ярко осветен офис за коли под наем до някаква бензиностанция.

– Ако бях на ваше място, сър, нямаше да пришпорвам много колата. Изглеждате уморен.

– Благодаря. Ще се оправя.

Но ще бъде добре да изглеждам по-бодър, когато наемам колата, помисли си той.

Бюканън плати на шофьора и без да показва огромното усилие, което му костваше това, понесе чантата си към офиса. Очите го заболяха от ярката светлина.

Мъжът, който имаше уморен вид, побутна към него договор за наемане на кола.

– Трябва да видя кредитната ви карта и шофьорската ви книжка. Парафирайте за застраховката. Подпишете се най-долу.

Наложи се да погледне кредитната карта, която беше оставил на бюрото, за да види кое име използва.

– Бюканън. Брендън Бюканън.

Ако можеше това главоболие да отслабне.

Хуана.

Трябваше да намери Хуана.

Сещаше се за едно-единствено място, откъдето можеше да започне.

– Това вече е уредено – каза Реймънд.

Седнал в задната част на салона за пътници в частния си самолет, Алистер Дръмонд вдигна поглед от доклада, който четеше. Корпусът леко вибрираше, докато реактивният самолет се носеше в небето.

– Подробности? – каза той.

– Според съобщението, което получих преди малко по радиото – продължи Реймънд, – снощи директорът на Националния институт за археология и история на Мексико е загинал при автомобилна катастрофа близо до Националния дворец в Мексико Сити.

– Каква трагедия! – каза Дръмонд. Въпреки възрастта си, той по никакъв начин не показваше признаци на изтощение от полета до Москва, където беше провел среща с руски бизнесмени, а после и до Рияд, в Саудитска Арабия, където беше участвал в друга подобна среща, преди сегашния презокеански полет към полуостров Юкатан в Мексико, и всичко това в рамките на последните четиридесет и осем часа. – Разполагаме ли с доказателства за участието на Делгадо?

– Ние плащаме на човека, на когото Делгадо е наредил да направи това. Той ще изобличи Делгадо, ако го помолим, при положение, че ние му гарантираме, че няма да бъде наказан.

– Ние? – попита Дръмонд.

– Исах да кажа *вие*.

– Реймънд, това объркване на местоименията ме притеснява. Няма да ми е приятно, ако разбира, че ме считаш за равен на себе си.

– Не, сър, в никакъв случай. Няма да повторя тази грешка.

– Избран ли е заместник на неговото място?

Реймънд кимна.

– Някой от служителите, благосклонен към нашата кауза?

Реймънд отново кимна.

– А парите ще го направят още по-благосклонен.

– Добре – каза Дръмонд с треперлив глас, един от малкото

признаци за истинската му възраст. – Вече нямаме нужда от жената, дори и да я открием. Предимството, което ни даваше в отношенията ни с Делгадо, вече не е необходимо, щом имаме на разположение друг начин да го притиснем. Делгадо ще бъде следващият президент на Мексико само ако не разкрием престъпленията му. Дай му ясно да разбере, че имаме доказателства за това, че лично той е наредил да бъде убит директорът на Института и че бъдещето му на политик зависи от мен.

– Да, сър.

– А когато стане президент, ще имам още по-голямо влияние.

– Цялото влияние, което ви е необходимо.

– Никога – поправи го Дръмонд.

– В такъв случай, може би все пак имате нужда от жената.

Старецът се намръщи и дълбоките му бръчки толкова ясно се откриха, че истинската му възраст започна да личи.

– Бях на път да загубя всичко заради нея. Когато твоите хора я открият...

– Да, сър?

– Нареди им да я убият още щом им се изпреди пред очите!

9.

Сан Антонио, Тексас

Бюканън пристигна на смрачаване. Беше поел на запад по Магистрала 10 от Ню Орлиънс към Батън Руж, край многобройни градчета в Тексас, към Бюмон и Хюстън и най-накрая...

Главоболието, към което се прибавяше и болката в хълбока, го принуди да направи няколко почивки по пътя. В Бюмон нае стая в един хотел преди обед, за да може да се избърсне и изкъпе и да поспи няколко часа. Администраторът искрено се беше учудил, когато той напусна хотела на обед. Това не беше добре, защото по този начин привличаше внимание към себе си. Не беше добре и фактът, че недостигът на пари в брой го принуди да използва кредитната си карта, за да наеме стаята. Сега съществуваше допълнителна документна следа, въпреки че когато Алън, майорът и капитанът успеяха да установят, че е отседнал в хотела, той отдавна щеше да го е напуснал и те все така нямаше да знаят накъде се беше отправил. Разбира се, ако проверяха списъка на задачите, които беше изпълнявал в миналото, можеха и да се досетят, но през изминалите шест години откакто се беше запознал с Хуана, той беше изпълнил толкова много задачи, че щеше да мине доста време преди да направят връзка между нея, Ню Орлиънс и Сан Антонио. Дотогава той щеше да се намира някъде другаде.

По пътя той си купуваше храна – хамбургери, пържени картофи, пълнени хлебчета, царевични питки с пълнка от сирене и лютив сос – всичко, което можеше да възстанови силите му, като ги поглъщаше с големи количества Кока Кола, разчитайки калориите и кофеина в безалкохолната напитка да го заредят с енергия. На три пъти отбива от натоварената магистрала, за да подремне в местата за почивка. Паркираше наетия Таурус близо до тоалетните, защото непрестанният шум на пристигащите и заминаващи автомобили и хора му пречеше да заспи дълбоко. Знаеше, че ако наистина заспи, щеше да се събуди чак на другия ден.

Трябваше да продължи да се движи. Трябваше да се добере до Сан Антонио и на всяка цена да разбере какво се беше случило с Хуана. Защо не беше дошла на срещата? Каква беда я беше сполетяла? Въпреки болката и смушаващата неизвестност, той беше запазил достатъчно здрав разум, за да се запита дали не преиграва. Обещание, дадено преди шест години на една жена, която не беше виждал оттогава. Зов за

помощ под формата на загадъчно съобщение върху пощенска картичка.

Може би пощенската картичка изобщо не означаваше това, което си мислеше. Какъв беше смисълът Хуана да го потърси след толкова време? И защо него? Нямахме ли някой друг, когото да помоли за помощ?

Какво я беше накарало да избере точно него?

Не знаеше отговорите на тези въпроси. Но със сигурност знаеше едно – че нещо се беше случило с него.

Нещо ужасно.

Опита се да установи кога беше започнало. Може би когато го бяха ранили в Канкун, или когато беше ударил главата си, докато се измъкваше с плуване през канала. Може би когато го измъчваха в Мерида и беше ударил главата си в бетонния под. Или може би по-късно, когато го бяха намушкали и отново беше ударил главата си.

Ала колкото и да разсъждаваше върху тези възможности, изводът, до който стигаше, беше един – те не бяха причина за страха, който изпитваше. Те, разбира се, несъмнено допринасяха за него. Но докато анализираще случилото се през последните няколко седмици, докато си мислеше отново и отново за травмите, които беше получил, едно нещо не преставаше да го смущава повече от останалите.

Тази травма не беше физическа. Тя беше психическа.

Тя застрашаваше чувството му за самоличност.

Или по-скоро, многобройни самоличности. През последните осем години му се беше налагало да се превъплъщава в повече от двеста човека. Имаше дни, в които трябваше да играе по шест различни роли, докато се опитваше да вербува информатори. През последните две седмици го бяха взели за Джим Крофорд, а той се опитваше да се отъждестви с Питър Ланг, докато се представяше за Ед Потър, Виктор Грант, Дон Колтън и...

Брендън Бюканън.

Това беше причината.

След изчезването на Виктор Грант той очакваше да му дадат нова самоличност. Но в апартаента в Александрия Алън му беше казал, че няма да има нова самоличност, че ще го изтеглят от оперативна дейност, че ще трябва да бъде самият себе си.

Но кой, по дяволите, беше той? Толкова дълго не му се беше налагало да бъде Брендън Бюканън, че не знаеше кой беше Брендън Бюканън. Не знаеше елементарни неща – как обичаше да се облича, каква храна харесваше. А в дълбините на съзнанието си изцяло беше загубил

връзка със самия себе си. Той беше актьор, обсебен до такава степен от ролите си, че когато му ги бяха отнели, се беше оказал изпразнен от съдържание.

Неговата професия не се състоеше само в това, което правеше. Тя определяше неговата същност. Без роля, в която да се превъплъти, той беше нищо и едва сега си даде сметка колко жестоко го беше поразила мисълта, че не може да бъде Брендън Бюканън през останалата част от живота си. Ето защо, за да избяга от Брендън Бюканън, той щеше да се превърне в Питър Ланг. Щеше да потърси най-важния човек в света на Питър Ланг. А може би и в своя собствен свят, защото колкото повече мислеше за това, толкова повече си задаваше въпроса колко ли по-добър щеше да бъде животът му, ако беше останал с Хуана.

Аз харесвах Питър Ланг, помисли си той.

А Питър Ланг беше влюбен в Хуана.

Когато наближи Хюстън, той се обади от монетния автомат на една отбивка за камиони. Мисълта, че единственият човек от света на Брендън Бюканън, който имаше някакво значение за него, беше Холи Маккой, едновременно му се нравеше и го смущаваше. Познаваше я само от няколко дни. Тя представляваше заплаха за него. И все пак той изпитваше непреодолимо желание да я защити, да направи всичко възможно тя да се измъкне от опасната ситуация, в която сама беше попаднала, защото беше започнала да го разследва. Мислеше, че беше убедил майора, капитана и Алън, че тя наистина е решила да се откаже от статията. Съществувахе голяма вероятност те да я оставят на мира. А полковникът? Дали полковникът щеше да се съгласи с тяхната препоръка?

Бюканън не лъжеше, когато им беше казал, че Холи е отлетяла за Вашингтон, както не лъжеше и когато им беше заявил, че е успял да я изплаши достатъчно, за да прекрати журналистическото си разследване. И все пак той трябваше да направи всичко възможно, за да затвърди това нейно решение. Тъй като предполагаше, че телефоните ѝ ще бъдат подслушвани, той ѝ беше казал, че ако се наложи да остави съобщение на телефонния ѝ секретар или на някой от колегите ѝ във „Вашингтон поуст“, ще използва името Майк Хамилтън. Но когато се обади в редакцията на вестника, тя беше там.

– Как си?

– Чудя се дали не направих грешка – отговори Холи.

– Не беше грешка, повярвай ми.

– Какво стана при теб? Успя ли да ги убедиш?

– Все още не знам.

– О.

– Да, „О“. Изпрати ли им това, което обеща?

– ...Все още не.

– Направи го!

– Просто... Материалът е толкова добър. Не ми се иска да...

– Направи го! – повтори Бюканън. – Не ги ядосвай!

– Чувствам се като истински страхливец, че се отказах от статията.

– Много пъти съм вършил разни неща, само за да не се чувствам като страхливец. Сега излиза, че просто не си е струвало. Трябва да вървя. Най-добрият съвет, който мога да ти дам, е... – искаше му се да я окуражи по някакъв начин, но нищо не му идваше на ум. – Престани да мислиш за смелост и страх. Просто прави това, което здравият разум ти подсказва.

Той остави слушалката, запъти се бързо към наетия Таурус, влезе в него и се включи в потока от коли по магистралата, като присвиваше болезнено очи от светлината на слънцето, което беше слязло ниско на запад пред него. Въпреки очилата „Рей-Бан“, които беше купил на обед от Бюмон, имаше чувството, че слънчевите лъчи пронизват като нажежени шишове очите му и се забиват в черепа му.

Прави това, което здравият разум ти подсказва?

Бива те да даваш съвети. Но самият ти никак не обичаш да се вслушваш в тях.

Малко след девет часа вечерта той излезе от ниските, тревисти, често осеяни с дървета хълмисти равнини на Източен Тексас и пред очите му се появиха светлините на Сан Антонио. Преди шест години, когато навлизаше в ролята на Питър Ланг, той беше прекарал няколко седмици тук, за да се запознае с родния град на своя герой. Беше направил обичайните за всеки турист неща – беше посетил Аламо (името, както беше научил, означаваше на испански „топола“), както и реставрирания дворец на испанския губернатор, мисията Сан Хосе и Ла Валита (или Селцето), построена отново част от основаното на това място през осемнадесети век испанско поселище. Беше прекарал доста време в Ривъруок, оформения в испански стил търговски център край живописните брегове на река Сан Антонио.

Но той беше прекарал и доста време из предградията, в едно от

които – Касъл Хилс – живееха родителите на Хуана. Хуана беше използвала фалшиво име, в случай че някой враг откриеше кои са родителите ѝ и отидеше в Сан Антонио да ги разпитва за нейния предполагаем съпруг. Нямаше нужда – всъщност, това беше противоположно – Бюканън да се запознава с родителите ѝ. Той обаче знаеше къде живеят и пое право към дома им, като няколко пъти обърка посоката, изненадан въпреки това, че помни толкова неща от предишното си посещение в града.

Родителите на Хуана живееха в двуетажна тухлена къща с грижливо поддържана морава отпред и високи сенчести дъбове. Когато Бюканън спря наетия Таурус до тротоара, видя че лампите, по всяка вероятност във всекидневната, светят. Той излезе от колата, заключи я и огледа отражението си в прозореца на предната врата, осветен от уличната лампа. Изпитото му лице изглеждаше уморено, но след като се среса и пооправи дрехите си доби спретнат и приличен вид. Все още носеше кафявото спортно сако, което беше взел от стаята на Тед в Ню Орлиънс. Беше му малко широко, макар и не толкова, че да прави неприятно впечатление, затова пък добре прикриваше пистолета, който беше затъкнал в колана си преди да излезе от колата.

Бюканън огледа улицата в двете посоки, проверявайки по навик дали в сенките не се крие някой, който наблюдава къщата. Ако Хуана беше в опасност, както предполагаша картичката, която му беше изпратила и това, че не беше дошла на срещата, ако се опитваше да избяга от някого – което обясняваше защо не се беше появила в „Кафе дьо Монд“, беше твърде вероятно враговете ѝ да наблюдават родителите ѝ в случай, че решише да се свърже с тях лично или по телефона и да разкрие неволно къде се намира. Онази Хуана, която преди години служеше в армията, никога не би допуснала някой да узнае имената и адреса на родителите ѝ. Но през изминалите шест години биха могли да се случат много неща. Тя би могла да прояви глупостта да се довери на някого до такава степен, че да му предостави информация, която при сегашните обстоятелства да използват срещу самата нея, въпреки че глупостта в никакъв случай не беше една от присъщите ѝ черти.

Като се изключеше факта, че се беше влюбила в Питър Ланг.

Нищо не подсказваше, че на улицата го дебне опасност. В тази пресечка нямаше паркирани автомобили. Никой не висеше на ъгъла, преструвайки се, че чака автобус. Светлините в къщите наоколо подсказваха, че обитателите им са заети с нормалните за всяко семейство вечерни занимания. Разбира се, някой можеше да се спотайва в храстите, макар че в този квартал, с който хората очевидно се гордееха, такъв човек не би

могъл да остане скрит дълго време, особено за немската овчарка, която някакъв мъж разхождаше на ремък по отсрещния тротоар. При положение, естествено, че самият мъж с кучето не наблюдаваше къщата.

На Бюканън му бяха необходими само няколко секунди, за да огледа обстановката. Ако някой го видеше, щеше да си помисли, че той просто е един посетител, спрял за малко да срещне косата си, преди да продължи към къщата. Нощта беше мека. От опадалите по земята листа се носеше мирис на есен. Когато спря на тухлената веранда и натисна звънеца, слухът му долови не само мелодичния звън, който се разнесе в къщата, но и приглушения смях на публиката, който се разнасяше от телевизора, по който течеше някаква комедия. После дочу стъпки по дървения под и зад остъклената входна врата се появи сянка.

Над главата му светна лампа и Бюканън видя приближаваща шестдесетте жена – мексиканка – с дълга до раменете черна коса и привлекателно овално лице, която се взираше в него. Живите ѝ тъмни очи говореха за природна интелигентност и съобразителност. Те му напомняха за Хуана, макар че не беше сигурен дали тази жена е майка ѝ. Той никога не беше виждал нейните родители. На пощенската кутия и под звънеца нямаше табелка с име. Възможно беше през изминалите шест години родителите на Хуана да са се преместили. Можеше дори да са починали. На пристигане в Сан Антонио Бюканън смяташе да провери в телефонния указател дали те все още живееха на този адрес, но тъй като гореше от нетърпение по-скоро да стигне до къщата, не искаше да губи нито минута. Съвсем скоро ще разбере, каза си той.

Човек, незапознат с правилата на оперативната дейност, сигурно щеше да се обади по телефона от Ню Орлиънс, и ако успееше да се свърже с родителите на Хуана, щеше да се опита да получи от тях отговор на въпроса дали дъщеря им е в опасност. Ако постъпеше така, опитът му щеше да се окаже неуспешен или получената информация съмнителна. Повечето хора бяха доверчиви, но дори един глупак щеше да се усъмни и да отговори уклончиво, ако някой непознат започнеше да му задава лични въпроси по телефона, независимо от това колко убедителен беше претекстът, който този непознат използваше. Само мързеливите оперативни служители използваша телефона за събиране на сведения. Най-добрият начин за получаване на информация, когато това, разбира се, беше възможно, бе личният контакт. Когато военните бяха изпратили Бюканън на обучение във фермата на ЦРУ във Вирджиния, той бързо си спечели славата на човек, изключително вещ в това, което сред професионалистите беше известно като „извличане на

информация“. Една от любимите задачи, които инструкторът му обичаше да възлага на курсистите, беше да ги изпраща в местните барове по време на най-големия наплив на клиенти. Всеки от курсистите трябваше да подхване разговор с някой непознат и в рамките на един час да спечели до такава степен доверието му, че непознатият да му каже деня, месеца и годината на своето раждане, както и номера на социалната си осигуровка. Инструкторът знаеше от опит, че е невъзможно подобна лична информация да бъде споделена при първа среща с някого. Как ще измислиш такъв безобиден въпрос, който би накарал човек, когото никога не си срещал, да издаде номера на социалната си осигуровка? Беше повече от вероятно такъв въпрос да събуди подозрение, вместо желание за отговор. Всички курсисти, с изключение на Бюканън, се бяха провалили.

Жената отключи вратата, отвори я и без да сваля предпазната верига заговори през тридесетсантиметровата пролука.

– Да? – озадачено каза тя.

– Сеньора Мендес?

– Si.

– Perdone. Знам, че е късно. Казвам се Джеф Уокър и съм приятел на дъщеря ви – Бюканън говореше на испански, който беше научил в Института за чужди езици към Министерството на отбраната в Монтерей, Калифорния, докато се готвеше за мисията в Мексико. – Не съм я виждал от няколко години и не знам къде живее. Пристигнах тук за няколко дни и... Е, надявах се да се видим. Бихте ли ми казали къде да я намеря?

Майката на Хуана го гледаше подозрително. Въпреки това съмнението ѝ сякаш се поутоложи от факта, че той заговори на испански. Хуана му беше казала, че родителите ѝ знаеха и двата езика, но предпочиташа да говорят на испански и се засягаха, когато някой бял, за когото знаеха, че говори испански, ги принудеше да говорят на английски.

– Conoce a mi hija?

– Si – продължи на испански Бюканън. – Познавам вашата Хуана. Служехме заедно в армията, запознах се с нея тук, във Форт Сам Хюстън.

Това беше една от легендите, които Хуана беше използвала по време на службата си. Въпреки че работеше за Армейското разузнаване и се числеше към състава на Специалните сили във Форт Браг, фиктивно ѝ назначение беше тук, в главния щаб на Пета Армия в Сан Антонио.

– Допахаме си взаимно – продължи Бюканън. – Няколко пъти

излизахме заедно. Предполагам, би могло да се каже... Е, бяхме близки. Ще ми се да бях поддържал връзка с нея. Но доста време бях в чужбина и... Ще ми бъде много приятно да я видя.

Майката на Хуана продължаваше да го гледа подозрително. Бюканън беше сигурен, че ако не беше заговорил на испански и не беше споменал Форт Сам Хюстън, тя едва ли щеше да го слуша толкова дълго. Трябваше му още нещо, което да придаде достоверност на думите му.

– Все още ли имате онова куче? Златния ретривър? Как му беше името? Пепе. Да. Хуана много го обичаше. Когато не говореше за бейзбол, разказваше за него. Казваше, че обичала да тича с Пепе край реката, когато не е на работа.

Подозрението на майка й започна да се разсейва.

– Не.

– Извинете?

– Кучето. Пепе. Умря милата година.

– О, съжалявам сеньора Мендес. Да загубите домашен любимец като него... Хуана сигурно го е преживяла много тежко.

– Казахте, че името ви е Джеф Уокър?

– Точно така – Бюканън се опитваше да стои изпънат, сякаш беше запазил този навик от армията.

– Не помня да ви е споменавала.

– Е, шест години са много време. Хуана обаче много ми е разказвала за вас. От нея знам, че правите най-хубавите царевични питки с пилешка плънка в града.

Майка й едва доловимо се усмихна.

– Хуана много ги обичаше – усмивката й се стопи и тя се намръщи. – Щях да ви помня, ако ви бях виждала преди. Защо Хуана не ви е водила в къщи?

И аз искам да ви попитам нещо, с все по-нарастваща тревога си помисли Бюканън. Защо са всички тези въпроси? Какво, по дяволите, става?

Две преки по-надолу, пред една къща с табелка „Продава се“ на моравата отпред, беше спрял малък сив микробус. Той беше паркиран тук от няколко дни, но този факт не тревожеше съседите. Напротив, те се чувстваха по-спокойни. Шофьорът на микробуса, частен детектив, беше посетил всички, които живееха наоколо и беше обяснил, че неотдашните прояви на вандализъм в квартала са принудили охранителната

фирма, която имала клиенти в този район, да изпрати човек, който да държи под око няколко къщи в квартала, и най-вече точно тази, тъй като липсата на живеещи в нея хора я прави идеална мишена за вандалите. Ако съседите се бяха обадили на номера от визитната картичка, която детективът им беше дал, една делово звучаща секретарка щеше да им обясни, че това, което той им беше казал, е вярно. Мъжът наистина работеше за фирмата. Това, което секретарката, разбира се, нямаше да им каже, беше, че тя говори от едностаен, почти празен офис в центъра на града и че фирмата беше регистрирана едва преди две седмици.

Името на частния детектив беше Дънкан Брадли. Той беше двадесет и осем годишен. Висок и слаб, Брадли почти винаги носеше маратонки и памучен анцуг, сякаш очакваше всеки момент да отиде да играе баскетбол, любимото му занимание в свободното от работа време. Той предпочиташе това неофициално облекло, защото с него се чувстваше удобно по време на дългите засади, а по всичко личеше, че точно тази засада – която вече продължаваше достатъчно дълго – щеше да продължи още повече.

Той и неговият партньор работеха на смени от по дванадесет часа, което означаваше, че микробусът, чиито прозорци бяха затъмнени, за да не може никой да види какво има вътре, трябваше да бъде оборудван с печка за готвене (микровълнова) и тоалетна („Порта Потти“). Тясното пространство налагаше микробусът да бъде подходящо пригоден, за да подслони високия почти два метра Дънкан Брадли. Поради тази причина всички седалки от задната част бяха свалени и на тяхно място беше поставен дълъг матрак, прикрепен към дървена дъска, повдигната нагоре под петнадесетградусов ъгъл, за да не се налага Дънкан, който през цялото време лежеше върху него, да си напряга врата, когато гледа нагоре.

А това, в което той беше вперил поглед, беше монитора на миниатурна телевизионна камера, която се подаваше от покрива на микробуса, скрита от капачката на фалшив отдушник. Тази камера, разновидност на модела, използван при бойните хеликоптери, имаше голяма увеличителна способност, така че в момента показваше регистрационния номер на колата, паркирана две преки по-нагоре, син форд Таурус с луизиански номер. Освен това камерата беше оборудвана с модерно устройство за нощно виждане и поради това, въпреки че по-голямата част от улицата беше потънала в мрак, за Дънкан не беше проблем да види оцветения в зелено образ на мъжа, който излезе от Тауруса, среса косата си, огледа квартала, сякаш му се възхищаваше и се отпрати към къщата.

Мъжът беше бял, висок около метър и осемдесет, в началото на тридесетте. Беше добре сложен, но не особено мускулист. Облеклото му беше съвсем обикновено. Косата му не беше нито дълга, нито къса. Лицето му беше с дълбоко изрязани черти, но без да изглежда грубо. Беше приятен на вид, красив, но без да се набива в очи.

– Днес е втори ноември – произнесе Дънкан в микрофона на един магнетофон. – Часът е девет и половина вечерта. Все още се намирам в микробуса за наблюдение малко по-надолу от целта. Току-що пред къщата се появи някакъв мъж. – Дънкан продължи, като описа колата и шофьора, включително и луизианския регистрационен номер. – Той не е много висок, но не е и много нисък. Малко от това, малко от онова, общо взето – средна работа. Може да представлява интерес за нас, може и да не представлява. Преминавам към подслушване.

Дънкан остави микрофона и увеличи звука на приемателя, а после нагласи слушалките на главата си. Приемателят получаваше сигнали от няколко миниатюрни предавателя с микрофони, които Дънкан беше скрил в телефоните и ключовете за осветлението във всяка стая на наблюдаваната къща. Устройствата бяха свързани към електрическата инсталация на къщата и по този начин имаха постоянен източник на захранване. Те бяха програмирани да предават на УКВ честота, която не се използваше в Сан Антонио, така че предаването да не се отразява на приемането на телевизионните и радио програми в къщата и да събуди съмнение в обитателите ѝ.

В деня, когато му бяха възложили тази задача, Дънкан беше изчакал докато и двамата обитатели напуснаха къщата. Те го бяха улеснили, защото това беше станало след вечеря, когато кварталът беше потънал в мрак. Следвани от партньора на Дънкан, те бяха поели с колата си към близкия търговски център и ако решаха да се върнат по-рано от очакваното, партньорът на Дънкан, който имаше клетъчен телефон, щеше да изпрати предупредително съобщение до пейджъра, който Дънкан носеше на колана си. Разбира се, Дънкан не беше разчитал единствено на щастливата случайност, че обитателите ще напуснат къщата по тъмно. Ако се наложеше, той можеше да влезе в празната къща и през деня, като се престореше на служител от компанията, която обитателите бяха наели да поддържа тревните площи в двора им. На никого от съседите нямаше да се стори необичайно мъж с униформа на компанията да се появи със спрей против насекоми с размера на пожарогасител за кола, да обработи храстите отпред, а после да се отправи към задния двор, за да продължи работата си. Дънкан беше влязъл в къщата през вратата на

верандата, като се справи с ключалката за петнадесет секунди и инсталира всички микрофони за четиридесет минути.

Потенциометрите върху пулта на приемника в микробуса му позволяваха да регулира силата на звука от всеки предавател. Освен това оборудването му даваше възможност да записва звука от всеки предавател на отделна ролка. Досега не му се беше налагало да записва кой знае колко. През изминалите две седмици, откакто му бяха възложили тази задача, не беше чул нищо по-различно от обичайните семейни разговори. Възможно беше обитателите да използват някакъв известен само на тях код, за да обменят тайна информация, но поне Дънкан не беше открил подобно нещо. Обажданията по телефона бяха обичайните квартални клюки. Разговорите по време на вечеря най-често се въртяха около изключително успешния бизнес на съпруга, който се занимаваше с ремонт на автомобили. След това двамата гледаха телевизия. Откакто Дънкан ги подслушваше, те не бяха се любили.

През по-голямата част от тази вечер Дънкан беше слушал смеха на публиката от някакъв комедиен сериал. Сега, щом чу входния звънец и съпруга, който каза на съпругата да види кой е, той включи няколко магнетофона и намали звука от предавателя в дневната, като в същото време увеличи звука на този в коридора отпред.

Дънкан разбираше испански. Това беше една от причините, заради които беше избран да наблюдава къщата и от самото начало на разговора бе застанал нащрек. Защото непознатият, който беше казал, че името му е Джеф Уокър, беше попитал за Хуана Мендес.

Хоп, помисли си той, този път работата е сериозна. Най-после някакво раздвижване.

Докато жадно слушаше и нагласяше потенциометрите, за се увери, че магнетофоните записват всяка дума, той натисна един от бутоните на клетъчния си телефон. Номерът, на който искаше да се обади, беше програмиран в паметта на телефона.

– Познавате дъщеря ми? – казваше на испански госпожа Мендес.

Мъжът, който се беше представил като Джеф Уокър, обясняваше, че познавал Хуана от армията, от Форт Сам Хюстън.

Притиснал телефона до лявото си ухо, Дънкан чу как той извънтя.

Мъжът, който се беше представил като Джеф Уокър, говореше за някакво куче, което Хуана имала. Който и да беше този тип, той определено я познаваше добре.

Клетъчният телефон извънтя втори път.

Сега Джеф Уокър разказваше как Хуана се хвалела с царевичните

питки с пилешка плънка, които майка ѝ правела.

Доста се стараяш, а, приятелче? – помисли си Дънкан. Внезапно някой отговори по телефона, приятен мъжки глас, който прозвуча сред пукането на статичното електричество.

– Тъкър слуша.

– Тук Брадли. Мисля, че играта започва да става интересна.

– Защо Хуана не ме е водила у вас? – като продължаваше да говори на испански, Бюканън повтори въпроса, който майката на Хуана му беше задала. – Знаете ли, аз самият се питах защо. Мисля си, че тя не беше сигурна дали вие и съпругът ви ще ме одобрите.

Това беше доста рисковано от страна на Бюканън, но той трябваше да направи нещо, за да разсее подозренията ѝ. Нещо не беше в ред, не знаеше какво точно, но си помисли, че ако я накара да започне да се оправдава за едно, тя може би ще му подсказва нещо друго.

– Защо да не ви одобрим? – попита майката на Хуана. В тъмните ѝ очи проблесна едва прикрито раздражение. – Защото сте бял? Това е лудост. Половината от служителите на съпруга ми са бели. Много от приятелите на Хуана в гимназията бяха бели. Тя знае, че не страдаме от предразсъдъци.

– Съжалявам. Не това имах пред вид. Хуана ми каза – всъщност, наблегна на това – че вие нямате нищо против, ако се среща с човек, който не е от латиноамерикански произход.

– Защо тогава да не ви одобрим? – в тъмните очи на майката на Хуана отново проблесна раздражение.

– Защото не съм католик.

– О! – гласът ѝ омекна.

– Хуана казваше, че много пъти сте ѝ повтаряли, че това е едно от нещата, които очаквате от нея... че ако има сериозни намерения към някой мъж, той трябва да бъде католик... защото искате да сте сигурни, че внуците ви ще бъдат възпитани в тази религия.

– Да – майката на Хуана преглътна. – Това е верно. Често ѝ го повтарях. Очевидно... вие добре я познавате.

Прекъсна я груб мъжки глас, който долетя от къщата.

– Анита, с кого говориш? Защо се забави толкова?

Майката на Хуана погледна към вратата на дневната.

– Почакайте тук – каза тя на Бюканън и затвори входната врата.

Бюканън се почувства уязвим. До слуха му достигнаха приглушени

думи.

Майката на Хуана се върна.

– Заповядайте, моля.

Тя обаче не изглеждаше във възторг, че го покани и не скри това, когато заключи вратата зад тях и съпроводи Бюканън до дневната.

Дневната беше свързана със сводест проход към кухнята и Бюканън веднага усети миризмата на олио, подправки, лук и пипер, останала от вечерята. В стаята имаше твърде много мебели, най-вече тапицирани кресла и различни дървени масички. На стената беше окачено разпятие. В едно кресло с подвижна облегалка седеше нисък, около петдесетгодишен мъж с широки гърди, катраненочерна коса и очи, по-тъмни от тези на съпругата му. Лицето му беше закръглено, но с груби черти. Носеше работни обувки и син гащеризон, на който беше зашита емблема „МЕНДЕС МЕКАНИКС“. Бюканън знаеше от Хуана, че баща ѝ притежава шест гаража в града. Той пушеше пура и държеше в ръката си бутилка бира „Корона“.

– Кой си ти? – Бюканън едва чу въпроса сред смеха, който се разнасяше от телевизора.

– Както казах на съпругата ви, името ми е...

– Да. Джеф Уокър. Кой си ти?

Бюканън се намръщи.

– Съжалявам. Не разбирам.

Майката на Хуана се размърда неспокойно.

– Аз съм приятел на вашата дъщеря – каза Бюканън.

– Ти твърдиш това – мъжът очевидно беше напрегнат. – Кога е рожденият ѝ ден?

– Защо, за Бога...

– Просто отговори на въпроса. Ако си толкова близък неин приятел, трябва да знаеш кога има рожден ден. Е?

– Доколкото си спомням, през май. На десети. – Бюканън помнеше това, защото преди шест години той и Хуана бяха започнали да работят заедно през май. Тъй като се представяха за съпрузи в Ню Орлиънс, те бяха отпразнували доста шумно рождения ѝ ден на десети.

– Всеки може да види това в досието ѝ. Страда ли от някаква алергия?

– Сеньор Мендес, защо е всичко това? Не съм я виждал от няколко години. Трудно ми е да си спомня дали...

– И аз така си помислих.

– Но знам, че имаше проблеми с килантрото. Това винаги ми се е

струвало странно, да бъде алергична към билка, която толкова често се използва в мексиканската кухня.

– Някакви белези по рождение?

– Това е...

– Отговори на въпроса.

– Има белег отзад на десния крак, горе, близо до бедрото. Каза, че ѝ останал от малка, като се катерела по някаква ограда от бодлива тел. А сега какво? Ще ме попитате как съм видял белега ли? Мисля, че направих грешка. Мисля, че не трябваше да идвам тук. Мисля, че трябваше да отида при някой от приятелите на Хуана, за да разбере дали той знае къде да я намеря.

Щом Бюканън се запъти към вратата, майката на Хуана рязко каза:

– Педро!

– Почакай – заяви баща ѝ. – Моля те. Ако наистина си приятел на дъщеря ми, остани.

Бюканън го погледна изпитателно, после кимна.

– Зададох ти тези въпроси, защото... – Педро очевидно се вълнуваше. – Ти си четвъртият приятел на Хуана за последните две седмици, който ни пита къде е тя.

Бюканън сподави изненадата си.

– Четвъртият?

– Да не би да ѝ се е случило нещо лошо? – в напрегнатия глас на Анита се долавяше тревога.

– И останалите, също като теб, бяха бели – каза Педро. – Всички бяха мъже. Всички не я бяха виждали от няколко години. Но за разлика от теб, те не знаеха никакви подробности от личен характер за нея. Един от тях твърдеше, че е служил с нея във Форт Браг. Но Хуана никога не е служила във Форт Браг.

Бюканън знаеше, че това не е вярно. Въпреки че фиктивното военное назначение на Хуана беше във Форт Сам Хюстън, тя всъщност служеше във Форт Браг. Но родителите ѝ нямаше как да знаят това, защото Хуана никога не би нарушила прикритието си, за да им каже. Затова те естествено си бяха помислили, че мъжът, който се беше представил за приятел на Хуана, лъже, когато им беше казал, че се е запознал с Хуана във Форт Браг. Точно обратното. Мъжът им беше казал част от истината. Който и да беше, той очевидно беше добре запознат със служебното досие на Хуана. Но беше направил грешка, допускайки, че родителите ѝ разполагат със същата информация.

– Друг от тъй наречените ѝ приятели – продължи бащата на Хуана

– твърдеше, че я познава от колежа в Сан Антонио. Когато го попиташ кой колеж, той се обърка. Изглежда не знаеше, че тя се прехвърли от университета „Ауър Лейди ъф дъ Лейк“ в университета „Сейнт Мери“. Всеки, който я познава добре, щеше да знае това.

Бюканън вътрешно се съгласи с него. Някой се беше издънил и беше прегледал досието ѝ отгоре-отгоре, без да го прочете внимателно.

– Третият „приятел“ – продължи Педро, – твърдеше, че също като теб се срещал с Хуана, когато работели заедно тук, във Форт Сам Хюстън, но когато го попиташ защо никога не сме го виждали – тъй като Хуана водеше повечето от приятелите си в къщи, за да ги запознае с нас – той не можа да даде никакво обяснение. Ти поне го направи, а освен това, изглежда наистина знаеш доста лични неща за нея. Затова пак ще те попитам... Джеф Уокър... Да не би дъщеря ни да е в опасност?

Майката на Хуана чакаше, стиснала полите на роклята си.

Бюканън трябваше да вземе трудно решение, при това бързо. Педро му предлагаше да им се довери. Или може би му беше подхвърлил стръв. Ако Бюканън признаеше истинските си намерения, Педро можеше да се усъмни, че Бюканън е поредният набеден приятел, изпратен от враговете на Хуана да я открие.

Той реши да рискува.

– Така си мисля.

Педро въздъхна, сякаш най-сетне беше чул това, което очакваше, въпреки че то силно го изненада.

– Знаех си – каза майката на Хуана. – Каква опасност? Кажете ни. Разтревожени сме до смърт за...

– Анита, моля те, не говори за смърт – Педро погледна към Бюканън с присвити очи и повтори въпроса, който съпругата му беше задала. – Каква опасност?

– Ако знаех, нямаше да съм тук – каза Бюканън. – Миналата седмица получих съобщение от нея, че трябва да се срещнем. То беше доста неясно, сякаш не искаше никой да разбере за какво става дума, ако го прочете. Но аз разбрах: Тя отчаяно се нуждаеше от помощ. В Ню Орлиънс има едно място, което ни е много скъпо. Без да го споменава, тя ме молеше, много настоятелно при това, да я чакам в същия ден и по същото време, както последния път, когато бяхме там заедно. Това трябваше да стане в единадесет часа вечерта в деня на Все Светии. Но тя не дойде – нито тогава, нито на следващата вечер. Очевидно нещо не беше наред. Затова дойдох тук. Защото вие бяха единствените хора, за които успях да се сетя и които биха могли да ми помогнат да се свържа с нея.

Помислих си, че точно вие бихте могли да знаете какво става.

Педро и Анита не казаха нищо. Бюканън ги остави да си помислят.

– Не – каза Анита.

Бюканън им даде още малко време.

– Нищо не знаем – повтори Анита. – Освен, че се притеснявахме, защото напоследък не се държи нормално.

– Какво имате пред вид?

– Не се е обаждала от девет месеца. Обикновено, дори когато е на път, се обажда поне веднъж седмично. Тя наистина спомена, че ще отсъства известно време. Но цели девет месеца?

– С какво се занимава тя?

Очевидно Педро и Анита не бяха съвсем сигурни.

– Не знаете ли?

– Нещо, свързано със сигурността – каза Педро.

– С националната сигурност?

– С личната сигурност. Тя си има собствен бизнес тук, в Сан Антонио. Но това е единственото, което ни е казвала. Никога не се е впускала в подробности. Казваше, че няма да е честно по отношение на клиентите ѝ. Не желаше да злоупотребява с доверието им.

Добре, помисли си Бюканън. Останала е истинска професионалистка.

– Така – каза той. – Значи тя не ви се е обаждала от девет месеца. И изведнъж се появяват няколко мъже, които твърдят, че са нейни стари приятели и започват да ви разпитват дали знаете къде могат да я намерят. Какво друго не е...?

Бюканън изведнъж забеляза, че родителите на Хуана го гледат по-различно. Погледите им бяха станали по-напрегнати, по-предпазливи. Нуждата да споделят тревогата за дъщеря си сега беше примесена с отново обзелото ги подозрение към него. Рискът, който беше поел, най-сетне се беше обърнал срещу него. Забележката му за другите мъже, които бяха идвали да я търсят, беше накарала родителите на Хуана да го свържат с тях.

Но той беше разтревожен от нещо друго. Силното му главоболие го беше принудило за известно време да изостави обичайната си предпазливост. Ако някой враг се опитваше да намери Хуана, и ако този враг беше толкова нетърпелив, че беше изпратил трима мъже да разпитват нейните родители къде биха могли да я намерят, може би този враг би отишъл още по-далеч в усилията си да научи какво знаят те. Може би този враг...

– Извинете ме. Може ли да ползвам тоалетната?

Подозрението караше Педро да изглежда мрачен. Той кимна неохотно.

– Напред по коридора. Първата врата вляво.

– Благодаря.

Бюканън се изправи, престори се на смутен и пое по коридора. Щом се озова в бялата, ярко осветена и старателно подредена тоалетна, той заключи вратата, насили се да уринира, пусна водата и се обърна към мивката, за да измие ръцете си.

Остави водата да тече, отвори безшумно шкафчето с лекарства, намери една пила за нокти и отвинти с нея ключа за лампата. Като внимаваше да не докосне проводниците, той измъкна ключа от гнездото в стената и погледна какво има зад него.

Това, което откри, увеличи гаденето, причинено от главоболието му. Към проводниците беше свързан миниатюрен предавател с микрофон. Тъй като повечето хора считаха, че тоалетната им осигурява най-голямо усамотение, те едва ли си мислеха, че в нея може да бъде поставен „бръмбар“, затова Бюканън винаги започваше проверките си оттук. И тъй като госпожа Мендес поддържаше в тоалетната изрядна чистота, единственото място в помещението, където тя не би открила „бръмбара“, беше зад ключа за лампата, предпочитаното от професионалистите по подслушване място. Телефоните по всяка вероятност също бяха снабдени с микрофони.

Добре, помисли си Бюканън. Да започваме.

Той спря водата, чийто звук се надяваше да е заглушил шума, който беше предизвикал, докато развинтваше контакта. След това отключи вратата на тоалетната и се върна в дневната, където родителите на Хуана очевидно си бяха шепнали нещо за него.

– Педро, извинявам се – каза Бюканън.

– За какво?

– Докато си миех ръцете, сигурно съм дръпнал тапата на мивката по-силно, отколкото трябва. Струва ми се, че съм я повредил. Мивката не може да се изпразни. Съжалявам. Аз...

Педро стана и намръщен тръгна към тоалетната изпъчил гърди. Късите му крака се движеха бързо.

Щом се озоваха в коридора, Бюканън го изпревари и сложи пръст на устните си, за да му покаже, че трябва да мълчи. Педро очевидно не го разбра и понечи да го попита какво става, но Бюканън притисна силно ръката си към устата на Педро и енергично поклати глава, като

произнесе само с устни на испански „Мълчи!“. Педро го изгледа стреснато. „Къщата се подслушва“, продължи да произнася с устни думите Бюканън.

Педро сякаш не го разбра. Той се опита да свали ръката на Бюканън от устата си, и Бюканън трябваше да стисне с лявата си ръка Педро за тила, като в същото време продължаваше да държи дясната върху устата му. Той принуди Педро да влезе в банята и натисна главата му надолу, за да може да погледне зад ключа на лампата, който беше измъкнал от стената. Педро притежаваше верига от автомобилни сервизи. Той трябваше да разбира от електрически им системи. Трябваше да знае достатъчно и за другите видове електрически системи, за да разбере, че това малко приспособление зад ключа на лампата не би трябвало да се намира там, че то представлява миниатюрен предавател с микрофон.

Очите на Педро се разшириха.

– Comprede? – попита с устни Бюканън.

Педро енергично кимна.

Бюканън свали ръцете си от тила и устата му.

Педро избърса устните си, върху които бяха останали белези от пръстите на Бюканън, изгледа го гневно и дръпна силно тапата на мивката.

– Готово. Виждаш ли, нищо работа. Просто не си дръпнал тапата достатъчно силно. Ето, водата изтече.

– Добре, че не съм я счупил – каза Бюканън.

В джоба на гащеризона си Педро имаше няколко химикала и бележник. Бюканън бързо извади бележника и един от химикалите и написа:

Не можем да говорим в къщата. Къде и кога можем да се срещнем? Скоро.

Педро прочете бележката, намръщи се и написа:

7:00 сутринта. В моята работилница на Лома Авеню 1217.

– Не ти вярвам – внезапно каза Педро.

– Какво? – Думите прозвучаха толкова убедително, че мина известно време, преди Бюканън да разбере, че Педро се преструваше.

– Махай се от къщата ми!

– Но...

– Махай се! – Педро сграбчи ръката на Бюканън и го задърпа по

коридора. – По-ясно от това не мога да ти го кажа. Вън от къщата ми!

– Педро! – Анита се втурна в коридора от дневната. – Какво правиш? Може би той ще ни помогне.

– Вън! – Педро блъсна Бюканън към вратата.

Бюканън се престори, че се съпротивлява.

– Защо? Не разбирам. Какво съм направил? Само преди няколко минути си говорехме как да помогнем на Хуана, а сега, изведнъж...

– Има нещо в теб, което не ми харесва – каза Педро. – Нещо твърде съмнително. Мисля, че и ти си с онези мъже, които идваха тук да търсят Хуана. Мисля, че ти си й враг, а не приятел. Мисля, че не трябваше изобщо да приказвам с теб. Махай се! Веднага! Преди да съм извикал полицията.

Педро отключи вратата и рязко я отвори.

– Правиш грешка – каза Бюканън.

– Не, ти направи грешка! И ще направиш още по-голяма грешка, ако отново се приближиш до къщата ми.

– По дяволите, ако не искате да ви помогна...

– Искам да се махнеш! – Педро бутна Бюканън.

Бюканън залитна навън, като се почувства оголен от лампата, която осветяваше верандата.

– Да не си посмял да ме докоснеш отново...

– Педро! – каза Анита.

– Не знам къде е дъщеря ми, но дори и да знаех, никога нямаше да ти кажа! – заяви Педро на Бюканън.

– Тогава върви по дяволите!

– По-добре пристигай тук бързо – каза Дънкан Брадли по клетъчния телефон, докато слушаше разговора в къщата. – Нещо у този тип, който се появи, определено подразни Мендес. Мендес си мисли, че той работи за нас. Крещят си един на друг. Мендес го изхвърля.

– На две пресечки от теб съм – каза партньорът на Дънкан по клетъчния телефон.

– Все едно си на два километра – Дънкан се взираше в зеления увеличен образ на монитора. – Виждам как онзи тип пресича моравата и се отправя към колата си. Ще си замине преди да пристигнеш.

– Казах ти, че съм близо. Виждаш ли фаровете ми?

Дънкан погледна към друг монитор, на който се виждаше потъналата в мрак улица зад микробуса.

– Да.

– Чудесно. Когато потегли, аз ще бъда поредната случайна кола по пътя – каза Тъкър. – Той няма изобщо да се усъмни, когато види фаровете ми зад себе си.

– Качва се в колата – предупреди го Дънкан.

– Няма страшно. Регистрационния номер, който ми продиктува...

– Какво за него?

– Влязох в компютърната база данни за превозните средства в Луизиана. Тауруса е собственост на някаква агенция за коли под наем в Ню Орлиънс.

– Това не ми говори почти нищо.

– Има и още. Обадох се на агенцията. Казах, че съм от пътната полиция. Казах им, че е станала катастрофа и поисках да разбере кой е наел колата.

– И?

– Брендън Бюканън. Това име е записано в договора за наемане на колата.

Фаровете на Тъкър заблестяха по-силно на монитора, който следеше улицата зад микробуса.

На другия монитор, две преки по-надолу, се появиха фаровете на Тауруса. Колата потегли.

В този миг проблеснаха фарове и джипът Чероки, управляван от Тъкър, профуча край микробуса. Дънкан отмести поглед от монитора и се усмихна към предното стъкло и бързо смаляващите се задни светлини на джипа.

– Нали ти казах? – прозвуча гласът на Тъкър по клетъчния телефон. – Няма страшно. Поех го. Не видя никаква кола да тръгва след него. Просто няма как да се усъмни.

– Брендън Бюканън? – зачуди се Дънкан. – Кой, по дяволите, е този Брендън Бюканън? И каква е връзката му с жената?

– Вече го проучват от центъра – задните светлини на джипа се смалиха и заприличаха на червени точки, докато Тъкър продължаваше да се носи след още по-малките червени точки на Тауруса. – Междувременно аз ще разбера къде е отседнал. Ще му идем на гости. Ще научим всичко, което ни трябва, за Брендън Бюканън.

Всеки предавател с микрофон се нуждае от устройство, което да приема предаването му. В зависимост от мощността на предавателя

приемникът може да се намира и на два километра разстояние. Но практическите съображения – електрически съоръжения в района, които предизвикват паразитен шум, например – налагат приемникът да се намира много по-близо до източника на предаването. Освен това за предпочитане е човекът, който следи предаването, да осъществява и визуално наблюдение на съответния обект. Ето защо, заключи Бюканън, най-вероятно беше приемникът да се намира някъде наоколо – може би в някоя сграда, въпреки че в този район, населен от порядъчни семейства, обитаващи еднофамилни къщи, щеше да бъде трудно екип за наблюдение да се настани в някоя от тях – по-вероятно беше да използват за целта някакво превозно средство. Но на тази пресечка нямаше паркирани други коли. Бюканън забеляза това, когато беше пристигнал, а докато вървеше през моравата към наетата от него кола, отново беше проверил.

Той се обърна и изгледа гневно Педро Мендес, който продължаваше да стои навъсен на верандата отпред.

Страхотно изпълнение, Педро, помисли си Бюканън. Сбъркал си професията си. Можел си да станеш актьор.

Като се преструваше на разгневен, Бюканън продължи да върви към своя Таурус. Докато го заобикаляше, за да отключи предната врата, той огледа улицата в двете посоки и този път забеляза някакъв автомобил, паркиран две преки по-надолу. Не беше го забелязал преди, защото беше малък и спрян в сенките между две разположени доста далеч една от друга улични лампи. Единствената причина, заради която сега го забеляза, бяха фаровете на приближаващата кола, които го осветиха.

Мисля, че е време да посетя някого, каза си Бюканън, когато запали двигателя, включи фаровете и потегли. Фаровете на приближаващата кола го осветиха отзад и като че ли засилиха главоболието му.

Някой толкова много иска да открие Хуана, че е монтирал подслушвателни устройства в къщата. Но тъй като не може да бъде сигурен дали Хуана няма да успее да се свърже с родителите си без микрофоните да уловят това, е започнал да нервничи и е изпратил човек, преструващ се, че я познава, да разпитва къде е. Безуспешно. Изпратил е друг. Нищо. После трети...

Какъв смисъл има това? – запита се Бюканън. Сигурно са разбрали, че появата на трима стари приятели в разстояние на две седмици ще се стори подозрителна на родителите на Хуана. Защо тогава?

Да, помисли си Бюканън. Ако Хуана *наистина* поддържа връзка с родителите си, този, който я преследва, иска тя да разбере, че родителите ѝ се намират под наблюдение. Иска да я принуди да започне да се

тревожи за тях. Опитва се да я заплаши, като я накара да мисли, че ги излага на опасност. Надява се, че това ще я накара да излезе от прикритието си.

А сега, след моята поява, след като екипът за наблюдение е разбрал, че в играта се намесва някой друг, могат да се притеснят до такава степен, че да изгубят търпение и да ги подложат на дълъг, мъчителен разпит. Трябва да кажа на Педро и Анита, че ги грози опасност.

А мен? – помисли си Бюканън, докато завиваше зад един ъгъл. То-зи, който търси Хуана, ще иска да си поговори с непознатия, появил се изневиделица и започнал да задава същите въпроси като него.

Бюканън зави зад следващия ъгъл.

Фаровете зад него продължаваха да го следват.

Я виж ти, помисли си Бюканън.

Фолс Чърч, Вирджиния

Полковникът беше избрал мотел в покрайнините на града и от един монетен автомат беше резервирал стая под фалшиво име. В единадесет часа вечерта, след като беше проверил стаята с електронен детектор, за да се увери, че няма микрофони, пристигнаха тримата му колеги. Дрехите им бяха осеяни с капчици студен ноемврийски дъжд, който ги беше посрещнал на Националното летище във Вашингтон след полета от Ню Орлиънс.

Всички изглеждаха уморени, дори капитан Уелър, която обикновено излъчваше сексуална жизненост. Русата ѝ коса висеше на кичури, блузата ѝ беше измачкана. Тя свали сакото си, отпусна се тежко на дивана в мотелската стая и събу обувките си, като си помагаше с пръстите на краката. Испитите лица на майор Пътнам и Алън бяха почервенели, най-вероятно от изтощение, към което се прибавяше обезводняването, дължащо се на полета и известно количество алкохол.

– Има ли тук кафе? – попита капитан Уелър.

– Хей там – безизразно отговори полковникът. – В каната на подноса до телефона.

За разлика от посетителите си полковникът изглеждаше бодър и жизнен, застанал изправен и стегнат както винаги. Той се беше избръснал и изкъпал преди да пристигне, отчасти за да се освежи, отчасти за да изглежда по-бодър от тях. Дрехите му бяха като току-що извадени от гардероб – лъснати обувки „Бали“, изгладени сиви панталони, колосана бяла риза, нова вратовръзка на червени райета и двуредно синьо сако.

Ефектът, който целеше, беше неговото високо, стегнато тяло да подчертае факта, че е военен, въпреки че не носеше униформа.

– О! – капитан Уелър погледна към каната върху подноса до телефона. Тя и майор Пътнам, който беше седнал на креслото до телевизора, също не носеха униформи. – Да. Не я забелязах, когато влязох.

Полковникът присви очи, сякаш за да покаже, че тя не е успяла да забележи и доста други неща.

Алън, единственият цивилен в стаята, разхлаби измачканата си вратовръзка, разкопча горното копче на ризата си, отиде до каната и наля кафе в една чаша. Всички се изненадаха, когато занесе чашата на капитан Уелър, а после се върна и наля още една чаша, като духаше парата, докато отпиваше.

– Какво правим тук? Не можеше ли това да почака до сутринта? Едва се държа на крака, да не говорим, че жена ми и децата ми не са ме виждали от...

Думите му бяха прекъснати от ледения глас на полковника.

– Искам пълен доклад за последните събития. Стига толкова намеци, че не искате да говорите, защото телефоните не са обезопасени.

– Момент – намеси се Алън, – ако ни бяхте дали портативни кодиращи устройства, щях да говоря по телефона колкото искате, но като се опари веднъж човек, полковник... В този случай се нуждаем от изключителни мерки за сигурност.

– Напълно съм съгласен – полковникът още повече изпъна рамене. Дъждът беше по прозореца, като правеше обстановката в неприветливата стая още по-мрачна. – Затова заповядах да дойдете тук, вместо сега да сте у дома, в леглото със съпругата си.

Алън се намръщи.

– Заповядали, полковник?

– Ще ми каже ли някой какво става? – още по-хладно запита полковникът. – Майоре, днес сте необичайно мълчалив.

– Вече знаете по-голямата част – майорът потри тила си. – В Ню Орлиънс отидохме да се срещнем с Бюканън в хотелската му стая. Уговорката беше за девет часа сутринта. Когато почукахме, той не отговори. Опитахме няколко пъти и накрая помолихме една камериерка да отключи вратата. Предния ден го бяха изписали от болницата. Можеше да е припаднал или нещо подобно. Вътре намерихме ключа от стаята, подписан формуляр за напускане – очевидно не желаше хотелския персонал да започне да го търси – и бележка, адресирана до Алън.

Полковникът пое бележката и я прочете.

– Значи, казва, че ще ни направи услуга и ще изчезне. По този начин репортерът от „Поуст“ няма да може да го открие и да потвърди материала за статията, ако реши да я публикува.

– Очевидно това е идеята – каза майорът.

– И какво мислите за нея? – намръщи се полковникът.

– Дявол да го вземе, не знам – отговори майорът. – Това ме свари съвсем неподготвен. Всичко се обърка. Може би той е прав.

– По дяволите, да не би да сте забравили, че сте офицер от армията на САЩ?

Майорът изправи рамене, едва съдържащ гнева си.

– Не, сър. В никакъв случай не съм забравил.

– Трябва ли в такъв случай да ви напомням, че капитан Бюканън се е отлъчил без разрешение? *Че е дезертирал?* Моите подчинени не могат просто така да решат да напуснат и да си тръгнат, особено когато знаят колкото Бюканън. Ще настане хаос, истински кошмар за сигурността. Разбирам, че не съм ви контролирал както трябва. Това, което настоящата операция изисква, е повече дисциплина, повече...

Този път Алън го прекъсна.

– Не, това, което операцията изисква, е всеки ясно да си дава сметка кой е офицер от армията на САЩ – той така рязко остави кафето си, че течността се разплеска по масичката. – Точно тук операцията се провали, защото военни започнаха да вършат това, което беше задача на цивилните. Вие толкова дълго работите под цивилно прикритие, че вече сте забравили разликата.

– Под „цивилни“ имате пред вид Управлението – извиси глас полковникът.

– Естествено.

– Е, ако Управлението си беше свършило работата, нямаше да има нужда да се обръща към нас, нали така? – каза полковникът. – През осемдесетте вашите хора така се увлякоха по разни електронни устройства и сателити, че забравиха най-важното – за да се получи наистина полезна информация, трябва да има агенти на самото място. И след куп провали – в Иран, Ирак, стария СССР – дори разпадането на Съветите ви завари неподготвени – решихте, че имате нужда от действащ екип, от хора, които са свикнали да си вършат работата както трябва, за да ви измъкнат задниците от калта.

– Не и моя задник – каза Алън. – Аз никога не съм бил привърженик на електронните устройства. Не съм виновен, че...

– Истината е – продължи полковникът, – че когато Студената война

свърши, вашите хора осъзнаха, че ще останат без работа, ако не се заемете да вършите нещо друго. Бедата е там, че всички неща, които трябваше да се свършат – като например да се смажат наркобосовете в страните от Третия свят – бяха свързани с рискове, които вие не желяхте да поемате. Затова ни помолихте *ние* да ги поемем. В края на краищата причината за провала в борбата с наркобосовете е, че използвате повечето от тях като информатори, в замяна на което им осигурявате лична неприкосновеност. Трудно е човек да преследва хора, с които поддържа приятелски отношения. Затова помолихте *ние* да се заемем с тях, и то така, та да не разберат, че всъщност *вие* самите сте се обърнали против тях.

– Но сега – каза Алън – говорим за един от *вашиите* хора, който внезапно решава, че е волна птица и изчезва безследно.

– Капитан Бюканън не би успял да изчезне – отговори полковникът, – ако *вашиите* хора бяха наблюдавали хотела както трябва.

– Само че наблюдението на хотела не беше възложено на *моите* хора – каза Алън. – Ако бяха натоварили мен... Това си е чист провал на военните. На войниците не им е работа да се...

– Достатъчно! – отсече полковникът. – Нямам повече нужда от мнението ви.

– Но...

– Това е всичко – полковникът се обърна към майора и капитана, които изглеждаха потресени от внезапния спор, на който бяха станали свидетели. – Какво ще правим с Бюканън?

Капитан Уелър се изкашля.

– Обадих се на компанията, която е издала кредитната му карта, заявих, че той ми е съпруг и че картата му е била открадната. Очаквах, че може би си е купил самолетен билет. Но не познах. От компанията ми казаха, че някой е наел от негово име кола в Ню Орлиънс.

– И? – попита полковникът.

– След това някой е използвал кредитната му карта, за да наеме стая в един мотел в Бюмон, Тексас.

– Впечатлен съм, капитане. Предполагам, че нашите хора вече са в Бюмон.

– Да. Но Бюканън не е там.

– Не е?

– Оказа се, че е останал само няколко часа. Освободил стаята на обед.

– Какво?

– Очевидно иска непрекъснато да е в движение – каза капитан Уелър.

– Накъде?

Тя поклати глава.

– Изглежда се е отправил на запад. Компанията за кредитни карти обеща да ме държи в течение.

– Има само един проблем – каза Алън.

Те впериха погледи в него.

– Следващият път, когато Бюканън реши да използва картата, компанията не само ще блокира сметката му. Тя ще изпрати и полицията по дирите му. А това ще бъде страхотно, нали? Да се намеси и полицията.

– По дяволите! – възкликна капитан Уелър.

– А ако първи се доберете до него – каза Алън, – какво ще правите? Ще го хвърлите в карцера? Не виждате ли, че цялата ситуация може да излезе от контрол? Защо не го оставите да изчезне, както е обещал?

Дъждът продължаваше да барабани по прозореца.

– Снощи докладвахте, че бил убеден, че се опитваме да го убием – каза полковникът.

– Точно така.

– Е, подозренията му са абсурдни. Очевидно се е побъркал, ако мисли, че ще тръгнем срещу него. Как мислите, дали след всичко това ще изчезне, както е обещал? Може би ще поиска да се върне, за да ни отмъсти. А репортерът? Тя е предала материалите си. Но дали не е запазила копия от тях? Дали ще се откаже от статията, както е обещала?

– Каквото и да решим, трябва да стане бързо – каза майорът. – Имам две дузини хора под прикритие в Латинска Америка, които очакват от мен да подсигуриявам тила им. Всяка минута, която прекарвам в притеснения за Бюканън, рискувам нещо друго да се провали. Ако Бюканън беше приел предложението ни, просто трябваше да се придържа към легендата си и да стане инструктор. Какво лошо има в това да бъде инструктор?

– Защото той не е такъв – каза Алън.

Те погледнаха към него.

– Освен това не съм сигурен, че Бюканън е такъв, за какъвто го мислим – допълни той.

Докато се движеха към центъра на Сан Антонио, Бюканън не успя добре да разгледа човека, който го следваше. Когато стигнаха до по-

добре осветените улици, Бюканън установи, че мъжът кара сив джип Чероки, цвят, който не се набиваше на очи и беше особено подходящ за кола, осъществяваща наблюдение нощно време. Когато имаше възможност, мъжът се смесваше с останалите коли отзад на пътя. Бяха го издали само първите две минути.

Но това беше достатъчно.

Бюканън спря на една бензиностанция, напълни резервоара и влезе в офиса да плати. Когато излезе, видя, че джипът е спрял малко по-надолу от бензиностанцията.

Бюканън потегли и след известно време спря пред един малък търговски център, влезе в ресторанта за мексиканска храна, поръча си говеждо с боб и Кока Кола и докато се хранеше, внимателно наблюдаваше джипа, който беше спрял в края на тъмния паркинг. Мъжът зад волана говореше по телефона.

От подправките в яденето лицето на Бюканън пламна. Или може би това се дължеше на треската от умората. Не знаеше. Хълбокът го болеше.

Имам нужда от малко почивка, помисли си той и глътна още три таблетки „Тилонол“.

Изходът на ресторанта се намираше отзад, до тоалетните. Бюканън заобиколи търговския център и бързо пое по потъналата в мрак алея към мястото, където беше спрял джипът.

Зает да говори по телефона и да наблюдава входа на ресторанта, мъжът зад волана не забеляза Бюканън, който се озова до вратата зад него. В момента, когато мъжът – около тридесетгодишен, облечен с яке с емблемата на „Хюстън Ойлърс“ – остави слушалката, Бюканън отвори вратата, влезе и тикна пистолета си в ребрата му.

Мъжът изпъшка. Изненадата усилваше болката му.

– Как се казваш? – попита Бюканън.

Обзет от страх, мъжът не отговори.

Бюканън притисна по-силно пистолета в ребрата му.

– *Как се казваш?*

– Франк... Франк Тъкър.

– Добре Франк, хайде да се повозим.

Мъжът изглеждаше вцепенен от ужас.

– Карай Франк или ще те убия.

Заплахата действа повече от убедително и мъжът се подчини.

– Точно така – каза Бюканън. – Полека, включи се в движението.

Не сваляй ръцете си от волана.

Те подминаха колата на Бюканън. Беше я паркирал до няколко други коли пред ресторанта за мексиканска храна, за да не бие на очи, докато паркингът не се изпразни, когато дойде време да затварят ресторанта.

– Какво искаш? – попита мъжът с разтреперан глас.

– Ами, като начало... – Бюканън бръкна със свободната си ръка под якето на Франк. Напица кобур, но в него нямаше пистолет. – Къде е железото, Франк?

Мъжът нервно посочи с поглед към жабката. Бюканън я отвори и намери вътре револвер Смит енд Уесън, модел Магнум 357 – А къде са другите?

– Нямам други.

– Може би, Франк. Скоро ще разбере. Но ако лъжеш, ще прострелям капачката на дясното ти коляно. Ще останеш сакат през останалата част от живота си, който може да се окаже много по-кратък, отколкото си се надявал. Завий към този денонощен магазин. Обърни. Карай обратно натам, откъдето дойдохме.

– Слушай, не знам за какво е цялата тази работа, но ще ти дам всичките си пари и...

– Престани, Франк. Внимавай. Казах ти, не сваляй ръце от волана – Бюканън вкара патрон в цевта на пистолета и го притисна още по силно в ребрата на Франк.

– Полека, човече! Ако мина през гърбица, това нещо може да гръмне.

– Ами не минавай през гърбици – каза Бюканън. – Какъв си? Официален или частен?

– Не знам за какво...

– За кого работиш?

– За никого.

– А-ха, Франк. Просто си решил да се позабавляваш, като ме следиш.

– Не съм те следил. Никога не съм те виждал.

– Разбира се, Франк. Ние сме просто двама непознати, които са налетели един на друг и случайно са били въоръжени. Просто съвпадение. Типично за времето, в което живеем – Бюканън го огледа внимателно. – Ти не си ченге. Ако беше, щеше да имаш подсигуряващ екип. Може да си гангстер, но якетата на „Ойлърс“ и джиповете Чероки не са им в стила. Какъв си?

Мъжът не отговори.

– Франк, почвам да се отегчавам да си говоря сам. Ако намеря у теб

разрешително за частен детектив, ще прострелям и *двете* ти капачки – Бюканън посегна към портфейла му.

– Добре де, добре – по разтрепераната горна устна на Франк беше избила пот. – Частен детектив съм.

– Е, най-после започнахме да се опознаваме. Каж ми, Франк, къде си се учил? Хайде. Поддържай разговора. Къде си се учил?

– Учил съм се по време на работа.

– И на мен така ми се стори. На работа и от филмите. Ето ти един съвет. Когато по пътя няма голямо движение, следи обекта от съседната улица. Движи се успоредно на него. Ако поддържаш същата скорост, ще го виждаш на всяка пресечка. А по всяка вероятност той няма да те забележи. Само ако не го видиш, тогава можеш да излезеш на същата улица. Това е първата грешка, която допусна – остана през цялото време зад мен. Втората ти грешка беше, че не си заключил вратите. Ако го беше направил, щеше да ми бъде по-трудно да те пипна. Третата грешка – няма значение какво неудобство ти причинява пистолета по време на продължително наблюдение. Трябва да го държиш в кобура, откъдето бързо можеш да го извадиш. Той няма да ти свърши никаква работа в жабката, ако някой се качи в колата ти с насочен към теб пистолет.

Телефонът иззвъня.

– Не, Франк. Не сваляй ръцете си от волана.

Телефонът иззвъня втори път.

– Който и да се обажда, може да почака малко, ако иска да говори с теб – каза Бюканън. – Всъщност, защо не си поговорим с него лично. Карай обратно към Касъл Хилс.

Изтегнат върху наклонения матрак в задната част на микробуса, Дънкан Брадли продължаваше да се взира в монитора, който показваше увеличен образ на района пред къщата на Мендес две преки по-нагоре. Слушалките още бяха на главата му, въпреки че разговорите в наблюдавания обект бяха спрели преди тридесет минути, малко след изхвърлянето на мъжа, който се представяше като Джеф Уокър, от къщата на Мендес. Съпругата се беше скарала на съпруга за това, което беше направил. В края на краищата непознатият би могъл да им помогне да открият дъщеря си. Съпругът й пък беше казал да млъкне, защото непознатият със сигурност не беше по-различен от останалите натрапници, които се бяха интересували от Хуана. След това двамата си бяха легнали мълчаливо, сърдита един на друг.

Докато слушаше, Дънкан на няколко пъти се опита да се свърже със своя партньор по телефона. Два пъти беше изчаквал по десетина позвънявания, преди да затвори. Фактът, че Тъкър не отговаряше, го разтревожи. Разбира се, сигурно имаше разумно обяснение, което не беше непременно свързано с някаква опасност. Тъкър можеше да е влязъл в някой хотел след Джеф Уокър например. Но тревогата го накара отново да посегне към клетъчния телефон, за да натисне бутона, който автоматично щеше да набере номера на Тъкър.

Той така и не успя да го стори, защото вниманието му беше привлечено от някакво движение на втория монитор и оцветеното в зелено от приставката за нощно виждане изображение на това, което ставаше зад микробуса. Джипът на Тъкър току-що беше спрял отзад. Фаровете му изгаснаха. Дънкан въздъхна облекчено. Сигурно телефона на Тъкър се беше повредил. Затова се беше върнал лично да му съобщи какво беше научил за Джеф Уокър.

Щом видя на монитора, че Тъкър излиза от джипа и се отправя към задната врата на микробуса, Дънкан се надигна от матрака и запълзя по лакти и колене към нея, чу как Тъкър почука и отвори вратата.

– Какво става с телефона ти? Опитах се да се... – сякаш някаква ръка стисна гърлото му. Той зяпна от изненада, когато видя, че до Дънкан стои някакъв мъж. Мъжът сигурно се беше спотайвал в джипа. Мъжът беше Джеф Уокър.

Мъжът имаше пистолет.

По дяволите, помисли си Дънкан.

Настойчивият звън, който се разнесе откъм входната врата, вбеси Педро Мендес.

Причините за това бяха много. Тревогата за дъщеря му, недоверието към Джеф Уокър, притеснението за микрофона в гнездото на ключа за лампата в банята не му даваха мира и той имаше чувството, че никога няма да заспи. Какво щеше да му каже Джеф Уокър утре сутринта, когато се срещнеха в гаража? Педро се въртеше неспокойно под завивките, докато най-накрая, когато вече му се струваше невъзможно, сънят го обори и той успя да се унесе, а сега някой натискаше проклетия звънец.

– Анита, стой си в леглото – нареди той, изправи се с мъка на крака, надяна халата си, обу чехлите, взе от шкафа една бухалка за бейзбол и се спусна по стълбите. През прозореца на входната врата видя сянката на мъж, който стоеше на потъналата в мрак веранда.

Бог ми е свидетел, помисли си Педро, ако и този човек търси дъщеря ми, ще го принудя да ми обясни какво става.

Но когато запали лампата на верандата и видя, че застаналият отпред мъж е Джеф Уокър, който нетърпеливо му правеше знаци да отключи вратата, решителността му го напусна.

Педро се подчини, но само отчасти, защото когато откряхна вратата, не свали предпазната верига.

– Какво става?

– Бързо. Трябва да ти покажа нещо – Джеф Уокър посочи възбудено към улицата.

Педро се взря край него в мрака и забеляза до тротоара малък микробус.

– Какво правиш тук посред нощ?

– Моля те – каза Джеф Уокър. – Става дума за Хуана. Важно е.

Педро се поколеба, но само за момент. Имаше нещо у Джеф Уокър, което го караше да му вярва. Той подтисна тревогата си и отвори вратата.

Джеф Уокър вече беше слязъл от верандата и вървеше бързо към микробуса.

Педро изтича, за да го настигне.

– Какво искаш да ми покажеш? Чий е този...?

За трети път му се наложи да млъкне напред дума, защото Джеф Уокър отвори задната врата на микробуса и освети вътрешността му с фенерче.

На пода на микробуса лежаха двама мъже – голи, с ръце, завързани зад гърба с ръкавите на ризите им, с глезени, завързани с крачолите на панталоните им и с бельо, натъпкано в устите им. Двамата бяха привързани един за друг с колани. Когато фенерчето ги освети, те се размърдаха.

– Знам, че е трудно да кажеш със сигурност при тези обстоятелства – обърна се към него Джеф Уокър, – но не са ли тези двама от мъжете, които са идвали у вас да питат за Хуана?

Педро взе фенерчето и пристъпи по-близо, като насочи лъча първо към едното, а после към другото лице.

– Да? Как...?

– Те са наблюдавали къщата ти – каза Джеф Уокър.

Педро насочи лъча на фенерчето към рафтовете с електронно оборудване, разположени по цялата дължина на дясната страна на микробуса. На един от мониторите се виждаше оцветено в зелено увеличено

изображение на района пред къщата му. Имаше няколко магнетофона, свързани към приематели.

Значи в къщата беше поставен не един, а няколко микрофона, смаяно си помисли Педро. Сигурно всички стаи се... Почувства как коленете му омекват. Тротоарът сякаш се наклони.

Джеф Уокър извади бельото от устата на единия мъж.

– Кой друг работеше с вас? Къде да го намеря?

Мъжът не отговори. Устата му беше пресъхнала от бельото, което току-що бяха извадили от нея.

Педро потръпна, когато Джеф Уокър смушка с пистолет тестисите на мъжа и попита:

– Кой е третият човек, идвал в къщата на Педро?

Колкото и да беше смутен, Педро се наведе по-близо, обзет от отчаяно желание да научи всичко, което може.

– Той... Той работеше временно за нас. Остана тук само един ден. После се върна в... – мъжът сякаш разбра, че е казал повече отколкото трябва и млъкна.

– Къде се върна? – попита Джеф Уокър. Той въздъхна, когато не получи отговор. – Мисля, че не ме вземате на сериозно.

Бюканън натика отново бельото в устата на мъжа, взе чифт клещи от отворено сандъче с инструменти и изскубна снопче косми над члена му.

Мъжът изпищя безмълвно и очите му се напълниха със сълзи.

Педро беше потресен. В същото време толкова се страхуваше за Хуана, че част от него изпитваше непреодолимо желание да сграбчи главата на мъжа и да започне да я удря в пода, да направи всичко, за да го накара да проговори.

Джеф Уокър се извърна към втория мъж, извади бельото от устата му и спокойно каза:

– Е, сигурен съм, че не искаш същото да се случи и на теб. След като изскубя всичките ти косми, ще взема кибрита на Педро и ще опърля остатъците. Когато приключа, слабините ти ще приличат на шията на препечена пуйка. Но аз никога не съм харесвал шията. Предпочитам... – и той направи жест, сякаш режеше нещо с нож.

Първият мъж продължаваше да се гърчи от болка.

– Къде се върна онзи човек, който временно е работел за вас? – попита Джеф Уокър. – По говора ти личи, че не си от Тексас. Откъде си?

Джеф Уокър посегна с клещите към слабините на мъжа.

– Филадельфия – смутелеви мъжът.

– Наблюдавате тази къща, за да откриете Хуана Мендес. Защо?

Да, помисли си Педро. *Защо?*

Мъжът не отговори.

– Педро, иди да ми донесеш кибрит.

Изпълнен с яростна решителност, която изненада и самия него, Педро пое към къщата.

– Чакай – промълви мъжът. – Не знам. Истината ти казвам. Действително не знам. Казаха ни да наблюдаваме дали ще се появи и да разберем къде е.

– И ако се беше появила? Ако бяхте разбрали къде е? – попита Джеф Уокър.

Педро слушаше напрегнато.

Мъжът не отговори.

– Разочароваш ме – каза Джеф Уокър. – Имаш нужда от подсещане – той се наведе към първия мъж и отскубна с клещите още едно снопче косми от слабините му.

Внезапно Педро започна да схваща тактиката на Джеф Уокър, като си даде сметка, че болката, която причиняваше на тези мъже, беше не физическа, а психологическа.

Първият мъж започна да се мята. Набразденото му от сълзи лице се изкриви от нов безмълвен писък. Тъй като двамата мъже бяха вързани един за друг, всеки път, когато първият подскочеше, раздрусваше и втория.

– Искаш ли пак да опитам? – попита Джеф Уокър втория мъж, чиито очи щяха да изхвъркнат от орбитите от страх. – Какво трябваше да направите, ако бяхте видели Хуана, или бяхте открили къде е?

– Да се обадим на хората, които ни наеха.

– Кои са те?

– Не знам.

– Не знаеш защо я търсят. Не знаеш кои са те. Струва ми се, че не знаеш страшно много неща. А това ме въбесява – Джеф Уокър стисна с клещите кожата на слабините на втория мъж.

– Не! – започна да се моли мъжът.

– Кой ви нае?

– Използваха посредник. Не ми казаха име.

– Но знаеш как да се свържеш с тях.

– По телефона.

– Какъв е номерът?

– Програмиран е – вторият мъж посочи с брадичка към клетъчния

телефона на пода на микробуса. – Просто трябваше да натисна бутона за повторно избиране, после – номер осем и бутона за изпращане на сигнал.

– Те знаят ли, че съм идвал в къщата?

– Да.

– Каква е твоята позивна?

– „Жълта роза“.

Джеф Уокър взе телефона.

– Надявам се, за твое добро, че ми казваш истината – той натисна трите бутона, вдигна слушалката до ухото си и зачака някой да отговори.

Това стана след по-малко от половин извънмяване. Педро, който беше достатъчно близо, чу сладникав мъжки глас да произнася:

– Агенция за придружители „Братска обич“.

Ала следващото, което чу, го изуми. Джеф Уокър започна да имитира гласа на втория мъж.

– Тук е „Жълта роза“ – каза Бюканън. – Онзи тип, дето се домъкна в къщата на Мендес снощи, все още ме притеснява. Научихте ли нещо повече за него?

Този път в мъжкия глас липсваше всякаква сладникавост.

– Само това, което ти казах. Името му не е Джеф Уокър. Казва се Брендън Бюканън. Наел е Тауруса в Ню Орлиънс и... Чакай малко. Търсят ме по другия телефон.

Връзката прекъсна. Бюканън зачака, разтревожен, че тези хора бяха успели да научат истинското му име толкова бързо.

В този момент отново прозвуча мъжкия глас. Сега той беше напрегнат.

– Добре че се обади. Внимавай. Нашият човек, който се занимава с компютрите, установи, че Брендън Бюканън е капитан от Специалните сили, инструктор във Форт Браг.

По дяволите, помисли си Бюканън.

– Значи съм имал право да се притеснявам – каза Бюканън. – Благодаря за предупреждението. Ще внимаваме.

Разтревожен, Бюканън затвори телефона. През цялото време на разговора номерът, с който се беше свързал, беше изписан на дисплея в горната част на телефона. Той взе бележник и химикал от пода на микробуса, записа номера, откъсна листчето и го прибра в джоба на ризата

си.

Бюканън втренчи поглед във втория мъж, докато обмисляше какви въпроси да му зададе и в този момент до слуха му внезапно долетя шум от приближаващи стъпки. Той рязко се извърна и видя Анита Мендес, която вървеше през моравата към микробуса. Беше облякла пенъоара си. Чертите на лицето ѝ бяха изопнати от тревога, учудване и страх.

– Анита – каза Педро, – прибирай се вкъщи.

– Няма. Всичко това е заради Хуана. Сигурна съм. Искам да разбера какво става.

Щом заобиколи микробуса отзад, тя рязко спря, смаяна от гледката на двамата голи, завързани мъже.

– Madre de Dios!

– Тези хора могат да ни помогнат да намерим Хуана – каза Педро. – Трябваше да направим това. Връщай се вкъщи!

Анита го изгледа гневно.

– Оставам!

От умората главоболието на Бюканън се усили.

– Има ли Хуана офис тук, в града?

Думите му накараха Педро и Анита да погледнат към него.

– Да – каза Анита. – В нейната къща. Въпреки че рядко се застоява там.

– Нямам време да чакам до сутринта – каза Бюканън. – Можете ли да ме заведете сега?

Педро се намръщи.

– Мислиш, че си е у дома? Мислиш, че е ранена и...

– Не – отговори Бюканън. – Но може би документите в офиса ѝ ще ми подсказат защо някой във Филадельфия толкова много иска да я открие.

Анита се запъти към къщата.

– Ще се облека и ще те заведа.

– И двамата ще дойдем – каза Педро и бързо тръгна след нея.

Бюканън веднага се обърна към втория мъж, който лежеше завързан на пода на микробуса.

– Щом къщата на Хуана се намира в града, трябва да имате други хора там, които да я наблюдават.

Мъжът не отговори.

– Как предпочиташ да ми кажеш, с добро или с лошо? – Бюканън повдигна клещите пред очите му.

– Да, има друг екип.

– От колко човека?

– Двама. Също като тук.

– Редуват се на смени?

– Да.

Бюканън знаеше, че тази тактика е погрешна. Един човек в никакъв случай не беше достатъчен, за да наблюдава даден обект. Ами ако Хуана се появише? Наблюдаващият щеше да се обади да му изпратят подкрепления. Но как можеше да бъде сигурен, че екипът щеше да пристигне навреме, за да я залови?

Докато Бюканън размишляваше, вниманието му беше привлечено от сянката на някакъв дълъг предмет, закрепен хоризонтално към лявата страна на микробуса. Той насочи лъча на фенерчето към него, за да разбере какво е това.

Изведнъж стомахът му се сви. Предметът, който видя, го накара да осъзнае, че всъщност тактиката за наблюдение имаше смисъл – ефикасен, смъртоносен смисъл.

Предметът на стената беше карабина снайпер, оборудвана с модерен оптически мерник за нощно виждане. Целта на наблюдението не беше да се залови Хуана. Целта на наблюдението беше тя да бъде убита в момента, в който се появише.

Къщата на Хуана се намираше сред хълмовете на юг от града, на западния бряг на река Сан Антонио. Трябваша им четиридесет и пет минути, за да стигнат до нея, като Педро управляваше микробуса, а Бюканън седеше отзад и пазеше пленниците. Анита ги следваше с джипа. По пътя Бюканън отново използва клещите, като принуди първия мъж да му каже телефонния номер, за да установи връзка със снайпериста, който наблюдаваше дома на Хуана.

Телефонът едва беше иззвънял, когато дрезгав мъжки глас отговори:

– „Жълта роза две“.

– Аз съм, Франк – каза Бюканън. Обучен да имитира гласове, той заговори като първия мъж. – Има ли нещо ново?

– Адски тихо е. От две седмици никой не е стъпвал тук. Мисля, че си губим времето.

– Е, поне не го губим безплатно – каза Бюканън. – Ще остана с Дънкан да наблюдавам къщата на Мендес. А междувреме, помислих си, че няма да е зле да те предупредя, че изпращам при теб един от

нашите с моя джип. По него ще го познаеш. Ще отключи входната врата с шперц и ще влезе да провери някои неща, дето започвам да си мисля, че сме пропуснали, особено в компютърните файлове.

– Мисля, че идеята не е много добра. Ако тя наблюдава къщата и се чуди дали да влезе, ще се изплаши, щом види човек вътре.

– Съгласен съм. Работата е там, че нямам избор. Идеята не е *моя*. Това е заповед.

– Типична простотия – отговори снайперистът. – Плащат ни да свършим някаква работа, а не ни оставят да я свършим както трябва.

– Просто остави човека, който ти пращам, да си свърши неговата работа, когато дойде – каза Бюканън.

– Няма страшно. До скоро.

По-скоро, отколкото очакваш, помисли си Бюканън и прекъсна връзката.

Малко след един часа сутринта Педро предупреди Бюканън, че се намират на около километър и половина от дома на Хуана.

– Е, вече сме близо. Спри тук – каза Бюканън.

Когато Анита спря зад тях, той излезе от микробуса, каза й да го чака с Педро и пое с джипа на Тъкър по потъналия в мрак склон, като измина останалата част от разстоянието по лъкатушещ между дървета път. Фаровете осветяваха мъглата, която се стелеше откъм реката. Той видя нови улици и къщи, които току-що бяха започнали да строят, очевидно за нов квартал.

Това нямаше да хареса на Хуана.

Искаш да кажеш, че се молиш на Бога тя да е все още жива, за да не го хареса.

Педро и Анита бяха описали къщата, която засега беше една от малкото по тази отсечка на реката, така че за Бюканън не беше трудно да я открие. Едноетажна, построена от дърво, тя беше разположена върху подпорни колони в случай на наводнение и му заприлича повече на планинска хижа, отколкото на къща. Той мина покрай една топола и спря на покритата с чакъл алея за коли. Наоколо цареше тишина. Все едно се намираще някъде на село. Бюканън си представи какво удоволствие щеше да бъде за Хуана да тича край реката с кучето, ако то все още беше живо.

... все още беше живо.

Човече, напоследък непрекъснато мислиш за смърт.

И още как, като знам, че някакъв снайперист ме наблюдава неизвестно откъде.

Бюканън почувства как мускулите на гърба му се стягат, когато отвори мрежестата врата на верандата и приближи входа на къщата. Може би стелештата се от реката мъгла беше попречила на снайпериста да разпознае колата, която беше спряла пред къщата. Какво щеше да стане, ако той дойде да провери какво става?

Придържай се към сценария, който му описа, помисли си Бюканън.

Отключи с шперц двете секретни ключалки и влезе, като усети мизантропията на застояло, характерна за къща, която от доста време не е била обитавана. Тъй като се чувстваше уязвим дори в тъмнината, той затвори вратата, заключи я, опипа стената и откри ключа за осветлението. Когато запали лампата, установи, че се намира във всекидневна с етажерка за книги, телевизор, видеокасетофон и стереоуредба, но с много малко мебели – само един кожен диван, масичка за кафе и стол-люлка. Очевидно Хуана беше прекарвала твърде малко време тук. Иначе щеше да отдели повече внимание на мебелите. Освен това малкият им брой подсказваше, че рядко е имала компания.

Бюканън прекоси стаята, като забеляза, че диванът и масичката за кафе бяха покрити с прах, още едно доказателство, че Хуана от доста време не е била тук. Той надзърна в кухнята, запали лампата и огледа помещението. Спретнато, подредено, само с най-необходимите домакински електроуреди. Безличната и спартанска обстановка навяваше самота. Той изпита съжаление към Хуана.

Бюканън пое по коридора. Първата врата, пред която застана – отляво, към реката – водеше към офиса. Когато Бюканън запали лампата, видя, че тук също всичко беше сведено до необходимия минимум – метален шкаф за папки, въртящ се стол, дървена маса, върху която имаше компютър, лазерен принтер, модем, телефон, настолна лампа, жълт бележник и буркан, пълен с моливи и химикали. В стаята нямаше нищо друго. Никакъв килим. Никакви картини. Нищо лично.

Той се запита какво ли си мислеше снайперистът отвън, в мрака. Как щеше да реагира, като видеше как в къщата една по една светват лампи? Дали въпреки указанията, които беше получил, мъжът нямаше да дойде и да провери како става?

Бюканън отвори горното чекмедже на шкафа за папки и веднага му направиха впечатление две неща. Първото беше, че всяка папка имаше твърд гръб с кукички от двете страни, които я крепяха неподвижно върху металните релси в горната и долната част на чекмеджето. Второто

беше, че папките бяха подредени по азбучен ред, но че тези от „А“ до средата на „D“ бяха притиснати една до друга, като от останалите, които продължаваха от „D“ до „L“, ги делеше известно разстояние. Металните кукички в горната и долната част на съседните папки им пречеха да запълнят това разстояние. Очевидно една от папките от раздела „D“ беше извадена. Може би това беше направила Хуана. Може би го беше направил някой неканен гост, който също като Бюканън беше претърсвал къщата. Нямахме как да разбере.

Бюканън отвори второто чекмедже, видя вътре папките от „M“ до „Z“ и забеляза че между тези от раздел „T“ има известно разстояние, сякаш оттам също е била извадена папка. „D“ и „T“. Доколкото можеше да прецени, липсваха само тези две папки. Замислен над това, той отвори долното чекмедже и намери вътре 9-милиметров полуавтоматичен пистолет Браунинг.

Само най-необходимото, помисли си той.

С какво се занимаваше Хуана? Родителите ѝ бяха казали, че работата ѝ е свързана с личната сигурност. Този вид дейност щеше да бъде естествено продължение на това, което Хуана беше вършила, докато служеше в армейското разузнаване. Но „лична сигурност“ беше твърде широко понятие, което можеше да означава всичко – от извършване на оценка за евентуален риск, през монтиране на системи за алармена сигнализация, до осигуряване на лична охрана. Тя можеше да работи самостоятелно, на свободна практика, или за някоя голяма корпорация.

Той затвори долното чекмедже, отново отвори горното и започна да чете документите в някои от папките. Стана му ясно, че всичко се подчинява на строга схема. Основното занимание на Хуана беше да осигурява лична охрана на бизнес-дамы, жени-политици и звезди от развлекателния бизнес или на техните съпруги, най-вече при пътуванията им в страни, където основен език беше испанският или в американски градове, значителна част от населението на които се състоеше от латиноамериканци. Причината беше ясна. Телохраниелят не трябваше да се откроява сред местното население. Тъй като Хуана беше мексиканка, тя не би могла да изпълнява ефективно задълженията си в среда, където типичните за латиноамериканка черти на лицето ѝ и цвят на кожата щяха да привличат внимание. Нямахме смисъл да работи в Африка, в Ориента, в Близкия Изток или в Северна Европа например. Същото се отнасяше дори за някои от северните щати. Но Испания и Латинска Америка бяха идеални за нея. Тъй като работата ѝ беше свързана с продължителни пътувания, не беше никак чудно, че не се прибираще вкъщи месеци наред.

Може би отсъствието ѝ беше лесно обяснимо. Може би просто изпълняваше поредната си задача.

В такъв случай защо ми изпрати тази картичка? Защо искаше да ѝ помогна?

Заради нещо, свързано с последната ѝ задача? Може би е искала да ме наеме.

Мисълта, че интересът ѝ към него би могъл да е продиктуван от професионални, а не от лични съображения, накара Бюканън да изпита разочарование, но само за момент. Той бързо си напомни, че една молба за професионална помощ не би изисквала толкова необичаен и потаен начин да се свърже с него.

А и наоколо нямаше да се крият снайперисти, готови да я убият.

Не. Хуана беше в беда и дори отсъствието ѝ да се дължеше на продължителна задача, тя в никакъв случай не би пропуснала да се обади на родителите си по телефона, не и цели девет месеца. Не и по собствено желание.

Нещо я възпираше. Или нямаше физическа възможност да го направи, или не искаше да рискува да замеси родителите си в това, което я беше сполетяло.

В края на всяка папка имаше подробни официални отчети, копия от изпратени сметки и получени чекове. Бюканън разбра, че бизнесът на Хуана е бил доста доходен. Хонорарите ѝ варираха от пет хиляди долара за консултации, до десет хиляди долара за двуседмичен ангажимент като лична охрана, а за една подобна задача в Аржентина, която беше продължила два месеца, тя беше получила сто хиляди долара. Малка бележка в папката показваше, че в последния случай очевидно се е наложило да употреби оръжие. Охраната на хора изискваше огромни усилия и съобразителност от страна на онези, които наистина знаеха с какви трудности и рискове е свързана тя. Отгук и големите хонорари, които най-добрите охранители получаваха. Но дори и при това положение дейността на Хуана е била необикновено успешна. Бюканън изчисли, че годишно тя е печелила по около половин милион долара.

А е живяла толкова семпло и противно на всички очаквания – без алармена инсталация в къщата? Какво е правела с парите? Може би ги е спестявала, инвестирала, смятала е да се оттегли в средата на тридесетте? И този път Бюканън нямаше как да разбере. Той претърси офиса, но не намери спестовна книжка, отчети от брокерски фирми или каквото и да е друго указание за това къде е вложила парите си. Сега, като си помисли, си даде сметка, че нито отвън, нито на масичката за кафе имаше

някаква поща. Хуана сигурно беше предупредила в местния пощенски клон да задържат кореспонденцията до завръщането ѝ. Или пък родителите ѝ я прибираха. Преди да дойдат тук тази вечер, Анита беше споменала, че тя и Педро от време на време идвали, за да нагледжат къщата. Бюканън си отбеляза на ум да ги попита за пощата ѝ, за това дали тя някога е получавала извлечения от финансови институции.

Изведнъж му се стори, че стаята се клати, въпреки че това усещане се дължеше на краката му. Те трепереха. Изтощен, той седна на стола и започна да разтрива слепоочията си. За последен път беше спал през нощта преди четиридесет и осем часа, но това беше в болницата, а дори и тогава сънят му беше прекъсван от сестрите, които го будеха периодически, за да проверят състоянието му. Оттогава беше спал няколко часа в мотела в Бюмон, Тексас и беше подремвал на пунктовете за почивка край магистралата, на път към Сан Антонио. Раната в хълбока го болеше, шевовете го сърбяха. Почти зарасналата рана на рамото също го наболяваше. Очите му пареха от недоспиване.

Папките, помисли си той. Този, който искаше да открие Хуана и да я убие, сигурно беше претърсил дома ѝ, надявайки се да открие нещо, което да му подсказва къде се крие тя. Ако искаха да я убият, защото знаеше твърде много за тях, те сигурно бяха намерили и унищожили всички доказателства за връзката ѝ с тях.

Някакво име, което започва с „D“. Друго, което започва с „T“. Това бяха двете папки, които очевидно липсваха. Разбира се, папките можеха и да са на мястото си. Може би когато Хуана е поставяла двете папки в чекмеджето, е събрала останалите, за да освободи място и там, където са били пръстите ѝ, е останало малко разстояние.

Но все пак трябва да започна отнякъде, помисли си Бюканън. Налага се да приема, че двете папки липсват и че са важни. Той се отпусна на облегалката и чу как тя изскърца, като си помисли, че страниците в папките приличат на компютърни разпечатки и се зачуди дали е възможно файловете да са в компютъра.

И в този момент разбра, че скърцането, което беше чул, не беше от стола. То идваше откъм коридора.

Бюканън бавно извърна глава.

На прага стоеше мъж – в средата на тридесетте, висок към метър и осемдесет, тежък около седемдесет килограма. Косата му беше пясъчно-руса и много къса. Лицето му, също като тялото, беше слабо, но имаше

здрав вид. Нещо в него подсказваше, че поддържа форма с бягане. Носеше каубойски ботуши, джинси, пристегнати с колан, чиято тока беше във формата на седло, избеляла дънкова риза и дънково яке. Якето му беше малко широко и подчертаваше слабата му фигура.

– Намери ли каквото търсиш? – неопределеният акцент на мъжа контрастираше с каубойските му дрехи.

– Не още – Бюканън свали ръце от слепоочията си, които разтвиваше. – Имам да проверя на още няколко места.

Когато влязох, заключих вратата след себе си, помисли си той. Не чух никой да върви след мен.

Кучият син не е наблюдавал отвън. Той е бил скрит някъде в къщата.

– Като например? – мъжът беше отпуснал ръце до тялото си. – Къде не си проверил?

– В компютъра.

– Е, действай тогава – бузите на мъжа бяха потъмнели от наболата по тях брада.

– Правилно – Бюканън включи компютъра.

Когато вентилатора на компютъра започна да бръмчи, мъжът каза:

– Изглеждаш направо скапан, приятел.

– Прекарах няколко тежки дни. Трябва да се наспя като хората.

– Е, аз също не съм дошъл на пикник тук. Седя и чакам. Онази стая, дето съм се настанил – мъжът посочи към вратата в дъното на коридора.

– Шантава работа. Нищо чудно, че жената я държи заключена. Сигурно не е искала родителите ѝ да видят какво има вътре. Отначало си помислих, че са части от човешко тяло.

– Части от човешко тяло? – Бюканън се намръщи.

– Онези неща в стаята. Сякаш са от някой филм на ужасите. Шибана история. Искаш да кажеш, че не са те предупредили?

За какво, дявол да го вземе, приказва той, запита се Бюканън.

– Сигурно са сметнали, че не е нужно да знам.

– Странна работа.

– Нещата в стаята ли?

– Не. Че не са те предупредили – каза мъжът. – Щом са те изпратили тук да се огледаш отново за нещо, което би ни подсказало къде се намира обектът, първо е трябвало да те предупредят за тези гадории.

– Споменаха само за файловете.

– Компютърът чака.

Точно така – Бюканън не искаше да изпуска от поглед убицеца, но

нямаше избор. Ако мъжът останеше с впечатление, че Бюканън не си върши работата както трябва, щеше да стане още по-подозрителен.

Или може би подозрителността на мъжа беше нещо, което Бюканън само си въобразяваше.

На екрана на монитора се появи курсор и започна да мига до символа, който трябваше да укаже на компютъра коя програма да активира.

– Как се казваш? – попита убиецът.

– Брайън Макдоналд – Бюканън веднага се върна към тази самоличност, която беше използвал преди да се превърне в бившия служител от Бюрото за борба с наркотиците Ед Потър и да замине за Канкун, където бяха започнали всичките му сегашни проблеми.

Брайън Макдоналд беше компютърен програмист и за да отговаря на това условие, залегнало в поредната му самоличност, Бюканън беше преминал през съответното обучение.

– Не можеш да влезеш в програмата ли? – попита убиецът. – *Аз нямам никакъв проблем, когато ми наредиха да изтрия няколко файла. Знаеш за това, нали? Казаха ли ти, че съм изтрил няколко файла?*

– Да, но те не ме интересуват.

Курсорът продължаваше да примигва до промпта за активиране на програмите. Разпечатките на Хуана бяха оформени като стандартни текстови страници, а не като електронни таблици.

Текстообработваща програма. Но коя? Бюканън-Макдоналд набра „DIR“. Твърдият диск на компютъра изведнъж започна да бръмчи и на екрана се появи списък със символите на наличните програми.

Един от тези символи беше „WS“, съкращение за текстообработваща програма, известна като „WordStar“.

Бюканън-Макдоналд излезе от списъка на програмите и въведе „WS“ след символа, който го питаше коя програма иска да използва. Твърдият диск отново забръмча. На екрана се появи списък от файлове.

Бюканън-Макдоналд знаеше, че „AUTOEXEC.BAK“ представлява резервно копие на „AUTOEXEC.BAT“, програма която позволяваше на потребителя да се прехвърля от един файл на друг. Означението 1k просто показваше малкото количество пространство, което тази програма заемаше. Що се отнасяше до подредените по азбучен ред букви, очевидно Хуана беше записала файловете на клиентите си в поддиректории, обозначени с първата буква от фамилията им.

Или поне Бюканън предполагаше така. В момента вниманието му беше изцяло заето от присъствието на мъжа до вратата. Убиецът беше започнал да диша по-шумно, по-рязко, като че ли нещо го беше

разтревожило.

– Проблеми ли имаш? – попита той. – Не знаеш какво трябва да направиш после? Искаш ли да ти покажа?

– Не – отговори Бюканън. Ако беше сам, веднага щеше да влезе в поддиректориите „D“ и „Г“. Но не смееше да го направи. Ако файловете, които убиецът преди малко беше казал, че е изтрил, са се намирали в тези поддиректории, мъжът щеше да се зачуди защо Бюканън проявява интерес към същите групи имена.

– Обаче – каза Бюканън, – първо искам да глътна нещо за това проклето главоболие. – Той бавно се изправи и започна да разтрива тила си с лявата си ръка. – Има ли тук някъде аспириин?

Убиецът отстъпи леко назад, като продължаваше да държи ръцете си до тялото. Очевидно не беше твърде обезпокоен. Но Бюканън, чието сърце бясно пулсираше, имаше чувството, че всеки момент ще се стигне до сблъсък между двамата.

А може би мъжът беше отстъпил назад не за да заеме отбранителна поза, а да позволи на Бюканън да мине край него, за да отиде банята.

Беше му изключително трудно да прецени.

– „Буферин“ – каза убиецът. – На горния рафт в аптечката.

– Чудесно.

Но когато Бюканън тръгна към него, мъжът отново отстъпи назад, като очевидно този път искаше да е сигурен, че Бюканън няма да успее да го достигне с ръка.

Банята, която се намиралаше срещу стаята с компютъра, беше прашна. Бели стени. Бял под. Бяла завеса пред душа. Обикновена. Обзаведе-на само с най-необходимото.

Бюканън не можеше да направи друго, освен да потърси аспирина, въпреки че главоболието беше последното нещо, което в момента го занимаваше. Той отвори аптечката.

И чу звън. Изненадан, той погледна към клетъчния телефон, който беше взел от микробуса и закачил отляво на колана си. Беше взел този телефон вместо онзи от джипа, защото телефонът в джипа беше по-голям. По този начин, ако на Педро и Анита се наложеше да се свържат с Бюканън, те можеха да използват другия, по-обемист телефон, който беше вграден в арматурното табло на микробуса. Сега Педро или Анита го търсеха, като очевидно искаха да го предупредят за нещо.

Или може би обаждането беше от ръководителите на екипа за наблюдение, които се намираха във Филадельфия.

Бюканън не можеше да го остави да звъни. Това щеше да събуди

още повече подозрения.

Но когато посегна да откачи телефона от колана си, долови движение в коридора. Появи се убиецът, който също държеше клетъчен телефон в ръка. Сигурно го беше взел от стаята, която използваше за скривалище.

Мъжът не изглеждаше никак щастлив.

– Странна работа – каза убиецът. – Никога не съм чувал за Брайън Макдоналд. Току-що се обадох на Дънкан в микробуса, за да проверя дали всичко около теб е наред и проклет да съм, ако твоят телефон не отговаря на същия номер, което ме навежда на мисълта, че твоят телефон всъщност е телефонът на Дънкан, което пък ме кара да се питам защо, по дяволите...

Докато убиецът говореше, хванал телефона в лявата си ръка, той бръкна с дясната под якето. Както Бюканън беше забелязал, то беше малко по-широко, естествената причина за което беше, че сигурно под него убиецът имаше кобур с пистолет.

– Случайно съвпадение – каза Бюканън. – Ти се обаждаш на Дънкан, а в същото време някой друг се обажда на мен. Ще ти покажа – той посегна за телефона с лявата си ръка.

Очите на убиеца проследиха този жест.

В същото време Бюканън бръкна с дясната си ръка под спортното сако и извади пистолета, пхнат в колана отзад на кръста му.

Очите на убиеца се разшириха и той измъкна собствения си пистолет изпод якето.

Бюканън стреля.

Куршумът улучи мъжа в гърдите.

Въпреки че убиецът залитна назад, ръката му продължи да вдига пистолета.

Вторият куршум на Бюканън улучи мъжа в гърлото.

Бликна кръв.

Мъжът продължи да залита назад.

Но ръката му инстинктивно продължи да вдига пистолета.

Третият куршум на Бюканън уцели мъжа в челото.

Ударът събори мъжа. Ръката му, която стискаше пистолета, подскочи нагоре. Разтърсваният му от спазми пръст натисна спусъка. Пистолетът гръмна и куршумът се заби в тавана на коридора. По пода се посипа мазилка.

Мъжът се свлече върху пода на офиса. Той потръпна, изхриптя и спря да мърда.

Бюканън се хвърли към падналия мъж, насочи пистолета си към главата му, изби с крак оръжието му и провери пулса му.

Очите на мъжа бяха отворени. Зениците им бяха разширени. Те не реагираха, когато Бюканън приближи пръсти към тях.

Бюканън бързо претърси дрехите на мъжа. Намери само един гребен, няколко монети, носна кърпа и портфейл. Сложи портфейла на масата и се втурна да вземе малкия килим, който беше видял в дневната. След като уви трупа в килима, Бюканън го изтегли в коридора, мина през дневната и се насочи към задната врата в кухнята.

Тъмната нощ го скри. Като трепереше, с настръхнала от влагата на реката кожа, Бюканън изтегли трупа през мрежестата врата на верандата надолу по трите стъпала и се насочи към безлюдния бряг на реката. Спусна се по брега, намери някакъв дънер, праметна трупа върху него, избута дънера във водата и видя как трупът започна да потъва, когато течението повлече дънера. Двата предмета изведнъж изчезнаха от погледа му в мрака. Бюканън хвърли килима навътре в реката, извади пистолета на мъжа, който беше затъкнал в колана си и също го хвърли в реката, като се подчини на правилото никога да не държи у себе си оръжие с неизвестен произход. Най-накрая извади клетъчния телефон на убица и трите гилзи от своя полуавтоматичен пистолет, които беше събрал от пода преди да излезе от къщата, и ги хвърли натам, където беше цопнал пистолетът. После се взря в непрогледния мрак, пое си няколко пъти дълбоко дъх и бързо пое към къщата.

Ушите му бучаха от тътена на изстрелите. Ноздрите му се разшириха от миризмата на кордит и кръв. Когато беше извадил рязко оръжието си, скъса няколко шева на хълбока си. Мускулите на раненото му рано се бяха схванали, а докато влачеше трупа, беше напрегнал още повече хълбока и рамото си. Главата продължаваше да го боли, сякаш някой беше забил шиш в нея.

Бюканън заключи задната врата, намери още един килим, занесе го в офиса и го разстла върху локвата кръв. После отвори прозореца, за да проветри стаята от миризмата на престрелката. Едва сега отвори портфейла на мъжа, намери в него близо триста долара в банкноти с различна стойност, шофьорска книжка на името на Чарлс Дъфи от Филадельфия и кредитна карта на същото име. Възможно беше Чарлс Дъфи да е псевдоним. И най-вероятно беше. Но това нямаше значение. Щом тези документи бяха достатъчно добри за убица, щяха да свършат работа и

на Бюканън. Малко вероятно беше някой в този отдалечен от града квартал да е чул изстрелите, но дори и да дойдеше да провери, всичко изглеждаше нормално, с изключение на малката дупка в тавана на коридора, която само по себе си не би събудила подозрение, въпреки че парчетата мазилка по пода щяха да го направят. Бюканън ги събра и ги пъхна в джоба си.

Той бързо седна пред компютъра, взря се в директорията с файлове на екрана, премести примигващия курсор от „A“ на „D“ и натисна клавиша „RETURN“.

Твърдият диск забръмча. На екрана се появи нов списък с файлове – поддиректория за всички имена, започващи с „D“.

DARNELL 3k DARNELL.BAK
 DAYTON 2k DAYTON.BAK
 DIAZ 4k DIAZ.BAK
 DIEGO 5k DIEGO.BAK
 DOMINGUEZ 4k DOMINGUEZ.BAK
 DRUMMER 5kDRUMMOND.BAK
 DURAN 3k DURAN.BAK
 DURANGO 5k DURANGO.BAK

Бюканън бързо отвори горното чекмедже на шкафа с папките и извади разпечатките на документите за „D“. Единственият начин да разбере дали някой беше взел част от папките, беше да сравни имената от документите с тези на файловете в поддиректорията на компютъра. Но дори и при това положение не хранеше голяма надежда. Мъжът, който беше дебнал тук, за да убие Хуана, беше казал, че е изтрил някои файлове от компютъра, най-вероятно, за да попречи на някого да направи това, което се опитваше да направи сега Бюканън. Той беше почти сигурен, че списъкът от компютъра ще съвпадне с имената от разпечатките. Нямаше да успее да разбере кои папки липсваха.

Всеки от файловете в компютъра имаше съпътстващ файл с разширение „BAK“, съкратено от „BACKUP“, което означаваше, че в компютъра е запаметена предишната версия на наскоро актуализиран файл. DARNELL. DARNELL. BAK. Бюканън разтвори папката и откри разпечатка на този файл.

Той продължи нататък. DAYTON. DAYTON.BAK. Съвпаднаше. DIAZ. DIAZ.BAK. Съвпаднаше. DIEGO. DIEGO.BAK. Съвпаднаше. Всеки от файловете на екрана на монитора имаше разпечатка. DOMINGUEZ.

DOMINGUEZ.BAK. DRUMMER. DRUMMER.BAK. DURAN.
DURAN.BAK. DURANGO. DURANGO.BAK. Всеки файл имаше
разпечатка.

Той се отпусна назад изтощен. Беше си загубил времето. Нямахте
никакъв смисъл да рискува живота си и да идва тук. Единственото, кое-
то научи, беше, че някой искаше на всяка цена да убие Хуана, нещо, ко-
ето вече знаеше.

И заради това едва самият той не беше загинал.

Той разтърка подутите си клепащи, погледна към екрана на монито-
ра, понечи да изключи компютъра, но в последния момент спря трепере-
щата си ръка, като си каза, че независимо от това колко безнадеждно му
изглеждаше положението, трябваше да продължи да търси. Въпреки че
поддиректорията за файловете, които започваха с „Т“, сигурно нямахте
да съдържа необходимата му информация, подобно на поддиректорията
за „D“, той не можеше да я пренебрегне.

Бюканън отдръпна ръката си от бутона „OFF“ и тъкмо посегна към
клавиатурата, за да премине към интересуващата го поддиректория, ко-
гато нещо на екрана го накара да изтръпне. Подсъзнателно беше усе-
щал, че нещо го притеснява, но беше решил, че безпокойството му се
дължи на тревогата и смущаващите последици от престрелката.

Сега си даде сметка какво точно го беше притеснявало. Очите му го
бяха подвели. DRUMMER. DRUMMER. BAK. Как не! файлът
DRUMMER нямахте резервно копие. Резервното копие беше за
DRUMMOND. Бюканън беше сигурен, че не беше видял разпечатка за
Дръмонд, но вече беше толкова изтощен, че нямахте доверие на паметта
си. Той започна да прелиства разпечатките с треперещи ръце.
DRUMMER. DURAN. DURANGO. Нямахте нищо за Дръмонд.

Господи, помисли си той, когато убиецът е изтрил файла
DRUMMOND, не се е сетил да изтрие резервното копие на файла, или
пък е искал да го направи, но очите му са го подвели, оставяйки го с
впечатлението, че DRUMMOND. BAK всъщност е DRUMMER. BAK.
Имената толкова си приличаха.

Дръмонд.

Бюканън не знаеше какво означава това име, но когато отвори фай-
ла DRUMMOND. BAK, с изненада установи, че е празен. Или Хуана бе-
ше създала файла, но не беше въвела в него никаква информация, или
убиецът беше изтрил съдържанието му.

Бюканън влезе в поддиректорията за „Т“ и след като вече знаеше
какво да търси, вместо основните, започна да проверява резервните

файлове, като сравняваше имената им с тези от разпечатаните документи, които бе извадил от шкафа за папки.

TAMAYO.BAK. TANBERG.BAK. TAYLOR.BAK.

TERRAZA.BAK. TOLSA.BAK. Значителният брой мексикански имена започна да му прави все по-голямо впечатление. TOMEZ.BAK. Пулсът на Бюканън се ускори.

Нито сред разпечатаните документи, нито в поддиректорията за „Т“ имаше Томес. Бюканън отвори и този файл и отново установи, че е празен. Той изруга и се запита дали самата Хуана не беше изтрила съдържанието му. Всичко, с което Бюканън разполагаше, бяха две фамилии и ако убиецът не беше пропуснал да изтрие резервните копия на файловете, той нямаше да научи дори и тях.

Обезсърчен, Бюканън се замисли какво още може да направи, неохотно изключи компютъра и реши набързо да претърси къщата, въпреки че му беше ясно, че този, който искаше да убие Хуана, вече беше прочистил жилището ѝ.

В този момент по гърба му полазиха студени тръпки, защото си спомни нещо странно, което убиецът беше казал: „Онази стая, дето съм се настанил. Шантава работа. Нищо чудно, че жената я държи заключена. Сигурно не е искала родителите ѝ да видят какво има вътре. Отначало си помислих, че са части от човешко тяло.“

Части от човешко тяло?

Досега имаше толкова много работа, че не му беше останало време да провери какво беше имал предвид убиецът. Обзет от неприятно предчувствие той се изправи, излезе от офиса и пое по коридора към следващата стая вляво. Вратата беше отворена, но вътре беше тъмно, така че Бюканън не можеше да види какво има в нея. Когато убиецът беше отишъл да вземе клетъчния си телефон, той очевидно е знаел къде точно да го намери и затова не беше запалил лампата. Бюканън си пое дъх, забеляза, че вратата беше със секретна ключалка, нещо необичайно за вътрешна стая, и започна да опипва стената, за да открие ключа за лампата.

Когато лампата светна, той примигна не само от внезапната светлина, която беше изпълнила стаята, но и от това, което се разкри пред очите му.

Гледката го потресе.

Части от човешко тяло? Да, Бюканън разбра защо убиецът отначало беше помислил, че стаята е пълна с части от човешко тяло.

Навсякъде, като се изключеше ъгъла, в който убиецът беше сложил един матрак за себе си, имаше масички с подредени по тях предмети, които приличаха на носове, уши, брадички, бузи, зъби и чела. Срещу масичките имаше огледала, около които бяха монтирани лампи. Върху една от масичките имаше само коса – с различни цветове и различни прически. Перуки, разбра Бюканън. А това, което приличаше на части от човешко тяло, се оказаха протези, подобни на онези, които пластичните хирурзи използваша за възстановяване на обезобразени лица. Върху друга масичка имаше няколко комплекта гримове.

Щом Бюканън влезе в стаята и се озърна надясно, после наляво и накрая напред, като разглеждаше внимателно всяка масичка и внушителното количество злоещи, реалистични имитации на човешки черти, той разбра, че в охранителната си дейност Хуана се беше превърнала в разновидност на това, което *той* самият беше. Но докато неговата специалност беше да се превъплъщава в нови самоличности, нейната беше да променя външния си вид.

Той никога не беше отдавал голямо значение на дегизировката. Понякога си пускаше мустаци или брада, или използваше майсторски изработени имитации. Няколко пъти беше използвал контактни лещи без диоптри, които променяха цвета на очите му. От време на време променяше дължината и цвета на косата си, както и прическата си. Освен това винаги се старееше хората, в които се превъплъщаваше, да се обличат различно – всеки от тях предпочиташе определена марка часовници, колани, обувки, ризи, слънчеви очила, дори химикалки, неща, които им придаваха строга индивидуалност, както и храните, които предпочиташа, музиката, която харесваша, книгите, които предпочиташа...

Но Хуана се беше превърнала в абсолютен хамелеон. Ако предположението на Бюканън беше вярно, тя не само беше променяла личността си за всяка конкретна задача – тя беше променяла изцяло и външния си вид, не само дрехите си, но и чертите на лицето си, теглото си, височината. Бюканън намери подплънки, които Хуана беше използвала, за да увеличава големината на бюста си. Откри други подплънки, които можеха да я направят да изглежда бременна. На пода имаше маратонки с умело вградени подложки, които беше използвала, за да изглежда по-висока. Бюканън откри специален крем, който можеше да направи кожата ѝ по-светла.

Част от него беше изпълнена с възхищение от нейния професионализъм. Но друга част изпитваше ужас при мисълта, че в „Кафе дьо Монд“ в Ню Орлиънс Хуана може да е седяла до него, докато той

очакваше тя да влезе в ресторанта, без изобщо да разбере колко близо е била. Докато я търсеше, той би могъл да се блъсне в нея или дори да я заговори, без да я познае.

Какво беше станало с нея през изминалите шест години? Къде беше научила всичко това? Кого търсеше той? Тя можеше да бъде всяка една от жените наоколо. Можеше да *изглежда* като всяка една от тях. Бюканън си спомни последния им разговор. „Ти не ме познаваш – беше казал той, за да оправдае невъзможността си да се обвърже с нея. – Познаваш само онзи, за когото се представям.“

Е, тя го беше надминала, беше се превърнала в абсолютния двойник. Докато разглеждаше къщата, беше изпитал разочарование и смущение, че никъде нямаше нейни снимки. Толкова му се искаше да види отново кафявите ѝ очи, лъскавата ѝ черна коса, незабравимото ѝ очарователно лице. Беше си помислил, че хората, които я преследваха, са взели снимките, за да запомнят по-добре как изглежда. Но ако това беше вярно, помисли си сега той, снимките нямаше да им свършат работа, защото тя нямаше точно определен образ. Може би самата Хуана беше махнала снимките, защото вече не беше способна да се отъждестви с нито един от своите многобройни образи. Бюканън изведнъж изпита ужасяващото усещане, че жената в която той (или Питър Ланг, или който и по дяволите да беше той) се беше влюбил, беше нереална като призрак. Като самия него. Започна да му се повдига.

И все пак трябваше да я открие.

Той затвори прозореца на офиса, а после избърса с носна кърпа отпечатъците си от всичко, което беше докосвал. Повтори процедурата в останалите стаи, изгаси лампите, увери се, че е направил всичко необходимо и най-накрая затвори предната врата, като заключи двете секретни ключалки с шперца. Когато партньорът на убиецът пристигнеше, за да започне смяната си, щеше да мине известно време, преди да разбере какво се е случило. Двата малки килима, които бяха преместени (единият от които липсваше), дупката от куршум в тавана на коридора, кръвта под килима, който Бюканън беше послал в стаята с компютъра, взети поотделно, нямаше да го наведат на определени изводи, но заедно щяха да му подскажат какво се беше случило. След това партньорът на убиеца щеше да изгуби още време, докато търси трупа. Докладът му пред шефовете щеше да бъде объркан, като положението щеше да се утежни още повече от факта, че двамата снайперисти, наблюдаващи къщата на

Мендес, също не могат да бъдат открити. Единственото сигурно нещо беше, че хората, които преследваха Хуана, знаеха, че някакъв мъж на име Брендън Бюканън е посетил родителите ѝ и естествено щяха да свържат Брендън Бюканън с всичко, което се беше случило тази нощ.

До сутринта ще са започнали да преследват и мен, помисли си той. Не. Те ще преследват Брендън Бюканън, но ако имат късмет, след известно време ще се досетят, че тази нощ съм се превърнал в Чарлс Дъфи.

Бюканън потупа портфейла, който беше взел от мъртвия мъж и сложил в джоба на самото си, влезе в джипа и излезе на заден ход от алеята за коли. Ръцете му трепереха. Раните го боляха. Кръвта пулсираше в главата му. Беше стигнал до предела на силите си. Но трябваше да продължи.

Около километър и половина по-надолу по потъналия в мрак път, на дъното на покрита от мъгла долина, Бюканън стигна до микробуса. Той излезе от джипа, като държеше дясната си ръка зад гърба, за да може бързо да извади оръжието си, ако в негово отсъствие се беше случило нещо непредвидено. Долови движение в мъглата, настръхна, но после се успокои, когато към него приближи Анита, която му каза на испански, че Педро е отзад, при завързаните мъже.

– Телефонът звъня.

– Знам – каза Бюканън.

– Помислихме, че може да си ти, но той не звънна два пъти, не спря, и после не звънна отново, както се бяхме уговорили с теб, затова не отговорихме.

– Правилно сте постъпили.

Бюканън я огледа внимателно. Изглеждаше разтревожена, сякаш знаеше, че някой се крие наоколо с насочен към нея пистолет. Бюканън се успокои едва когато се увери, че пленниците бяха в същото положение, в което ги беше оставил, и че нищо не се беше случило на Педро.

– Намери ли Хуана? – попита Педро.

– Не.

– Откри ли някаква следа от нея?

– Не – излъга Бюканън.

– Значи всичко е било напразно. Какво ще правим?

– Остави ме насаме с тези мъже за минута. Седнете със съпругата ти в джипа – каза Бюканън.

– Защо? – Педро го погледна подозрително. – Ако смяташ да ги разпитваш за Хуана, искам да чуя.

– Не.

– Какво ще правиш? Казах ти, ако е свързано с дъщеря ми, искам да чуя.

– Понякога е по-добре да не знаеш нищо.

– Не разбирам – каза Педро.

– Ще разбереш. Просто ме остави насаме с тези мъже.

Педро се поколеба, после мрачно излезе от микробуса. Бюканън го проследи с поглед, за да се увери, че двамата с Анита ще се качат в джипа. Едва тогава той затвори задната врата на микробуса. Вътре миришеше, защото преди да потеглят към къщата на Хуана, Бюканън беше решил на мъжете да използват портативната тоалетна „Порта Потти“. Те все още бяха голи и изглеждаха измръзнали.

Той освети с фенерчето единия мъж, а после другия.

– Трябваше да ми кажете, че снайперистът е в къщата.

Очите им се разшириха от ужас, лицата им се изпънаха.

– Сега той е мъртъв – каза Бюканън.

Ужасът, изписан по лицата им, нарасна.

– Това ви поставя в доста незавидно положение – продължи Бюканън. Той извади пистолета си и с другата си ръка махна бельото от уста на първия мъж.

– Досетих се – каза мъжът. – Затова отпрати мексиканеца и жена му. Не исках да видят как ни убиваш.

Бюканън взе едно одеало от ъгъла на микробуса.

– Точно така – отчаяно каза мъжът. – От одеалото става добър заглушител.

Бюканън метна одеалото върху мъжа и партньора му.

– Не искам да хванете пневмония.

– Какво? – по лицето на мъжа се изписа изненада.

– Ако местата ни бяха разменени – попита Бюканън, – *ти* какво би направил с *мен*?

Мъжът не отговори.

– Ние си приличаме, но не съвсем – каза Бюканън. – И двамата сме убивали. Разликата е там, че аз не съм убиец.

– Не разбирам за какво говориш?

– Може би се изразявам твърде сложно, за да доловиш разликата? Ще го кажа направо. Няма да ви убия.

Мъжът доби смутен и в същото време озадачен вид, сякаш милостта беше нещо съвсем непознато за него.

– При положение, че правите това, което ви кажа – продължи Бюканън.

– Какво?

– Първо, ще останете вързани до залез слънце – каза Бюканън. – Ще ви дават храна и вода, ще можете да използвате тоалетната. Но ще останете в микробуса. Ясно ли е?

Мъжът се намръщи и кимна.

– Второ, когато ви освободят, няма да сторите нищо лошо на Педро и Анита Мендес. Те не знаят нищо за мен. Не знаят нищо за дъщеря си. Няма никаква представа защо е всичко това. Ако започнете да ги измъчвате или прибегнете към други средства, за да изтръгнете от тях информация, ще се разгневя. А ако се разгневя, нищо добро не ви чака. И най-лошите ви страхове ще ви се сторят детинска работа пред това, което ще ви се случи. Може да се криете. Можете да си смените самоличността. Но това няма да ви помогне. Моята специалност е да откривам хора. До края на живота си все ще се озъртате назад. Ясно ли е?

– Да – с мъка преглътна мъжът.

Бюканън излезе от микробуса, остави вратата отворена и махна с ръка на Педро и Анита да дойдат. Педро понечи да каже нещо на испански. Бюканън го спря.

– Не. Трябва да говорим на английски. Искам да съм сигурен, че тези хора разбират всяка дума.

Педро го изгледа с недоумение.

– Чака ви напрегнат ден. Трябва да ги наблюдавате – каза Бюканън. – Искам да намерите някое място, където микробусът няма да се набива на очи. Може би в задния двор на някой от твоите гаражи – той повтори разговора си с пленниците. – Пуснете ги по залез слънце.

– Но...

– Не се притеснявайте – каза Бюканън. – Те няма да ви сторят нищо. Всъщност, направо ще си заминат от града. Нали така? – попита той първия мъж.

Той преглътна отново и кимна.

– Точно така. Сега трябва само да ми кажете дали имате уговорка да се обаждате в определено време, за да знаят шефовете ви, че всичко е нормално.

– Не – отговори мъжът.

– Сигурен ли си? Става дума за живота ти. Много внимавай.

– Трябва да се обаждаме само ако имаме някакъв въпрос или нещо за докладване.

– Да приключваме тогава – Бюканън едва се държеше на крака от болка и изтощение. Той се обърна към Педро и Анита. – Имам нужда да

похапна. Искам да поспя някъде.

– За нас ще бъде чест да ни бъдеш гост – каза Анита.

– Благодаря, но предпочитам да не знаете къде съм.

– Никога няма да те издадем.

– Няма, разбира се – отговори Бюканън, без да си прави труда да я разубеждава, като знаеше, че Педро и съпругата му нямаха ни най-малка представа колко податливи щяха да бъдат на мъчения. – Но колкото по-малко знаете, толкова по-добре. Докато тези мъже си дават сметка, че не можете нищо да им кажете, ще бъдете в безопасност. Просто изпълнете уговорката. Освободете ги на залез слънце. Междувременно, по пътя към града трябва да взема колата си. Чантата ми е в багажника.

– Какво ще правиш после? След като си починеш? – попита Педро.

– Ще напусна Сан Антонио.

– Къде ще отидеш?

Бюканън не отговори.

– Във Филаделфия ли? Да откриеш хората, които са наели тези мъже? Хората, с които говори по телефона?

Бюканън отново не отговори.

– Какво стана в къщата на Хуана?

– Нищо – каза Бюканън. – Педро, карай микробуса, а аз ще остана с тези двамата отзад и ще ги наблюдавам. Анита, следвай ни с джипа.

– Ами Хуана?

– Имате думата ми. Няма да спра, докато не я намеря.

Полуостров Юкатан

Макинтайър, главният отговорник на проекта, със загоряла, съсухрена от слънцето кожа, лежеше трескав и безпомощен на походно легло в дървената барака, построена от хората му в началото, когато бяха пристигнали на обекта. Тогава руините все още бяха покрити с гъсти храсти и дървета. Самите руини все още се бяха издигали наоколо. Все още всичко се беше подчинявало на здравия разум.

Сега, докато се опитваше със сетни сили да избърше потта от чело си със здравата си ръка, Макинтайър от все сърце желаше никога да не се беше съгласявал да подпише този проклет договор с Алистър Дръмонд. Ала не беше успял да устои на щедрото възнаграждение – сума, по-голяма от всички останали, които беше получавал до този момент, както и на също така щедрата премия, която Алистър Дръмонд му беше обещал, ако проектът бъдеше изпълнен успешно. Макинтайър беше

работил из целия свят. Чергарският живот беше причина за двата му развода, за отчуждаването му от двете жени, които обичаше и от децата му, които обожаваше. И всичко заради непреодолимия стремеж на Макинтайър да покорява пустошта, да създава ред там, където цареше хаос. Но този път от него се искаше да разруши реда и да създаде хаос и сега беше наказан.

Самата земя сякаш побесня от кошунството, което Макинтайър и хората му бяха извършили. Или може би това бяха боговете, в чиято чест някога са били издигнати днешните руини. Странна мисъл за самия него, осъзна той. Не беше религиозен. Въпреки това с приближаването на смъртта той все по-често се замисляше над този въпрос. Това, което някога би нарекъл суеверие, сега му се струваше нещо напълно обяснимо. Боговете бяха разгневени, защото техните храмове и светилища бяха осквернени.

Унищожете руините, беше заповядал Дръмонд. Разпръснете останките. Наредването му беше изпълнено. И с всеки взрив, с всяко изскърцване на булдозерите, с всяко хвърляне на покрит с йероглифи каменен блок в някоя дълбока яма, земята и боговете под нея бяха роптали. Лагерьт беше разтърсван от периодични трусове. Тяхната продължителност непрекъснато се увеличаваше. А със зачестяването на трусовете ги беше сполетяло ново, още по-голямо бедствие – безброй змии, които бяха изпъзтели от дупки и пукнатини в земята и се бяха превърнали в истинска напаст. Единственият начин да се спасят от тях беше да пръскат с керосин и да опожаряват земята. Над руините надвисна гъст облак дим.

Известно време змиите като че ли бяха навсякъде, но със спирането на трусовете те изчезнаха. Тъй като нищо вече не нарушаваше покоя им, те се бяха върнали в подземните си гнезда.

Но не навреме. Поне за Макинтайър. Премишният ден, малко преди залез слънце, той беше бръкнал в едно сандъче с инструменти, за да извади гаечен ключ и беше почувствал остра, пронизваща болка над дясната си китка. Тласкан от страх, той се беше втурнал към палатката на лекаря, като едва беше успял да зърне малката змия, която беше изпъзляла от сандъчето и се беше скрила в една дупка. Лекарят на лагера, брадясал мъж с вечно димяща в устата цигара и лъхач на уиски, беше инжектирал Макинтайър с противоотрова и беше дезинфектирал прободните ранички, като не беше престанал да повтаря, че Макинтайър е имал късмет, тъй като зъбите на змията не бяха успели да се забият в някой от по-важните кръвоносни съдове.

Но докато трепереше от страх и шок, Макинтайър изобщо не се

беше почувствал късметлия. Първо, отровите на различните змии изискваха различни противотрови, но Макинтайър не беше успял да разгледа достатъчно добре змията, за да определи точно каква е. Второ, дори и да му бяха инжектирали съответната противотрова, той все така отчаяно се нуждаеше от спешна медицинска помощ в болница. Но най-близката болница се намиреше в Кампече, на около двеста и петдесет километра от лагера. Все още през джунглата не беше прокаран път, който би позволил на някое превозно средство да стигне до там. Единственият начин, по който Макинтайър би могъл да се добере до Кампече, за да получи медицинската помощ, от която спешно се нуждаеше, беше с хеликоптер. Но два от хеликоптерите, с които разполагаха в лагера, се намираха доста далеч – във Вера Круз, където товареха припаси, и щяха да с върнат едва след дванадесет часа. Третият хеликоптер се намиреше в лагера, но беше повреден. Точно затова Макинтайър беше бръкнал в сандъчето, когато змията, скрита там, го беше ухапала – той помагаше на механика да отстрани повредата в хидравличната система на машината.

Легнал на походното легло в ъгъла на дървената барака, мислите на Макинтайър сякаш се рееха, докато смъртта бавно се разпространяваше в тялото му. Смъртта беше задушаващо гореща, изцеждаше жизнените му сокове, караше дрехите му да лепнат от пот. В същото време тя беше непоносимо студена, разтърсваше неудържимо тялото му с ледени тръпки, караше го да изпитва неистово желание за още одеала.

Зрението му се замъгли. Слухът му започваше да отслабва. Грохотът на булдозерите, гърмежите на взривовете, ударите на пневматичните чукове сякаш идваха отдалеч, а не от останките на руините пред бараката. Но единственият звук, за който се ослушваше, единственият звук, който знаеше, че не би могъл да пропусне, независимо от разстоянието, беше бързото биене на перките на хеликоптера, а за свое най-голямо отчаяние все още не беше успял да го различи сред шума наоколо. Ако не поправеха скоро хеликоптера, който се намиреше в лагера, ако останалите два хеликоптера не се върнеха скоро, той щеше да умре. В този момент се сети, че осигуряването на необходимото медицинско обслужване в лагера беше едно от нещата, които Алисън Дръмонд беше гарантирал и тази мисъл го изпълни с гняв. Тъй като Дръмонд не беше изпълнил това обещание, той сигурно нямаше да изпълни и останалите си обещания. Например за премията. Или за заплатата. Може би Дръмонд щеше да измисли цял куп причини, за да не изпълни условията на договора.

Тази мисъл очевидно не беше хрумнала на нито един от останалите оцелели работници. Те толкова силно желаеха да се махнат час по-скоро отгук, че се нахвърляха върху работата си с неумолима ярост. Нетърпението им ги изпълваше с още по-големи очаквания за възнаграждение, което им бяха обещали. Нищо не беше в състояние да намали алчността им – нито трусовете, нито змиите, още по-малко пък неминуемата скорошна смърт на Макинтайър. Те бяха продължили да работят въпреки опитите на индианците в района да ги изплашат и прогонят. Местните жители, потомци на някогашните май, които бяха издигнали тези паметници, силно разгневени от унищожаването на техните светилища, бяха започнали да повреждат машините, да тровят питейната вода, да поставят капани, да нападат охраната и на практика бяха повели война срещу пришълците. В отговор на това работниците, под претекст за самозащита, бяха започнали да преследват и убиват всеки местен жител, който успееша да заловят, като хвърляха трупове в кладенци, несъзнателно подражавайки на човешките жертвоприношения, извършвани някога от майте. В този недокоснат от цивилизацията район борбата напомняше на Макинтайър за онова, което се беше случило преди четиристотин години, когато испанците бяха нахлули на полуострова. Районът беше отцепен. Никой нямаше да научи за това, което се беше случило тук. Нещо повече, никой нямаше да успее да го докаже. Единствено то, което щеше да има някакво значение след завършването на работата, бяха резултатите.

Унесен в мисли, Макинтайър чу вратата да се отваря. Отвън долетя грохотът на булдозерите. После вратата се затвори и в стаята се разнесе шум от стъпки по пръстения под, които приближаваха към него.

Една ръка нежно докосна челото му.

– Все още имаш температура. – Женски глас. Гласът на Джена. – По-добре ли се чувстваш?

– Не – Макинтайър потръпна. Тялото му се обливаше в пот.

– Пийни малко вода.

– Не мога – той с усилие си пое дъх. – Ще повърна.

– Дръж се. Механиците правят всичко възможно да ремонтират по-скоро хеликоптера.

– Няма да е достатъчно скоро.

Джена коленичи до походното легло и хвана лявата му ръка. Макинтайър си спомни колко изненадан беше, когато разбра, че геодезистът на лагера е жена. Той беше настоявал, че това не е място за жени, но скоро тя беше успяла да превзмогне предубеждения му, като доказа, че

може да се приспособи към живота в джунглата не по зле от който и да е мъж. Също като Макинтайър, тя беше около четиридесетгодишна. Косата ѝ беше с цвят на мед, имаше стегнат бюст, заразителна усмивка и за трите месеца, откакто работеха заедно, Макинтайър се беше влюбил в нея. Така и не ѝ го каза. Твърде много се страхуваше, че ще го отблъсне. Ако наистина го отхвърлеше, отношенията помежду им щяха да станат непоносими и да попречат на работата. Но веднага щом приключе проекта, той смяташе да...

Като галеше ръката му, Джена се наведе към него и гласът ѝ прекъсна мислите му.

– Но се обзалагам, че още преди да успеем да ремонтираме нашия хеликоптер, тук ще пристигне друг.

– Аз... – устата на Макинтайър беше пресъхнала. – Не знам какво...

– Дръмонд скоро ще пристигне. Ще те откараме в болницата с неговия хеликоптер.

– Дръмонд?

– Не си ли спомняш? – Джена изтри с влажна кърпа челото му. – Говорихме за това преди половин час, когато се обадох по радиостанцията.

– Радиостанцията? Преди половин час?

– Намерихме това, което Дръмонд искаше – Джена заговори бързо, гласът ѝ трепереше от вълнение. – През цялото време е било тук. Под носа ни. Имахме указанията от превода на Дръмонд, но се мислехме за много умни. Търсехме прекалено упорито. Смятахме, че указанията са метафори, а всъщност е трябвало да тълкуваме текста буквално. Богът на Мрака. Богът на Подземния Свят. Богът на Пирамидата. Било е толкова лесно, Мак. Щом хората ти разчистиха останките от пирамидата, стана ясно защо маите са я построили точно там. Намерихме това, което Дръмонд искаше.

10.

Вашингтон

Един и тридесет следобед.

Веднага щом Бюканън пристигна от Сан Антонио и слезе от самолета на TWA, той се отправи към първата редица монетни автомати, които видя в залата на Националното летище. Беше успял да подремне по време на петчасовия полет с няколко междинни кацания. Дрямката, заедно с четирите часа сън предната нощ в един мотел близо до летището на Сан Антонио, бяха успели да възвърнат част от силите му. Богатата на въглехидрати закуска на летището, както и тази в самолета също му се бяха отразили добре. Раните все още го боляха, а главоболието продължаваше да го измъчва. Но от доста време не се беше чувствал толкова бодър и адреналинът го изпълваше с енергия. Пътуваше като Чарлс Дъфи. Отново контролираше положението.

Някакъв мъж от редакцията на „Вашингтон Поуст“ отговори, че Холи разговаря по другата линия и попита кой се обажда.

– Майк Хамилтън.

Бюканън беше казал на Холи, че когато иска да се свърже с нея, ще използва това име. Налагаше се да приеме, че полковникът и Алън ще я държат под наблюдение и ще следят и за най-малкия признак, че тя не възнамерява да изпълни уговорката с тях. Ако останеха с впечатление, че тя има намерение да продължи работата си по статията, че не е предала всички материали, които беше успяла да събере, съществуваше голяма вероятност да предприемат определени мерки срещу нея. При всички положения, ако полковникът и Алън откриеха, че Бюканън поддържа връзка с нея, съмненията им можеха да имат смъртоносни последици за Холи. Дори и ако нищо не заплашваше Холи, Бюканън не можеше да си позволи да използва истинското си име. Полковникът и Алън сигурно се опитваха да го открият.

Тази мисъл го накара да изпита безпокойство, докато чакаше Холи да се обади. Бюканън не се страхуваше за безопасността си. По-скоро се тревожеше, защото се питаше какви са собствените му мотиви. Какво си мислеше, че прави? Човек не можеше да напусне просто така свръхсекретна военна операция, сякаш се отказва от работата си в някоя пицария. През осемте години, докато работеше под прикритие, и през трите години преди това Бюканън беше изпълнявал всяка заповед. Той беше

войник. Работата му изискваше да се подчинява и той се гордеше с това. А сега, съвсем неочаквано, беше изневерил на военната дисциплина. Беше си тръгнал, беше поел не напред – към бъдещето, а назад – към миналото, не като самия себе си, а като един от своите герои.

Хей, приятелю, каза си той, все още не е твърде късно. По-добре се вземи в ръце. Обади се на полковника. Кажу му, че си сгрешил, но вече си размислил. Кажу му, че ще направиш всичко, което заповяда. Ще бъдеш инструктор. Ще изчезнеш от хоризонта. Както нареди.

Но една друга, по-силна мисъл, не преставаше да го вълнува. Трябваше да намеря Хуана. Сигурно беше произнесъл това на глас, защото изведнъж от слушалката се разнесе женски глас:

– Какво? Не чух какво каза, Майк. Ти ли си?

Това беше гърленият, чувствен глас на Холи.

Бюканън се стегна.

– Да, аз съм.

Преди да отпътува тази сутрин от Сан Антонио той се беше обадил в апартамента на Холи, за да провери дали тя е във Вашингтон и да е сигурен, че няма да предприеме това пътуване напразно. Шест и половина в Тексас беше седем и половина край Потомак. Тя беше будна и въпреки че точно се канеше да тръгне на работа, вдигна телефона, вместо да остави телефонния секретар да запише съобщението. Бюканън беше използвал името Майк Хамилтън и си беше уговорил да се срещне с нея.

– Уговорката за късния обяд все още ли важи? – попита тя сега.

– Ако имаш свободно време.

– За теб винаги имам свободно време. Ще се срещнем на Макферсън Скуеър.

– Дай ми четиридесет минути.

– Не е нужно да бързаш.

– До скоро – Бюканън окачи слушалката на вилката. Разговорът беше протекъл отлично. Въпреки че звучеше съвсем нормално, той съдържаеше думите „не е нужно да бързаш“ – кодът, който бяха избрали в Ню Орлиънс, в случай, че Холи не усещаше никаква заплаха. „До скоро“ означаваше същото, само че за Бюканън. Той вдигна малката си чанта, отдалечи се от телефона и се смеси с потока от пътници, които току-що бяха слезли от следващия самолет. Както Националното летище, така и летище „Дълес“ постоянно се наблюдаваха от различни правителствени служби. Част от наблюдението беше остатък от дните на Студената война. Друга част се дължеше на практически причини – на нуждата от своевременна информация кои видни личности са пристигнали неочаквано

в столицата на страната. Но в по-голямата си част то беше свързано с все по-засилващото се убеждение, че терористите от Близкия Изток – се канят да извършат дълго отлаганите си акции срещу Съединените щати.

Бюканън нямаше основание да подозира, че полковникът е изпратил хора да наблюдават летището в случай, че се появеше тук. В края на краищата елементарната логика подсказваше, че точно Вашингтон щеше да бъде едно от местата, които Бюканън най-много ще иска да избягва. Освен това документната следа, която беше оставил, вече щеше да е отвела хората на полковника в Сан Антонио. Преди да напусне Тексас, Бюканън остави колата си в един от офисите на компанията, от която я беше наел. Там следата щеше да свърши. Хората на полковника щяха да предположат, че Бюканън е отпътувал със самолет от Сан Антонио, тъй като офисът на компанията се намираше близо до летището. Но те нямаше как да узнаят, че Бюканън беше използвал името и кредитната карта на Чарлс Дъфи, за да наеме стаята в мотела и да си купи билет за полета до Вашингтон. Единственото нещо, което Бюканън рискуваше с появата си на летището, беше някой случайно да го забележи, но това щеше да стане само ако привлечеше внимание към себе си – нещо, което той нямаше намерение да прави.

Бюканън-Ланг-Дъфи-Хамилтън се смеси умело с тълпата пътници, излезе навън в мрачния, влажен следобед, качи се на едно такси и се отпрати към центъра на Вашингтон. Нищо не го беше заплашвало на летището. Но на Макферсън Скуеър положението щеше да бъде съвсем друго.

В Ню Орлиънс, преди Холи да се върне във Вашингтон, Бюканън й беше обяснил, че ако й се обади по телефона и предложи да се срещнат, тя трябва да избере някое оживено място близо до редакцията на вестника. То трябваше да бъде част от ежедневния й маршрут (не прави нищо необичайно). Трябваше да има много входове (за да не попаднем в капан). Освен това трябваше да бъде надеждно по отношение на работното време (Веднъж ми наредиха да се срещна с един човек в някакъв ресторант, който беше изгорял предния ден. Никой от екипа, който трябваше да ми подава информация, не беше проверил мястото, за да се увери, че всичко е наред).

По отношение на тези изисквания Макферсън Скуеър бе идеален за среща. Малко вероятно беше паркът да е изгорял. Той беше оживен също като ресторант, но беше по-открит и се намираше само на няколко

пресечки от службата на Холи, което го правеше естествено място за среща с неин познат.

Бюканън успя да стигне там преди да изтече четиридесетминутният краен срок. Застанал на една гъмжаща от хора автобусна спирка на L Стрийт, той видя как Холи излиза от сградата на „Вашингтон Поуст“ и поема надолу по Петнадесета улица. В момента го интересуваше не толкова тя, колкото това дали някой не я следи. Той изчака, докато Холи изчезна от погледа му, забави се още петнадесет секунди, после се смеси с останалите минавачи и се отправи към ъгъла. Там, докато чакаше светофара, той погледна към Петнадесета улица по посока на Холи, която се беше запътила към К Стрийт.

Тя беше облечена с бежов шлифер, чудесен неутрален цвят, ако човек не искаше да се откроява сред тълпата. Шапката в същия цвят, която беше надянала на главата си, скриваше червената ѝ коса. Единственото нещо, което биеше на очи в нея, беше калъфът за фотоапарат, който Холи носеше вместо дамска чанта.

Това беше достатъчно на Бюканън да я различава сред останалите бежови шлифери в тълпата. Той я следваше бавно, като се вглеждаше незабележимо във витрините на магазините и прозорците на колите и внимателно проверяваше наоколо дали някой не я наблюдава.

Да. Някакъв мъж с кафяво кожено яке от другата страна на улицата.

Мъжът вървеше без да сваля поглед от Холи. От време на време той нагласяваше нещо в дясното си ухо и навеждаше лице към лявата част на гърдите си, като мърдаше устните си.

Бюканън огледа внимателно улицата и забеляза още един мъж на ъгъла пред Холи. Мъжът носеше делови костюм, държеше в ръката си чадър и няколко пъти погледна часовника си, като че ли чакаше някого. Но той също от време на време нагласяваше нещо в ухото си в момента, когато първият мъж навеждаше лице и започнеше да мърда устните си. Радиоприемници, маскирани като слухови апаратчета. Миниатюрни микрофони на реверите.

Но кои бяха тези хора, които следяха Холи – от групата на полковника, или от групата на Алън? Военни или цивилни, от Специални операции или от Управлението?

Когато Холи стигна К Стрийт и пресече улицата към парка, Бюканън успя да огледа мъжете, които я следяха. Те имаха тесни бедра, тънък кръст и широки рамене, телосложение, типично за персонала на Специални операции. Тренировките, които ежедневно провеждаха, целяха да ги направят по-гъвкави, със значителна сила, съсредоточена в

горната част на тялото. Твърде големите мускули на краката и бедрата щяха да забавят движенията им. Но мускулите в горната част на тялото не пречеха на нищо и представляваха сериозно преимущество. Самият Бюканън някога имаше подобно телосложение, но тъй като то лесно можеше да направи впечатление на човек, който разбира от подобни неща, беше престанал да работи върху мускулите на ръцете и раменете си, като беше насочил усилията си към упражнения, развиващи неговата издръжливост и пъргавина.

Сега, след като знаеше точно какъв силует да търси, той забеляза още двама мъже, облечени с цивилни дрехи, с телосложението на хора от Специални операции. Полковникът сигурно е твърде разтревожен, иначе не би изпратил толкова хора след нея, помисли си Бюканън. Двамата мъже, които беше забелязал пред Холи, наблюдаваха парка. Единственият начин, по който можеха да разберат накъде се е запътила и да пристигнат в парка преди нея, беше ако подслушваха телефоните ѝ и знаеха къде и кога се е уговорила да се срещне с човек на име Майк Хамилтън. Бюканън имаше пълно основание да прояви предпазливост.

Вместо да последва Холи в парка, Бюканън изостана, зави надясно по К Стрийт и заобиколи следващия квартал. По този начин той излезе на Петнадесета улица, този път доста на юг, там, където тя пресичаше I Стрийт. От входа на сградата, в която се помещаваше Управлението на ветераните, той погледна към оголените клони на дърветата в парка и зърна Холи, която седеше на една пейка близо до статуята на генерал Макферсън в центъра на площада. Около нея постоянно минаваха хора, но четиримата мъже с широки рамене се бяха разпръснали из парка и сега стояха неподвижни, като от време на време докосваха ушите си или свеждаха лица, наблюдаваха Холи или отместваха поглед към хората, които я приближаваха.

Как да я предупредя? – помисли си Бюканън.

Той продължи по I Стрийт и видя чернокож мъж, който държеше малка табела, на която пишеше:

ЩЕ РАБОТЯ ЗА ХРАНА

Мъжът определено имаше нужда от подстригване, но се беше избърснал. Дрехите му бяха стари, но чисти. Кожените му обувки бяха лъснати, но токовете им бяха износени.

– Ще ми дадете ли пари за едни хамбургер? – попита мъжът. В очите му се четеше стаена горчивина. Срамът му се бореше с гнева, докато

се опитваше да запази достойнството си, въпреки че просеше.

– Мисля, че мога да ти дам повече, отколкото за един хамбургер – каза Бюканън.

Мъжът сви вежди. По лицето му се изписа учудване, примесено с предпазливост.

– Искаш ли да свършиш една работа? – попита Бюканън.

– Вижте, не знам какво сте намислили, но се надявам, че няма да ме забъркате в някоя каша. Преди малко някакъв тип спря и ми каза, че щом искам да работя, трябва да си намеря работа. Нарече ме мързеливо копеле и отмина. Да си намеря работа? Хайде де, че аз нямаше да прося тук и да слушам как хората ме обиждат, ако можех да си намеря работа.

– Какво ще кажеш? – попита Бюканън. – Пет минути работа срещу сто долара?

– Сто долара? За толкоз пари бих... Почакайте малко. Ако става дума за наркотици или...

Конспиративната квартира се намиреше на пет преки на север от редакцията на „Вашингтон Поуст“. Телефонът едва беше иззвънял, когато полковникът престана да крачи нервно из стаята и грабна слушалката.

– „Видеокасети за домовете“.

– Изглежда няма да дойде – произнесе мъжки глас. – Който и да е този Майк Хамилтън, той трябваше да се срещне с нея в два и двадесет. Но сега вече е три без петнадесет, дъждецът се превръща в порой и тя започва да се върти, сякаш пейката, на която е седнала, е страшно студена.

– Продължавайте да я наблюдавате, докато се върне на работа и нашият човек в отдела ѝ я поеме от вас – каза полковникът.

– Може би в момента тя прави точно това. Работи – произнесе мъжкия глас. – Това, че онзи тип, който работи с нея, никога не я е чувал да споменава за Майк Хамилтън, не значи, че Майк Хамилтън не може да бъде някой от източниците ѝ за поредната статия, върху която работи. Дявол да го вземе, та той може да е неин приятел от времето, когато е работела в Калифорния.

– Може да е майоре? Не обичам офицерите ми да се занимават с предположения. В записа на разговора не се споменава за Калифорния, нито за нещо друго. Тя и Хамилтън разговарят така, сякаш нещо ги свързва. Но какво? Това ми прилича на някакво прикритие.

– Е, повечето хора не обсъждат житейските си перипетии по телефона, когато се обадят, за да поканят някого на обяд.

– Опитвате се да бъдете язвителен ли, майоре?

– Не, сър. В никакъв случай. Просто се опитвам да мисля на глас и да анализирам проблема. Според мен, ако тази среща с Хамилтън има нещо общо с нас, тя нямаше да го прави така открито. Освен това проверихме компютърните архиви. Нито един човек на име Хамилтън никога не е бил свързан с нашите операции.

– Нито един човек на име Хамилтън? – каза полковникът. – Нима сте забравили, че един от нашите специалитети са псевдонимите? Дявол да го вземе, ами ако истинското му име не е Хамилтън?

В слушалката за момент настъпи мълчание.

– Да, сър. Разбирам какво имате пред вид.

– Откакто се завърна от Ню Орлиънс, всичко, което прави, изглежда съвсем рутинно. Сега за пръв път прави нещо, което не може да бъде докрай обяснено. Заради самата нея се надявам, че не е свързано с нас. Искан ми се да вярвам на това, което е казала на Бюканън – че се е отказала от статията. Същевременно искам да разбера кой, по дяволите, е този Майк Хамилтън.

– Полковник, можете да разчитате, че ще ви... Един момент, получих съобщение от екипа за наблюдение... Някой приближава към жената.

Полковникът престана да се движи, престана да мига, престана да диша, вперил поглед в отсрещната стена.

– Фалшива тревога, сър – прозвуча гласът. – Някакъв чернокож тип с табелка, че търси работа. Обикаля всички в парка и се опитва да проси.

Полковникът въздъхна и сякаш излезе от някакъв транс.

– Продължете наблюдението. Дръжте ме в течение. Искан да знам какво прави жената всяка секунда – той силно тръшна слушалката върху телефона.

Седнал в едно кресло в ъгъла на стаята, Алън внимателно го наблюдаваше.

– Защо не се успокоите? Каквото и да се случи, то ще стане независимо дали гледате телефона или не.

– Изглежда не считаш, че положението е сериозно.

– О, напротив – каза Алън. – За мен това е признак, че операцията е излязла извън контрол. Вместо да си гледате работата, вие си губите времето, а и времето на вашите хора, за да следите репортера и

Бюканън.

– Губя си времето?

– Що се отнася до мен, и двата проблема са решени. Оставете Бюканън да се скрие в някоя дупка. Той изчезна и това е добре. Съвсем скоро всички ще забравят за него. А репортерът без Бюканън не може да публикува статията си. Толкова е просто. Ако наруши обещанието си, ще отречем всичко, което каже, ще я обвиним, че е готова да жертва истината в името на кариерата си и ще я накараме да покаже този загадъчен тип, за когото твърди, че се е подвизавал под Бог знае колко имена.

– Може би ще успее.

– Какво приказвате? – попита Алън.

– Точно заради нея Бюканън ни напусна – каза полковникът. – Но може би причините не са само професионални. В края на краищата той се опита да я предпази. Може би изпитва някакви чувства към нея?

Алън се намръщи.

– Едно от уменията на Бюканън е да променя гласа си, да имитира други хора – продължи полковникът. – Не ти ли е минавало през ума, че независимо как звучи на запис този тип, Майк Хамилтън може да е Бюканън?

Преди завръщането на Холи във Вашингтон от Ню Орлиънс Бюканън нямаше достатъчно време да ѝ обясни в подробности как да се държи, ако си мисли, че е поставена под наблюдение. Най-важното нещо, беше подчертал той, бе да не се смути до такава степен, че да започне да се държи неестествено, сякаш се преструва заради някого.

– Никога не прави неща, които не са обичайни за теб. В никакъв случай не пропускай да направиш онова, което за теб е нещо обичайно.

В момента, това, което Холи би направила, щеше да бъде да стане от тази проклетата пейка в парка, когато ръмежът се превърна в истински дъжд. Тя седеше на пейката от два и двадесет, времето на уговорената с Бюканън среща. В момента той вече закъсняваше с двадесет и пет минути, а в Ню Орлиънс ѝ беше казал, че ако някога ѝ се наложи да го чака, максималното време за това не трябваше да бъде повече от тридесет минути. В противен случай, ако тя се намираще под наблюдение, хората, които я наблюдаваха, щяха да започнат да се чудят защо толкова се бави. А като се има предвид настъпилата току-що промяна във времето, бавенето ѝ ставаше още по-съмнително.

Холи беше убедена, че трябва да направи най-нормалното нещо в

подобна ситуация и веднага да си тръгне. Бюканън ѝ беше казал, че ако не дойде на дадена среща, тя трябва да се върне на уреченото място след двадесет и четири часа, при положение, че той не е успял да се свърже с нея междуременно. Разбира се, ако се върнеш на другия ден, това щеше да изглежда съмнително, но не чак толкова, както ако продължаваше упорито да чака в дъжда. В парка вече нямаше много хора – повечето бяха потърсили подслон в околните сгради.

Холи имаше чувството, че се намира на някаква сцена и се надяваше, че оглеждането ѝ наоколо беше излязло съвсем естествено. Когато най-сетне реши да си тръгне и стана, тя внезапно забеляза някакво раздвижване вляво от себе си.

Раздвижването беше започнало преди около минута. Тя просто не му беше обърнала внимание. Беше нещо толкова обичайно, че не ѝ направи никакво впечатление. Но сега, щом се обърна, тя видя чернокож мъж с картонена табела, на която пишеше: „Ще работя за храна“, който се беше запътил към една жена, която забързано вървеше през парка. Чернокожият мъж ѝ каза нещо. Жената категорично поклати глава и продължи бързо напред. Чернокожият мъж тръгна отново из парка. Дъждът беше започнал да размива написаните с мастило върху табелата букви и сега от тях вече беше останало:

ЩЕ БОТЯ А РАНА

Холи усети пристъп на съчувствие, когато чернокожият мъж приближи друг минувач, този път мъж, който продължи да върви бързо без да спира, като се престори, че не забелязва просяка. Табелата на чернокожия мъж вече беше започнала да провисва.

О, дявол да го вземе, помисли си Холи, поне ще свърша едно добро дело. Тя бръкна в калъфа на фотоапарата, извади един долар от портмонето си и го подаде на чернокожия мъж, когато той приближи към нея. Чувстваше се толкова потисната, че би му дала и повече, просто за да повдигне духа си, но се сети, че Бюканън ѝ беше казал да не прави нищо необичайно. Все пак един долар беше по-добре от двадесет и пет цента.

– Благодаря, мадам! – Ала това, което каза след това, я стресна. – Майк Хамилтън каза, че ви наблюдават.

Сърцето на Холи подскочи.

– Какво?

– Трябва да отидете до входа на метрото на Четиринадесета улица. Качете се на влака за... центъра. Излезте през източния изход. Тръгнете

към... да... Националната художествена галерия. Той ще се свърже с вас.

Чернокожият мъж пхна долара, който Холи му беше дала в джоба си и отмина.

Холи изпита инстинктивно желание да се втурне след него, да го накара да ѝ обясни по-подробно, да го попита как Бюканън е разбрал, че я наблюдават. Но тя знаеше, че това щеше да бъде грешка и веднага потисна желанието си, престори се, че вече е забравила за чернокожия мъж, чиято поява просто я беше изтръгнала от мислите ѝ, и се огледа, сякаш все още се надяваше, че човекът, когото чакаше, ще се появи. Тя не посмя да си тръгне веднага след разговора с чернокожия мъж. Ако го направеше, този, който я наблюдаваше, можеше да се усъмни, че е получила съобщение.

Холи продължи да чака. Пет секунди. Десет секунди. Петнадесет. От периферията на шапката ѝ се стичаха капчици вода. Как беше най-естествено да постъпи? Да се огледа още веднъж, после раздразнено да поклати глава и да си тръгне.

Тя се отправи към редакцията на вестника, после спря, сякаш ѝ беше хрумнала по-добра мисъл и пое в обратна посока към входа на метрото на Четирнадесета улица. Колебанието, което разигра, определено отговаряше на чувствата, които в момента я вълнуваха. Преди два дни Бюканън я беше изплашил по време на разговора им на парахода в Ню Орлиънс. Той беше направил така, че потенциалната заплаха, която я грозеше, ѝ се беше сторила смущаващо реална. Заради статията, която подготвяше. Статията за *него*. Убеждението, че ще бъде убита, което прочете в очите му, я накара да се разтрепери. Този човек беше убивал. Хората, с които работеше, също бяха убивали. Правилата, по които действаша, изобщо не се побираха в нейните представи. Дори и да получеше наградата „Пулицър“, тя не би могла да ѝ послужи за утеха в гроба.

Ами журналистическата отговорност? А смелостта, която се изискваше, за да бъдеш истински професионалист? Холи беше избягала от отговорите на тези въпроси като отложи окончателното си решение и си каза, че ако изчака по-нататъшния развой на събитията, статията можеше да стане още по-добра. Тя не се беше отказала от нея, просто я беше оставила да узрее. Разбира се. Но в такъв случай защо се беше уплашила, когато Бюканън се свърза с нея? Какво искаше той? Ако беше истински репортер, за каквото винаги се беше смятала, трябваше да очаква тази среща с нетърпение. Вместо това имаше чувството, че започва

някакъв кошмар.

Десет минути по-късно, сред шума на влаковете, който отекваше зад нея, тя се изкачи по претъпканите с хора стълби на централната станция на метрото, излезе на шумната, задръстена с коли С Стрийт и пое в дъжда към огромното четириъгълно здание, в което се помещаваха Националната художествена галерия. Въпреки дъждовното време тротоарът гъмжеше от забързани минавачи. Тук също имаше несретници, облечени в дрипави, подгизнали от дъжда дрехи, които молеха за пари, храна, търсеха работа или каквото и да е, като понякога държаха табели, на които пишеше от какво се нуждаят. Един от тях носеше табела, чийто надпис беше същият като на чернокожия мъж в парка и тя се опита да го подмине.

– Почакай, Холи. Дай ми двадесет и пет цента – каза просякът.

Когато чу да я нарича по име, тя трепна, сякаш беше докоснала оголен електрически проводник. Объркана, тя спря, застави се да се обърне и видя, че прегърбеният мъж с дрипави дрехи, увиснала шапка и мръсно лице беше Бюканън.

– Господи! – възкликна тя.

– Не говори, Холи. Просто ми дай двадесет и пет цента.

Тя се подчини, като бръкна в калъфа за портмонето си. Хареса ѝ начинът, по който Бюканън произнесе името ѝ.

– Дръмонд. Томес. Това е всичко, с което разполагам. Не знам първите имена. Хора, които имат нужда от охрана. Намери всичко, което успееш, за възможните кандидати. Престори се, че се обаждаш по телефона от галерията. Ще се срещнем довечера в осем. В Риц-Карлтън. Помоли на рецепцията да те свържат със стаята на Майк Хамилтън. Разбра ли? Добре. Върви.

През цялото време Бюканън държеше ръката си протегната и чакаше Холи да му даде двадесет и петте цента. Когато ги взе, той каза по-високо:

– Благодаря, мадам. Бог да ви поживи! – После се обърна към друг приближаващ мъж. – Ще ми дадете ли двадесет и пет цента, моля?

Холи продължи без да спира, както беше наредил Бюканън и се насочи към Националната художествена галерия, като се надяваше, че се държи естествено. Но въпреки че продължи да крачи равномерно напред, съзнанието ѝ беше разтърсено от уплаха и объркване.

Големият син хеликоптер хвърляше движеща се сянка върху

гъстата джунгла на Юкатан. Алистър Дръмонд, който седеше на задната седалка, се беше намръщил толкова силно, че бръчките още повече състаряваха лицето му и го правеха да изглежда осемдесет и няколко годишен, колкото в действителност беше. Той седеше сковано изправен, но сега, след всяко ново сведение, което Реймънд му съобщаваше, Дръмонд сякаш още повече се изправяше. Треперливият му глас успя да надвика грохота на двигателя.

– *Брендън Бюканън?*

– Инструктор от Специалните сили, назначен във Форт Браг. Наел кола в Ню Орлиънс и пристигнал в Сан Антонио, за да посети родителите на жената. Нашият човек там се обади и каза, че Бюканън използвал името Джеф Уокър, когато се представил за приятел на дъщеря им и попитал знаят ли къде е.

– А дали наистина е приятел? – Дръмонд присви очи зад дебелия стъкла на очилата си. – Защо е трябвало да използва фалшиво име? Очевидно крие нещо. Но какво? Какво иска от жената?

– Не знаем – отговори Реймънд. – Но двамата мъже, които имаха за задача да наблюдават къщата на Мендес, са изчезнали. Същото се отнася и за един от мъжете, които наблюдаваха къщата на обекта извън Сан Антонио. Партньорът му открил пресни следи от кръв под килима и дупка от куршум в тавана. Ще бъде глупаво, ако не свържем тяхното изчезване с появата на Бюканън. Дал съм заповед, ако се появи отново, да го убият.

Старческото тяло на Дръмонд потрепера.

– Не. Отмени тази заповед. Открийте го. Проследете го. Може би той ще ни отведе при нея. Заедно ли са работили във Форт Браг? Разбери какво ги свързва. Той може да я търси на места, за които не сме се сетили.

По време на полета от Сан Антонио до Националното летище във Вашингтон Бюканън беше използвал един от телефоните в самолета и кредитната карта на Чарлс Дъфи, за да се обади на няколко хотела във Вашингтон, тъй като трябваше да резервира стая. Както очакваше, задачата се оказа доста трудна. Повечето от добрите хотели във Вашингтон бяха пълни. Той беше започнал от средата на ценовата скала, но впоследствие реши да опита в най-горния ѝ край, като си помисли, че последните от рецесията са направили изключително скъпите хотели по-малко посещавани. Щастието му се усмихна в „Риц-Карлтън“. Поради

заминаването рано сутринта на група гости от Венецуела, дължащо се на политическа криза в страната им, няколко стаи бяха останали свободни. Ако Бюканън-Дъфи се беше обадил половин час по-късно, както го беше уверил служителят от рецепцията, стаите щяха вече да са ангажирани. Бюканън успя да резервира две.

„Риц-Карлтън“ беше измежду най-модните хотели във Вашингтон. Изпълнен с кехлибарена топлина, проектиран да изглежда като английски ловен клуб, той беше обзаведен с европейски мебели и английски картини от осемнадесети и деветнадесети век, като повечето от тях изобразяваха кучета и коне. След кратката среща на Бюканън с Холи близо до Националната художествена галерия, той беше установил, че тя продължава да бъде под наблюдение, но никой от екипа по проследяването ѝ не беше проявил интерес към него. Но дори и при това положение той искаше да се увери, че не е сгрешил, затова използва обиколен маршрут, който измина с подземната железница, няколко автобуса и таксита, за да провери дали не го следят. Това му отне близо два часа и накрая Бюканън реши, че ако екипът за наблюдение беше проявил интерес към него и беше успял да остане незабелязан, досега щяха да го заловят. Затова когато малко след пет часа след обед се регистрира в хотела, той се чувстваше в сравнителна безопасност. Бюканън се изкъпа, смени превръзката на раната от ножа, облече сухи дрехи от пътната си чанта, изяде хамбургера, който беше поръчал да му донесат и се изтегна на леглото, като се опита да си почине и да събере мислите си.

Второто се оказа трудно. Последните два дни, изпълнени с непрестанно пътуване, го бяха изтозили. Същото се отнасяше и за заниманията му този следобед. Преди осем години, а дори и преди година, той нямаше да се чувства толкова изморен. Но преди година не беше принуден да действа с две рани по тялото. И не страдаше от постоянно мъчително главоболие. Беше му се наложило да си купи още една опаковка „Тилонол“, а не беше глупак – съзнаваше, че не може повече да счита главоболието за временен проблем, че то сигурно беше свързано с няколкото наранявания на главата му и че се нуждае от лекарски грижи. Все едно, нямаше време да се тревожи за себе си. Ако отидеше на преглед, вероятно щеше да прекара следващата седмица под лекарско наблюдение в някоя болница. Но престоят му в болницата щеше да застраши не само собствената му безопасност. Ако останеше дълго време на едно място, преследвачите му щяха да го открият. А с това щеше да нарасне опасността и за някой друг.

Хуана. Не можеше да си позволи да губи време в грижи за себе си.

Твърде много и твърде дълго беше правил това. Изпитваше нужда да се погрижи за някой друг. Хуана. Той трябваше да я намери. Трябваше да ѝ помогне.

Телефонът иззвъня в осем вечерта. Точно в уречения час. Добре. Бюканън се надигна от леглото, вдигна слушалката и спокойно каза:

– Ало.

– Майк?

Нямаше как да сбърка дълбокия, чувствен женски глас на Холи.

– Да. Къде си?

– Обаждам се от телефона във фойето. Искаш ли да се кача? Кой е номерът на стаята ти.

– В момента е триста двадесет и две. Но искам да отидеш в петстотин и дванадесет. И, Холи, трябва да го направиш по следния начин. Вземи асансьора до третия етаж. После се качи по стълбите до петия. Ако някой наблюдава номерата на етажите над вратата на асансьора във фойето, ще реши, че си отишла на третия етаж.

– Тръгвам – гласът ѝ прозвуча напрегнато.

Бюканън прекъсна връзката и натисна бутона за телефонната централа на хотела.

– Моля ви, не свързвайте никого с мен до осем часа утре сутринта.

Той остави лампата да свети, взе пътната си чанта, излезе от стаята, окачи на дръжката на бравата табелка „Не ме безпокойте“, увери се, че е заключил вратата и пое към пожарното стълбище. Когато се отправи към петия етаж, чу как асансьорът спря зад него на третия.

Холи пристигна в петстотин и дванадесета стая минута след него. Стаята беше регистрирана на името на Чарлс Дъфи. Тя, както и стаята на Майк Хамилтън, бяха наети с кредитната карта на Чарлс Дъфи. Бюканън беше казал на администратора, че Майк Хамилтън ще пристигне всеки момент. След като се изкъпа и преоблече, той беше слязъл отново във фойето, беше изчакал администраторът, който го беше регистрирал, да отиде някъде по работа и отново се беше регистрирал при служител, който го заместваше, този път като Майк Хамилтън.

Когато Бюканън се обърна, след като пусна Холи и заключи вратата след нея, тя го изненада, като остави калъфа на фотоапарата и куфарчето си върху едно от креслата, а после го прегърна и силно се притисна към него.

Цялата трепереше.

Бюканън се запита дали тя не се преструва, като се опитва да изглежда по-разстроена, отколкото беше в действителност.

– Как издържаш да живееш по този начин? – заговори тя, склонила глава на рамото му.

– По какъв начин? Това е нещо нормално – отговори на прегръдката ѝ той.

– Нормално – едва чуто произнесе тя.

– Това е просто сценична треска – той вдъхна аромата на парфюма ѝ.

Тя отстъпи назад потисната.

– Разбира се.

Дъждът барабанеше по прозореца зад спуснатите завеси. Тя съблече мокрия си шлифер, свали шапката си и уморено разпусна косата си.

Бюканън беше забравил колко червена беше тя и колко зелени бяха очите ѝ.

Холи беше облечена с пясъчножълт панталон и сако, бяла блуза и кафяв колан. Дрехите ѝ подчертаваха ръста и фигурата ѝ, дългите ѝ бедра и закръглени гърди.

Той се почувства привлечен от нея, спомни си допира на гърдите ѝ до тялото си и с мъка се застави да се съсредоточи върху работата.

– Исках стая, където няма да ни безпокоят, ако мъжете, които те следят, решат да нахълтат – обясни той. – По този начин, ако попитат администратора, ще си помислят, че знаят къде си и при кого си отишла.

– Разбирам това – Холи се отпусна на дивана, изработен във викториански стил. – Не разбирам обаче защо ме накара да се престоря, че се обаждам от Националната художествена галерия. На кого трябваше да се обадя?

– На Майк Хамилтън.

Холи зарови пръсти в косата си, като очевидно не можа да схване логиката му.

– Как иначе щеше да разбереш, че Майк Хамилтън иска да се срещнете тук?

– Но... – тя се намръщи. – Но ти вече ми беше казал, когато излязох от станцията на метрото.

– Хората, които те следят, не знаеха това. Запомни, Холи, в този бизнес всичко е игра. Но ти искаш публиката ти да знае само това, което е необходимо, за да поддържаш илюзията. Да предположим, че просто те бях оставил да се върнеш на работа, а после ти се бях обадил по

телефона да се срещнем тук. Телефоните ти се подслушват. Хотелът щеше да бъде поставен под наблюдение петнадесет минути след края на разговора ни. Щяха да разберат кой е Майк Хамилтън. Независимо от смяната на стаите, сега вече щяха да ни разпитват.

– Всичко, което правиш, е строго пресметнато.

– Така успявам да остана жив.

– Откъде тогава знаеш, че ме следят? Как мога да съм сигурна, че това в парка и пред изхода на станцията на метрото не е просто маскарад, който цели да ме изплаши, за да ти помогна и да се откажа от статията?

– Не можеш. Нито пък аз мога да ти го докажа. Поправка. Сгреших. *Мога* да ти го докажа. Но доказателството може да се окаже смъртоносно за теб.

– Ето. Пак го направи – каза Холи. – Пак се опитваш да ме изплашиш – Тя скръсти ръце и ги разтри, сякаш й беше студено.

– Да поръчам ли да ни донесат нещо?

– Нямам апетит.

– Трябва да хапнеш.

– Страхът е добро средство за отслабване.

– Искаш ли кафе? Или чай?

– Защо не ми обясниш по какъв начин имената, които ми даде, са свързани със статията ми?

– Те нямат никаква връзка с нея.

– Какво? Защо тогава ми се обади? Защо трябваше да се подлагам на всичко това, да ме следят, да ми предаваш тайни съобщения и...

– Защото няхах никакъв избор. Нуждая се от твоята помощ.

Холи рязко вдигна глава.

– Нуждаеш се от моята помощ? Как бих могла...

– Дръмонд и Томес. Хора, достатъчно високопоставени, за да се нуждаят от охрана. Какво откри за тях?

– Защо искаш да научиш?

– По-добре, ако не знаеш нищо за...

– Глупости! – отсече Холи. – Откакто се запознах с теб във влака за Ню Орлиънс, непрекъснато си играеш с мен. Всичко трябва да бъде така както ти искаш, а отгоре на това умееш дяволски добре да манипулираш хората, за да го направят. Е, този път няма да стане така. Ако имаш нужда от помощта ми, аз също трябва да получа нещо в замяна. Ако не са свързани със статията, върху която работя, с какво тогава са свързани? Може би ще успея да използвам това за отделна статия. Танто за танто,

приятелче. Щом трябва да се откажа от нещо, искам да получа друго в замяна.

Бюканън я изгледа изпитателно, а след това се престори, че неохотно се предава.

– Може би имаш право.

– Господи, ти наистина си страхотен! Никога не преставаш да играеш. Имам чувството, че през цялото време си мислел да ми кажеш, но така изглежда, че *ти* ми правиш услуга, вместо *аз* на теб.

Бюканън бавно се усмихна.

– Предполагам, че си твърде умна за мен. Какво ще кажеш за едно кафе?

– Чай. И ако се каниш да ми разказваш някаква история, мисля, че апетитът ми се възвръща.

– Става въпрос за жената, за която ти разказвах в Ню Орлиънс – започна Бюканън след като поръча храна. – Приятелката, която ми изпрати съобщение, с което ме моли за помощ. Онази, с която трябваше да се срещна в „Кафе дьо Монд“. Само че тя не дойде.

Холи кимна.

– Бившата ти любовница.

– Не. Казах ти, че не бяхме любовници – Бюканън се замисли. – Всъщност, предполагам, че точно тогава започнаха проблемите ми. Защото не се обвързах с нея – той си спомни колко много беше искал да стори това и от колко много неща се беше лишил в името на службата.

Изречението на Холи не се промени. Тя обаче присви очи и го погледна изпитателно.

– Едно от последните неща, които й казах – продължи Бюканън – беше, че тя не може да е влюбена в мен, защото не ме познава – познава само онзи, за когото се представях.

Холи още по-силно присви очи.

– Струва ми се, че ти никога не преставаш да играеш. Сега например не мога да кажа дали това е истина или отново се опитваш да ме манипулираш.

– О, истина е. Дори и да не вярваш, това е самата истина. Това е едно от най-откровените неща, които някога ще чуеш от мен. Искам да й помогна, защото желая да бъде човекът, който бях, когато работехме заедно. Искам да спра да се променям. Искам да бъда последователен.

– Заради всички хора, в които си се превъплъщавал?

– Казах ти, не знам нищо...

– Не реагирай така отбранително. Не те карам да признаваш каквото и да било. Искаш да спреш да се променяш? Защо трябва да усложняваш нещата? Защо трябва да бъдеш някой друг? Защо не бъдеш самия себе си?

Бюканън не отговори.

– Не се харесваш ли?

Бюканън отново не отговори.

– Тази жена, как се казва?

Бюканън се поколеба. Всички негови инстинкти, цялото обучение, което беше получил, го предупреждаваха да не издава информация. Той се приготви да излъже.

Вместо това обаче каза истината.

– Хуана Мендес.

– Предполагам, че сте се запознали по време на някоя операция?

– Знаеш какво можеш да правиш с твоите предположения, нали?

– Няма нужда да се засягаш.

– От първия път, когато разговаряхме, никога не съм разкривал пред теб поверителна информация. Всичко, което съм казвал за себе си, е било хипотетично, на принципа „да допуснем, че“. Що се отнася до теб, аз съм инструктор в армейските Специални операции. Това е всичко, което съм признал. Сегашната история няма нищо общо с твоята статия. Искам да разбереш това.

– Както казах, няма нужда да се засягаш.

– След като ти си замина от Ню Орлиънс... – той ѝ разказа за пътуването си до Сан Антонио, за откритието, че както домът на Хуана, така и този на родителите ѝ са били поставени под наблюдение, както и за резултатите от претърсването на архива на Хуана. Не спомена нищо за мъжа, когото беше убил. – Дръмонд и Томес. Това бяха единствените папки, които липсваха. Хуана е била специалист по сигурността. Налага се да приема, че тези хора са били нейни клиенти.

– Достатъчно високопоставени, за да имат нужда от охрана – Холи замислено взе куфарчето, което беше оставила на креслото и го отвори. – Използвах системата за справки на „Вашингтон Поуст“.

– Затова се наложи да се свържа с теб. Не познавам никой друг, който би могъл да намери необходимата информация толкова бързо.

– Знаеш ли – Холи го изгледа внимателно, – някога можеш да се опиташ да се превъплътиш в човек с повече такт.

– Какво?

– Не се зальгвам, че би си направил целия този труд, ако самият ти нямаше да имаш полза от това. Все пак нямаше да бъде лошо, ако също така ме беше оставил с впечатлението, че ме намираш за интересна.

– О... Съжалявам.

– Приемам извинението ти. Но ако и с Хуана Мендес си бил толкова мил, не се учудвам, че нещата между вас не са потръгнали.

– Опитам се да поправа грешката.

За миг Холи замълча.

– Да видим дали това ще ти помогне. Дръмонд и Томес. Подозирах за кого става дума, но исках да проверя всичко преди да направя категорични заключения.

– Дръмонд е Алистър Дръмонд – каза Бюканън. – Вече бях стигнал до този извод. Щом видях фамилията, веднага се сетих за него. Той е богат, известен и достатъчно могъщ, за да отговори на критериите.

– Съгласна съм. Проверих и други хора със същото име, но мисля, че трябва да се спрем на него – Холи извади една книга и няколко листа от папката в куфарчето. – Четиво преди лягане. Биографията му и няколко разпечатки на материали, публикувани за него в последно време. Бих ти дала и автобиографията му, но тя прилича на рекламна брошура и няма да ти свърши никаква работа. Там определено не се споменава нищо за тъмното минало на автора ѝ, а не се съмнявам, че доста неща в него биха смутили читателите.

– А Томес?

– Тук доста се затрудних. Аз самата съм почитателка на Франк Синатра.

– Какво общо има той?

– Джаз. Биг бендове. Тони Бенет. Били Холидей. Ела Фицджералд.

– Не разбирам.

– Слушал ли си напоследък нещо от Пучини?

Бюканън я погледна с недоумение.

– Верди? Росини? Доницети? Нищо ли не ти говорят тези имена? Да опитаме със заглавия. „Бохеми“, „Травиата“, „Лучия ди Ламермур“, „Кармен“.

– Оперите – каза Бюканън.

– Браво, печелиш една пура. Оперите. Предполагам, че не си почитател на оперното изкуство.

– Моите музикални предпочитания... – Бюканън се поколеба. – Аз нямам музикални предпочитания.

– Хайде, всеки харесва някаква музика.

- Хората, в които се превъплъщавам, харесват.
– Какво?
– Хората, в които се... Хеви метъл. Кънтри. Блуграс. Просто никога не ми се е налагало да се превъплъщавам в човек, който харесва операта.
– Бюканън, ти отново ме плашиш.
– През цялата последна седмица мислех за себе си като за Питър Ланг. *Той* харесва Барбара Стрейзънд.
– Ти наистина ме плашиш.
– Казах ти, аз умея да се променям – Бюканън-Ланг се усмихна загадъчно. – Но никой, в когото съм се превъплъщавал, не е проявявал интерес към операта. Ако беше така, повярвай ми, щях да имам достатъчно познания, за да ти изнася цяла лекция. Какво общо има операта с името Томес?

– Мария Томес – каза Холи. – Веднага се сетих за нея, но не бях така категорична, както за Алистър Дръмонд. Исках да се уверя, че няма други известни, богати или могъщи хора на име Томес, които са убягнали от вниманието ми – Холи извади друга книга и още една папка от куфарчето. – Оказа се, че наистина има няколко, но те не ми вършат работа. Мария Томес – ако трябва да цитирам отзивите в пресата – е най-противоречивия, очарователен и завладяващ мецосопран в света на операта днес. Ако питаш мен, тя единствена заслужава внимание.

– Защо си толкова уверена?

– Защото през последните девет месеца Алистър Дръмонд и Мария Томес, въпреки разликата в годините им, навсякъде се появяват заедно според публикациите в пресата – Холи замълча, за да подсили ефекта от казаното. – А преди две седмици Мария Томес е изчезнала.

Бюканън се наведе напред.

– Изчезнала?

– Така твърди бившият ѝ съпруг. Не четеш ли вестници? – попита Холи.

– През изминалите няколко дни няхах време за това.

– Е, тази сутрин бившият ѝ съпруг отишъл в полицейското управление на Ню Йорк Сити и заявил, че е изчезнала поне от две седмици. За да докаже, че твърдението му не е голословно, водел със себе си няколко дузини репортери от вестниците и телевизията. Станал голям цирк.

Бюканън поклати глава.

– Но защо си е помислил, че ще сметнат твърдението му за голословно?

– Защото разводът им с Мария Томес беше твърде неприятен и широко обсъждан в медиите. Оттогава не престава да злослови по неин адрес, а наскоро е завел дело срещу нея, твърдейки, че тя го е излъгала за финансовото си състояние при подялбата на имуществото им по време на развода и настоява, че има право да получи десет милиона долара. Естествено, полицията би могла да си помисли, че тя просто се е скрила от него. Но бившият ѝ съпруг се кълне, че наистина вярва, че нещо се е случило с нея.

Холи подаде на Бюканън страница на „Вашингтон Поуст“ от предния ден и копие на една от неделните притурки на вестника, посветена на Мария Томес отпреди пет години. Бюканън прегледа набързо статията и копието на неделното издание. Бившият съпруг, Фредерик Молтин, оперен агент, открил Мария Томес, когато тя, двадесет и две годишна, изпълнявала главната роля в „Тоска“ в Мексико Сити. Въпреки че доста испаноезични изпълнители, като например Пласидо Доминго, били направили успешна кариера в областта на оперното пеене, нито една испаноезична изпълнителка не можела да се похвали с подобен успех. До появата на Мария Томес. Всъщност, въпреки нейния талант и завладяващо сценично присъствие фактът, че била мексиканка, работел срещу нея и ограничавал участията ѝ единствено в местни опери, най-вече в Южна Америка. По традиция оперните прими получавали подготовката си в Европа и Съединените щати. За Томес, която била получила подготовката си в Мексико, това означавало, че всеки път, когато се явявала на прослушване в някоя известна оперна трупа в Съединените щати и Италия, трябвало да се бори с този професионален предразсъдък.

Но Фредерик Молтин, който бил на почивка в Мексико, останал очарован от момента, в който за пръв път чул Мария Томес да пее. След представлението той изпратил цветя в гримьорната ѝ заедно с визитната си картичка и номера на телефона си в Мексико Сити. Когато на следващата сутрин му позвънили, той счел за многозначителен факта, че обаждането било в такъв ранен час и че се обаждала самата Мария Томес, а не някой неин представител. От което следвало, че тя или нямала представител, или не била убедена, че представителят ѝ ще се свърже с него по нейна молба. Кое то на професионален език означавало, че тя е на разположение за евентуални ангажименти. Молтин я поканил на обяд. Разговорът им продължил след следобедната репетиция и по-късно по време на вечерята след вечерното представление на „Риголето“. Молтин

неколкократно подчертаваше, че в онези дни графикът на Мария бил изтощителен и се заклел, че ако тя се съгласи той да я представлява, щял да промени всичко това. Щял да я направи оперна звезда от световен мащаб. Щял да уреди всичко така, че Мария да участва само в онези постановки и само тогава, когато самата тя пожелаела. Две години по-късно той превърнал обещанието си в действителност.

Междувременно двамата сключили брак. Молтин работел неуморно в нейна полза. Съветвал я какви тоалети да облича, какви прически да си прави, как да се гримира, настоял тя да отслабне, наел ѝ личен треньор, за да работи върху фигурата си, искал услуги от всички влиятелни личности в оперния свят, които му били задължени по някакъв начин и успял да превърне Мария Томес в певица, следваща пламенната традиция на Мария Калас и Тереза Стратас, първата – гъркиня, втората – италианка. Тук Молтин направил гениален ход – успял да превърне слабостта на клиентката си в нейна сила, като накарал публиката да свързва Мария Томес с тези оперни диви заради онова, което било общо помежду им – техният етнически произход. Заинтригувана, европейската публика започнала да посещава оперните постановки, за да чуе нейното пене. Силно впечатлена, тя оставала до края на представленията. Ентусиазирана, тя започнала да се стича и на другите ѝ представления. След като Фредерик Молтин завършил изграждането на нейния публичен облик, нямало постановка с нейно участие, за която билетите да не се разграбят.

Бюканън разтри челото си.

– Този тип Молтин ми прилича на кръстоска между Свенгали и професор Хенри Хигинс.

– Точно това станало причина за провала на брака им – каза Холи. – Той непрестанно я контролирал. Надзиравал всяко нейно действие. Бил толкова властен, че тя се почувствала смазана. Доста дълго търпяла това. Накрая, петнадесет години след като го срещнала, тя внезапно го напуснала. Сякаш нещо вътре в нея се пречупило. Оттеглила се от изпълнителската дейност. Заживяла уединено, появявала се рядко на обществени места и повечето от времето си прекарвала сама.

– Това е започнало... – Бюканън взе страницата със статията, за да опресни паметта си. – Тя се е развела с него преди шест месеца, няколко месеца след началото на връзката ѝ с Алисър Дръмонд. Но защо една все още млада жена – на колко е тя сега, на тридесет и седем? – би избрала един осемдесетгодишен старец?

– Може би Дръмонд не иска нищо от нея. Знаем, че това изглежда

нетипично за него. Но може би той просто иска да я приюти в замяна на удоволствието да прекарва времето си в нейната компания.

– Значи заживяла уединено, а сега бившият ѝ съпруг твърди, че вероятно е изчезнала – Бюканън се намръщи. – Той може да греши, а може и да лъже. В края на краищата Молтин е специалист в областта на медийните изяви. Може би се стреми до такава степен да привлече общественото внимание към случая, че за да я остави на мира, тя ще удовлетвори претенциите му във връзка с подялбата на имуществото.

– Или може с нея наистина да се е случило нещо.

– Но какво? – Бюканън започна да губи търпение. – И какво общо има това с Хуана? Да не би Хуана да се е грижила за охраната ѝ? Да не би двете да се крият някъде? Да не би да са... – той се канеше да каже *мъртви*, но думата заседна в гърлото му и усети как започва да го задушават.

Някой почука на вратата. Бюканън рязко се извърна.

– Обслужване по стаите – произнесе мъжки глас от коридора.

Бюканън въздъхна.

– Един момент – той погледна към Холи и сниши глас. – В случай, че това е някой от твоите преследвачи, вземи калъфа на фотоапарата и куфарчето. Скрий се в гардероба.

Холи разтревожено повдигна вежди.

– Мисля, че всичко ще бъде наред. Това е просто предпазна мярка – каза Бюканън. – Ето, да не забравиш шлифера и шапката!

– Преди малко те попитах. Как можеш да живееш по такъв начин?

Бюканън затвори гардероба, отиде до вратата и погледна през шпионката. В коридора, до количката с блюда стоеше мъж с униформата на хотела.

Бюканън вече нямаше пистолет. След като беше пътувал с него от Форт Лодърдейл до Вашингтон, Ню Орлиънс и Сан Антонио, най-накрая се беше видял принуден да го хвърли в една канализационна шахта. Неговите инструктори многократно бяха повтаряли – никога не дръж в себе си оръжие, с което е извършено престъпление. Освен това, тъй като бързаше да се вмести в срока, който сам си беше поставил, беше му се наложило да се върне във Вашингтон със самолет, а не искаше да рискува да бъде задържан с пистолет на летището.

Тъй като не разполагаше с друго оръжие освен собственото си тяло, Бюканън потисна тревогата си и отвори вратата.

– Съжалявам, че толкова се забавих.

– Няма проблем. – Мъжът вкара количката в стаята. След минута тя

се превърна в масичка, върху която той подреди блудата.

Като внимаваше ръцете му да останат свободни, Бюканън подписа сметката и добави петнадесет процента бакшиш.

– Благодаря, господин Дъфи.

– Няма нищо.

Бюканън заключи вратата след сервитьора, после бавно се отпусна и въздъхна облекчено.

Холи излезе от гардероба. Лицето ѝ беше напрегнато.

– Предполагам, че в твоята работа не трябва да имаш доверие на никого.

– Още в началото ме научиха – даден човек или е в отбора, или не.

– И ако не е?

– Няма безобидни зрители.

– Цинично.

– Практично.

– А аз каква съм?

Доста време мина, преди Бюканън да отговори.

– Ти не си зрител.

Бюканън беше поръчал спагети със зеленчуци за двамата. Но сега вместо да се нахрани, той погледна часовника си, видя че е десет часа и отиде до телефона. Преди да замине от Сан Антонио той и Педро Мендес бях избрали един монетен автомат близо до работилницата на Педро. Бюканън беше казал на Педро да чака на телефона в девет часа – десет часа вашингтонско време. Беше невъзможно някой да е открил автоматата и да е поставил подслушвателно устройство в него, когато Бюканън се обадеше да разбере дали нещо не се беше случило на Педро и съпругата му след освобождаването на пленниците.

Бяха се разбрали Педро да говори на английски, ако някой го заплашва. За негово облекчение, Мендес отговори на испански.

– Някакви проблеми?

– Мъжете спазиха уговорката – каза Педро. – Не ни сториха нищо, когато ги пуснах.

Бюканън си представи каква смелост е била нужна на Педро и Ани-та, за да изпълнят тяхната част от уговорката.

– Но не мисля, че са отишли много далеч – продължи Педро. – Предполагам, че са някъде наблизко и ни наблюдават.

– Аз също мисля така – каза Бюканън. – Изобщо не им повярвах,

когато обещаха да напуснат града. Не махайте микрофоните от къщата. Дръжте се нормално. Две са нещата, които ви гарантират безопасност – първо, те наистина смятат, че не знаете къде е дъщеря ви, и второ – трябва да им живи и здрави, ако Хуана се опита да се свърже с вас. Ако ви убият, ще унищожат всякаква възможност да я открият. Педро, трябва да ти задам един въпрос. Той може да има някаква връзка с Хуана, но искам добре да помислиш, преди да ми позволиш да го задам. Защото ако отговорът ми помогне да си обясня защо Хуана е изчезнала, ще се изложиш на опасност. Ще разполагаш точно с онази информация, от която се нуждае този, който се опитва да открие Хуана.

В слушалката настъпи мълчание.

– Нямам избор – каза Педро. – Щом става дума за дъщеря ми, щом това може да ѝ помогне, трябва да направя всичко възможно да отговоря на въпроса ти.

Уважението, което Бюканън изпитваше към Педро, още повече нарасна.

– Говори ли ти нещо името Мария Томес? Споменавала ли го е някога Хуана? Има ли Мария Томес нещо общо с...

– Разбира се – отговори Педро. – Певицата. Аз не разбирам нищо от опера, но съм ходил на едно от представленията ѝ. Преди година беше дошла в Сан Антонио да пее в „Хемис Феър“ – Педро имаше пред вид една от главните забележителности на Сан Антонио – палатите на световното изложение през 1968 година, превърнати в комплекс за култура и спорт, свързан с града посредством канал. – Спомням си, защото това беше един от малкото пъти, когато Хуана сподели с нас нещо за работата си. Бяха я наели да осигури охраната на представлението. Всъщност тя ни осигури билети за първия ред. Аз не исках да ходя, но Анита ме накара и останах изненадан, че ми хареса. Не си спомням името на операта. Ставаше дума за някакви студенти, които живееха в един бордей. Мария Томес играеше момиче, което умираше от някаква болест. Думите бяха на италиански, но испанският е доста близък до италианския, така че разбирах почти всичко. Мария Томес пък като ангел. Бях поразен. Но какво общо има с Хуана и това, което ѝ се е случило? Как така една оперна певица, която е идвала тук миналата година...

– Все още не знам. Слушай внимателно, Педро. От време на време ще се обаждам в работилницата да проверявам дали някой не ви тормози. Ще използвам името Бен Кларк. Ще го запомниш ли? Бен Кларк. Ще питам за някакъв форд, който съм оставил за ремонт. Ако ми кажеш, че ремонтът му ще струва много пари, ще разбера, че сте в беда и ще дойда

по най-бързия начин да ви помогна.

– Бен Кларк.

– Правилно. Пази се, Педро.

– Джеф Уокър, който и да си ти, благодаря ти.

Точно така, помисли си Бюканън, докато оставяше слушалката. Който и да съм аз.

Когато се обърна, видя че Холи го наблюдава.

– Какво има? Защо ме гледаш така.

– Бен Кларк? Някакъв форд? В тази стая ти си Чарлс Дъфи. На третия етаж – Майк Хамилтън. Спомена нещо за Питър Ланг. Как, по дяволите, не се объркваш?

– Понякога и аз се чудя – за да избегне темата, той седна и започна да се храни. Едва когато погълна първата хапка, си даде сметка колко е гладен. Докато разговаряше по телефона, спагетите бяха изстинали. Нямахше значение. Не можеше да им се насити.

Холи остави вилницата си.

– Откакто те изписаха от болницата непрестанно си в движение.

Бюканън продължи да се храни, като се опитваше да не обръща внимание на главоболието.

– Не мислиш ли, че е време да намалиш темпото?

– Не мога. Щом приключим с вечерята, ще те изведе от хотела.

После трябва да тръгвам.

– Накъде?

– По-добре да не знаеш.

– Нямах ли ми доверие? След като доказах, че искам да ти помогна? Нали каза, че съм в отбора.

– Тук не става въпрос за доверие. Това, което не знаеш, няма да ти навреди, то няма да навреди и на мен, ако...

– Опитваш се да ми кажеш, че ако бъда подложена на разпит, няма да мога да издам следващия ти ход.

Бюканън преглътна и я погледна изпитателно.

– Хората, които те следят, нямат нищо общо с това, което се е случило с Хуана. Но ако ни видят заедно, ще си помислят, че отново си започнала да работиш по онази статия за тях и ще направят всичко възможно да се защитят.

– Хайде, пак започна – Холи потръпна.

– Какво?

– Отново ме изплаши. Тъкмо бях започнала да се чувствам нормално, и ти ми напомни...

- Нищо никога не е нормално.
- Правилно. Все забравям.

Бюканън слезе с нея по стълбите до площадката на третия етаж. Беше ѝ казал да се качи на асансьора от третия етаж, за да слезе във фойето. По този начин, ако някой наблюдаваше номерата на етажите над вратата на асансьора във фойето, щеше да си помисли, че Холи е била цяла вечер в стаята на Майк Хамилтън на третия етаж.

– Ако някой те спре, кажи му да те остави на мира или ще повикаш полицията. Но ако положението стане сериозно, кажи му разновидност на истината. Подготвяш репортаж за изчезването на Мария Томес и се опитваш да разбереш дали има някаква връзка между Томес и Дръмонд. Ако те притиснат да им кажеш кой е Майк Хамилтън, обясни, че той е поверителен източник на информация, който работи за Дръмонд. Кажи им, че се е свързал с теб, като е използвал фалшиво име. Той е недоволен служител. Иска да създаде неприятности на Дръмонд, но не желае да се разбере, че той е причината за тях. До този момент не ти е съобщил нищо, заслужаващо внимание.

Когато стигнаха на стълбищната площадка на третия етаж, Бюканън направи знак на Холи да почака, докато проверяваше дали коридорът е чист. След като надзърна предпазливо през вратата, той се дръпна назад. Загриженият израз на лицето му накара Холи да се намръщи. Той ѝ направи знак да го последва.

– Трябва да побързаме. Пред стаята на Майк Хамилтън има двама мъже.

Преди да напусне стая 512, Бюканън беше събрал багажа си, беше проверил дали е прибрал книгите и папките с данните от проверката на Холи в пъгната си чанта и беше попълнил формуляр за напускане на хотела, който беше оставил върху леглото. С кратка бележка беше обяснил, че Майк Хамилтън напуска хотела, но според уговорката всички разходи трябва да бъдат записани по сметката на Чарлс Дъфи.

– Не искам да ме виждат повече хора отколкото е необходимо. Хайде. Да вървим.

Той бързо се спусна с Холи надолу по стълбите към изхода за фойето.

– Изчакай, докато слязат хора от асансьора. Промъкни, се зад тях. Къде живееш?

Тя му каза.

– Аз ще тръгна една минута след теб. Ще взема такси и ако не ме следят, ще помоля шофьора да мине покрай апартамента ти. Дотогава таксито, което ще вземеш, сигурно ще те е откарало у дома. Отвори някой от прозорците, които гледат към улицата и остави лампата в стаята запалена. Ако видя, че прозорецът е отворен, ще знам, че при теб всичко е наред.

– Такси? Аз дойдох с моята кола.

– Тогава ще се прибереш у дома по-бързо. Вратата на асансьора се отваря. Тръгвай!

Тя докосна бузата му.

– Внимавай!

Бюканън продължи да чувства допира на пръстите ѝ дълго след като тя беше тръгнала.

– Бюканън!

Сигурно се дължеше на преумората.

– Бюканън!

Или пък на разговора с Холи. Въпреки че беше пристигнал във Вашингтон, мислейки за себе си като за Питър Ланг, превъплъщаващ се в ролите на Чарлс Дъфи и Майк Хамилтън, при разговора си с Холи той беше принуден да говори като Бюканън – самоличност, която на всяка цена се опитваше да избягва.

– Бюканън!

Затова, когато чу някакъв мъж да го вика по име, докато се отдалечаваше от хотела по мократа от дъжда и обгърнатата от мъгла улица, Бюканън почти се обърна инстинктивно, за да види кой го търси.

Това беше грешка, веднага осъзна той, и успя да се спре преди да се обърне докрай, но все пак леко беше извърнал глава и това беше напълно достатъчно за преследвача му.

– Да, ти! Бюканън!

Бюканън продължи да върви без да ускорява крачка и без да показва, че е напрегнат. Пулсът му се ускори, когато ЧУ зад себе си бързи стъпки по мокрия тротоар. По звука му се стори, че човекът е сам, но не посмя да се обърне, за да види дали е прав. Наближаваше десет и половина. Движението беше оредяло, от време на време през капчиците влага във въздуха проблясваха фаровете на някоя случайна кола. Бюканън се беше огледал незабелязано в двете посоки, когато напускате хотела, нещо съвсем естествено, което му беше дало възможност да провери

дали Холи не е била задържана или дали някой отвън не го наблюдава. Тъй като не беше видял признаци за подобно нещо, той беше свърнал от Масачузетс Авеню и беше поел на юг по Двадесет и първа улица.

Сега, с лудо биешо сърце, той осъзна, че Двадесет и първа беше еднопосочна и че колите също се движеха на юг, което означаваше, че се приближаваха към него отзад. Единственият начин да разбере дали някоя от тях не се е устремил към него, беше да погледне през рамо. Но ако направеше това, щеше да засили подозрението на преследвача си. На преследвачите си. Към първите забързани стъпки се бяха присъединили нови.

– Дявол да го вземе, Бюканън! – извика друг глас.

Гласът беше точно зад него, достатъчно близо за нападение.

Лишен от възможност за избор, Бюканън се извърна и видя добре сложен, около двадесет и пет годишен мъж с къса коса, който рязко спря, готов за отбрана. Но мъжът беше закъснял. Бюканън заби дланта на дясната си ръка в гърдите му. Ударът беше силен, но добре премерен, разчетен да отблъсне мъжа, а не да счупи ребрата му.

Мъжът залитна назад. Той издиша шумно, заучена реакция, която трябваше да му помогне да поеме силата на удара. Тази реакция, както и твърдостта на гърдния му кош подсказаха на Бюканън, че мъжът не е цивилен. Той беше военен – с тесни бедра и широки рамене, които придаваха по-голяма сила на горната част на тялото му. Докато мъжът се опитваше да запази равновесие, Бюканън замахна с левия си крак, като го изви така, че пищялът му се стовари върху външната част на лявото бедро на преследвача. В тази част на крака минаваше един особено чувствителен нерв. Ако той бъдеше наранен, жертвата не само изпитваше нетърпима болка, но кракът ѝ оставаше временно парализиран.

Както и очакваше, преди мъжът да успее да се съвземе от удара в гърдите, той изсумтя, сграбчи крака си и рухна като подкосен на земята. Оставаше вторият мъж, който вече тичаше към него ругайки, бръкнал с ръка под якето си. Бюканън хвърли към него пътната си чанта, което принуди мъжа да отскочи встрани и да вдигне ръка, за да я отбие. Преди мъжът да успее да се опомни и да извади пистолета, за който беше по-сигнал, Бюканън го приближи, и като стовари дланта си в основата на носа му, почувства как хрущялът поддаде. Погледът на мъжа щеше да се замъгли. Болката щеше да бъде нетърпима. Това даде на Бюканън достатъчно време да забие лакътя си в слънчевия сплит на мъжа и да изтръгне пистолета от ръката му, докато той се превиваше.

Бюканън веднага се обърна, сграбчи първия мъж, който се

опитваше да се изправи и силно го блъсна в стълба на уличната лампа. Главата му издумка. Бюканън отново рязко се обърна към втория мъж, който лежеше прострян на тротоара и се опитваше да диша през счупения си нос, като блъсваше кръв.

Ако това беше станало по време на сражение, Бюканън щеше да ги убие. В настоящия момент обаче той не желаше да превръща този инцидент в нещо още по-сериозно, отколкото беше. Ако премахнеш хората на полковника, следващият път щяха да им дадат заповед да постъпят с него по същия начин, вместо да го задържат. А може би на тези мъже беше заповядано да го убият. Иначе защо вторият мъж щеше да се опитва да извади оръжието си.

Там, откъдето беше дошъл, на ъгъла на Масачузетс Авеню и Двадесет и първа беше спряла добре облечена двойка възрастни хора, които изумено гледаха към Бюканън. Жената вдигна трепереща ръка към него и пронизително изпищя.

Бюканън грабна пътната си чанта и хукна. Постъпката му не се дължеше само на опасението, че скоро тук щеше да пристигне полицейска кола. Това, което накара адреналина да нахлуе в тялото му в още по-големи количества, още по-стремително, бяха двамата мъже, които притичаха иззад ъгъла в отговор на писъка на жената. Щом видяха Бюканън, те се втурнаха напред. Гърдите им бяха мускулисти, а раменете широки също като на двамата мъже на тротоара.

Бюканън побягна още по-бързо. Шевовите на раната в хълбока му заплашваха да се скъсат, но той не обръщаше внимание на болката. Трябваше да продължи напред. Защото щом втората двойка мъже го бяха видели и се бяха втурнали към него, и двамата бяха бръкнали под якетата си и извадили пистолети. Вече нямаше никакво място за съмнение. Това не беше просто екип за наблюдение. Това беше ударна група.

Какво ли бяха направили с Холи?

Но не можеше да си позволи да мисли за това. Трябваше да напегне всички сили, за да остане жив. Първото нещо, което трябваше да направи, беше да се измъкне от тази проклета еднопосочна улица, където беше уязвим откъм гърба за автомобилите, които се движеха по нея. Когато наближи Р Стрийт, той рискува и изгуби известно време, за да погледне назад. Видя, че между две приближаващи коли има достатъчно разстояние и се втурна между тях, като се надяваше, че те ще го прикрият, защото забеляза, че мъжете бяха насочили пистолетите си към него. Извири клаксон. Рязко изскърцаха спирачки. Той се хвърли към отсрещния тротоар, подхлъзна се в една локвичка, но успя да запази

равновесие, а после бързо сви зад ъгъла, тъй като колите вече не го прикриваха. В този миг прогърмяха два изстрела и куршумите разбиха един прозорец на отсрещната страна на улицата.

Като стисна здраво пистолета, който беше отнел от мъжа, на когото беше счупил носа, Бюканън побягна още по-бързо. Стори му се, че дъждът се е усилил, а нощта е станала по-тъмна. По улицата нямаше никакво движение. Заради дъжда хората предпочитаха да си стоят по домовете. Отпред, на отсрещната страна една мъждива улична лампа осветяваше малка уличка, която водеше на юг, пресичайки квартала между Двадесет и първа и Двадесета улица. Бюканън хукна към нея. Пътната чанта затрудняваше движението му, но той не можеше да я хвърли. Не можеше да се откаже от книгите и папките, които бяха в нея.

Зад него се разнесоха ругатни, запъхтяно дишане, бързи стъпки. Името на уличката беше „Хопкинс“. Той хукна по Р Стрийт и излезе на нея, като потръпна, когато в ъгъла на зданието, което беше подминал, се забиха няколко куршума. Веднага се обърна, приведе се и се прицели, подпрял лакът на свитото си коляно, като се мъчеше да овладее треперенето на ръката си. Дъждовните капки се смесваха с потта по челото му. Той надзърна иззад ъгъла, но тъмнината му пречеше да се прицели както трябва. Но след като той не можеше да вижда ясно, същото се отнасяше и за преследвачите му. Като прецени доколкото можа позицията на противниците си, той натисна спуска и стреля три пъти. Изстрелите отекнаха в тясната уличка и ушите му за миг заглъхнаха.

Въпреки това чу дрънченето на гилзите, които паднаха на паважа и стон, сякаш беше улучил един от мъжете, макар че нямаше как да разбере дали някой от куршумите му е попаднал в целта, защото и двамата мъже се бяха хвърлили по корем на улицата и бяха започнали да стрелят по него. Един куршум откърти парче от ъгъла на сградата, което за малко не се заби в очите му. Бюканън се отдръпна назад и стреля още три пъти към мъжете, които се бяха претърколили в противоположни посоки, като се опитваха да се скрият зад паркираните коли.

Бюканън нямаше намерение да остане неподвижен и да позволи на числено превъзходящия го противник да го обгради в започналата престрелка. Щом мъжете изчезнаха от погледа му, той се отдръпна наведен назад, изправи се и хукна към края на тясната уличка. Изстрелите бяха разбудили обитателите на апартаментите по горните етажи. Започнаха да светват лампи. Хората глупаво излагаха на показ силуетите си зад прозорците. Бюканън продължи да бяга. До слуха му достигна вой на сирена, който постепенно се усилваше. Чу как някакъв прозорец се

отвори. Някой отгоре извика. Но единствените звуци, които го интересуваха, бяха бързите, отекващи стъпки зад него.

Бюканън се извърна, видя как двамата мъже се появиха в началото на тясната уличка и стреля още два пъти. Мъжете се разделиха и хлътнаха в съседните входове.

Бюканън продължи да бяга, като непрестанно променяше посоката, за да не могат да се прицелят в него. Край левия му ръкав профуча куршум, друг раздвижи въздуха край дясното му ухо. Но този път той не чу гърмежи, само зловещи приглушени звуци, сякаш някой налагаше с ръка възглавница. Мъжете бяха поставили заглушители на пистолетите си, затова звукът от оръжието на Бюканън прокънтя сякаш още по-силно, когато той отново се обърна и стреля. В още няколко от апартаментите на по-горните етажи светнаха лампи. Воят на сирената приближаваше и ставаше все по-силен. Към нея се присъедини втора.

Бюканън изскочи от тясната уличка, втурна се в дъжда през О Стрийт и зави наляво към Двадесета Улица. Испита облекчение, че за миг се е измъкнал от линията на обстрел, но внезапно се стегна, когато зад него се появи светлина от фарове. Застанал по средата на улицата, като не знаеше в коя посока да поеме, той се обърна и се озова с лице към приближаващите го фарове. Изскърцаха спирачки. Но колата нямаше да успее да спре навреме. Бюканън скочи напред върху капака на колата, плъзна се по него, за да омекоти удара и притисна лице в предното стъкло. За негова изненада погледът му се спря на червената коса на Холи Маккой, която не можеше да бъде сбъркана.

Лицето на Холи беше изкривено от ужасен, безмълвен писък. В този момент чистачката удари Бюканън по лицето, той рязко вдигна глава, взря се над покрива на колата, която беше започнала да занася и видя двамата мъже, които се появиха на изхода на тясната уличка. Запъхтян, Бюканън вдигна пистолета си и стреля четири пъти над покрива на колата без да успее да се прицели както трябва. Въпреки това мъжете бързо свърнаха назад и потърсиха прикритие.

– Карай, Холи! Не спирай! Карай! – изкрещя той.

Колата престана да занася и започна да набира скорост. Бюканън се свлече назад и удари лицето си в стъклото. Той се огледа трескаво през рамо и видя, че бяха стигнали Двадесета улица. Тя беше еднопосочна, водеше на север и това принуди Холи да завие наляво, за да се включи в оределия поток от автомобили. Но ускорението отхвърли Бюканън настрана и той се плъзна по корем напъряко върху мокрия капак. Стиснал пътната чанта в лявата си ръка и пистолета в дясната, той не можеше да

се хване за нищо. Но дори и ръцете му да бяха свободни, върху мокрия капак нямаше нищо, за което да се хване.

Колата продължи да завива, а Бюканън продължи да се плъзга. Очакваше всеки момент да падне на асфалта. Прибери лактите си. Претърколи се. Дръж главата си вдигната, напомни си той на ум. Не можеше да допусне отново да нарани главата си. В този момент започна да се свлича по дясната страна на капака. Сърцето му биеше лудо. Изведнъж погледът му се спря на страничното огледало. Бюканън се хвана за него с лявата си ръка, сви крака, усети как нещо го дръпна назад и увисна над улицата. Страничното огледало се огъна от тежестта му. Той продължи да го стиска с лявата си ръка, увисна още по-надолу, обувките му бяха вече на няколко сантиметра над асфалта. Колата занесе. Обувките му докоснаха асфалта. Колата намали скорост. Когато страничното огледало се откърти, Бюканън падна на улицата, претърколи се в една локва, останал без дъх и отхвъркна напред.

Неуверено се изправи на крака. Към него се движеха още фарове. Дочу вой на сирени. Помисли си, че чува тропот на забързани стъпки. В този миг наистина чу как Холи вика от колата. Тя натисна бутона за отключване на вратите. Но вместо да отвори предната врата, Бюканън отвори задната, хвърли се на седалката и затръшна вратата след себе си. Ка-то се сниши, за да не се вижда, той извика:

– Хайде, Холи! Тръгвай!

Тя се подчини, вперила поглед напред, към чистачките, които потракваха по стъклото. От време на време очите ѝ се стрелкаха към огледалото за обратно виждане, за да провери дали сирените бяха на полицейски коли, тръгнали да я преследват. Но фаровете отзад не приближаваха бързо, на тротоара не изскочиха мъже с пистолети, готови да стрелят по колата, а сирените продължаваха да вият някъде далеч и вече не така заплашително.

– Какво се случи? – смаяно попита Холи.

Тя зави надясно по Масачузетс Авеню, продължи известно време по Дюпон Съркъл и после се отправи на юг, по Кънектикът Авеню. През това време Бюканън бързо ѝ обясни, все така ниско приведен на задната седалка, за да не се вижда. Въпреки че преследвачите им знаеха каква кола кара Холи, те щяха да се оглеждат за мъж и жена, а не за сама жена.

Ръцете на Холи, които стискаха волана, бяха изпотени.

– Ранен ли си?

– Имам няколко скъсани шева – гласът му беше напрегнат. – Ако е само това, ще се оправя.

– До следващия път.

– Слава Богу, че случайно се появи на онази улица.

– Нямаше нищо случайно в появата ми. Когато пое по Двadesет и първа улица и започнаха да те преследват, ти хукна по тротоара и се втурна между две минаващи по улицата коли.

– Точно така. Но откъде знаеше...

– Втората кола, онази, която ти свирна, беше моята. Когато пиколото на хотела ми я докара, реших да обиколя квартала, за да проверя дали не ме следят.

– Започваш да се учиш – поклати глава Бюканън.

– Освен това исках да видя дали си напуснал хотела без проблеми. Карах към теб, когато видях пламъците от изстрелите, но ти прекоси улицата преди да успея да привлека вниманието ти. После изчезна по Р Стрийт. Аз бях подминала тази пресечка, затова сметнах, че ако завия наляво по О Стрийт, ще мога да те видя, когато излезеш от Хопкинс или от Двadesета улица.

– Ами ако бях останал на Р Стрийт?

– Не приличаш на човек, който ще тръгне да бяга по права линия.

– Ти наистина се учиш – каза Бюканън. – Бързо и много добре.

– Измъкване и бягство – Холи въздъхна. – Пропуснах този курс, когато бях в журналистическия факултет.

– Не исках да те замесвам. Изобщо не съм си помислял за това. Съжалявам, Холи.

– Е, станалото – станало. Но и аз имах пръст в това. Не бях длъжна да се съгласявам да се срещна с теб. Можех да остана настрана. Аз съм голямо момиче. Отдавна престанах да позволявам на хората да ми казват какво да правя. Искаш ли да ти кажа истината? Помислих си, че искаш да се срещнеш с мен, за да ми кажеш нещо, което ще ми позволи да се върна към статията. Проявих алчност и постъпих глупаво. А сега си плащам за това.

– Тогава разбираш – приведен на задната седалка, Бюканън заговори неохотно. – Даваш си сметка, че след като ни видяха заедно, те си мислят, че и двамата представляваме заплаха за тях. По-рано това беше просто възможност, но сега животът ти наистина е в опасност.

Холи се опита да овладее дишането си.

– Имах и друга причина да се съглася да се срещна с теб. При това,

още по-глупава. Тя нямаше нищо общо със статията. Дълбоко в себе си искаш отново да те видя. Тъпо, нали?

В колата настъпи тишина, нарушавана единствено от потракването на чистачките и монотонното бръмчене на двигателя.

Холи чакаше мълчаливо. Най-накрая каза:

– Не отговаряй. Остави ме да си мисля какво ли не. Накарай ме да се чувствам като глупачка.

– Не...

– Какво?

– Поласкан съм.

– По-добре кажи нещо по-конкретно, или, Бог да ми е на помощ, ще спра тази кола и...

– Това, което се опитвам да ти обясня, е че не ме бива много в тези неща. Не съм свикнал на хората да им пука за мен – долетя от задната седалка безпътния глас на Бюканън. – Никога не съм се задържал достатъчно дълго на някое място, за да създам връзка с някого.

– Веднъж.

– Да. С Хуана. Точно така. Веднъж.

– А сега аз рискувам живота си, за да ти помогна да откриеш точно тази жена. Прекрасно. Страхотно.

– Нещата са много по-сложни – каза Бюканън. – Причината не е само в това, че никога не съм се задържал достатъчно дълго на някое място, за да създам връзка с някого. Аз никога не съм бил достатъчно дълго *един и същ* човек. Не аз искам да откроя Хуана. Питър Ланг иска да я открие.

– Питър Ланг? Не каза ли, че това е бил един от твоите псевдоними?

– Самоличности.

– Мисля, че ще започна да крещя.

– Недей! По-късно. Не сега. Измъкни ни от града.

– В каква посока?

– На север. Към Манхатън.

– А какво има...

– Фредерик Молтин. Бившият съпруг на Мария Томес. Освен това трябва да направим още нещо.

– Да ти намерим психоаналитик.

– Сега не е време за шеги.

– Не се шегувам.

– Да спрем до някой монетен телефон.

– Започвам да си мисля, че аз съм тази, която се нуждае от психоаналитик.

В един часа сутринта между Вашингтон и Балтимор Холи паркира на една отбивка за камиони по I-95. Бюканън слезе от колата и се запъти към един от монетните апарати.

– Служба за доставка на продукти „Потомак Кетъринг“ – отговори мъжки глас.

– Тук Протей. Трябва да говоря с полковника.

– В момента го няма, но ако искаш, остави му съобщение.

– Кажу ми, че аз съм разбрал неговото съобщение. Кажу ми, че няма да му създам никакви неприятности. Кажу ми, че можех да убия онези четирима мъже снощи. Кажу ми да ме остави на мира. Кажу ми да остави Холи Маккой на мира. Кажу ми, че искам да изчезна. Кажу ми, че това, което правя с Холи Маккой, няма никаква връзка с него. Кажу ми, че Холи не знае за него и не се интересува от него.

– Ти определено имаш доста да му казваш.

– Просто му предай съобщението.

Бюканън затвори, като си даваше сметка, че номерът на монетния автомат автоматично се е изписал на екрана на устройството за проследяване на телефонни разговори, с което „службата за доставка на продукти“ разполагаше. Ако полковникът отхвърлеше предложението на Бюканън за примирие, скоро районът наоколо щеше да гъмжи от негови хора.

Той бързо се отправи към колата и седна, този път отпред.

– Направих всичко, каквото можах. Да потегляме.

Когато Холи се включи в движението, той протегна ръка към пътната си чанта. Движението го накара да потрепери от болка. Бюканън свали панталоните си.

– Хей, какво правиш? – попита Холи.

Краката му бяха голи.

– Преобличам се. Целият съм подгизнал – на светлината на фаровете от преминаващите автомобили той огледа панталоните си. – И кървя. Бях прав. Наистина няколко шева са се отворили – той извади тубичка с антибиотичен крем и ролка бинт от пътната чанта и се зае да сменя превръзката на хълбока си. – Знаеш ли от какво имам нужда?

– От нормален живот?

– От малко кафе и сандвичи.

– Разбира се. От пикник.

Полковникът се намръщи и остави слушалката на телефона. В конспиративната квартира, на пет преки на север от редакцията на „Вашингтон Поуст“, Алън, който наблюдаваше полковника, докато слушаше разговора по деривата, също остави слушалката.

Единственият звук беше приглушения шум от преминаваща приблизо кола.

– Искате ли да чуете моя съвет? – попита Алън.

– Не! – тясното лице на полковника изглеждаше измъчено от напрежение и умора.

– Е, така или иначе, ще ви го дам – сянката на бакенбардите подчертаваше пълните бузи на Алън. – Бюканън иска да изчезне. Той моли за примирие. Съгласете се. Нищо няма да спечелите, но можете да загубите всичко.

– Това е твоето мнение, така ли? – сухо попита полковникът. – Не съм свикнал да получавам съвети от цивилни, особено когато не разбираш сериозния характер на провинението на Бюканън. Не мога да позволя някой от войниците ми да напусне частта си, още по-малко Бюканън. Той знае твърде много. Казах ти и преди, неговото поведение го превръща в заплаха за сигурността. Говорим за хаос.

– А престрелките по улиците не са ли хаос? Това няма нищо общо нито с принципите, нито със сигурността. Тук става дума за гордост. Аз се страхувах от това, което може да се случи, ако военните се намесят в операции на цивилното разузнаване. Не сте свикнали да приемате съвети от цивилни? Е, може би трябва да прочетете Конституцията. Защото там пише, че това, което трябва да правите, е да получавате съвети. Без надзор от страна на Управлението вие ставате независими. А това страшно ще ви хареса, нали? Ще имате на разположение ваша лична армия, която ще прави това, което й наредите. Ще водите ваши лични войни.

– Махай се оттук! – заяви полковникът. – Постоянно се оплакваш, че не можеш да се видиш с жена си и децата си. Върви си вкъщи.

– И да ви оставя да командвате? В никакъв случай! Оставам с вас, докато този проблем не бъде решен – каза Алън.

– Е, в такъв случай, пригответи се за дълго и тежко бдение.

– Няма нужда от него. Всичко, което трябва да направите, е да оставите Бюканън на мира.

– Не мога! Не и докато е с този репортер.

– Но Бюканън казва, че тази работа с репортера няма нищо общо с вас.

– *И ти вярваш на това?*

– Той не е глупак. Преди малко споменах за печалби и загуби. Той няма да спечели нищо, ако тръгне срещу вас – напротив, ще загуби всичко. Но ако продължите да го преследвате, Бюканън ще се озлоби и ще тръгне срещу вас, а честно казано, полковник, той е последният човек, когото бих искал да имам за враг.

11.

Бюканън се събуди с мъчително главоболие, подсилено от тракане на метал и рев на двигател. Той се надигна и примигна към предното стъкло. Екип от чистачи изпразваше кофи и хвърляше торби с отпадъци в боклукчийска кола. Погледна часовника си. Осем часа сутринта. Холи караше на север по Медисън Авеню в Ню Йорк Сити.

– Трябваше да ме събудиш – Бюканън заслони очи срещу слънцето.

– За да ми правиш компания ли? Не. Ти очевидно имаше нужда от почивка. Освен това нямах нищо против тишината. Даде ми възможност да помисля.

– За какво?

– Осъзнах, че не мога да се върна. Поне докато не намерим начин да ги убедим, че това няма нищо общо с тях. Трябва да продължа напред.

– Но скоро и ти ще се измориш. Аз не съм единственият, който имаше нужда от почивка.

– Аз се възползвах от твоя съвет – каза Холи.

– Не си спомням да съм ти давал...

– Снощи те попитах как си успял да изминеш целия път от Ню Орлиънс до Сан Антонио толкова уморен при положение, че си бил ранен малко преди това. Ти ми каза, че си подремвал от време на време по отбивките край пътя. Така че когато ми се налагаше да спра, за да отида до тоалетната, заключвах вратите на колата и затварях очи. Прав си. Хората вдигат толкова шум, когато затварят вратите на колите си, че е трудно да заспиш за повече от няколко минути.

– Определено нямаш вид на човек, който е будувал цяла нощ.

– Чудесата на козметиката. Благодарение на огледалата и мивките в пунктовете за почивка. Между другото, ако искаме да свършим тази работа както трябва, ще се наложи да се избъръснеш.

Бюканън потри брадичката си, бръкна в пътната си чанта, извади самобръсначка от чантичката с тоалетни принадлежности и започна да стърже наболата си брада.

– Ох! – възкликна Холи. – Не те ли боли?

– Човек свиква. Много пъти по време на операции това беше единствения начин да се опитвам да се поддържам в добър вид.

Той изчака притеснен, за да види дали тя няма да се възползва от

думите му и да започне да го разпитва за тези операции. Тя обаче издържа успешно изпита и се съсредоточи върху управлението на колата.

– Остана ли ни кафе? – попита той.

– Изпихме го. Но, като спомена за кафе...

Тя отби до тротоара, спря, като остави двигателя да работи, изтича в близкото кафене и след минута се върна с две чашки кафе и четири кифлички.

– Добре се грижиш за прехраната ни.

– А ти продължавай да бъдеш добър учител – каза Холи. – „Шери-Недърлънд“ се намира на една пряка по Пето Авеню. Пишеше за това във вчерашния брой на „Поуст“. Как искаш да го направим?

– Първо трябва да намерим гараж със свободно място, за да оставим колата.

– По лесно е да се каже, отколкото да се направи.

– След това ще проверим дали някой не наблюдава апартамента на Фредерик Молтин.

– Че защо да го наблюдават?

– За да се погрижат за онова, което в бързината са пропуснали. Мисля, че не са очаквали, че той ще се превърне в такъв голям проблем – ще се обърне към журналистите и ще привлече вниманието им към изчезването на Мария Томес. Предполагам, че който и да е отговорен за това, ще иска да се погрижи и за Молтин.

„Шери-Недърлънд“ се намираще диагонално срещу хотел „Плаза“ на Пето Авеню. Точно срещу него се намираха Гранд Арми Плаза и един от входовете на Сентрал Парк. Въпреки престижното местоположение в сградата постоянно влизаха и излизаха хора, разхождаха се или почиваха наоколо. Затова когато един час по-късно Бюканън и Холи пристигнаха, за тях не беше трудно да се престорят на двойка туристи. Времето беше хладно, но приятно за началото на ноември. Те се разходиха из квартала, полюбуваха се на сградите, провериха входа на парка и успяха внимателно да проучат целия район.

– Разбира се, някой може да наблюдава от околните сгради – каза Бюканън, докато снимаше един небостъргач с фотоапарата на Холи. – Струва ми се обаче, че в тълпата няма такъв човек.

Седнаха на една пейка близо до позлатената статуя на Уилям Текумзе Шърмън.

– А сега какво? – попита Холи.

– Време е да изнесеш малко представление. Но се боя, че ще ти бъде доста трудно.

– О?

– Трябва да се превъплътиш в ролята на репортер.

Тя го смушка с лакът в ребрата.

– Хей, дявол да го вземе, внимавай! – възкликна Бюканън. – Едва не ме уцели в раната.

– Аз самата бих те намушкала, ако продължаваш да се държиш така.

Бюканън се засмя.

– Надявам се, че носиш журналистическата си карта.

– Винаги. В калъфа на фотоапарата е.

– Е, аз току-що се самоназначих за твой помощник. Наричай ме... Как се казваше онзи тип, който се мъкнеше с теб в Ню Орлиънс.

– Тед.

– Точно така. Наричай ме Тед. Предстои ни да направим професионално посещение на господин Молтин. По-добре дай на помощника си да носи калъфа на фотоапарата.

– Знаеш ли, не правиш това достатъчно често.

– Да ти нося калъфа ли?

– Не. Преди малко се засмя.

Изчакаха светофара да светне зелено, пресякоха при Петдесет и девета улица и се отправиха на север по гъмжащото от хора Пето Авеню към покрития с навес вход на „Шери-Недърлънд“. Бюканън кимна на униформения портиер, който махна с ръка, за да спре такси за добре облечена възрастна жена, бутна въртящата се врата и влезе преди Холи, за да огледа фоайето.

Меко осветление му придаваше златист оттенък. Напред, вдясно, къс коридор водеше към асансьорите. Вляво, срещу коридора, беше рецепцията, а до нея магазин за вестници и списания. Зад касата в магазина седеше жена на средна възраст с очила.

Никакъв признак за заплаха, реши Бюканън, докато чакаше Холи да влезе през въртящата се врата и да се присъедини към него.

– Да, сър – служителят във фоайето пристъпи към тях.

Както винаги служителят се обърна към мъжа в двойката. Но тъй като Бюканън играеше ролята на помощник на Холи, той оправи ремъка на калъфа на рамото си и се обърна към нея вдигнал вежди, в очакване тя да отговори.

Холи веднага влезе в ролята си.

– Аз съм репортер – тя протегна напред журналистическата си карта.

Служителят я погледна бегло, заинтересован само от името на вестника, както се надяваше Бюканън. Холи не му беше казала името си и ако имаха щастие, служителят нямаше да обърне внимание на картата.

– Тук съм, за да се срещна с господин Молтин – Холи прибра журналистическата си карта.

– Имате ли предварителна уговорка?

– Не. Но ако е свободен, ще му бъде благодарна да ми отдели десетина минути.

– Един момент – служителят отиде до рецепцията и като вдигна слушалката на телефона, набра някакъв номер. – Господин Молтин, тук има репортер от „Вашингтон Поуст“, който иска да се срещне с вас. Една дама с фотограф... Да, сър, ще им кажа – служителят остави слушалката. – Господин Молтин не желае да бъде безпокоен.

– Но вчера сам потърси връзка с моите колеги.

– Знам само, че не желае да бъде безпокоен.

– Моля ви, обадете му се отново.

– Боя се, че...

– Наистина, става дума за нещо важно. Разполагам с информация за изчезналата му съпруга.

Служителят се поколеба.

– Той ще бъде много недоволен, ако разбере, че не сте му предали съобщението ми.

Погледът на служителя помръкна.

– Един момент – той се върна на рецепцията, вдигна слушалката, набра номера и този път заговори с гръб към тях, за да не могат Холи и Бюканън да чуят какво казва. Когато служителят се обърна към тях и затвори телефона, той изглеждаше раздразнен. – Господин Молтин ще ви приеме. Последвайте ме.

Тръгнаха след служителя към редицата от асансьори и след като влязоха в един от тях, служителят натисна бутона за тридесетия етаж и втренчи поглед в стената на кабината. Разбира се, помисли си Бюканън. По този начин ще бъде сигурен, че ще слезем там, където се предполага, че искаме да отидем.

Когато стигнаха на тридесетия етаж, служителят изчака Холи да натисне звънеца на апартамента на Фредерик Молтин. Едва когато Молтин отвори вратата, изгледа враждебно Холи и Бюканън и неохотно ги покани с жест да влязат, служителят се оттегли в асансьора.

Бюканън и Холи минаха край Молтин, който нетърпеливо затвори вратата и закрачи към центъра на просторна стая.

Просторна беше твърде меко казано. В огромното правоъгълно помещение с висок таван можеха да се поберат поне четири стандартни стаи. Стената вляво и дългата стена пред тях представляваха панорама от прозорци, които започваха на нивото на кръста и стигаха чак до тавана, обикаляха стаята и разкриваха прекрасна гледка към Пето Авеню на юг и Централ Парк отсреща. Мебелите, подредени с вкус, бяха старинни. Бюканън впечатлен огледа полираното дърво и излъскан кристал, скъпите тъкани и ориенталските килими, автентичните на пръв поглед картини от художници-кубисти. В ъгъла, до един шкаф с витрина, в който бяха подредени керамични предмети с музейна стойност, имаше лъскав роял. Никак не беше чудно, че Фредерик Молтин се оплакваше от финансовите условия на развода си с Мария Томес. Той очевидно беше свикнал да живее в лукс.

– Не знам с каква информация за бившата ми съпруга си мислите че разполагате, но тя вече не е меродавна, тъй като Мария току-що ми се обади.

Бюканън едва се съдържа да не започне да задава въпроси. По сценарий тази роля беше отредена на Холи. Тя трябваше да направи това. И наистина го направи.

– В такъв случай, сигурно сте изпитали облекчение.

– Разбира се. Огромно – Фредерик Молтин беше среден на ръст и тегло, в средата на четиридесетте, със средно голямо количество умерено посивяла коса. Що се отнасяше до останалите му атрибути, в тях нямаше нищо средно или умерено. Елегантните му, лъснати до блясък черни обувки с тънки подметки и безупречно изгладеният му син вълнен костюм с двуредно сако очевидно бяха закупени от чужбина, изработени по поръчка специално за него и шити на ръка. Ослепително бялата му риза и тъмната вратовръзка на тесни райета бяха от първокласна коприна. Бюканън нямаше как да не обърне внимание на диамантените му копчета за ръкавели, тъй като без да крие нетърпението си Молтин погледна инкрустирания си с диаманти часовник Картие. На кутрето на лявата си ръка имаше пръстен със сапфир. По груба сметка дрехите, които беше облякъл тази сутрин, вероятно струваха двадесет хиляди долара.

– Служителят на хотела ми каза, че искате да ви отдели десет минути, но дори и това време ми се струва много – продължи Молтин. Гласът му беше писклив и надменен.

– Но вие сигурно горите от нетърпение да съобщите на пресата добрата новина – каза Холи. – Вчера се вдигна толкова шум около твърдението ви, че нещо се е случило с нея. Сега ще искате да уведомите всички, че тревогата е била фалшива.

– Е, да – каза Молтин. – Разбира се. Не бях... Права сте. Много важно е вие и останалите ви колеги да информирате нейните почитатели, че нищо лошо не ѝ се е случило.

В следващия въпрос на Холи прозвуча озадачено.

– Начинът, по който го казвате... Сякаш все още не сте съобщили на медиите.

– Аз... Тя току-що ми се обади. Все още се опитвам да свикна с тази мисъл. Изпитах такова облекчение, разбирате ли – Молтин извади тъмночервена кърпичка от джобчето на самото си и избърса челото си.

Да бе, дяволски облекчен изглеждаш, помисли си Бюканън.

– Нямах време да събера мислите си и да планирам нещата.

– Какво ви каза бившата ви съпруга? – попита Холи. – Къде е била през изминалите две седмици?

Молтин я изгледа объркано.

– Извън страната. Каза ми къде, но не желае да съобщавам точното място. Иска да остане в чужбина още известно време. Да си почине. А след това недоразумение репортерите направо ще я обсадят, ако научат къде точно се намира.

– Е, не можете ли да ни кажете най-общо в коя част на света се намира?

– Във Франция. Но това е всичко, което възнамерявам да разкрия.

– Обясни ли ви защо е изчезнала?

– Искала да попътува. А в нетърпението си около тези злополучни правни спорове аз погрешно предположих, че след като не мога да се свържа с нея, сигурно ѝ се е случило нещо ужасно.

Бюканън огледа отново помещението и усети едва доловим мирис на цигарен дим, но в безупречно подредената стая нямаше никакви пепелници. Дрехите на Молтин също не миришеха на цигарен дим. Бюканън винаги се учудваше, че пушачите не си дават сметка как миризмата на цигари се просмуква в дрехите им. В такъв случай цигареният дим се разнасяше към тях от някоя отдалечена стая на просторното жилище. А Бюканън беше напълно убеден, че Фредерик Молтин не само не пушеше, но и не търпеше някой около него да пуши, поне не в своя апартамент.

– Ще ви призная нещо – каза Молтин. – Острата ми реакция се

дължеше на факта, че Мария не желаше да отговаря на обажданията ми по телефона. Когато преди няколко седмици продаде апартамента си и сякаш изчезна, аз се вбесих, че ме е пренебрегнала, че не се е посъветвала с мен. В миналото тя търсеше съветите ми за всичко. Не можех да си представя, че ще бъде толкова независима, въпреки че се разведохме. Затова гордостта ми настояваше, че тя сигурно е станала жертва на някаква машинация. Доста нелепо от моя страна.

– Да – за първи път се обади Бюканън. – Ще разрешите ли да използвам тоалетната ви?

– Не! В никакъв случай!

– Но аз не мога да издържам. Трябва да отида.

Бюканън тръгна към вратата в далечния край на стаята.

– Почакайте! Какво правите? – гневно възкликна Молтин. – Не можете... Спрете веднага! Спрете!

– Но аз ви казах, трябва да използвам тоалетната – Бюканън отвори вратата и се озова в изискан, скъпо украсен коридор.

Молтин се втурна след него.

– Ако не спрете, ще се обадя в полицията!

Бюканън продължи напред. Мирисът на цигарен дим стана по-силен. Той сякаш идваше от...

Той отвори следващата врата вляво и пред очите му се разкри облицован с дъбова ламперия кабинет, от който се разнасяше цигарения дим. Някакъв мъж, който се беше облегал на голямото полирано бюро стреснато се изправи. Беше около тридесет и пет годишен, облечен с обикновен костюм. Косата му се нуждаеше от подстригване, а обувките от лъскане. В ръката си държеше цигара и в общи линии изглеждаше като човек, с когото Фредерик Молтин не би желал да има нищо общо.

– Извинете – каза Бюканън. – Помислих, че това е тоалетната.

– Няма нищо – отговори мъжът.

От лявата страна, под сакото на мъжа, се виждаше пистолет с обрнатата напред дръжка. Ако искаше да го извади, той трябваше да направи това с дясната си ръка, но в нея държеше цигарата. Мъжът се наведе напред, сякаш да тръсне пепелта в кошчето за отпадъци. Вместо това обаче той хвърли цигарата в кошчето и посегна към пистолета. Но не беше достатъчно бърз. Бюканън не искаше да се стреля в сградата, за да не се разтревожат обитателите ѝ. Като хвана ремъка на калъфа с фотоапарата, той понечи да се обърне, сякаш се канеше да излезе. И продължи да се обръща. Като набра инерция, той замахна с калъфа силно и бързо. Калъфът се стовари върху скулата на мъжа шумно и рязко.

Мъжът залитна настрани и подбели очи. От устата му бликна кръв. Той простена, строполи се върху ориенталския килим, претъркули се и удари главата си в долния рафт на библиотеката, пълна с книги с кожена подвързия. Мъжът продължаваше да диша, но остана да лежи неподвижен на пода.

– Исусе Христе! – Фредерик Молтин, който беше притичал през коридора, гледаше уплашено мъжа на пода. – Исусе Христе, какво направихте?

– Мисля, че не искаше да използвам тоалетната.

– Исусе Христе!

– Да, разбирам как се чувстваш. Но Исус няма да ти помогне.

Бюканън извади пистолета си, което накара Молтин да ахне, а Холи, която стоеше зад него, да се разтрепери. Той се наведе над мъжа на пода, насочи пистолета си към главата му и вдигна неговия револвер калибър 357. После провери пулса му, обърна главата му, за да не се задави с кръв и като се изправи, поклати глава.

– Съжалявам за кръвта по килима, Фред. Трябва да внимаваш с какви хора се събираш. Или по-скоро... – Бюканън забеляза на бюрото една раница и я отвори. – Или по скоро хората, с които въртиш бизнес. Колко пари има в тази раница? Доста стодоларови банкноти виждам. На пачки по пет хиляди – Бюканън ги извади и ги струпа на бюрото. – Я да видим... Сто хиляди. Двеста хиляди. Трудно са ги събрали всичките в раницата, а и доста тежка е станала, но да, бих казал, че тук имаме общо към един милион долара.

Молтин стоеше с отворена уста. Лицето му беше почервеняло.

Зад него, в коридора, Холи изглеждаше изумена не само от парите, но и от това, на което беше станала свидетел.

– Фред, застани на колене!

Молтин се разтрепери.

– Защо?

– Просто го направи. Хайде! – Бюканън мина край Молтин и подаде револвера на Холи. – Ако Фред се опита да се изправи, застреляй го!

Той изгледа заплашително Молтин и излезе в коридора.

– Но къде отиваш? – попита Холи.

– Да се уверя, че сме сами.

Като с движеше предпазливо с готов за стрелба пистолет в ръка, Бюканън обходи всички стаи. Това, че беше открил един човек, в

никакъв случай не означаваше, че някъде в апартамента не се криеха други.

Но не откри никого. Облекчен, той се върна в кабинета, отново прегледа мъжа на пода, увери се, че диша равномерно, завърза ръцете му с колана му и се обърна към Молтин, чието лице беше покрито с пот, която не смогваше да избърше достатъчно бързо. Червената му кърпичка беше мокра.

– Седни, Фред. Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш. Искаш ли нещо? Чаша вода? Малко коняк? Чувствай се като у дома си.

Лицето на Молтин беше станало пепелявосиво. Като продължаваше да се поти още по-обилно, той кимна с нотка на отчаяние.

– Там. В горното чекмедже на бюрото.

Бюканън отвори чекмеджето и цъкна с език.

– Фред, ти ме разочароваш. Нима искаш да ми кажеш, че шмъркаш пудра захар? Виж ти, какъв палавник си бил, Фред. Не са ли ти казвали, че трябва да се откажеш от този навик?

Бюканън извади от чекмеджето стъкленица с бял прах и я постави на бюрото.

– Но все пак се намираш в собствения си дом и си достатъчно голям, за да знаеш за вредата от това и прочие глупости. Заповядай, вземи си.

Молтин го изгледа гневно, после свали капачето на стъкленицата и смръкна малко кокаин първо с едната, а после с другата ноздра.

– Там, на устната ти, е останало малко, Фред.

Молтин я избърса и облиза пръста си.

– Точно така. Никакви разхищения. По-добре ли се чувстваш вече, Фред? Готов ли си да си поговорим?

– Копеле мръсно.

Бюканън го зашлеви толкова силно, че Молтин нямаше време да примигне, когато главата му рязко отхвъркна настрана и от носа му се разлетя бял прашец. Плесницата прозвуча като изплющяване на камшик. Върху бузата на Молтин остана отпечатък от ръката на Бюканън. Поразена, Холи притисна ръка към устата си.

Бюканън зашлеви Молтин по другата буза, този път още по-силно и главата на Молтин отхвъркна на другата страна.

Молтин се разплака неудържимо.

– Моля те, не ме убивай – разрида се прочувствено той, стиснал очи, от които се стичаха сълзи. – Моля те.

– Ти не слушаш – каза Бюканън. – Искам да си поговорим. За тази раница. За тези пари, Фред. Никой не разнася толкова пари в брой за нещо, което е законно. Какво е то? Подкуп? Сигурно вече си търсел начин да ги внесеш в някоя офшорна банка, за да избегнеш данъка върху тях? Искам да кажа, няма никакъв смисъл да плащаш данък върху подкуп, нали така? Е, за какво са ти дали този подкуп, Фред? Сигурно е свързан с бившата ти съпруга, а? Вдигнал си шум около нея и това никак не се е харесало на някого. Затова са ти казали да си държиш езика зад зъбите, а за да те убедят... Е, наложило се е да избираш. Куршум в главата или един милион долара в банката. Но ти не си глупак. Дявол да го вземе, за един милион долара ти си готов да продадеш всекиго. За теб няма значение, че Мария Томес може да е изпаднала в беда. Тя се е развела с теб, е, нека кучката сама да се грижи за себе си. Така ли е, Фред? Слушай внимателно, Фред. Кажи ми, че съм прав, иначе ще ти ударя такъв шамар, че главата ти ще се превърти.

Бюканън вдигна ръка, сякаш се готвеше да замахне и Молтин уплашено се сви.

– Моля те, не, недей, не, моля те!

– Не мънкай, Фред. Парите са подкуп и ние пристигнахме тук точно когато са ти ги давали. Уговорката е била ти да дадеш отбой на медиите и тъй като ние продължихме да настояваме за среща, си решил да прекъснеш заниманието си и да се справиш с нас. Само че още не беше успял да обмислиш поведението си. Но към обяд, когато си възнамерявал отново да свикаш вчерашните репортери, изпълнението ти щеше да бъде съвършено. Прав ли съм, Фред? Прав ли съм? – Бюканън се престори, че са кани да го удари.

Молтин преглътна сълзите си, изхлипа и кимна.

– Е, за да не се превърне разговорът ни в монолог, имам въпрос към теб, Фред. Готов ли си?

Молтин с труд си пое дъх.

– Кой ти даде подкупа?

Молтин не отговори.

– На теб говоря, Фред!

Молтин прехапа устни и не отговори.

Бюканън въздъхна и се обърна към Холи:

– Боя се, че ще се наложи да ни оставиш сами. Това, което ще видиш, няма да ти хареса.

– Дръмонд – изхленчи Молтин.

– Какво, Фред? Пак започна да мърмориш. Говори по-високо!

– Алистър Дръмонд.

– Я виж ти! – каза Бюканън. – Новият приятел на бившата ти съпруга. И защо ще иска Алистър Дръмонд да ти плати един милион долара, за да престанеш да тръбиш пред медиите, че не можеш да я откриеш?

– Аз...

– Кажи, Фред.

– Не знам.

– Хайде, не ме разочаровай, Фред. Досега се справяше толкова добре. Защо ще иска Дръмонд да купи мълчанието ти? Помисли си. Опитай се да отгатнеш.

– Казвам ти, не знам.

– Фред, чурили ли са ти някога кост? – Бюканън посегна към кутрето на дясната ръка на Молтин.

– Не! Казвам ти истината! – Молтин дръпна ръката си. – Не ме докосвай, копеле мръсно! Остави ме на мира! Престани! Казвам ти истината. *Нищичко* не знам!

– Фред, питам те за последен път, ще се опиташ ли да отгатнеш?

– Откакто Мария ме напусна и замина на онова пътешествие с Дръмонд преди девет месеца, нищичко не мога да разбера за нея.

– Пътешествие, Фред? За какво точно пътешествие става дума?

– От Акапулко. Дръмонд има шестдесетметрова яхта. Казал й, че може да си почива на борда, докато приключи развода. Тя може и да ме е мразила като съпруг, но разчиташе на мен като мениджър. След това пътуване обаче тя престана да ми говори за каквото и да било. Отменяше деловите срещи с мен. Престана да отговаря на обажданията ми по телефона. Виждах я няколко пъти на обществени места – в Метрополитен или на някоя благотворителна проява, но телохранителите на Дръмонд не ме допуснаха да припаря до нея. Дявол да го вземе, отказът й да работи с мен ми струва пари! Много пари!

– Успокой се, Фред! С онзи един милион, който са ти платили, за да престанеш да се занимаваш с нея, доста кокаин ще си купиш. Но искаш ли един съвет от мен? Ако бях на твоето място, щях да използвам тези пари за пътуване. Без много багаж, бързо и надалеч. Защото имам чувството, че когато всичко това свърши, независимо какво е то, Алистър Дръмонд има намерение да те накара да замлъкнеш завинаги, за да се подсигури, че няма да го изнудваш за още пари. Ще ти даде такава доза кокаин, че да се преселиш в друг, по-добър свят, ако схващаш какво имам пред вид. Всъщност, изненадан съм, че още не го е направил.

Предполагам, че той не желае това да се случи толкова скоро след изявленията ти пред онези репортери. Съпадението ще изглежда твърде подозрително. Но един ден това ще стане, Фред. Затова ти предлагам да разпродадеш каквото можеш, да си изметеш задника отгук, да си смениш името и да изкопаеш една дълбока дупка. Зарий се в нея, Фред. Защото хората му ще дойдат.

Лицето на Молтин се изкриви от ужас.

– Довиждане, Фред.

– Но... – Молтин посочи с ръка към мъжа, който лежеше на пода в безсъзнание. – Какво да правя с...

– Според мен имаш две възможности. Да измислиш някаква убедителна история, или да изчезнеш преди той да се е свестил. Трябва да вървя, Фред.

– Господи, никога не съм била свидетел на подобно нещо! – каза Холи.

Бяха излезли от „Шери-Недърлнд“ и завили надясно от Пето Авеню. Вървяха покрай южната част на Сентрал Парк. Край тях шумно преминаваха коли, а туристите чакаха да се повозят на файтони.

– Върви по-бавно – каза Бюканън. От слънцето главоболието му се беше усилило. – Не искам да изглежда така, сякаш бягаме от нещо.

– А не бягаме ли? – нервно попита Холи. – Ти счупи челюстта на онзи човек. Наби Молтин. Сигурно се е обадил на полицията веднага щом излязохме от апартамента му.

– Не – каза Бюканън. – Сигурно си стяга багажа.

– Как можеш да бъдеш сигурен? Всеки път, когато чуя полицейска сирена...

– Защото също като теб Молтин никога не е ставал свидетел на подобно нещо. Ако се беше обадил на полицията, той щеше да се обади и на охраната на хотела, но когато си тръгнахме никой не се опита да ни спре – Бюканън поведе Холи към входа на Сентрал Парк откъм Седмо Авеню. Хладният ноемврийски вятър рошеше косата му.

– Защо влизаме в...

– Ще се върнем обратно. Ще завием надясно по тази алея и ще поемем по същия път, по който дойдохме. За да видим дали не ни следи някой, свързан с онзи тип в апартамента на Молтин. Освен това в парка няма много хора. Можем да говорим без да ни подслушват. Молтин беше ужасен.

– И още как! Аз самата бях ужасена. Имах чувството, че беше превъртял. Господи, ти се канеше да му счупиш пръстите.

– Не. Знаех, че няма да ми се наложи. Но вие с Молтин повярвахте, че ще го направя. Значи представлението е било достатъчно убедително.

– Значи всичко си обмислил предварително?

– А ти какво би предпочела – наистина да му счупя пръстите ли? Хайде, Холи. Това, което направих в апартамента, беше равносилно на интервю.

– По нищо не приличаше на интервютата, които аз съм вземала.

Бюканън погледна назад, а после огледа дърветата и храстите от двете страни на алеята.

– Не говоря само за заплахите – каза Холи. – Защо не продължи да го разпитваш. Как разбра, че не лъже?

– По очите му?

– Твоите очи изглеждаха така, сякаш беше побеснял.

– Умея добре да си служа с тях. Постоянно се упражнявам. За един полеви агент те са от първостепенна важност. Ако някой повярва на очите ми, ще повярва и на всичко останало.

– В такъв случай как можеш да си толкова сигурен за очите на Молтин? Може би той се преструваше.

– Не. Човек трябва да познава хората. Молтин е свикнал да играе една-единствена роля. Нещастник, който рухва психически щом властта се изплъзне от ръцете му. Не се учудвам, че Мария Томес се е развела с него. Той ми каза всичко, което исках да узная. Можех да го подложа на кръстосан разпит, но щяхме да загубим време. Вече знам какво трябва да направим.

– Какво?

Те излязоха от парка и се озоваха на изхода на шумното Авеню ъф ди Америкас.

– Да бъдем практични. Да се настаним в някой хотел – каза Бюканън. – Да се нахраним и да си починем. Да направим някои проучвания.

– А после?

– Да открием яхтата на Алистър Дръмонд.

След като използваха метрото и смениха три таксита, за да се уверят, че не ги следят, те се озовах в района, от който бяха тръгнали и успяха да намерят свободни стаи в „Дорсет“ – хотел с меки килими и тъмна ламперия на Петдесет и четвърта улица. После докараха колата на

Холи от гаража, оставиха я на портиера, регистрираха се като господин и госпожа Чарлс Дъфи и се качиха в стаята си на двадесет и първия етаж. Бюканън остана доволен, че стаята беше близо до асансьора и пожарното стълбище. Намираха се на толкова оживено място, че беше малко вероятно да възникне някаква заплаха за тях. Освен това местоположението на стаята осигуряваше на Бюканън и Холи няколко маршрута за бързо бягство в случай на нужда.

Поръчаха си храна в стаята – кафе, чай, салати, пържоли, печени картофи, франзели, много зеленчуци, сладолед. Докато чакаха да им ги донесат, Холи си взе душ. После Бюканън стори същото. Когато излезе от банята, загърнат с бял хотелски халат, Холи – също загърната с бяла халат, сушеше косата си с хотелския сешоар.

Тя го изключи.

– Седни. Свали си хавлията до кръста.

– Какво?

– Искам да погледна шевовете ти.

Гърбът му настръхна, когато пръстите ѝ докоснаха кожата му.

Тя прокара пръстите си в кръг около почти заздравялата рана на дясното му рамо, после плъзна ръката си по-надолу, за да провери раната от ножа.

– Наистина имаш няколко скъсани шева. Почакай – тя взе тубичката с антибиотичния крем и бинт от пътната му чанта. – Но ми се струва, че не е инфектирана. Стой мирно, докато...

Бюканън потръпна.

– Няма що, и ти се мислиш за издръжлив! – тя се засмя.

– Откъде знаеш, че не се преструвам? Откъде знаеш, че не се опитвам да спечеля съчувствието ти?

– Ти съдиш за хората по очите им. Аз имам други начини.

– О?

Тя прокара пръстите си нагоре, към рамената му, обърна го към себе си и го целуна. Целувката беше дълга. Нежна. С леко разтваряне на устните. С неуверен, търсещ език. Изкусна. Чувствена. Бюканън се поколеба.

Въпреки инстинкта му за самосъхранение, той я прегърна, притисна я и усети стегнатите мускули на гърба ѝ под хавлията. Дъхът ѝ беше сладък. Тя въздъхна доволно и бавно се отдръпна от него.

– Да, ти наистина изпитваш нужда от съчувствие.

Сега беше ред на Бюканън да се засмее. Той понечи отново да я целуне. И беше прекъснат от почукване по вратата.

– Обслужване по стаите – прозвуча мъжки глас от коридора.

– Ти ме развъртаваш – въздъхна Холи.

– Какво искаш да кажеш?

– Започвам да си мисля, че навиците ти са съвсем в реда на нещата.

Дръж – тя бръкна под възглавницата. – Не му ли трябва на човек това, когато става дума за обслужване по стаите? Пъкни го в джоба на халата си – тя му подаде пистолета.

Когато Бюканън се събуди, слънцето беше започнало да залязва. Здравчът зад спуснатите завеси се беше превърнал в мрак. Той се протегна, доволен, че беше похапнал хубава храна, че беше спал гол под меките чаршафи и че Холи лежеше до него. Тя беше облякла халата си. Той беше захвърлил своя, след като се бяха любили. Изтощението, подобно на наркотик, ги беше накарало да се изтегнат и да заспят. Тя го привличаше – с нейното чувство за хумор, с чувствените си черти, с високото и стройно атлетично тяло. Но за него беше закон никога да не допуска личния му живот да пречи на работата, никога да не се обвързва физически и емоционално с някого по време на операция. Това можеше да замъгли разсъдъка му. То...

Дявол да го вземе, та ти никога не си имал свой собствен личен живот. Никога не си бил самия себе си, за да имаш такъв. Единственото, което имаше, бяха фалшивите ти самоличности. И точно затова сега си тук. Заради тях се озова в това положение. Защото се придържаше към правилото да не се обвързваш с никого. Дори когато работеше с Хуана, независимо, че толкова силно я желаше, а сега я търсиш, опитваш се да поправиш грешката си. Пак ли ще направиш същата грешка, но този път с Холи?

Какво ми става? – запита се той. Търся една жена, а в същото време започвам да се влюбвам в друга? Сложи нещата по местата им, приятелче!

Той стана от леглото, облече халата си и отиде до креслото, край което беше подредил книгите и папките, донесени от Холи. Сложи една лампа на пода, за да не може светлината да я събуди, седна в креслото и започна да чете.

Два часа по-късно Холи надигна глава, разтърка очите си и погледна към него.

– Здравей – усмихна се тя, прекрасна дори след като току-що се беше събудила.

– Здрасти.
– Как си?
– Имам чувството, че съм видял призрак.
– Не разбирам.
– Тези материали, които ми даде. Мисля, че разбрах какво се е случило. Аз не се плаша лесно, но те ме накараха да настръхна.

Холи рязко се изправи в леглото.

– За какво говориш?

– За снимките в тези книги. В тях има нещо...

Холи стана от леглото, завърза колана на халата си и бързо отиде при него.

– Покажи ми – тя притегли едно кресло до неговото и се взря в книгата на скута му. – Какви снимки?

– Тази биография на Мария Томес. Все още имам много да чета, но едно нещо ми е ясно – Фредерик Молтин не само я е открил и е станал неин мениджър. Той, в прекия смисъл на думата, направо я е създал.

Холи го изгледа с любопитство, очаквайки той да продължи.

– Никога не съм я виждал на сцената – каза Бюканън, – но доколкото разбирам, Мария Томес пее не просто добре, а страстно. Така пише тук – оперна дива, която пее с изпепеляваща страст. Критиците никога не биха си позволили да го напишат по този начин, но казано направо, Мария Томес е...

– Секси – подхвърли Холи.

– Това е думата. Но погледни тези ранни снимки – Бюканън започна да разгръща страниците на книгата. – Това е Мария Томес в началото на нейната кариера. Преди появата на Фредерик Молтин. Когато е пляла в Мексико и Южна Америка и никой от известните критици не ѝ е обръщал внимание.

Бюканън посочи с пръст снимка на млада, ниска, пълна, мургава жена с неуверен поглед, широк нос, грозна прическа, пухкави бузи и леко криви зъби.

– Цялата тази коса, вдигната високо на главата ѝ – каза Холи. – Виж как широкият ѝ костюм виси на нея, сякаш се опитва да прикрие килограмите си.

– Ранните отзиви са единодушни за качеството на гласа ѝ, но е съвсем ясно, че критиците премълчават нещо, опитват се да бъдат тактични, говорят единствено за нейното непохватно държание на сцената – каза Бюканън. – Това, което наистина казват, е, че тя е твърде безинтересна, за да погледнат на нея като на сериозна оперна певица.

– Казано с типичен за мъжете шовинизъм, но вярно – съгласи се Холи. – Големите пари отиват при жените с великолепен глас и магнетично излъчване.

– Онази вечер в Мексико, когато Молтин я видял да участва в „Тоска“, името ѝ дори не фигурирало в програмата на спектакъла. Тя била просто дубльорката, на която се наложило да замести звездата на представлението, когато тя се разболяла.

– Чудя се какво е видял Молтин в нея?

– Човек, над когото да господства. Човек, когото да извае и оформи. Ако Молтин я беше чул да пее при други обстоятелства, никога не би я свързал със секси роля като Тоска. Но след като това станало, решил да се възползва от възможностите. Според тази биография дотогава никой не бил проявявал такъв голям интерес към нея. Кариерата ѝ била в застои. Какво имала да губи? Просто му се подчинила – абсолютно и безпрекословно.

– И?

– Разгледай следващите няколко снимки. Какво забелязваш?

– Е, тя все повече отслабва. И костюмите ѝ стоят по-добре – Холи взе книгата, за да разгледа снимките по-отблизо. – Сменила е прическата си. Вместо да вдига косата си, тя я опъва назад. Косата ѝ е дълга и гъста. Тя е къдрава и разпусната свободно. Има нещо диво и необузвано в нея.

– Сякаш я развява вятър – каза Бюканън. – Сякаш стои на някаква скала, а в подножието ѝ се разбиват морски вълни. Как беше думата? Шеметна. И аз забелязах това. В прическата ѝ има някаква скрита страст. А сега виж тази снимка.

Холи я погледна и поклати глава.

– Не знам какво... – тя изведнъж посочи с пръст. – Носът ѝ. Станал е прав и по-тесен.

– Виж и тази снимка, направена три месеца по-късно.

– Този път наистина не разбирам – каза Холи.

– Тя се усмихва.

– Точно така.

– На предишната усмихваше ли се?

– Не.

– А на онази преди нея?

– На нея също не се усмихва, но на първата снимка се усмихва... О, Господи – възкликна Холи, – зъбите. Те не са същите. В началото са криви, а тук... Ходила е да ѝ ги изправят и да им сложат коронки.

– Или Фредерик Молтин е я завел – каза Бюканън. – Той ѝ обещал, че благодарение на него в кариерата ѝ ще настъпи прелом. Това, което не се споменава в нито една от публикациите, е колко много физически промени са била необходими за тази цел. На следващата снимка, направена след още три месеца, веждите ѝ са различни. На тази след нея челото ѝ изглежда по-високо, сигурно в резултат на някаква обработка с химикали или на пластична операция. Това придава по-голяма съразмерност на останалата част от лицето ѝ.

– И през цялото това време все повече отслабва – възбудено допълни Холи. – Облеклото ѝ става все по-стилно. Дрехите ѝ са така скроени, че я правят да изглежда по-висока. Носи скъпи огърлици и обици, които блестят и изглеждат чудесно на снимките. Тези промени привличат най-много внимание, така че другите, които стават постепенно, малко по малко, остават по-незабелязани. Те са едва доловими, но не по-малко съществени, и тъй като са извършени в един дълъг период от време, никой не си дава сметка до каква степен се е променила.

– Все още не е била толкова прославена – каза Бюканън. – По онова време не е привличала достатъчно внимание към себе си, както е станало по-късно, когато е била на върха на славата си, така че голяма част от промените е останала незабелязана, докато е обикаляла оперните театри в различни страни по света. Все пак погледни тези снимки, които са направени по-късно, когато тя вече се е превърнала в сензация. Промените продължават. Ето. Греша ли, или наистина си е направила пластична операция около очите, за да ги направи да изглеждат по изразителни? А на тази снимка? Струва ми се, че долната месеста част на ушите ѝ е скъсена. Изглеждат по-различни и придават по-голяма съразмерност на лицето ѝ.

– Не само това, но и бюстът ѝ изглежда повдигнат – допълни Холи. – Вероятно също става дума за някаква козметична операция. Талията ѝ изглежда по-издължена. Това е невероятно. Отначало само ти се струва, че тя просто съзрява и сияе от постигнатия успех. Но мисля, че ти имаш право. Тя е била изваяна и оформена. Фредерик Молтин я е създал.

– Щом тялото ѝ започнало да подхожда на страстните роли, които Молтин искал тя да изпълнява, критиците започнали да обръщат по-голямо внимание на гласа ѝ – каза Бюканън. – Мария Томес изведнъж се превърнала в сензация, за което били необходими две години и бог знае колко посещения при зъболекари и пластични хирурзи. И внезапно тя вече не се държала непохватно на сцената – защото не се притеснявала повече от външния си вид. Молтин я превърнал в красавица и на нея ѝ

харесало да бъде обожавана. Колкото повече я аплодирала публиката, толкова повече тя усъвършенствала сценичната си техника, за да поощри аплодисментите им. Гласът ѝ ставал все по-прекрасен. Тя забогатяла. Или по-точно, тя и Молтин забогатели. Част от сделката била тя да се омъжи за него. Мисля си обаче, че Молтин не се е интересувал кой знае колко от секса с нея. Предполагам, че той е искал да контролира финансите ѝ, а това можел да направи още по-добре като неин съпруг, освен като неин мениджър. Цели петнадесет години тя била изцяло под негов контрол. Може би я е заплашвал, че ще разгласи какво се крие зад успеха ѝ, да публикува снимки от времето преди него и след това, нещо от този род. Но един ден в началото на тази година на нея ѝ дошло до гуша и тя най-сетне го напуснала. Запознала се с Дръмонд на някакъв благотворителен бенефис в Монако. Станали приятели. Дръмонд започнал да я придружава навсякъде. Може би си е мислила, че няма защо да се страхува от него. В края на краищата той можел да ѝ бъде баща. Бил хиляди пъти по-богат от нея. По всяка вероятност не е искал да се люби с нея. Същност, на пръв поглед тя не би могла да му предложи нищо, от което той можел да има нужда или което не притежавал. Затова продължила да се среща с него, но фотографите от светските хроники не ги оставяли на мира и Дръмонд ѝ предложил възможност да се скрие от погледа на хората, да си почине и преосмисли живота си, да изчезне от страниците на списанията, да не говорим, че щяла да бъде далеч от онзи досадник, с когото се развеждала. Дръмонд я откарал с личния си самолет до яхтата, закотвена край западния бряг на Мексико. Ваканция в родната ѝ страна. Тя останала на борда три седмици, след това отново се върнала в Ню Йорк, купила апартамент, отказала се от пеенето и на практика, също като Гарбо, казала на света, че иска да престанат да се занимават с нея.

– А сега, няколко месеца по-късно, тя изчезва – Холи се намръщи. – И твоята приятелка, която понякога работела за нея като охрана, също изчезва. Какво се е случило преди две седмици. Какво става?

– Не мисля, че това е станало преди две седмици.

За момент Холи остана неподвижна. После се надигна.

– Мисля, че това е станало на яхтата – каза Бюканън.

– Какво е станало?

– Снимките от последните статии за нея не са излезли много добре. Но на тази страница от вчерашния брой на „Вашингтон Поуст“ те са ясни. Ето – Молтин по време на пресконференцията. Скорошна снимка на Мария Томес при една от редките ѝ появи на обществено място

напоследък. Тъмни очила. Шапка, която скрива...

– Каж ми накъде биеш?

– Струва ми се, че Мария Томес е коригирала линията на челюстите си. Тя е малко по-различна. И краищата на ключиците ѝ са малко по-различни – каза Бюканън.

– Корекция на носа – да – каза Холи. – Но да промени линията на челюстите си? Да коригира краищата на ключиците си? Това са доста сериозни корекции.

– Точно така – съгласи се Бюканън. – Тази последна снимка. Мисля, че това не е Мария Томес. Колкото повече я гледам... толкова по-сигурен съм, че това е Хуана, която се представя за нея.

– Но как е възможно? – озадачено попита Холи, докато караше бързо по натоварената магистрала. В платната за насрещно движение проблясваха фарове. – Вярно, Монтгомъри е имал двойник през Втората световна война. Филмовите звезди непрекъснато използват дубльори. В наши дни театралният грим изглежда толкова истински, че актьорите лесно променят външния си вид. Но Монтгомъри не е посещавал благотворителни бенефиси за висшето общество. Що се отнася до филмите, камерите могат да направят невероятни неща. Това обаче е различно. Говорим за прочута оперна звезда, любимка на критиката. Няма значение колко майсторски е бил гримът, никой не може да имитира такъв уникален глас, който се ражда веднъж на поколение.

– Но Хуана не е трябвало да го прави – каза Бюканън, все още смразен от онова, което току-що беше открил.

Холи изпревари един камион и натисна педала на газта.

– Статиите във вестниците изрично подчертават това – продължи Бюканън. – След края на онова пътешествие с яхтата на Дръмонд Мария Томес престава да излиза на сцената. Тя заживява уединено в апартамента си в Ню Йорк, появите ѝ на обществени места са кратки и никой от тях не е свързана с пеене. В някои от тези статии тя се оплаква от периодически повтарящ се ларингит. Репортерите отбелязват, че гласът ѝ бил дрезгав. Тъй като това е единственото нещо, което Хуана не би могла да имитира, тя решила въпроса заявявайки, че има проблеми с гласа. Иначе и двете жени са мексиканки, с почти еднакво телосложение и черти на лицето. Освен това Мария Томес е променяла външния си вид постепенно, така че дори и Хуана да не е изглеждала съвсем като нея, това не би направило впечатление. То би представлявало още един

пример за това как Мария Томес продължава да се променя. При това специалният грим на Хуана помагал приликата далеч да надхвърля разликите. Колко хора познават Мария Томес отблизо? Бившият ѝ съпруг, с когото категорично отказва да се среща. Останалите ѝ делови партньори, с които престава да контактува след оттеглянето си от сцената. Алистър Дръмонд, който продължил да се среща с нея след пътешествието и я приемал като Мария Томес. Първо, говорим за жена, която ревниво е пазела личния си живот от хорските очи. Единственото, което Хуана е трябвало да прави, е било да отговаря от време на време на телефонни обаждания, да се оплаква, че е настинала, да се появява за малко в обществото, колкото да публикуват снимката ѝ във вестниците и никой не би могъл да се усъмни, че тя не е тази, за която се представя.

– С изключение на теб – Холи изпревари още един автомобил, присвила очи от светлините на аровете. – Ти се усъмни.

– Защото имах причина за това. Защото бях видял гримьорната в къщата на Хуана. Защото колкото повече гледах снимките, толкова повече ме поразяваше приликата между Хуана и Мария Томес. През цялото време си мислех за Хуана, затова направих връзката. Това, което е сторил, е блестящо. Не мога да престана да мисля колко гениална е била в преобразяването. Аз никога не бих могъл да направя подобно нещо.

– Въпросът е „защо“ – каза Холи. – Защо Хуана се е преобразила в Мария Томес?

– Свързващото звено в случая е Алистър Дръмонд. Оттеглянето, нуждата от уединение, всичко това идва след пътешествието с яхтата на Дръмонд. Дръмонд приема Хуана като Мария Томес и пак човек, който работи за Дръмонд, плаща на Молтин, за да престане да говори на репортерите за бившата си съпруга. Изчезването... Мисля, че разбирам – бързо каза Бюканън.

Тонът му накара Холи да потръпне.

– Какво?

– Изчезванията са били две.

– Две?

– Не Мария Томес, а Хуана е изчезнала преди няколко седмици. Дръмонд прави всичко възможно, за да я открие. *Защо?* Защото ако съм прав, преди девет месеца Мария Томес изобщо не е слезла от яхтата на Дръмонд. Слезла е Хуана и Дръмонд не иска никой да разбере за тази смяна.

Холи стисна още по-силно волана.

– Какво, за Бога, се е случило на тази яхта?

Летище „Ла Гуардия“.

За да стигнат до него, те използваха колата на Холи, а не такси, защото след като напуснаха „Дорсет“, не искаха да привличат внимание като оставят колата ѝ в гаража на хотела за неопределен период от време. На паркинга на летището обаче не беше необичайно колите да се оставят за по-дълго.

Беше им се наложило да побързат. Имаха нужда от късмет, за да резервират места и се надяваха, че движението по пътя няма да бъде натоварено. Въпреки това успяха да запазят два билета за последния полет от „Ла Гуардия“ до Маями и макар че стигнаха до изхода към самолета само няколко секунди преди крайния срок, това нямаше значение. Единственото, което ги интересуваше, беше, че се намираха в самолета.

И двамата бяха твърде напрегнати, за да спят по време на полета. Нямаха апетит. Все пак изядоха лазанята, която им сервираха, тъй като трябваше да поддържат силите си.

– Маршрутът ти. Канкун, Мерида и Форт Лодърдейл – каза Холи.

– Никога не съм признавал, че съм бил в някое от тези места – отговори Бюканън.

– Но за останалите няма никакво съмнение. Вашингтон, Ню Орлиънс, Сан Антонио, отново Вашингтон, Ню Йорк, сега Маями и още по-надолу, на юг. И всичко това в разстояние на две седмици. Животът с теб може да бъде доста изтощителен. А за теб това е нещо нормално.

– По-добре да свикнеш.

– Мисля, че ще ми хареса.

В „Дорсет“ Бюканън се беше запитал дали пристанището на домуване на яхтата на Дръмонд ще бъде същото, като града, в който се намираше седалището на корпорацията му. Тъй като знаеше, че всички големи съдове трябваше да представят плавателни планове, в които да са посочени дължината и маршрута на предстоящото плаване, той се беше обадил на Бреговата охрана в Сан Франциско. Дежурният офицер обаче му беше казал, че при тях няма плавателен план за нея. След това Бюканън се беше обадил в главното управление на Националната асоциация на застрахователите в Лонг Бийч Калифорния. Осем часа вечерта на източното крайбрежие означаваше пет след обед на западното. Той успя да се свърже малко преди края на работното време.

– Казвам се Албърт Дрейк – той се престори на развълнуван. – Брат ми, Рик, работи... Господи, не мога да си спомня... на „Посейдон“.

Точно така – Бюканън знаеше името от материалите, които Холи му беше дала. – Собственост на Алистър Дръмонд. Шестдесетметрова яхта. Но Рик не е оставил маршрута на плаването. Майка ни получи удар. Трябва да се свържа с него, а не знам как по друг начин... От Бреговата охрана ме посъветваха...

Големите морски съдове изискват толкова големи застраховки, че застрахователните компании държат да знаят къде се намират тези съдове във всеки един момент. Щом яхтата на Дръмонд хвърлеше котва в някое пристанище, капитанът ѝ беше длъжен да докладва местоположението ѝ на служителите от застрахователната компания.

Кий Уест

Бюканън и Холи пристигнаха в Маями след полунощ. Използваха кредитната карта на Чарлс Дъфи, за да наемат кола и се отправиха на юг покрай рифовете на Флорида. По време на пътуването спираха на няколко пъти да пият кафе и се редуваха на волана, за да могат да си почиват. Светлината на живачните лампи по четиридесет и двата моста на Овърсийз Хайуей заслепяваше очите им и увеличаваше умората им.

Зазоряваше се, когато стигнаха целта си – най-южната точка на континенталната част на Съединените щати. Кий Уест, дълъг само шест километра и широк два километра и половина, имаше постоянно население от почти тридесет хиляди души. Един от последните бастиони на бунтарската култура в Америка, покритият с пясък коралов остров неизменно беше свързван с нетрадиционния начин на живот на Хемингуей, който някога беше живял тук и чийто дом – с многобройните си котки, за които се смяташе, че са потомци на някогашните домашни любимци на писателя – беше обявен за Национална историческа забележителност. Атмосферата и архитектурата на града представляваха екзотична смесица от бахамски, карибски и кубински влияния. Той беше известен с подводния си риболов и тропически ястия. Тук имаше военноморска база. Някога тук беше живял Джон Джеймс Одьбон. Същото се отнасяше и за Хари Труман. Понастоящем най-видният местен жител беше певецът и писателят Джими Бъфет.

Но в Кий Уест имаше само едно нещо, което интересуваше Бюканън и след като той и Холи успяха да посяят още няколко часа в един евтин мотел, който приемаше предварително заплащане в брой (Бюканън беше започнал да се притеснява, че твърде често използва кредитната карта на Чарлс Дъфи), те се измиха, закусиха и се заловиха за работа.

Едночасовата разходка из претърпаното пристанище, където си купиха сандали, блузи с къси ръкави и изрязани джинси, за да не се открояват в тълпата, даде на Бюканън възможност да зададе на пръв поглед безобидни въпроси на няколко търговци и рибари. Скоро той и Холи вече стояха на кея, облежани на перилата, вдишваха влажния, тръпчив, солен въздух и внимателно оглеждаха обекта, който ги интересуваше.

Яхтата на Дръмонд, ослепително бяла на фона на синьозелените води на Мексикански залив, беше закотвена на стотина метра от брега. Дълга шестдесет метра, с три палуби и площадка за хеликоптери (хеликоптерът бил излетял преди няколко дни, беше казал на Бюканън един рибар), яхтата би трябвало да предизвиква благоговееене, но вместо това накара Бюканън да потръпне от студ въпреки топлото време. Гладко очертаният ѝ профил изглеждаше заплашителен, също като закривения връх на огромен ловджийски нож. Голямата, разположена на кърмата площадка за слънчеви бани извика в съзнанието на Бюканън мисълта за воайори и екзхибиционисти. Въпреки че беше ослепително бяла, яхтата изглеждаше обгърната от тъмен, мрачен ореол.

– Понякога – каза Холи, – когато се замислиш дълбоко, очите и лицето ти се променят. Изглеждаш като друг човек.

– Какъв?

– Сериозен. Разтревожен.

– Искам да сме наясно, това няма нищо общо с Мария Томес – отговори Бюканън. – Искам да разбера какво се е случило с нея, да. Но повече от всичко искам да разбера какво се е случило с Хуана. – Той извърна поглед от яхтата и погледна Холи, която изглеждаше смутена. – Голяма част от това, което става, е непонятно за мен. Например това, което изпитвам към теб. Но трябва да уредя някои стари сметки, преди да отгърна нова страница. След като приключи всичко това, можем да поговорим какво има между нас двамата.

С развята от вятъра червена коса Холи се замисли за това, което Бюканън беше казал, а след това кимна.

– Никога не съм смятала, че има някакви гаранции. Не съм планирала нищо. Просто събитията ме увлякоха. Чудесно. Разбрахме се. Да се върнем към това, за което дойдохме. След като вече открихме яхтата, какво ще правим по-нататък?

– Забеляза ли как разговарях с рибарите и търговците на пристанището? Няколко общи фрази, съчетани с едни-два добре подбрани въпроса. Тази техника се нарича извличане на информация. Много прилича на вземане на интервю. Разликата е, че твоите обекти винаги знаят, че ги

интервюиращ, докато моите не трябва никога да се досетят. Понякога, ако разберат, че съзнателно ги разпитваш, за да получиш информация, реакцията им може да бъде смъртоносна.

Холи слушаше внимателно.

– Помислих си, че ще се обидиш. Все пак ти обяснявам как се взема интервю – каза Бюканън.

– През цялото време, докато съм с теб, научавам нови неща. Защо да спирам сега?

– Добре – продължи Бюканън. – Значи, извличане на информация.

Той ѝ разказа за обучението си, за това как са го карали да се упражнява, като отива в барове и завързва разговор с непознати, опитвайки се да ги накара да разкрият такива поверителни данни като номерата на социалните си осигуровки и рождените си дати, не само месеца, но и годината.

– И как си успявал? – попита Холи. – Аз щях да си помисля, че проявяваш нездраво любопитство.

– Сях до обекта, който си бях набелязал, поръчвах си питие, разменяхме общи приказки, обсъждахме предаването по телевизора над бара и в един момент изтърсвах, че днес съм научил нещо интересно. Отговорът, разбира се, неизменно беше „Какво?“. Аз си изваждах портфейла и му показвах фалшивата си карта за социално осигуряване. „Всяко от тези числа има точно определено значение. – казвах аз. – Досега си мислех, че те са просто поредни номера, но ако ги разделиш на групи, разбираш, че цифрите означават най-различни неща – като например къде и кога съм роден. Гледай сега, тези цифри означават, че съм от Питсбърг, а тази група я има в номерата на всички, които са родени през 1960 година, тази цифра тук показва през кой месец и... Дай да ти покажа. Какъв е твоят номер? Залагам един долар, че мога да позная къде и кога си роден.“

Холи удивено поклати глава.

– Това наистина ли е вярно?

– Че съм бил обучаван така?

– Не. За номера на социалната осигуровка.

– Какъв е твоя? Я да видим дали мога да позная къде и кога си родена?

Холи се засмя.

– Действа. Измисляш си някое място и дата, и за да ти покаже, че грешиш, човекът, когото разпитваш, ти дава онази информация, която ти трябва. Хитро.

– Извличане на информация – повтори Бюканън. – Изкуството да измъкнеш сведения без да позволиш на обекта да разбере, че го правиш. Това е стандартен метод, използван от полевите агенти, които се опитват да се доберат до военни, политически и промишлени тайни. Обикновено става в барове, като обектите са най-вече хора, които се чувстват неудовлетворени от служебното си положение и нямат нищо против да обсъждат проблемите, които имат на работа, при положение, че умело бъдат подтикнати да направят това. Няколко питиета. Проява на интерес. Едно сведение води към друго. Обикновено трябва време, няколко срещи, но понякога може да се направи бързо, а в нашия случай това е задължително, защото трябва да разбере какво се е случило с Хуана, ако тя все още е жива...

Холи го погледна изпитателно.

– Какво ще правим?

– Това, което ти трябва да направиш, е да бъдеш такава, каквато си – съблазнителна и привлекателна.

Холи го изгледа с недоумение.

– Докато си приказвахме, от яхтата на Дръмонд потегли моторница, която се насочва към брега. На борда й има трима души.

Холи присви очи от отражението на слънчевите лъчи във водата и проследи погледа на Бюканън.

– Ще видим къде ще отидат – каза Бюканън. – Може би идват в града по работа. Но може би днес имат почивен ден. Ако влязат в някой бар...

– Дявол да го вземе, първо на първо, аз изобщо не исках да идвам тук – каза Бюканън. – Че каква сметка имам? Само докато се обърна и ти вече си мислиш за някой млад тъпкач с издути гащи.

– По-тихо! – каза Холи.

– Хари ме предупреди за теб. Каза нито за секунда да не те изпускам от погледа си. Каза, че си готова да се изучукаш с всеки мъж, достатъчно голям, че да се надърви, и колкото по-млад – толкова по-добре.

– По-тихо! – повтори по-настоятелно Холи.

– Виждам, че не отричаш. Просто не исках хората да разберат истината.

– Стига! – предупреди го Холи. – Злепоставяш ме.

Те седяха на една маса в ъгъла на бара „Корал Рийф“. На едната стена беше опъната рибарско мрежа, а на другата беше окачен

препарирани марлин. Покривката на малката кръгла масичка беше изпъстрена с вълнообразни линии и цифри и приличаше на морска карта. От тавана се спускаха полилеи, които приличаха на корабни рулове.

Бюканън се отпусна в капитанския стол и преполови чашата си с бира.

– Да съм говорел по-тихо! Само това повтаряш. Хайде да се спаза-рим. Аз ще говоря по-тихо, пък ти ще си държиш гащите на задника. Сервитър, още две бири.

– Не съм жадна – каза Холи.

– Да съм казал, че поръчвам за теб? Сервитър! Не ща бира! Донеси ми бърбън с лед!

– Вече изпи два в другия бар. Две бири тук и... Дейв, още е пладне, за Бога!

– Що не си затвориш устата, а? – Бюканън удари с ръка по масата. – Ще пия когато си искам. Ако престанеш да се въргаляш в леглото с всеки...

– Сър – прозвуча мъжки глас, – смущавате останалите посетители.

– Хич не ми пука!

– Сър – каза едрият рус мъж с късо подстригана коса и мускули, които издуваха фланелката му, – ако не престанете да крещите, ще се наложи да ви помоля да си тръгнете.

– Моли ме колкото си искаш, друже, ама аз оставам тук – Бюканън изгълта остатъка от бирата си и кресна на сервитъра. – Къде ми е бърбъна?

Хората започнаха да се обръщат към него.

– Дейв! – каза Холи.

Бюканън отново удари с ръка по масата.

– Казах ти да си затваряш устата!

– Добре – каза едрият мъж. – Да вървим, приятелче.

– Хей – започна да протестира Бюканън, когато мъжката го сграбчи. – Какво правиш?

Той рязко се изправи, престори се че залита и падна върху масата, като събори чашите.

– Господи, внимавай, ръката ми! Ще я счупиш.

– Ако знаеш как ми се иска, приятелче!

Когато мъжката изви ръката на Бюканън зад гърба му и го поведе към вратата, Бюканън се обърна назад и гневно изгледа Холи.

– Какво чакаш? Тръгвай!

Холи не отговори.

– Тръгвай, казах ти!

Холи продължи да седи мълчаливо. Тя се сви, когато Бюканън продължи да крещи отвън. После бавно вдигна чашата с бира до устните си, отпи, погледна треперещата си ръка, остави чашата и избърса очите си.

– Добре ли сте?

Холи вдигна поглед и видя приятен на вид, загорял от слънцето, строен, около двадесетгодишен мъж, облечен в бяла униформа.

Тя не отговори.

– Слушайте, не искам да ви досаждам – каза мъжът. – И без това достатъчно си изпатихте. Но изглеждате малко разстроена. Ако има нещо, което мога да направя... Искате ли да ви поръчам нещо за пиене?

Холи отново избърса очите си, изправи рамене и се опита да си придаде горд вид. Тя погледна уплашено към вратата.

– Моля.

– Още една бира за дамата!

– И...

– Какво?

– Аз... ще ви бъда безкрайно благодарна, ако се погрижите да не ме набие, когато си тръгна.

Бюканън се беше облегнал на парапета на кея. Заобиколен от непрестанно сновящи туристи и рибари, никой не забелязваше, че той наблюдава моторницата, която пореше синьозелената вода, подминавайки малки корабчета и рибарски лодки на път към трипалубната шестдесетметрова яхта, закотвена отвъд останалите съдове, на стотина метра от брега. Слънцето вече грееше откъм гърба му, така че не му се налагаше да присвива очи от отражението на лъчите във водата на Мексиканския залив. Не беше трудно да различи между тримата членове на екипажа привлекателната червенокоса жена, която си говореше приятелски с тях. Един от мъжете дори ѝ позволи да хване за малко кормилото на моторницата.

Когато се качиха на яхтата, Бюканън кимна, огледа се, за да се увери, че никой не го наблюдава и се отдалечи, Или поне си даде вид, че се отдалечава. Всъщност, докато се разхождаше по кея на Кий Уест, той не преставаше незабелязано да разглежда яхтата, като се преструваше, че прави снимки на града и използваше телеобектива на фотоапарата като бинокъл. Все пак Холи можеше да изпадне в беда там, въпреки че упорито беше настоявала, че сама може да се грижи за себе си. Дори и при

това положение, ако излезеше на някоя от палубите с развълнуван вид, той ѝ беше казал, че ще отиде при нея по най-бързия начин.

Към пет часа моторницата отново се отлепи от яхтата и се насочи към брега със същите трима членове на екипажа и Холи. Тя слезе на кея, целуна единия от мъжете по бузата, разроши косата на втория, прегърна третия и с явно задоволство се отправи към града.

Бюканън пристигна в малката им сенчеста стая в мотела минута преди нея. Притеснен, той имаше чувството, че времето едва тече.

– Как мина? – загрижено попита той, когато тя влезе.

Тя свали сандалите си и седна на леглото. Изглеждаше изтощена.

– Непрекъснато се опитвах да ме опипват. Наложих се през цялото време да бъда в движение. Чувствам се така, сякаш съм участвала в марафон.

– Искаш ли чаша вода? Или малко плодове. Купих ги, докато те нямаше.

– Да, може би някакъв плод. Портокал или... Чудесно – тя отпи от бутилката „Перие“, която ѝ подаде. – На това ли се казва „доклад след изпълнение на задачата“?

– Да. Ако беше истинска задача.

– А не е ли? Предразполагаш агента, когото си завербувал, внушаваш му, че държиш на него. После...

– Момент. Не всичко, което правя, е предварително обмислено.

– О? – Холи го изгледа изпитателно. – Добре. В такъв случай, яхтата. Екипажът се състои от петнадесет души. Редуват се да слизат на брега. Мнението им за Дръмонд е, ако трябва да цитирам един от членовете на екипажа, че той е един деспотичен задник. Страхуват се от него. Когато е на борда. Но когато котката се махне, мишките започват да си играят – понякога водят жени на борда. За да се изфукат с яхтата и да си го върнат на Дръмонд затова, че непрестанно ги ругае и оскърява.

Бюканън постави молив и бележник на масата.

– Начертай скица с разположението на всяко едно помещение на отделните палуби. Трябва да знам къде се намира всичко, къде и кога екипажът се храни и спи, всяка подробност, за която се сещаш. Знаем, че си уморена, Холи. Съжалявам, но това ще ни отнеме известно време.

Не беше трудно да си намери неопренов костюм. В Кий Уест има доста магазини, които разполагаха с екипировка за подводен риболов. Водата беше толкова топла, че при нормални обстоятелства на

Бюканън нямаше да му се наложи да взима под наем неопренов костюм, но поради шевовете на хълбока му ситуацията съвсем не беше обичайна. Трябваше да пази заздравяващата рана. Освен това искаше да сведе до минимум количеството кръв, което щеше да избие през коричката около шевовете и да се разтвори във водата. Както и в Канкун, когато беше избягал от полицията с плуване през канала, който отделяше острова от континенталната част на града, той се тревожеше, че наоколо може да има акули или баракуди. Тогава, разбира се, го притесняваше кръвта от раната от куршум в рамото, но едва ли имаше някаква разлика. Този път поне успя да се подготви, въпреки че друг елемент от плуването в Канкун продължаваше да го тревожи – непрестанното главоболие, което го измъчваше.

Кръвта не спираше да пулсира мъчително в главата му. Имаше чувството, че нервите му са кожени струни, изпънати до скъсване. Но не можеше да позволи на болката да го спре. Часът беше три сутринта и черният му костюм се сливаше с мрака. Трябваше да продължи напред, да плува в тъмната вода. Беше отпуснал ръцете си до тялото и леко размахваше плавниците, като се стремеше да не вдига шум и да не прави вълнички във водата. Опитваше се да държи лицето си обърнато надолу, въпреки че го беше почернил преди да поеме от брега, за да не се откроява в тъмната вода. Звездите блещукаха. Луната беше започнала да изгрява. Тази светлина ще ми бъде достатъчна, помисли си той, когато наближи яхтата. В този момент докосна котвената верига. Взря се нагоре, но не чу нито шум от стъпки, нито гласове. Въпреки че неопреновият костюм създаваше усещане, че водата е по-топла, отколкото беше в действителност, той неволно потръпна и тестисите му се свиха. Погледна назад към светлините на Кий Уест, помисли си за Холи, която го чакаше, събра сили, свали маската и плавниците си, завърза ги за веригата и започна да се катери по нея. От усилието рамото и хълбокът го заболя, но трябваше да продължи напред. Бавно, безшумно, той започна да се изкачва по веригата, докато стигна до отвора, през който тя влизаше в корпуса. Отворът беше твърде малък, за да се промуши през него, но масивната верига му даваше възможност да заклени гумените си водолазни обувки, за да запази равновесие, докато се пресягаше нагоре, за да се хване за носа. Щом се изтегли, той погледна над борда, не видя никой, огледа се за алармени датчици, не видя такива и се прехвърли през релинга на слабо осветената палуба.

Бюканън бързо се скри под едно от външните стълбища, като видя, че след него остават следи от вода, но нямаше начин да избегне това. За

щастие по-голямата част от водата се беше оттекла от неопреновия му костюм, докато се катереше по котвената верига. Скоро останалата вода щеше да престане да капе. А дотогава трябваше да се възползва от времето, с което разполагаше.

На горните палуби няколко прозореца светеха. Покрай стълбите, коридорите и пътеките също имаше лампи. Те обаче едва мъждукаха, а разстоянието помежду им беше толкова голямо, че имаше достатъчно сенки, в които Бюканън можеше да се притаи. Гумените водолазни обувки, които носеше под плавниците, имаха ръбове по подметките, които осигуряваха добро сцепление. След него почти не оставаше вода, когато пое по една от слабо осветените пътеки, влезе в коридора и започна да се изкачва по стълбите.

Бюканън следваше указанията на Холи. Тя подробно беше описала яхтата. Подробно беше и описанието, което беше направила на екипажа. Очевидно хората бяха лишени от всякаква мотивация, когато шефът им го нямаше, за да ги сплашва с присъствието си. Бюканън се послуша напрегнато, не чу никакъв шум, измъкна се от стълбите и започна да пълзи по коридора на средната палуба, като подминаваше вратите от двете му страни. Интересуваше го една единствена врата – тази отдясно в дъното. Холи му беше казала, че това е единственото място, което екипажът не ѝ беше показал.

– Вход забранен! – бяха заявили те.

– Защо? – беше ги попитала тя.

– Не знаем. Винаги е заключено – бяха отговорили.

Вратата се намираще между вратата на каютата на Дръмонд и тази на залата за приеми – голямо, луксозно обзаведено помещение, което заемаше една трета от цялата палуба и имаше прозорци, които гледаха надолу, към площадката за слънчеви бани на кърмата.

– Е, все пак трябва да имате някаква представа какво има там вътре – беше казала Холи на членовете на екипажа.

– Никаква. Казаха ни, че ще останем без работа, ако някога се опитаме да влезем.

Вратата имаше две секретни ключалки. Бюканън извади две малки метални пластини от джоба на неопреновия костюм. Тъкмо беше отключил първата ключалка, когато чу стъпки по стълбището в отсрещния край на коридора. Като се опитваше да преодолее треперенето на ръцете си, той вкара пластините във втората ключалка.

Стъпките все повече приближаваха.

Бюканън не смееше да погледне в тази посока. Трябваше да се

съсредоточи върху ключалката, която се опитваше да отключи с помощта на пластините.

Стъпките вече почти бяха стигнали до дъното на коридора.

Бюканън натисна дръжката, вмъкна се в тъмното помещение и затвори вратата. Притаи дъх, допря ухо до стената и се ослуша. След тридесет секунди, тъй като не чу никакъв звук откъм коридора, той намери ключа за лампата, натисна го и примигна от внезапно бликналата светлина.

Това, което видя, го накара да се намръщи. В тази тясна стая, свързана посредством заключена врата с каютата на Дръмонд, имаше няколко редици телевизионни монитори и видеоманетофони.

Бюканън намали звука, а после включи мониторите. След миг на екраните им се появиха изображенията на многобройни каюти и части от палубите. На един от екраните видя двама души от екипажа в залата за управление. На друг екран – други двама члена на екипажа, които гледаха телевизия. На трети екран – шестима члена на екипажа, които спяха на койки. На четвърти екран – мъж, очевидно капитанът – който спеше в самостоятелна каюта. На другите екрани Бюканън видя множество празни каюти. Изображенията на тези тъмни каюти, както и онези, в които спяха хора, бяха оцветени в зелено – признак, че скритите камери, които следяха тези помещения, разполагат с обективи, приспособени за нощно снимане. Изображенията на мониторите, които показваха различни части от палубите, също бяха оцветени в зелено. Най-вероятно камерите автоматично преминаваха към използване на нормален обектив, когато лампите бяха запалени или когато изгрееше слънцето.

Така значи, Алистър Дръмонд обича тайно да наблюдава гостите си, помисли си Бюканън. Старецът влиза в каютата си, заключва вратата, отключва вратата към съседната стая и влиза вътре, за да види какво прави екипажът в негово отсъствие, и което е по-важно – какво правят гостите му: дали се разсъбличат, облекчават, любят, взимат наркотици, каквото и да е. И всичко това може да бъде записано, за да му се наслади отново по-късно.

Бюканън насочи вниманието си към заключен метален шкаф. След като го отключи с помощта на пластините, той отвори вратичката и откри вътре подредени една върху друга и надписани видеокасети. Пети август 1988 година, десети октомври 1989 година. Бюканън Бързо ги огледа и забеляза, че бяха подредени последователно. Най-малко сто. Любимите хитове на Алистър Дръмонд.

Пътешествието, което интересуваше Бюканън, се беше състояло

през февруари. Той откри касета за този месец, постави я в един от видеомагнетофоните и го включи, като се увери, че звукът е намален. Качеството на записа беше изключително ясно, дори и когато изображенията бяха оцветени в зелено. Различни кадри от многобройни помещения показваха гостите в най-интимни, изобличаващи, компрометиращи пози. Особено популярни бяха оралният и аналният секс. Бюканън успя да преброи тринадесет мъже и дванадесет жени. Мъжете – на средна възраст – се държаха надменно, сякаш бяха свикнали да заповядват. Жените бяха привлекателни, добре облечени и мъжете се отнасяха с тях като с проститутки. Всички мъже и жени бяха латиноамериканци.

Бюканън забеляза чифт слушалки и ги включи в телевизионния монитор. След като нагласи звука, той започна да чува записа. Докато се опитваше да преведе испанските думи, които гласовете произнасяха, той успя да разбере от репликите, които си разменяха, че жените наистина бяха проститутки, а мъжете високопоставени членове на Мексиканското правителство. И изведнъж разбра нещо друго. Тези касети не бяха предназначени единствено да задоволяват воайорските наклонности на Дръмонд.

Изнудване! Тази мисъл му мина през ума в същото време, когато реагира изненадано на появата на Мария Томес на екрана. Или поне вярваше, че това беше Мария Томес. Тъй като постоянно мислеше за двойници, не можеше да бъде съвсем сигурен. Трябваше внимателно да разгледа образа, за да се увери, че това определено е Мария Томес, а не Хуана, играеща нейната роля. Обективът за нощно снимане беше оцветил изображението в зелено. На него се виждаше, че действието се развива на площадката за слънчеви бани в задната част на яхтата. Сцената беше заснета отгоре, сякаш камерата е била скрита в една от горните стени или под някоя от пътеките. Дигиталният дисплей показваше, че записът е бил направен в един час и тридесет и седем минути сутринта. Звукът не беше много добър. Въпреки това Бюканън успя да чуе музика в далечината и приглушен женски смях.

Мария Томес, облечена в елегантна вечерна рокля с дълбоко деколте, се беше облегла на релинга на кърмата, с гръб към камерата, и очевидно наблюдаваше дирята, която яхтата оставяше във водата. Някакъв мъж ѝ каза нещо на испански и тя се обърна. На екрана се появи висок и строен латиноамериканец, със слабо лице и орлов нос, облечен в смокинг. Той отново заговори. Този път Мария Томес отговори. Качеството на звука стана по-добро, сигурно защото Дръмонд беше използвал дистанционното управление, за да промени посоката на микрофона, скрит

на площадката за слънчеви бани.

– Не, не ми е студено – каза Мария Томес на испански.
Когато мъжът тръгна към нея, камерата увеличи образа.

– Боже мой! – възкликна Холи, която гледаше записа. Беше започнало да й се повдига. – Исусе Христе!

Потресен, Бюканън беше презаписал касетата, а после беше увил копието в найлонова торбичка, която намери в каютата. После остави всичко на мястото му така, както го беше намерил. Със сковани от напрежение мускули той заключи вратата и се промъкна пълзешком на главната палуба. Докато се спускаше по котвената верига и отвързваше плавниците и маската, главата не преставаше да го боли. Заплува към брега, този път по гръб, като държеше касетата над водата.

Записът свърши, но Холи продължи да се взира с отвращение в екрана.

– Проклет да е!

Това, което беше наблюдавала на видеоплейъра, който Бюканън беше наел след завръщането си в мотела, беше изнасилването и убийството на Мария Томес. Или може би последователността беше в обратен ред – убийство, а после изнасилване, ако беше възможно да се изнасили труп – за разлика от оскверняването му. Изнасилването ставаше пряко волята на жертвата, докато трупът не можеше да се възпротиви на нищо и може би точно това беше харесало на високия, строен мъж с орлов нос – пълната липса на съпротива.

Мъжът беше приближил Мария Томес и отново беше попитал дали й е студено. Той я беше прегърнал под предлог да я стопли. Мария Томес беше свалила ръката му от рамената си. Мъжът беше продължил да упорства и Мария Томес беше започнала да се съпротивява.

– Хайде, хайде – пиянски беше процедил мъжът, – не трябва да бъдеш студена с мен. – Той беше започнал да се хили и я беше стиснал в ръцете си, обсипвайки лицето и шията й с целувки, опитвайки се да целуне гърдите й, докато тя се извиваше и обръщаше лицето си настрани и се опитваше да го отблъсне.

– Бъди топла, аз съм топъл. Усещаш ли? – отново се беше изхилил той.

Когато тя го отблъсна, той се беше засмял и я беше разтърсил. Когато тя го зашлеви по лицето, той я беше ударил с юмрук. Тя го беше заплула.

– Puta – беше извикал той и я беше ударил така, че тя отхвъркнал нагоре, после назад и надолу. Когато започна да се свлича, той я сграбчи, пръстите му докопаха роклята ѝ, разкъсаха я и оголиха гърдите ѝ. Тилът ѝ се удари в палубата, той скочи върху нея и продължи да къса, като разголи корема ѝ, слабините ѝ, бедрата, коленете ѝ. После разкъса дантеленото ѝ бельо. Спря за миг. Камерата беше уловила Мария Томес неподвижна, гола, простряна по гръб. Разстланата от двете страни на тялото ѝ рокля приличаше на счупени криле. Мъжът остана неподвижен още секунда. После бързо разкопча колана си, смъкна панталоните си и скочи върху нея. Дишането му беше бързо и дрезгаво. Задникът му се движеше нагоре-надолу. После изпъшка, свлече се върху нея и се ухили.

– Е, сега стопли ли се?

Тя не отговори.

Той я смушка, но тя не помръдна.

Той отново я удари.

Тя продължаваше да лежи неподвижно.

Мъжът се надигна на колене, сграбчи лицето ѝ, стисна бузите ѝ, изви главата ѝ наляво, после надясно, като продължаваше да диша дрезгаво. След това рязко се изправи, вдигна панталоните си, закопча колана, огледа се крадешком наоколо и вдигна Мария Томес на крака. И с изражение, което беше смесица от страх и отвращение, той я изхвърли през борда.

Холи продължаваше да се вира изумена в изпълнения с бели и черни черти екран. Бюканън се пресегна и изключи видеокасетофона и телевизора. Едва сега Холи се раздвижи. Тя сведе поглед и поклати глава. Бюканън се отпусна в креслото.

– Мъртва ли беше? – тихо попита Холи. – Когато я хвърли във водата?

– Не знам – Бюканън се поколеба. – Може да е счупил врата ѝ, когато я удари. Може би падането ѝ върху палубата се е оказало фатално. Може да я е задушил, когато се стовари отгоре ѝ. Възможно е обаче тя да е била в шок, да е изпаднала в кататония, да е била все още жива, когато той я хвърли във водата. Копелето дори не си направи труда да провери. Не му пукаше дали е била жива. Беше го грижа единствено за него самия. Той я беше използвал. После я изхвърли. Като торба с боклук.

Стаята беше потънала в мрак. Доста време седяха без да проговарят.

– И какво е станало после? – горчиво попита Холи. – Как мислиш?

– Мъжът, който я уби, сигурно си е помислил, че може да убеди останалите, че тя е паднала от яхтата. Той беше пиян, разбира се, и това би могло да повлияе на преценката му по няколко начина. Или е бил достатъчно самоуверен, без всякакво основание, разбира се, за да заяви, че е видял как тя пада от яхтата. Или част от съзнанието му го е предупредила, че най-добре ще бъде да се върне в каютата си, за да изтрезнее и да се престори на изненадан като всички останали, когато стане ясно, че Мария Томес е изчезнала. След това би могъл дори да предложи правдоподобно обяснение – че може би е пила повече, отколкото трябва, загубила е равновесие и е паднала през релинга.

– Само че Алистриър Дръмонд е знаел истината – каза Холи.

Бюканън кимна.

– Той е видял всичко на монитора в личната си зала за видеонаблюдение. А когато човек иска да изнуди някой член на Мексиканското правителство, една касета със запис на изнасилване и убийство върши много повече работа от запис на орален секс, анален секс и употреба на наркотици. Дръмонд сигурно е бил във възторг. Представям си как е отишъл при убиеца, показал му е записа и е обещал да потули престъплението му в замяна на определени услуги. При това първата стъпка е била съвсем лесна. Единственото, което Дръмонд е трябвало да направи, е било да нареди на пилота на хеликоптера да излети и да се отправи към сушата. След това вече би могъл да каже на гостите, че Мария Томес си е тръгнала по-рано. Те не биха имали никаква причина да се усъмнят в думите му.

– А после? – попита Холи.

– Да, а после – каза Бюканън. – Дръмонд сигурно се е почувствал въодушевен, когато се е сетил за Хуана. Може би Мария Томес е споделила с него какъв хитър начин е измислила за избягване на скучни обществени ангажименти, като изпраща на тях Хуана, гримирана като самата нея. Може би Дръмонд е разбрал по друг начин. Едно нещо е сигурно – това му е било известно. Не е било нужно да разкрива пред Хуана подробности за случилото се. Трябвало е просто да обясни, че Мария Томес иска да остане съвсем сама и да предложи на Хуана такава сума, на която тя трудно би устояла, за да се превъплъти в образа на Мария Томес за по-дълъг период от време.

– Толкова сложно и все пак толкова просто – заяви Холи. – Ако не бях така отвлечена, бих казала, че е блестящо.

– Но какво иска Дръмонд от мъжа, когото изнудва? – каза Бюканън.
– Очевидно не става въпрос за пари. Дръмонд е толкова богат, че е

немислимо парите да са единственият му мотив, особено сравнително малката сума, което дори един богат мексикански политик би могъл да му даде. Ти си репортер. Познаваш ли мъжа от записа?

Холи поклати глава.

– Мексико е далеч от моя ресор. Трудно мога да различа един техен политик от друг.

– Но можем да разберем – Бюканън се изправи.

– Как?

– Ще се върнем обратно в Маями – гласът му беше леден. – А после ще отлетим за Мексико Сити.

– Тук „Лютиче“ – произнесе настойчиво кодовото име, което беше получила жената с дрезгавия глас, стиснала в ръка слушалката.

В другия край на линията прозвуча надебелял от сън мъжки глас, в който се долавяше раздрознение.

– Колко е часа? Господи, още няма пет сутринта. Легнах си едва преди час.

– Съжалявам, това е първата възможност, която имах, за да ви се обадя.

– Търсят те навсякъде – мъжът беше казал, че името му е Алън, въпреки че то сигурно беше псевдоним.

– Точно от това се страхувах. Мога ли да говоря спокойно?

– Обаждането ти се прехвърля през друг телефона. И двата са снабдени с кодиращи устройства. Защо се обаждаш? Казах ти, че можеш да го правиш само в краен случай.

– Аз съм с „Елфа“ – жената използва кодовото име, за което се бяха уговорили.

– Да. Предположих.

– Трябва да разберете. Той казва истината. Това, което прави, няма връзка с... – тя тактично премълча „Скоч и сода“.

– И това предположих. Мисля, че той наистина иска да се оттегли. Шефовете му са тези, които трябва да бъдат убедени.

– Но как?

– Малко късно е да питаш – каза Алън. – В края на краищата ти си част от проблема. Ако беше стояла настрана от него...

– Но във Вашингтон той дойде при мен.

– Няма никакво значение. В момента сте заедно. Вина в съучастие. Шефовете му смятат, че двамата с него не сте удържали на обещанието

си да не разгласявате тяхната дейност.

– Това няма нищо общо с тяхната дейност. Как да им обясня? Да им се обадя ли? Дайте ми номера им и...

– Не! – рязко отсече Алън. – Само ще влошиш нещата. Те могат веднага да разберат откъде се обаждаш. Ще ги доведеш право при вас.

– Какво, тогава, да направя?

– Прекрати всякакви връзки с „Елфа“ – каза Алън. – Скрый се. Изчакай, докато не ти кажа, че бурята е отминала и можеш спокойно да се появиш отново.

– Но това може да продължи месеци.

– Така е.

– По дяволите, иска ми се да не ви бях изслушвала. Когато дойдохте при мен, трябваше да ви кажа, че тази история не ме интересува.

– Да, но не можа да го направиш – каза Алън. – Историята беше твърде интересна.

– А сега могат да ме убият заради нея.

– Не и ако внимаваш. Не и ако престанеш да правиш грешка след грешка. Все още има начин да се спасят нещата.

– Копеле! – възкликна тя. – Все още мислиш за статията.

– Мисля да се обадя на друг журналист, който може би ще се интересува от твоята история. Това ще привлече такова внимание към теб, че те няма да посмеят да предприемат нищо, за да те премахнат. Тогава ще мога да те измъкна. Двамата все още можем да получим това, което искаме.

– Това, което ти искаш. Аз просто искам да живея нормално. Каквото и да значи това. Господи, вече не съм сигурна.

– Трябваше да помислиш за това преди да приемеш информацията, която ти предоставих – каза Алън. – Но пак повтарям, ако внимаваш, ако правиш това, което ти кажа, мисля, че в края на краищата ще успее да те измъкна. А засега се скрий. Приеми някаква фалшива самоличност.

– А какво ще стане с „Елфа“?

Алън не отговори.

– Попитах те, какво ще стане с „Елфа“? – повтори Холи.

– Понякога не можем да имаме всичко, което искаме.

– За какво говориш?

– Никога не съм искал това да се случи. Наистина. Надявах се, че... Той е войник. Ще разбере по-добре от теб. Понякога има...

– Какво?

– Жертви.

Холи вдигна поглед от телефона в кабината, която се намираше по-надолу по улицата срещу мотела им в Кий Уест и видя сянката на мъж до папратите в сивата светлина на утрото. В палмите наоколо бяха започнали да чуруликат птички.

– Не мога да говоря повече – каза Холи в слушалката.

– Неприятности? – попита Алън.

– Да кажем просто, че не успях да спечеля от лотарията на Организацията на издателите за събиране на информация,

Холи остави слушалката.

Бюканън излезе от сенките. Въпреки бриза, който подухваше откъм океана, въздухът беше влажен.

– Мислех, че се канеше да върнеш неопреновия костюм.

– Канех се. Платих на администратора да го върне вместо мен, когато отворят магазина – Бюканън спря пред нея. – С кого говореше?

Тя извърна поглед.

– Поне не се опитваш да ме излъжеш – каза той. – И поне си била достатъчно съобразителна, за да не се обадиш от стаята в мотела, където разговорът щеше да бъде вписан в сметката. Не че има някакво значение. Районът е толкова малък, че автоматичното оборудване за проследяване на обаждания веднага ще покаже на преследвачите ни, че се намираме в Кий Уест.

– Не – каза Холи. – Номерът, на който се обадох, е частен. Твоите хора не могат да знаят за него.

– Така казваш ти. В моята работа не приемам нищо за абсолютно сигурно, освен ако не съм го свършил сам. Всички телефони са съмнителни. Сигурно е било много важно за теб, за да се обадиш.

– Направих го за нас.

– О?

– Опитвах се да ни измъкна поне отчасти от кашата, в която сме затънали – каза Холи.

– Така ли? Струва ми се, че точно сега сме затънали до гуша в нея.

Холи прехапа устна.

– Не е ли по-добре да поговорим за това, когато се приберем в стаята?

– И да ти дам време да измислиш правдоподобни отговори? Не, мисля, че трябва да продължим разговора – Бюканън я хвана за ръката. – От коя точно част на кашата се опитваше да ни измъкнеш?

Той я поведе по улицата. Небето беше започнало да просветлява.

Вятърът се беше усилил. Птичките се разлетяха във всички посоки.

– Добре, каня се да ти кажа още от Ню Йорк – заговори Холи. – Господи, чувствам такова облекчение... В началото, причината, поради която знаех, че си в Канкун, причината, поради която успях да стигна в „Клуб Интернационал“ преди теб и да видя как говориш с онези двама... – тя насмалко не каза „търговци на наркотици“, но огледа улицата и избра други думи, тъй като се боеше да навлиза в подробности преди да се приберат в мотелската стая – ...бизнесмени. Причината, поради която аз...

– Някой от моята част ме е издал – Бюканън отвори скърцащата врата, която водеше към стаята им.

Холи изненадано се обърна.

– Ти си знаел това?

– Това беше единственото логично обяснение. Някой вътрешен човек. Никой друг не би могъл да знае къде ще бъде. Същият човек, който ти е казал за „Жълт плод“, „Морски пръски“, Групата за разузнавателна поддръжка и „Скоч и сода“. Тази информация би могла да дойде само от някой от шефовете ми.

Като продължаваше да стиска Холи за ръката, Бюканън я вкара в стаята, запали лампата, затвори вратата, заключи я, поведе я към леглото и рязко я тръшна на него.

– Кой? – попита той.

Холи се смути.

– *Кой?*

– Какво ще направиш? Ще ме набиеш, за да ти кажа ли?

– Не – Бюканън я погледна изпитателно. – Ще сведа загубите си до минимум. – Той прибра тоалетните си принадлежности в пътната чанта, огледа стаята, за да се увери, че нищо не е забравил и тръгна към вратата. – Можеш да се върнеш в Маями с автобус.

– Почакай.

Бюканън продължи да върви.

– Почакай. Не знам истинското му име. Познавам го само като Алън.

Бюканън спря.

– Среден на ръст. С пълно лице. Къса кестенява коса. В началото на четиридесетте.

– Да. Той е.

– Познавам го. Беше ми оперативен агент преди известно време. Той работи за...

Колеланието му сякаш целеше да подложи Холи на проверка. Тя реши да довърши вместо него.

– ЦРУ.

Нейната откровеност сякаш успокои Бюканън. Той тръгна към леглото.

– Продължавай.

– Той съвсем ясно ми даде да разбере какво иска. Не одобрява участието на военни в операциите на цивилното разузнаване. Американски военнослужещи, с цивилни дрехи и фалшиви документи за самоличност, провеждащи операции в чужди страни. Достатъчно неприятно е да уличат някой цивилен в шпионска дейност. Но член на армейските Специални части? Участник в ударна група, чиято цел е да свали неприятелски настроено чуждо правителство или да поведе без официално разрешение лична война срещу големите търговци на наркотици? Ако обществото научи колко неконтролируеми са станали отношенията между ЦРУ и военните, Конгресът ще бъде принуден да проведе разследване на тактиките, използвани от американското разузнаване. Управлението и сега е подложено на силен натиск. Още един скандал и то може да бъде заменено от разузнавателно бюро с много по-ограничени пълномощия. Точно от това се страхува Алън. Затова той дойде при мен и ми даде известна информация, като настоя никога да не разкривам името му, а да го цитирам като достоверен източник от правителството. За да не изглежда статията ми като предварително нагласена, той не ми каза всичко. Просто ми загатна за някои неща, които бих могла да проверя и да свържа, така че читателите да останат с впечатлението, че сама съм събрала материалите за статията... Защо ме гледаш така?

– В това няма никакъв смисъл. Ако Алън се е страхувал, че евентуалното разкриване на факта, че Управлението използва военни за провеждане на непозволени операции, ще застраши съществуването на ЦРУ, защо, по дяволите, ти е дал тези сведения? Та нали точно това той не иска да се случи?

– Не – поклати глава Холи. – Той изрично настоя за това и аз се съгласих. Единствено ти и само ти трябваше да послужиш за нагледно доказателство.

– О, Господи! – каза Бюканън.

– Идеята беше да те разкрия като един типичен пример за опасността от използване на военни в операциите на цивилното разузнаване. Правителството нямаше да разполага с друга информация освен онази, която щеше да се съдържа в моята статия. Аз щях да заявя под клетва,

че не знам нищо повече. След известно време разследването на Конгреса щеше да приключи. Но посланието щеше да бъде съвсем ясно. Ако ЦРУ използва военни ударни групи, по-добре да преустанови тази практика, защото в противен случай правомощията на Управлението и на определени части от Силите за Специални операции ще бъдат драстично ограничени, като може да се стигне и до разформироването им.

– Разбира се – гласът на Бюканън прозвуча напрегнато. – А междувременно ти щеше да се превърнеш в журналистическа знаменитост. А Алън отново щеше да поеме управлението на нещата в свои ръце.

– Това беше идеята – каза Холи.

– *Политика!* – думата прозвуча като ругатня от устата на Бюканън.

– Но вече не е.

– Какво искаш да кажеш?

– Затова се обадох на Алън – продължи Холи. – Да му кажа, че уговорката ни не важи. Казах му, че се отказвам от статията. Казах му, че искам да говоря с твоите шефове, да ги уверя, че това, което правим, няма никаква връзка с тях, че ти не представляваш опасност за тях, нито пък аз.

– И сериозно си очаквала, че той ще се съгласи? Не се сърди? Хубаво беше, че опитахме? Не можем да се преборим с всички? Господи!

– Алън ми каза, че съжалява, че нещата са излезли извън контрол.

– Обзалагам се.

– Все още ни търсят. Той предложи да се дистанцирам от теб и да се скрия, докато измисли начин да ме оневини.

– Дяволски добър съвет – Бюканън присви очи. – Ами дистанцирай се.

– Не! – каза Холи. – Няма да те пусна да си идеш.

– И как, по дяволите, мислиш, че ще ме спреш?

– Ще те последвам.

– На добър път! Какво ти става? Да не би все още да смяташ, че от мен ще излезе статия за първа страница?

Холи не отговори.

– Тогава сигурно си мислиш, че за теб ще бъде по-безопасно да останеш с мен и да бягаш от тях, отколкото да се опиташ да го направиш сама.

Холи продължаваше да мълчи.

– Слушай, нямам време да гадая какво си мислиш. Трябва да се измъкна от Кий Уест преди обаждането ти по телефона да е довело тук ударна група.

– Ти.

– Какво? – Бюканън се намръщи.

– Ти – каза Холи. – Затова искам да тръгна с теб.

– Не разбирам.

– Не мога да го кажа по-просто. Искам да бъда с теб. Не заради това, че с теб се чувствам в безопасност, макар че наистина е така. Просто... Не очаквах, че ще се окажеш точно такъв, какъвто наистина си. Не очаквах, че ще се почувствам привлечена от теб. Не очаквах, че така ще свикна с теб, та при мисълта, че ще си тръгнеш, стомахът ми се свива.

– Кой сега играе, а?

– Истината ти казвам! Свикнах с теб. И докато взаимно се обвиняваме, не забравяй, че тъкмо ти дойде при мен втория път. Сега нямаше да съм в опасност, ако не беше решил да ме използваш. По дяволите, във Вашингтон аз ти спасих живота. Това трябва да ти говори нещо.

– Да, и аз съм толкова прекрасен, че ти се влюби в мен.

Тя понечи да каже нещо.

– Не си прави труда – каза Бюканън. – Желанието ти ще се сбъдне.

Очите на Холи се разшириха от изненада.

– Не мога да те оставя – каза Бюканън. – Току-що си дадох сметка, че съм допуснал грешка. Казах ти къде отивам.

– Да, в Мексико Сити – потвърди Холи.

– Заради Хуана не мога да променя плановете си. Заклех се, че ще й помогна, ако някога има нужда от мен и смятам да удържа на обещанието си. Което значи, че не мога да те оставя да се шляеш насам-натам, докато те хванат и им кажеш къде съм отишъл и какво смятам да правя. Пригответи си багажа. Искам да се измъкна от този остров преди те да пристигнат тук.

Холи въздъхна.

– Благодаря.

– Не ми благодари. Това не е услуга. Веднага щом преценя, че повече не представляваш заплаха за мен, ще те пусна да си вървиш. А до тогава, запомни какво ще ти кажа. Вслушай се в съвета ми – не ме припуждавай да се отнасям с теб като с враг.

Полуостров Юкатан

Над огромното сечище беше надвиснал облак дим. Строителството продължаваше. От време на време сред грохота на булдозерите, крановете и останалите тежки машини се чуваше пукот от изстрели или

працене на пламъци, които бяха причина за дима, стелеш се над строителната площадка. Работниците изгаряха дърветата, разширяваха сечището, правеха всичко, за да намалят прикритието, което местните жители – потомци на някогашните май – използваша за непрестанните си нападения над строителните бригади и оборудването. Разхвърляните наоколо камъни от изравнените със земята руини на някога величествените високи пирамиди и храмове все още лежаха сред кулите, този път от метал, които бяха издигнати на тяхно място. Понякога земята потреперваше, но работниците и охраната вече не обръщаха внимание на трусовеите. Както беше станало със змиите, пушека и изстрелите, тези, които работеха тук, бяха свикнали с всичко. Единственото, което имаше значение, беше работата. Тя трябваше да се свърши. За да им платят. За да се измъкнат оттук.

Такова беше въздействието, което Дръмонд упражняваше върху хората, мислеше си Джена, докато според заповедите му завършваше археологическата топографска карта, която щеше да покаже, че руините не са били толкова внушителни, както снимките от космоса бяха накарали учените да предполагат. Няколко незначителни постройки. Многобройни, разпилени в резултат на земетресения камъни. Жалки останки от една някога велика култура. С едно изключение. Игрището на майте. По причини, които така и не беше обяснил – може би защото една непокътната постройка щеше да придаде достоверност на цялата история – Дръмонд беше настоял игрището, което се намирало на известно разстояние от района на разрушенията и строителството, да бъде пощадено. То представляваше затревена правоъгълна площ, заобиколена от високи каменни тераси. Някога на тях бяха седели знатни зрители, кимачи одобрително на участниците в играта – облечени с кожени доспехи мъже, които се бяха опитвали да хвърлят голяма топка с размера и теглото на медицинска топка през вертикалните обръчи в двата края на игрището. Залогът бил огромен – живот или смърт. Може би точно затова Дръмонд го беше пощадил – защото игрището олицетворяваше неговата жестокост, преследването на всяка негова цел без оглед на средствата.

Той и Реймънд бяха пристигнали преди два дни безцеремонно с големия син хеликоптер на „Дръмонд Ентърпрайзиз“, като че ли нямаше какво да крие, когато беше поел ръководството на последния етап от строителството в свои ръце.

– Справила си се добре – беше казал той на Джена. – Ще получиш допълнителна премия.

Джена беше промърморила някакви благодарности, но цялото ѝ

същество безмълвно крещеше: „Искам само да се измъкна оттук, докато не съм загубила разсъдъка си!“ Нейният колега, нейният приятел, мъжът, който можеше да ѝ стане любовник, ръководителят на проекта, Макинтайър, беше умрял от змийско ухапване половин час преди хеликоптерът на Дръмонд да пристигне. Джена се беше молила той да пристигне по-рано, за да може Мак да бъде откаран в болница, но в мига, в който беше видяла изпълненото с решителност, съсухрено лице на стареца, който крачеше към нея през дима, беше разбрала, че Дръмонд никога не би се съгласил да изразходва горивото на хеликоптера заради някакъв умиращ мъж от лагера.

– Той ще издъхне преди да стигне до болницата. Нямаме време. Погрижете се доколкото е възможно да облекчите болките му – щеше да каже той. А това, което всъщност каза, беше:

– Погребете го някъде, така че диваците да не го открият. Не. Промених решението си. Изгорете го. Изгорете всички.

„Всички“ бяха местните жители, избити докато се опитваха да спрат оскверняването на тяхната свещена земя. Джена беше сигурна, че ще полудее, когато беше разбрала, че тук се беше разrazilo истинско масово клане. Тя беше чувала за избиването на цели племена в Южна Америка, в дебрите на дъждовните гори край Амазонка. Но никога не ѝ беше хрумвало, че някои райони на Мексико са не по-малко отдалечени, лишени от връзка с останалата част на страната и че вероятността който и да било „на света“ да научи за това, което ставаше тук, е нищожна. Докато мълвата се разнесе, нямаше да останат никакви доказателства за кървавата драма. А и кой щеше да проговори? Работниците? Та нали това, че избиването на местните жители беше станало пред очите им, това, че щяха да приберат неприлично големите си премии, щеше да ги превърне в съучастници в престъплението! Само някой глупак би проговорил.

Сега, застанала права в бараката от дървени трупи, която служеше за офис, тя си мислеше за Мак, който се беше мятал трескаво върху походното легло в ъгъла и изтръпнала слушаше последните указания на Дръмонд за картите, които беше изготвила.

– Преди всичко – в старческият глас на Дръмонд липсваше всякаква емоция – трябва да направиш така, че мащабът на истинското откритие да омаловажи археологическите находки. Разбира се, ще има и снимки. Но най-голямо внимание ще бъде отделено на твоите карти. В този момент вратата се отвори и вътре влезе Реймънд, облечен в маскировъчни дрехи и с пушка в ръка. Лицето му беше изцапано със сажди, а ризата

му с кръв.

– И да има други, аз поне не мога да ги откроя.

– Но тук може да пристигне друг, по-различен враг. Мисля, че преследва нас – каза Дръмонд.

Думите на Дръмонд предизвикаха интереса на Реймънд и той изпъна рамене.

– Кой?

– Един мъртвец.

Реймънд се намръщи озадачено.

– Чарлс Дъфи – каза Дръмонд. – Спомняш ли си...

– Да, беше нает да наблюдава дома на обекта в Сан Антонио. Да се справи с нея, ако се появи. Изчезна от къщата преди три дни.

– Е, вече са го открили – каза Дръмонд. – Трупът му бил изхвърлен на брега на река Сан Антонио. Бил е застрелян. Властите твърдят, че не намерили у него никакви документи. Един от нашите хора, наети от теб, успял обаче да види трупа в моргата и твърди, че това несъмнено е Дъфи. Но господин Дъфи е забележителен човек – продължи Дръмонд. – Въпреки че е мъртъв, използвал кредитната си карта, за да си купи самолетен билет от Сан Антонио до Вашингтон. Първо отседнал в „Риц-Карлтън“. Част от следващия ден прекарал в хотел „Дорсет“ в Манхатън. След това, заедно с придружителка, излетял за Маями, където наели кола.

Реймънд се замисли.

– Не разбирам Вашингтонската връзка, но „Дорсет“ е близо до дома на обекта в Манхатън.

– И до бившия съпруг. Онзи ден бил посетен от мъж и жена. Те попречили на плащането, което бяхме уговорили с него.

– Молтин не знае нищо – каза Реймънд. – Това, за което му платихте, беше само да престане да привлича вниманието на медиите към изчезването на обекта.

– Нищо? – Дръмонд изглеждаше вбесен. – Молтин знаеше, че аз му плащам. Това са научили мъжът и жената от него. Досега не сме успели да разберем коя е жената, въпреки че има червена коса и е твърдяла, че работи за „Вашингтон Поуст“, но описанието на мъжа съвпада с това на същия онзи човек, който е попречил на наблюдението над дома на родителите на обекта.

– Бюканън? – Реймънд се навъси.

– Да. Бюканън. А сега помисли. Каква е връзката с Маями? – троснато попита Дръмонд.

– Яхтата. Тя се намира на юг оттам. В Кий Уест.

– Точно така – каза Дръмонд. – Капитанът ми докладва, че вчера следобед трима души от екипажа довели на борда някаква жена. Жена с червена коса.

– Сигурно е помагала на Бюканън. Проверявала е дали има начин човек да се промъкне на борда.

Дръмонд кимна.

– Длъжен съм да приема, че той знае нещо за касетата. Освен това се налага да предположа, че той ще тръгне насам. Пресрещни го. Убий го!

– Но къде да го намеря?

– Не е ли очевидно? Коя е следващата брънка във веригата?

– Делгадо.

– Да. Мексико Сити. Току-що моите хора на летището в Маями ми съобщиха, че някакъв мъж, представящ се за Чарлс Дъфи, е купил два самолетни билета до Мексико Сити. С хеликоптера ще стигнеш там още днес следобед.

12.

Мексико Сити

Топлинната инверсия над заобиколената от планини метрополия улавяше безконтролно изпусканите отработени газове от безбройните, бълващи пушек фабрики и лошо поддържаните автомобили, които използваша оловен бензин и правеше въздуха в най-големия и бързо разрастващ се град в света почти негоден за дишане. Бюканън усещаше дразнене в гърлото. Започна да кашля още щом двамата с Холи си взеха туристически карти и излязоха от международното летище „Хуарес“. Очите му пареха от смога – толкова гъст, че ако не беше острата му миризма и лютив вкус, човек можеше да го вземе за мъгла. Климатичната инсталация в таксито, с което пътуваха, не работеше. Въпреки това двамата с Холи затвориха прозорците. По-добре беше да изнемогват от жегата в таксито, отколкото да дишат отровния въздух отвън.

Беше девет и петнадесет. Успяха да пристигнат от Кий Уест в Майами навреме, за да хванат полета на „Юнайтед“ за Мексико Сити в осем часа сутринта. Поради смяната на времевата зона назад, продължителността на полета в действителност беше два часа и петнадесет минути и след като изядоха омлета със сирене и лук, който им сервираха в самолета, Бюканън успя да подремне. От твърде дълго време графикът му беше хаотичен. Изтощението му се увеличаваше, а главоболието продължаваше да го измъчва. Както и горчивината, която изпитваше към Холи. Противно на инстинктите си, той наистина беше започнал да ѝ се доверява. Както му беше казала, тя беше спасила живота му, а и помощта, която му оказваше, никак не беше малка. Но той трябваше непрестанно да си напомня, че тя е репортер. В изпълненото с напрежение издирване на Хуана той вече косвено беше разкрил твърде много неща за своето минало. Нещо повече, мисълта, че тази жена, която беше допуснал толкова близо до себе си, е била изпратена от Алън, за да го провали, го вбесяваше.

Холи от своя страна продължаваше да мълчи, сякаш си даваше сметка, че каквото ѝ да кажеше, щеше да бъде разтълкувано погрешно, сякаш знаеше, че той ще ѝ позволи да остане с него само ако не привлече вниманието му към себе си.

– Националният дворец – беше казал Бюканън на шофьора на таксито на испански. Думите бяха доста близки по звучене до английските

и Холи ги разбра, макар че не попита защо отиваха в дворец, а не в хотел. Или може би Националният дворец беше хотел. Тя не знаеше. Никога не беше идвала в Мексико Сити. Оказа се, че тяхната крайна цел не беше нито дворец, нито хотел, а седалището на Мексиканското правителство.

Дори в гъстия смог гледката беше внушителна. Сред множеството от коли се простираше огромен площад, заобиколен от големи здания, две от които бяха катедрали. Самият Национален дворец беше прочут със своите арки, колони и вътрешни дворове.

Бюканън и Холи слязоха от таксито, минаха през тълпата и влязоха във вестибюла на Националния дворец. Големи пъстри стенописи красяха стените на главното стълбище и на коридорите на първия етаж. Стенописите, дело на Диего Ривера, изобразяваха многовековната история на Мексико от ерата на ацтеките и майте, през нашествието на испанците, смесването на расите и многобройните революции, до някакво идеализирано бъдеще, в което мексиканските селяни работеха щастливо в прекрасно съжителство с природата. Като се вземеше пред вид замърсения въздух отвън, това идеализирано бъдеще очевидно беше твърде далеч.

Бюканън спря само за миг, за да огледа стенописите. Беше станал по-напрегнат, по-целенасочен, сякаш тласкан от ужасно предчувствие и не смееше да загуби дори и секунда. В шумния, изпълнен с отекващи гласове коридор, той поговори с един от портиерите, който го насочи към някаква врата надолу по коридора. Там, в магазина за подаръци, Бюканън подмина книгите и обичайните сувенири и започна да оглежда окачените по стените снимки на хора, очевидно членове на правителството, някои на групи, други сами. Той се взря внимателно в някои от снимките. Същото направи и Холи, като междуременно го погледна крадешком и забеляза, че лицевите му мускули бяха обезпокоително стегнати, а кръвта мощно пулсираше във вените на врата и слепоочията му. Тъмните му очи сякаш пламтяха. Той посочи към една от снимките, която беше привлякла и вниманието на Холи – висок, строен мексиканец със слабо лице и орлов нос. Мъжът имаше мустаци, беше облечен със скъп костюм и от цялото му същество лъхаше надменност.

Бюканън се обърна към младата жена зад шанда и посочи към снимката.

– Este hombre. Como se llama, por favor?⁴

4. Este hombre. Como se llama, por favor? (исп.) – Извинете, как се казва този човек?

– Quien? Ah, sí. Esteban Delgado. El Ministro de Asuntos Interiores.⁵

– Gracias – каза Бюканън.

Докато купуваше книга, той зададе на продавачката още няколко въпроса и след пет минути, когато излязоха от магазина с Холи, Бюканън вече беше научил всичко, което го интересуваше.

– Мъжът, който е изнасилвил и убил Мария Томес, е не само министър на вътрешните работи. Той е вторият по власт човек в Мексико. Следващият, който ще стане президент. Според продавачката, това е публична тайна – каза Бюканън. – В Мексико, когато президентът, чийто мандат изтича, посочи своя наследник, изборите се превръщат във формалност.

Изненадана, че ѝ беше проговорил, Холи се възползва от тази възможност, като се надяваше, че гневът му към нея е намалял.

– Освен ако някой не разполага с негов запис на видеокасета, който е толкова отвратителен, че напълно ще провали кариерата му, да не говорим, че може да го вкара в затвора.

– Или да бъде осъден на смърт – Бюканън разтри челото си, за да облекчи болката, която го измъчваше. – Човек като Делгадо би направил всичко, за да не допусне записът да стане обществено достояние. Въпросът обаче, е какво? Какво иска Дръмонд?

– И какво се е случило с Хуана Мендес?

В погледа на Бюканън се долавяше напрежение.

– Да. В края на краищата нали за това е всичко. За Хуана.

Думата, както и това, което беше вложил в нея – „не за теб“ – я жегна.

– Недей просто да ме търпиш – каза Холи. – Недей просто да ме водиш със себе си, защото се боиш, че ще те предам. Аз не съм ти враг. Моля те. Използвай ме. Позволи ми да ти помогна.

– Казвам се Тед Райли – представи се Бюканън на испански. Двамата с Холи стояха в покрит с килим и облицован с дървена ламперия офис, на чиято врата имаше табелка:

MINISTRO DE ASUNTOS INTERIORES

Министър на вътрешните работи. Сивокосата секретарка с очила

5. Quien? Ah, sí. Esteban Delgado. El Ministro de Asuntos Interiores. (исп.) – Кой? А, да. Естебан Делгадо. Министърът на вътрешните работи.

кимна и зачака.

– Аз съм преводач на сеньорита Маккой – Бюканън посочи с ръка към Холи. – Както можете да видите от нейните документи, тя е репортер във „Вашингтон Поуст“. Намира се в Мексико Сити за кратко и интервюира важни правителствени служители, за да научи как, по тяхно мнение, Съединените щати биха могли да разширят връзките си с вашата страна. Ако това изобщо е възможно, би ли могъл сеньор Делгадо да й отдели няколко минути, за да поговори с нея? Ще му бъдем безкрайно благодарни.

Секретарката ги изглежда съчувствено и разпери ръце в знак на съжаление.

– Сеньор Делгадо ще отсъства до края на седмицата.

Бюканън въздъхна обезсърчено.

– Може би ще пожелае да се срещне с нас, ако ние отидем там, където той се намира в момента. Вестникът, за който сеньорита Маккой работи, отдава изключително значение на личното му мнение. Всеизвестно е, че по всяка вероятност той ще бъде следващият президент на Мексико.

Секретарката остана доволна от признанието на Бюканън, че тя работи за едно бъдещо величие.

Бюканън продължи:

– Сигурен съм, че сеньор Делгадо ще спечели от благосклонните отзиви за него във вестника, който президентът на Съединените щати чете всяка сутрин. Това ще бъде чудесна възможност за министъра да направи някои конструктивни предложения, които биха подготвили правителството на Съединените щати за възгледите му, когато стане президент.

Секретарката се замисли, огледа преценяващо Холи и кимна.

– Един момент, моля.

Тя влезе в друг офис, затвори вратата и остави сами Бюканън и Холи, които се спогледаха. Откъм коридора долиташе шум от многобройни стъпки. От офисите наоколо се разнасяха приглушени гласове.

Секретарката се върна.

– Сеньор Делгадо се намира в дома си в Кернавака, на един час път с кола на юг оттук. Ще ви обясня как да стигнете до там. Той ви кани да му гостувате за обяд.

– Мога ли да те попитам нещо?

Холи почака за отговор, но Бюканън не ѝ обърна внимание, вперил поглед напред, докато шофираше наетата от тях кола на юг, по автострадата Инсургентес Сур.

– Разбира се, какво ли бих могла да очаквам? – каза Холи. – Ти не ми говориш от... Няма значение. Ще пропуснем тази тема. Това, което искам да те питам, е как го правиш?

Бюканън продължаваше да мълчи.

– В кабинета на Делгадо – каза Холи. – Секретарката спокойно можеше да ти каже да вървиш по дяволите. По някакъв начин ти я накара да се обади на Делгадо. Опитвам се да разбера как. Не бяха само думите ти.

– Прониквам в мислите на другия човек.

Холи се намръщи озадачено.

– И ЦРУ те е научило как да правиш това?

Гласът на Бюканън отново стана груб.

– Пак започваш да се държиш като репортер.

– Ще престанеш ли да се държиш толкова отбранително? Колко пъти трябва да ти казвам? Аз съм на твоя страна. Нямам намерение да те унищожавам.

– Нека просто кажем, че съм бил обучен в тази насока – Бюканън стисна волана и продължи да се взира в оживената автострада. – Да бъдеш агент под прикритие не означава само да имаш фалшиви документи и правдоподобна легенда. За да се превъплътя в дадена самоличност, аз трябва да излъчвам абсолютна увереност че съм този, за когото се представям. Това означава самият аз напълно да повярвам в нея. Когато говорех с тази секретарка, аз бях Тед Райли и нещо от мен премина в нея. В съзнанието ѝ. Накара я да ми повярва. Спомняш ли си, че говорихме за извличане на информация. Това не е просто умело задаване на въпроси. Трябва да внушиш на хората такова отношение към самия теб, че емоционално да ги привлечеш.

– Прилича ми на хипноза.

– Точно заради това направих грешка с теб – тонът на Бюканън се промени и стана горчив.

Холи настръхна.

– Престанах да мисля за това, че трябва да те контролирам – каза Бюканън.

– Все още не разбирам.

– Престанах да играя – обясни Бюканън. – За известно време, докато бях с теб, изживях нещо необичайно. Престанах да се

превъплъщавам. Без да си давам сметка се превърнах в някой, за когото бях забравил. В самия себе си. Отнасях се с теб като... – в гласа му се долавяше още по-голяма горчивина.

– Може би точно с това ме привлече – каза Холи.

Бюканън се усмихна горчиво.

– Превъплъщавал съм се в доста хора, по-добри от мен самия. Всъщност, единственият човек, когото не харесвам, съм самият аз.

– И сега се опитваш да избягаш от себе си, като се превъплъщаваш в... кой каза, че си бил тогава? Питър Ланг?... който търси Хуана?

– Не – отговори Бюканън. – Откакто те срещнах, Питър Ланг остава на все по-заден план. Хуана е важна за мен, защото... В Кий Уест ти казах, че не мога да реша нищо за бъдещето си, докато не уредя сметките си от миналото – той най-сетне я погледна. – Не съм глупак. Ясно ми е, че не мога да се върна шест години назад и Бог знае колко самоличности и да започна оттам, докдето бяха стигнали отношенията ни с нея. Дълго време се преструвах, играех, превъплъщавах се от една роля в друга и се запознавах с хора, към които не можех да си позволя да се привържа в тези си роли. Много от тези хора имаха нужда от помощ, но аз не можех да се върна и да им помогна. Много от тези хора загинаха, но аз не можех да се върна и да скърбя за тях. По-голямата част от живота ми представлява поредица от квадратчета, които не са свързани помежду си. Аз трябва да ги свържа. Искам да стана...

Холи чакаше.

– Човешко същество – каза Бюканън. – Затова съм разочарован от теб. Защото ти се доверих, а ти ме предаде.

– Не – отговори Холи, като погали дясната му ръка на волана. – Никога вече. Кълна се в Бога – аз не съм заплаха за теб.

След шума и мръсотията на Мексико Сити те с особена радост се потопиха в спокойствието и чистия въздух на Кернавака. Небето беше ясно. Долината блестеше, окъпана в ярките лъчи на слънцето. В един от луксозните квартали, като следваше указанията, които беше получил, Бюканън откри улицата, която търсеше и стигна до висока каменна стена с желязна порта, през която се виждаха градини, сенчести дървета и къща, построена в испански стил. Червеният керемиден покрив блестеше на слънцето.

Бюканън продължи напред.

– Но нали точно тук трябваше да спрем? – попита Холи.

- Да.
- Защо тогава...
- Все още се колебаю за едно-две неща.
- Като например?
- Може би е време да се разделим.
- Холи го изгледа смяно.

– Всичко може да се случи. Не искам да те замесвам – каза Бюканън.

- Аз вече съм замесена.
- Не мислиш ли, че стигаш до крайности, за да напишеш статията си?

– Единствената крайност, която ме интересува, е какво да направя, за да ти докажа, че съм на твоя страна. Делгадо очаква жена-репортер. Без мен няма да успееш да влезеш. Все пак ти измисли легенда. Твърдиш, че си мой преводач. Придържай се към нея.

– Да се придържам към нея? – Бюканън започна да барабани с пръсти по волана. – Да. За разнообразие.

Той обърна колата обратно.

Зад решетките на портата стоеше въоръжен пазач.

Бюканън слезе от колата, приближи към мъжа, показва журналистическата карта на Холи и обясни на испански, че със сеньорита Маккой ги очакват. Пазачът го изгледа навъсено, влезе в дървената будка вдясно от портата и се обади по телефона. През това време друг въоръжен пазач зорко наблюдаваше Бюканън. Първият пазач се върна, навъсен както и преди. Мускулите на Бюканън се стегнаха. Зачуди се дали нещо не беше наред. Но пазачът отключи портата, отвори я и махна с ръка на Бюканън да влезе в колата.

Бюканън подкара по сенчеста, лъкатушеща алея за коли, край дървета, градини и фонтани, към триетажната къща. Едновременно с това той погледна към огледалото за обратно виждане и забеляза, че пазачът беше заключил портата. Забеляза и още няколко пазачи, които патрулираха край стената.

– Чувствам се много по-нервна. По-добре беше на яхтата на Дръмонд. Ти никога ли не се чувстваш...

- Всеки път.
- Защо тогава продължаваш да го правиш?
- Нямам избор.
- В този случай – може би. Но в другите...
- Нямам избор – повтори Бюканън. – Когато си в армията,

изпълняваш заповеди.

– Но сега не си в нея. Освен това не е било задължително да постъпваш в армията.

– Греша – каза Бюканън, като си помисли за нуждата, която беше изпитвал да се накаже за това, че беше убил брат си. Той бързо потисна тази мисъл, разтревожен, че беше позволил да го разсеят. Хуана. Трябваше да се съсредоточи. Вместо за Томи, трябваше да продължи да мисли за Хуана.

– Всъщност, не си спомням някога да съм се чувствала толкова нервна – каза Холи.

– Сценична треска. Опитай се да се отпуснеш. Сега само опипваме почвата – успокой я Бюканън. – Искам да огледам охраната на Делгадо. Ролята ти няма да бъде трудна. Просто трябва да го интервюираш. Нищо не те заплашва. Кое то няма да може да се каже за Делгадо, щом узная как мога да се добера до него.

Като скри обзелото го напрежение, Бюканън паркира пред къщата. Когато излезе от колата, той забеляза още пазачи, да не говорим за градинарите, които сякаш се интересуваха повече от посетителите, отколкото от собствените си задължения. Навсякъде имаше камери за наблюдение, проводници по стъклата на прозорците, метални кутии в храстите – датчици срещу проникване в имението.

Може да ми се наложи да потърся друго място, помисли си Бюканън. Без да показва чувствата, които го вълнуваха, той представи Холи и себе си на един прислужник, който излезе да ги посрещне и ги съпроводи до хладен, сенчест, застлан с мрамор вестибюл. Подминаха широко, извито стълбище и продължиха по коридора към облицован с махагонова ламперия кабинет, който миришеше на восък и политура. Обзаведен с кожени мебели, той беше пълен с ловни трофеи, както и с многобройни карабини и пушки, подредени в шкафове със стъклени витрини.

Въпреки че никога не го беше виждал, Бюканън веднага позна Делгадо, който се изправи иззад бюрото си, с още по-орлов нос и излъчващ още повече надменност, отколкото на записа и на снимките. Той обаче изглеждаше блед и още по-слаб, с изпити бузи, сякаш беше болен.

– Добре дошли – каза той.

В съзнанието на Бюканън изплуваха кадрите от записа, които показваха как Делгадо изнасилва и убива Мария Томес. Веднага щом се сдобиеше с информацията, която му трябваше, Бюканън възнамеряваше да го убие.

Делгадо приближи към тях. Английският му беше впечатляващ, въпреки че думите му звучаха малко надутно.

– За мен винаги е удоволствие да говоря с представители на американската преса, особено когато те работят за толкова известен вестник като „Вашингтон Поуст“. Сеньорита? Простете ми. Забравих името, което секретарката ми...

– Холи Маккой. А това е моят преводач, Тед Райли.

Делгадо се ръкува с тях.

– Добре – без да погледне Бюканън, той насочи вниманието си към Холи, очевидно впечатлен от нейната красота. – Тъй като аз говоря английски, няма да ни е нужен преводач.

– Освен това аз съм фотографът – каза Бюканън.

Делгадо махна презрително с ръка.

– По-късно ще имате възможност да ме снимате. Сеньорита Маккой, мога ли да ви предложа нещо за пиене преди обяда? Може би вино?

– Благодаря ви, но е малко рано.

– Разбира се – бързо се намеси Бюканън. – Вино ще бъде чудесно – не му беше останало време да научи Холи никога да не отказва на покана за напитка от страна на обекта. Отказът от употреба на алкохол намаляваше желанието на обекта да се държи дружелюбно. Той го караше да започне да дозира, че имаш причина, поради която не желаш да се отпуснеш.

– Защо не? – каза Холи. – След като ще обядваме.

– Бяло или червено?

– Бяло, моля.

– Шардоне?

– Чудесно.

– И за мен същото – обади се Бюканън.

Без да му обръща внимание, Делгадо нареди на прислужника, който стоеше до вратата:

– Lo haga, Carlos. Донеси вино.

– Si, señor Delgado.

Бюканън се намръщи, когато забеляза някакъв мъж във вътрешния двор отвъд стъклените врати, които водеха към кабинета. Мъжът беше американец, около тридесет и пет годишен, добре облечен, русокос, приятен на вид. Щом забеляза, че Бюканън го гледа, мъжът кимна и се усмихна, а лицето му доби момчешки вид.

Делгадо тъкмо казваше:

– Знам, че графикът на американците винаги е запълнен до краен

предел. Така че, ако искате да ми зададете няколко въпроса преди да поднесат обяда, моля.

Мъжът, който стоеше във вътрешния двор, влезе в кабинета.

– А, Реймънд – каза Делгадо. – Разходи ли се? Заповядай, имам гости от Америка, с които бих искал да те запозная. Сеньорита Маккой от „Вашингтон Поуст“.

Реймънд кимна почтително и приближи към Холи.

– За мен е удоволствие – той се ръкува с нея.

Ръкостискането я накара да се намръщи.

Реймънд се обърна и приближи към Бюканън.

– Здравейте. Господин...

– Райли. Тед.

Те се ръкуваха.

Изведнъж Бюканън почувства някакво бодване в дясната си длан.

Тя започна да пари. Ръката му изтръпна. Разтревожен, той погледна към Холи, която смаяно се вираше в дясната си длан.

– Колко време е нужно, за да подейства? – попита Делгадо.

– Това става на два етапа – каза Реймънд. Той свали пръстена от ръката си, постави го в малка кутийка и отново се усмихна. Сините му очи изглеждаха бездънни и студени.

Холи се свлече на колене. Бюканън престана да усеща дясната си ръка. Холи рухна на пода. Бюканън усети как нещо стяга гърдите му. Сърцето му биеше силно. Той падна.

Отчаян, Бюканън се опита да се изправи, но не можеше.

Не можеше да направи нищо. Тялото му се вцепени. Не можеше да помръдне крайниците си. Беше съвсем безпомощен. Погледна трескаво нагоре и видя, че Делгадо се усмихва самодоволно. Синеокият американец сведе поглед. Празната му усмивка беше смразяваща.

– Опиатът е от полуостров Юкатан. Маите са го използвали вместо кураре. Преди стотици години с него парализирали жертвите си, за да не се съпротивляват, когато изтръгвали сърцата им.

Неспособен да обърне глава, за да погледне към Холи, Бюканън само чуваше как тя се опитва да си поеме дъх.

– Не се опитвай да се съпротивляваш – каза Реймънд. – Дробовете ти може да не издържат на напрежението.

Хеликоптерът шумно пореше въздуха. Корпусът му вибрираше от ритмичното биене на перките, но Бюканън не усещаше лекото

подрусване. Тялото му продължаваше да бъде абсолютно безчувствено. Твърдият под на кабината можеше да бъде и пухен дюшек. Нищо нямаше значение в този момент – нито твърдото, нито мекото, нито горещото, нито студеното, нито острото, нито гладкото. Всичко беше еднакво – вцепенено.

В замяна на това слухът и зрението му невероятно се изостриха. Всеки звук в кабината, особено болезненото хриптене на Холи, му се струваше усилен до краен предел. Отвъд прозореца на кабината небето беше почти непоносимо яркосиньо. Страхуваше се, че би могъл да ослепее от блясъка, ако не беше бързото свиване на клепачите му, които – също както сърцето и дробовете му – очевидно не бяха част от системата, над която се простираше въздействието на опиата.

Всъщност, сърцето му беше стимулирано до крайност и биеше толкова силно, че чак му се гадеше. Несъмнено за това допринасяше и страхът, който изпитваше. Но ако повърнеше (при положение, че и стомахът му не беше парализиран от опиата), със сигурност щеше да се задави и да умре. Трябваше да се съсредоточи върху овладяването на страха. Не смееше да са отпусне и да загуби самообладание. Колкото по-бързо биеше сърцето му, толкова повече въздух искаха дробовете му. Но мускулите на гръдния кош не желяеха да им помогнат и за миг го обзе паническото чувство, че може неволно да се задуши от липса на достатъчно въздух.

Съсредоточи се, помисли си той. Съсредоточи се!

Помъчи се да запълни съзнанието си с някаква успокояваща мантра. Опита се да се спре на една-единствена, всепоглъщаща мисъл, която би му дала цел. Хуана, помисли си той. Хуана, Хуана. Трябва да оцелея, за да ѝ помогна. Трябва да оцелея, за да я намеря. Трябва да оцелея, за да я спася...

Сърцето му продължаваше неистово да бие. Обезумелите му дробове продължаваха да настояват. Не. Мантрата не действаше. Хуана? Тя беше далечен спомен – отпреди много години – а при Бюканън, буквално отпреди няколко живота. През това време се беше превъплъщавал в толкова много хора. Като я търсеше, решен на всяка цена да я открие, той всъщност търсеше самия себе си, и когато една нова, всепоглъщаща, целенасочена мисъл изпълни съзнанието му, той изтръпна изненадан.

Холи! Заслушан в мъчителните ѝ опити да си поеме дъх, мисълта за нея изведнъж го изпълни.

Трябва да помогна на Холи, трябва да спася Холи!

Бюканън изведнъж разбра, че най-сетне има цел. Не за Питър Ланг.

Не за която и да е друга от фалшивите му самоличности. А за Брендън Бюканън. И осъзнаването на това го накара да погледне напред, вместо назад, нещо, което не беше изпитвал откакто преди толкова време беше убил брат си. Брендън Бюканън имаше цел и тя нямаше нищо общо с него. Трябваше на всяка цена да направи всичко, което беше по силите му, за да помогне на Холи да оцелее. Не защото искаше тя да бъде с него. А защото искаше тя да живее. Изпаднал в клопката на собствените си комплекси, той беше открил себе си.

Докато сърцето му продължаваше лудо да бие, той усети – по промяната на налягането зад ушите си – че хеликоптерът беше започнал да се спуска. Не можеше да извърне глава, за да види къде седяха Делгадо и Реймънд, но ги чуваше като говорят.

– Не виждам защо беше необходимо да идвам.

– Получих тази заповед от господин Дръмонд по радиото, докато летях към Кернавака. Той иска да видите как напредва работата на обекта.

– Рисковано е – каза Делгадо. – Може да открият връзката ми с този проект.

– Подозирам, че точно това е била идеята на господин Дръмонд. Време е да платите дълга си.

– Този безскрупулен кучи син!

– Когато го наричат „безскрупулен“, господин Дръмонд счита това за комплимент. Погледнете там долу. Вече можете да го видите.

– Господи!

Хеликоптерът продължи да се спуска. Болката от налягането зад ушите на Бюканън се усили. Болка? Бюканън изведнъж осъзна, че чувства нещо. Никога не беше очаквал, че ще приеме с радост болката, но сега го стори със задоволство. Стъпалата започнаха да го сърбят. В ръцете му сякаш се бяха забили хиляди иглички. Кръвта пулсираше силно в почти заздравялата рана на рамото му. Имаше чувството, че черепът му е подут – главоболието отново започваше да го измъчва. Тези усещания не възникнаха едновременно. Те дойдоха постепенно, едно по едно. Всяко от тях го изпълваше с надежда. Знаеше, че ако се опита да се раздвижи, ще успее, но не смееше да го направи. Трябваше да лежи неподвижно. Трябваше да се увери, че може свободно да си служи с крайниците си. Трябваше да изчака идеалния момент.

– Действието на опиата вече трябва да е започнало да отслабва – каза Реймънд.

Някой здраво сграбчи ръцете на Бюканън и му сложиха белезници.

– Удобно ли ти е? – Реймънд произнесе думите с такъв тон, сякаш говореше на някоя любовница.

Бюканън не отговори. Продължи да се преструва, че не може да помръдне. След малко чу, че сложиха белезници и на Холи.

Ревът на хеликоптера започна да отслабва, шумът от витлата постепенно стихна и машината кацна на земята. Пилотът изключи приборите за управление, витлата започнаха да губят скорост, ревът на двигателя се превърна във вой.

Когато вратата се отвори, Бюканън очакваше, че очите му ще бъдат заслепени от блясъка на слънцето. Вместо това над него се спусна сянка. Мъгла. Той беше забелязал, че небето беше започнало да губи блясъка си, докато хеликоптерът се спускаше, но тъй като имаше да мисли за толкова други неща, не беше обърнал внимание на това. Сега мъглата нахлу в кабината, а мирисът ѝ беше толкова остър, че той инстинктивно се закашля. Дим. Наблизо нещо гореше.

Бюканън продължи да кашля.

– Опиатът временно блокира действието на слюноотделящите жлези – каза Реймънд, като извлече Бюканън от кабината и го хвърли на земята. – И гърлото пресъхва. Всъщност, доста време ще усещаш дразнене в гърлото – тонът на Реймънд подсказваше, че той се радва при мисълта, че Бюканън се чувства зле.

Холи също се закашля, после простена, когато Реймънд я извлече от кабината и я хвърли на земята до Бюканън. Край тях се стелеше дим.

– Защо изгаряте толкова много дървета? – разтревожено попита Делгадо.

– За да разширим площадката колкото може повече. Да прогоним туземците надалеч.

– Но няма ли огънят да запали...

– Господин Дръмонд знае какво прави. Всичко е изчислено.

Реймънд ритна Бюканън в хълбока. Бюканън изпъшка така, сякаш болката беше по-силна. Беше благодарен, че Реймънд не го беше ритнал в другия хълбок, където беше намушкан.

– Ставай! – каза Реймънд. – Нашите хора имат по-важна работа, отколкото да те носят. Знаем, че можеш да го направиш. В противен случай ще те закарам с ритници до бараката.

За да покаже, че не се шегува, Реймънд отново ритна Бюканън, този път по-силно. Бюканън с мъка се надигна на колене, потрепери и успя да се изправи. Главата му се въртеше, също като дима, който го накара отново да се закашля.

Холи се надигна, залитна, но успя да запази равновесие. Тя ужасено погледна Бюканън и той се опита да я окуражи с поглед. Но не успя. Реймънд ги бутна и почти ги събори преди да успеят да се изправят и да поемат напред. Поведоха ги към широка постройка от дървени трупи, която едва се виждаше сред дима. Но това, което привлече вниманието на Бюканън, беше трескавата дейност, която кипеше наоколо – навсякъде бързаха работници, край него минаваха камиони и булдозери, кранове вдигаха подпорни греди и тръби. Сред шума на машините на Бюканън се стори, че дочу изстрел, и в този момент забеляза пред себе си разхвърляни каменни блокове, върху които бяха изсечени йероглифи. Видя разрушените останки от древните храмове. Изведнъж, щом димът за миг се вдигна, той зърна някаква пирамида. Но пирамидата не беше древна и не беше изградена от каменни блокове.

Висока и широка, тя беше построена от стомана. Бюканън никога не беше виждал нещо подобно. Конструкцията приличаше на гигантска тринога, с наклонени крака, свързани с непознати подпори. Въпреки че никога не беше виждал такова нещо, той инстинктивно разбра какво е. Сондажна кула за нефт. Това ли му трябва на Дръмонд тук? – запита се той. Но защо сондажната кула има такава странна конструкция?

Когато стигнаха до обгърнатата от дим дървена постройка, Реймънд отвори със замах вратата и бутна Бюканън и Холи вътре.

Бюканън за малко не падна в мрачното, миришещо на плесен помещение. Трябваше му известно време, за да могат очите му да свикнат с мъждивите, захранвани от генератор крушки на тавана. Той залитна, успя да се спре, изправи се, усети как Холи се препъгна до него и се озова, премигвайки, очи в очи с Алисър Дръмонд.

Нито една от снимките в биографията и статиите във вестниците, които Бюканън беше чел, не отразяваше властното излъчване на Дръмонд, което сякаш изпълваше стаята, в която той се намираще. Зад очилата с дебели стъкла очите на стареца, хлътнали дълбоко в орбитите, сякаш пронизваха събеседниците му и ги караха да потръпват смутено. Дори старческият му глас беше властен.

– Господин Бюканън – каза Дръмонд.

Обръщението го стресна. Как е успял да научи името ми? – помисли си Бюканън.

Дръмонд присви очи, после насочи вниманието си към Холи.

– Госпожице Маккой, надявам се, че Реймънд се е погрижил да се

чувствате удобно по време на полета. Сеньор Делгадо, радвам се, че успяхте да се присъедините към нас.

– Начинът, по който ме поканиха, ясно ми показва, че нямам друг избор.

– Разбира се, че имате избор – каза Дръмонд. – Можете да влезете в затвора или да станете следващия президент на Мексико. Кое предпочитате?

Реймънд беше затворил вратата след като влязоха. Сега тя се отвори с трясък и отвън нахлу шума на строителните машини. В стаята влезе жена с прашни джинси и потна работна риза. В ръцете си държеше дълги рула от дебела хартия, които по всяка вероятност, помисли си Бюканън, бяха карти.

– Не сега, дявол да го вземе – каза Дръмонд.

Жената сякаш се стресна. Докато излизаше заднешком и затваряше вратата, в стаята нахлу дим. Дръмонд отново се обърна към Делгадо.

– Напреднали сме много повече, отколкото очаквах. До утре сутринта трябва да сме в състояние да започнем изпомпването. Когато се върнете в Мексико Сити, искам да уредите всичко необходимо. Кажете на вашите хора, че всичко е готово. Не искам никакви неприятности. Платил съм колкото трябва. Искам всички да ми съдействат.

– Накарайте ме да дойда тук, за да ми кажете това, което вече ми беше известно?

– Накарах ви да дойдете тук, за да видите за какво сте продали душата си – каза Дръмонд. – Не е добре да стоите настрана от цената на вашите грехове. Иначе можете да се изкушите да забравите сделката, която сключихме. За да ви напомня, искам да видите какво ще се случи с моите двама гости – той се обърна учудващо бързо за възрастта си към Бюканън и Холи. – Какво точно ви е известно?

– Намерих това в калъфа на фотоапарата им – заяви Реймънд. Той сложи на масата една видеокасета.

– Виж ти, виж ти! – каза Дръмонд.

– Изгледах я у Делгадо.

– И?

– Копието не е с идеално качество, но изпълнението на Делгадо е все така завладяващо – отговори Реймънд.

– В такъв случай знаете повече, отколкото трябва – каза Дръмонд на Бюканън и Холи.

– Слушайте, това изобщо не ни интересува – обърна се към него Бюканън.

– Прав сте.

– Не ме интересува нито нефта, нито какво ще направите, за да накажете Делгадо – продължи Бюканън. – Единственото, което се опитвам да направя, е да намеря Хуана Мендес.

Дръмонд повдигна гъстите си побелели вежди.

– Е, не само вие искате да я намерите.

Те се взираха един в друг и Бюканън изведнъж разбра какво по всяка вероятност се беше случило – Хуана се беше съгласила да работи за Дръмонд и да се представя за Мария Томес, но след няколко месеца Хуана се е почувствала като попаднала в капан. Какъвто и да е бил нейният мотив, тя беше нарушила уговорката им и беше избягала. По пътя, тъй като не е искала да рискува да се обади по телефона на шефовете на Бюканън, но е трябвало да се свърже с него без никой външен човек да разбере съобщението ѝ, тя е изпратила картичката, чието съдържание би могъл да разгадае единствено Бюканън. Междувременно хората на Дръмонд са започнали трескаво да я търсят, поставили са засада в дома ѝ, организирали са наблюдение над дома на родителите ѝ и всички други места, където са смятали, че тя може да отиде. Трябвало е да бъдат сигурни, че Хуана никога няма да проговори. Ако истината за Мария Томес станеше известна, Дръмонд не би могъл повече да контролира Делгадо. Дръмонд нямаше да разполага с политически средства, за да осъществи този проект. Нефтената индустрия в Мексико беше национализирана още през тридесетте години на века. Чужденците нямаха никакво влияние в тази сфера, а Дръмонд очевидно се нуждаеше тъкмо от това. Това, че находището се беше оказало сред исторически останки с археологическа стойност, правеше политическия проблем още по-голям, въпреки че, както по всичко личеше, Дръмонд беше решил археологическия проблем по най-простия и варварски начин – като беше изравнил останките със земята. Когато Делгадо станеше президент на Мексико, той можеше да упражни влиянието си над съответните политици. С Дръмонд можеше да се подпише негласно споразумение. За това, че беше открил и разработил нефтеното находище, на него щяха тайно да му плащат огромните суми, които нефтените компании бяха печелили в дните преди национализацията. Но това не беше всичко, усещаше Бюканън. Имаше още нещо, нещо допълнително, въпреки че той беше твърде зает с мисли как да спаси живота си, за да анализира по-задълбочено ситуацията.

– Знаете ли къде е Хуана Мендес? – попита Дръмонд.

– Доколкото знам, тя работи на тази нефтена платформа тук.

Дръмонд се усмихна.

– Каква смелост! Вие сте гордост за Специалните сили.

Бюканън се изненада от споменаването на това име. После се досети.

– Колата, която наех в Ню Орлиънс и с която пътувах до Сан Антонио.

Дръмонд кимна.

– Използвали сте собствената си кредитна карта, за да я наемете.

– Нямах друг изход. Това беше единствената карта, с която разполагах.

– Но по този начин получих известно предимство – каза Дръмонд. – Когато хората ми са ви видели да пристигате в къщата на Мендес в Сан Антонио, те са успели по регистрационния номер на колата да разберат кой я е наел, а после да установят вашата самоличност.

Самоличност, помисли си Бюканън. След като толкова години съм оцелял, превъпльщайки се в други хора, сигурно ще умра заради собствената си самоличност. Той се чувстваше изтощен до краен предел. Раните го боляха. Кръвта все по-силно пулсираше в главата му. Вече не му бяха останали никакви сили. В този момент погледна към Холи, видя ужаса, изписан в очите ѝ и мантрата отново изпълни съзнанието му. Трябва да оцелея, за да спася Холи. Трябва да спася Холи.

– Вие сте инструктор по тактически маневри – каза Дръмонд.

Бюканън застина. Инструктор? Значи Дръмонд не беше успял да проникне в прикритието му.

– Познавахте ли Хуана Мендес във Форт Браг? – продължи Дръмонд.

Отчаян, Бюканън се опита да намери роля, в която да се превъпльсти, позиция, от която да се защити.

– Да.

– Как така? Тя е била в армейското разузнаване. Какво общо има то с вас?

Внезапно Бюканън се сети. Той щеше да изиграе най-дръзката роля в своя живот. Самият себе си.

– Вижте, аз не съм полеви инструктор, а работата на Хуана в армейското разузнаване беше само прикритие.

Дръмонд го изгледа изненадано.

– Аз търся Хуана Мендес, защото тя ми изпрати картичка, в която с кодирано съобщение ме извести, че се намира в беда. То трябваше да бъде кодирано, защото никой не трябваше да знае за моето съществуване. Хуана работеше, а аз все още работя за едно подразделение от

Специалните операции, което е толкова секретно, все едно, че го ръководят призраци. Ние се грижим за хората си – за бившите, както и за настоящите членове. Когато получих нейния зов за помощ, шефовете ми ме изпратиха да разбера какво става. Редовно им докладвам. Шефовете ми все още нямат представа къде се намира Хуана Мендес. Но те знаят, че бях в Кернавака. Знаят, че бях тръгнал към Делгадо, а след него, че съм поел към вас. Те няма да могат да разберат, че съм тук, поне не веднага, не и без да разпитат Делгадо. Но те ще го разпитат и ще стигнат до вас, а повярвайте ми, единствените неща, които имат значение за тези хора, са самоотвержеността и предаността. Ако не ме открият, те ще ви унищожат. Чуйте ме добре, най-ценното нещо, с което в момента разполагате, това сме Холи Маккой и аз.

Дръмонд въздъхна. Отвън, сред приглушения шум на машините, на Бюканън се стори, че дочува още един изстрел.

– За нещо, което в момента съчинихте, това е отлична позиция за водене на преговори – каза Дръмонд. – Аз съм колекционер, знаехте ли това? Така се озовах тук. Журналистите – той кимна към Холи, – винаги са се чудели какво ме мотивира. Вие как мислите, госпожице Маккой?

– Стремежът към власт – успя да промълви Холи въпреки очевидния страх, който изпитваше.

– Отчасти вярно. Но твърде опростенчески. Това, което ми дава сили, това, което ме тласка напред, е желанието ми да бъда уникален. Да притежавам уникални неща, да попадам в уникални ситуации, да контролирам уникални хора. Започнах да се интересувам от Юкатан заради моята колекция. Преди три години при мен дойде някакъв тип с един невероятно скъп предмет. Древните май са имали своя собствена разновидност на днешните книги. Те представлявали дълги ивици от тънка дървесна кора, сгънати по подобие на малки акордеони. Историците ги наричат сборници. Когато испанците нахлули тук през шестнадесети век, те били решени да унищожат местната култура и да я заменят със своята собствена. В усърдието си да сторят това те изгорили библиотеките на майте. Известно е, че до наши дни са оцелели само три автентични сборника. Има и четвърти, за който се предполага, че може би е фалшификат. Но съществува и пети. Той е автентичен и е мое притежание. Той е абсолютно уникален, защото, за разлика от останалите, които представляват списъци, в моя има доста съществена информация. Разбира се, на времето аз не знаех това. Купих го, защото имах нужните средства и защото не исках никой друг да го притежава. Естествено, поисках да разбера какво казват йероглифите. Затова наех най-големите

специалисти по писмеността на майте в света. Може да се каже, че купих тези специалисти. В края на краищата открих, че текстът описва наличието на огромно нефтено находище в този район. Майте го наричали богът на мрака, богът на черната вода, богът, който се просмуква от земята. Отначало помислих, че са използвали метафори. После ми хрумна, че това е буквално описание. В текста изрично пишеше, че за да държат бога в подчинение, били построени няколко храма и една пирамида, но местонахождението, описано в него, не отговаряше на нито едно от известните археологически находища. В началото на годината бяха открити тези руини, благодарение на снимки, направени от космическа совака. Тъй като държах Делгадо в ръцете си, успях да поема контрола над това място, да доведе тук хората си, да отцепя района и да започна да го проучвам.

– И в процеса на проучването да унищожите руините – каза Бюканън.

– Неизбежна необходимост – повдигна рамене Дръмонд. – Освен това, аз бях видял руините. Защо трябваше да се притеснявам дали и някой друг ще ги види? Не исках да започна да сондирам, докато не съм напълно сигурен. Оказа се, че находището на нефт е точно там, където текстът го описваше. Под пирамидата. Пирамидата беше издигната върху него, закриваше го, държеше бога в подчинение. Но уникалността не свършва дотук. Нефтът в Юкатан не означава нищо, ако не можеш да стигнеш до него. Този район е толкова нестабилен, че обикновеното оборудване не върши никаква работа тук. Затова никой друг не си е направил труда да търси нефт в този район. Периодичните земетресения биха разрушили сондажните кули. Но моето оборудване е единствено по рода си. То е конструирано така, че да бъде гъвкаво и да издържа на земетресенията. Благодарение на него геолозите вече ще могат да търсят нефт в райони, които преди това са считали за безперспективни, защото не е имало начин да разработват находищата. Разбира се, ще трябва да платят значителна сума, за да им позволя да използват моето оборудване. Съмнявам се обаче, че някога ще могат да открият находище, огромно като това тук. То е с мащабите на кувейтските и далеч над очакванията ми. А ето какво прави тази ситуация наистина уникална. Когато находището бъде напълно разработено, нефтът няма да се използва.

Бюканън сигурно не беше успял да скрие изненадата си, защото в отговор очите на Дръмонд заблестяха.

– Да. Няма да се използва. Ако това огромно количество нефт бъде

пуснато на пазара, цената му главоломно ще падне. Това ще бъде икономическа катастрофа за страните производителки на нефт. Когато Делгадо стане президент, той ще ми позволи да преговарям с останалите страни-производителки да плащат на Мексико, за да не пусне своя нефт на пазара. И няма никаква граница на това, което ще ни платят. В резултат на това ще се използва по-малко нефт. В този смисъл би могло дори да се каже, че постъпвам хуманно – Дръмонд самодоволно се усмихна.

– Или може би просто искате да прибавите света към колекцията си – каза Бюканън.

– Това, което в момента обсъждаме, е дали доводите ви са достатъчно убедителни, за да ме накарат да прибавя и вас към колекцията си – Дръмонд се обърна към Реймънд. – Разбери дали не лъже за това секретно подразделение към Специалните операции.

Слънцето беше слязло ниско на запад и мракът започваше да скрива тъмния парлив дим, надвиснал над района. Бюканън отново се закашля, докато двамата с Холи вървяха през дима към единствената част от руините, която Дръмонд бе наредил да се запази непокътната.

– Игрището – каза гордо Дръмонд.

Димът се вдигнал достатъчно, за да може Бюканън да види равния каменен правоъгълник, дълъг тридесет и широк седем метра, обграден от всички страни с висока четириметрова стена, горната част на която представляваше тераса, от която зрителите можеха да наблюдават играта. Дръмонд се изкачи по стъпалата на терасата, следван от Делгадо и пазачите, които бяха обградили Холи. Тя едва се държеше на крака от страх. Белезниците ѝ бяха свалени и тя нервно разтриваше китките си.

Бюканън направи същото, като се опитваше да увеличи притока на кръв към изтръпналите си ръце. Той с тревога огледа стените на игрището и забеляза йероглифите и рисунките, изсечени в камъка.

– Акустиката на игрището е удивителна – заговори от терасата Дръмонд, втренчил поглед в Бюканън. – Говоря без да се напругам, а думите ми звучат така, сякаш имам микрофон.

Въпреки грохота на машините в далечината, въпреки пращането на пламъците и изстрелите, които отекваха от време на време, Бюканън чуваше Дръмонд изключително ясно. Стените на игрището сякаш отразяваха и усиливаха треперливия му глас.

– Играта се наричала пок-а-ток – каза Дръмонд. – Ако разгледаш внимателно изображенията на каменната стена под мен, ще видиш

моменти от играта. Те използвали топка от каучук, с размери и тегло, подобни на тези на медицинска топка. Целта била да се хвърли топката през вертикалния каменен обръч, който стърчи от тази страна на стената. От другата страна на игрището също има такъв обръч. Вероятно той е бил целта на втория отбор. За древните май пок-а-ток била не просто забавна игра. Тя имала огромно политическо и религиозно значение. Според тяхната митология двата бога, които поставили началото на тяхната раса, направили това, като победили в тази игра други богове. Съществуват доказателства, че на простолудието не било позволено да наблюдава играта. Само на благородниците, жреците и вождовете. Освен това съществуват доказателства, че играта е предшествовала човешки жертвоприношения и че в нея най-често са участвали пленени воини от други племена.

– Залогът е бил живот или смърт – долетя внезапно иззад Бюканън гласът на Реймънд и го накара да се обърне рязко.

Гледката, която се разкри пред очите му, потресе Бюканън. Обърка го. За миг изпита усещането, че халюцинира, че умората, заедно с болката от раните, е замъглила сетивата му. Но когато Реймънд пристъпи напред през дима, обагрен в кървавочервено от лъчите на залазващото слънце, Бюканън се видя принуден да приеме, че това, което очите му виждаха, въпреки цялата му нелепост, беше поразително истинско.

Реймънд беше полугол. Около кръста и слабините си беше наднал дебела кожена препаска. Подобни доспехи бяха пристегнати с ремъци около раменете, лактите и коленете му. Останалата част от тялото му беше гола, виждаха се зърната на гърдите му. Оголените му мускули говореха за сила и мощ, които можеха да се постигнат единствено с многочасови ежедневни тренировки.

Бюканън, който беше в отлична състояние преди началото на операцията в Мексико, беше пътувал толкова много и така беше изтощен от раните си, че не беше имал време за тренировки и беше далеч от най-добрата си форма.

Кожените доспехи придаваха на Реймънд необичаен вид, но това, което подсилваше смущаващото чувство за нереалност беше шлемът на главата му, от който стърчаха дълги, ярко оцветени пера, създаващи илюзията за някакъв войн на майте, изплувал през дима от отдавна отминала епоха. В ръцете си държеше голяма топка, която пусна върху каменното игрище. Топката се удари в повърхността му и се търкулна, а

звукът, който отекна, показваше колко твърда и тежка е тя. Реймънд хвърли в краката на Бюканън кожени доспехи.

– Съблечи се и ги сложи.

– И защо да го правя? – отговори Бюканън.

Реймънд вдигна топката и я хвърли към Бюканън, който се отдръпна, но не достатъчно бързо, тъй като действието на опиата все още не беше напълно отминало. Ударът, който получи в лявата ръка, беше изненадващо болезнен.

– Съблечи се и сложи доспехите, иначе няма да оцелееш и тридесет секунди – каза Реймънд.

Бюканън бавно се подчини, като се опитваше да спечели време и да помисли. Горе, над него, Холи изглеждаше още по-ужасена. Бюканън се напрегна, за да измисли по какъв начин двамата биха могли да избягат, но нито един от плановете не вършеше работа срещу пазача до Холи и автомата в ръцете му. Пазачът щеше да стреля преди Бюканън да успее да се изкачи по стената и да се добере до тях.

– Сам ги направих – каза Реймънд, – като се ръководех от рисунките по тези стени.

Той посочи вляво от Бюканън, точно под вертикалния каменен обръч, който стърчеше от върха на стената.

– Интересува ме най-вече тази сцена.

Бюканън присви очи и за миг изображението – воин с доспехи и с корона от пера на главата – поразително му заприлича на Реймънд.

– Когато за пръв път стъпих на това игрище – продължи Реймънд – изпитах чувството, че сякаш съм пристигнал у дома. Почувствах се така, сякаш съм бил тук, сякаш съм играл тук. Много, много отдавна.

Бюканън продължи да се взира в изображението. Ужасен, той осъзна, че воинът стискаше за косата отсечена човешка глава, от врата на която капеше кръв.

– Това имах пред вид, когато казах, че залогът е живот или смърт – заяви Реймънд. – Нали разбираш, наказанието за победения било смърт. А победителят? Той не само оставал жив. На него се падала честта да убие победения.

– За какво става въпрос тук? – попита Бюканън. – Да не искаш да ми кажеш, че ако победа, ще ме пуснете на свобода?

На игрището се възцари тишина. Чувахе се само шума на машините в далечината.

– Така си и помислих – каза Бюканън. – Каквото и да стане, все ще загубя.

– Това може би се е отнасяло и за древните май – жлъчно го пре-
късна Дръмонд.

– Какво означава това?

– Някои от историците, изучаващи културата на майте, твърдят, че
не победените, а победителите са били убивани.

– Това е абсурдно – каза Бюканън. – Кой, в такъв случай, би поиск-
кал да играе?

– Реймънд е съгласен с теб – отговори старецът. – Но теорията е, че
да победиш било такава чест, че все едно си се издигал до нивото на бо-
говете. А следващата логическа стъпка е била да те принесат в жертва,
за да заемеш мястото си сред тях.

– Звучи ми така, сякаш единствените истински победители са били
тези, които са наблюдавали.

– Да – потвърди Дръмонд. – Както ти казах, аз съм търсач на уни-
калното. Сега ще имам привилегията да наблюдавам нещо изключител-
но. За първи път от петстотин години насам ще се играе пок-а-ток.
Единствено за мен.

– И как това ще покаже дали казвам истината, че хората от моето
подразделение към Специалните операции ще дойдат да ме търсят тук?
Може би трябва да призная, за да не ми отсечете главата?

– О, мисля, че по време на играта ще имаш много болезнени стиму-
ли да кажеш истината – заяви Дръмонд. – Но не ти ме интересува. Мо-
ят интерес е насочен към госпожица Маккой. Подозирам, че това, което
види, ще я накара на драго сърце да каже истината.

– Това няма да ви помогне – каза Бюканън. – Тя не знае нищо за
моето подразделение.

– Може би. Скоро ще разбере. Реймънд, готов ли си?

Топката удари Бюканън по гърба с такава сила, че той падна на иг-
рището и ожули брадичката си в една от каменните плочи. Ако не бяха
кожените доспехи, помисли си той, топката сигурно щеше да счупи ня-
колко от ребрата му. Като изпъшка, без да обръща внимание на болката,
той бързо се изправи на крака и се спусна към топката. Реймънд стигна
до нея едновременно с него.

Бюканън заби лакътя си в слепоочието на Реймънд и го събори.
Преди Реймънд да успее да се изправи, Бюканън вдигна топката, чиято
тежест го изненада, и я метна към Реймънд, който изпъшка и залитна
назад, когато тя го удари по бедрото, отскочи от кожените му доспехи и

тупна с глух звук на игрището.

– Не, не, не – каза Дръмонд от площадката на терасата. – Така няма да стане. Целта на играта е да хвърлиш топката през каменния обръч, а не по противника си.

– В такъв случай, защо не каза това на Реймънд, когато я хвърли по мен? Какво, по дяволите, се опитваше да направи той?

– Да привлече вниманието ти – отговори Реймънд.

– Колко точки трябва за победа?

– Е, това е проблем.

– Да, така си и помислих.

– Не, ти не разбираш – каза Дръмонд. – Виждаш ли, никой не знае колко точки са необходими, за да победиш. Тази информация не е стигнала до нас през вековете. Ще се наложи да импровизираме.

– Десет – усмихна се Реймънд.

– Десет какво? – гневно попита Бюканън. – Да не искаш да кажеш, че трябва да спечеля с десет точки разлика?

– Десет. Който първи отбележи десет.

– А после какво?

– Зависи от отговорите, които ще получи от теб и госпожица Маккой – каза Дръмонд.

Без предупреждение Бюканън се извърна към топката, вдигна я и се втурна към вертикалния обръч. Докато се прицелваше, Реймънд заби рамо в ръката на Бюканън, който отхвъркна встрани и се блъсна в каменната стена.

Бюканън изпъшка, извърна се и удари Реймънд в гърдите с топката. Без да я изпуска, той продължи да се обръща, докато Реймънд залиташе встрани. Бюканън спря под каменния обръч, хвърли топката и почувства как сърцето му силно се разтуптя, когато видя как тя описа дъга и преминава през него.

Ръката на Реймънд се стовари върху гърба на Бюканън, който политна напред, падна и отново ожули брадичката си в каменните плочи.

Господи, каза си Бюканън. Не главата. Не мога да допусна нещо да се случи с главата ми.

Той бързо се изправи на крака, избърса кръвта от брадичката си и гневно изгледа Реймънд.

– Не, не, не – повтори Дръмонд. – Не играеш по правилата.

– Кажй това на Реймънд! – извика Бюканън. – Аз вкарах топката през обръча.

– Но не я вкара по правилата!

- Какво искаш да кажеш?
- Не е позволено да използваш ръцете си!
- Не е позволено?

– Не знаем много за играта – махна с ръка Дръмонд. – Но едно нещо ни е известно със сигурност. Предполага се, че освен за да вдигнеш топката, не е позволено да използваш ръцете си. Топката е била поддържана в движение като са я тласкали с китки, рамене, бедра, колене и глава.

Мисълта да удари топката с глава накара Бюканън вътрешно да потръпне. Това вероятно щеше да го убие.

– За това, че наруши правилата, трябва да бъдеш наказан. Отнема ти се една точка. Сега трябва да отбележиш единадесет, докато на Реймънд ще му трябва само десет. Освен, разбира се, ако той не наруши правилата.

– О, точно така. Но не знам защо имам чувството, че той ще съчинява правилата в движение, а аз ще продължа да нарушавам правила, които все още не са измислени.

– Просто играй – каза Реймънд.

Преди Бюканън да успее да реагира, Реймънд побягна към топката, вдигна я с ръце, подхвърли я във въздуха, хвана я между китките си, метна я към обръча и топката премина право през него.

Топката тупна и се приземи в краката на Бюканън.

– Реймънд, имам чувството, че си тренирал.

– Браво! – каза Дръмонд. – Харесват ми хората, които с достойнство губят точки.

– Но се обзалагам, че повече ти харесват победителите – извика Бюканън.

– Е, в такъв случай накарай ме да те харесвам повече – отговори Дръмонд. – Победи.

Бюканън успя да грабне топката. Изведнъж почувства как краката му се подкосяват, когато Реймънд скочи и го ритна.

Бюканън падна назад, притиснал тежката топка към гърдите си. Ударът в каменната настилка на игрището го разтърси и той мислено благодари, че беше надянал кожените доспехи. Въпреки това почувства болка в раната на рамото, която все още не беше напълно заздравяла. Тежката топка изкара въздуха от дробовете му.

Реймънд изтръгна топката от ръцете му, подхвърли я отново във въздуха, хвана я между китките си и я метна към вертикалния обръч, като отбеляза още една точка.

– Да, ти определено си тренирал – Бюканън се изправи на крака и почувства, че тялото му започва да се схваща.

– Това изобщо не е забавно. Трябва да проявиш по-голямо усърдие – каза Дръмонд.

По-скоро отколкото Реймънд очакваше, Бюканън грабна топката, стисна я между китките си и се престори, че се хвърля към обръча, но всъщност изчака да види кога Реймънд ще го нападне и когато той се втурна към него, за да го блъсне, Бюканън отскочи встрани. Притиснал топката към гърдите си, Бюканън подложи лакът, когато той профуча край него и Реймънд залитна, преви се и се хвана за левия хълбок, близо до бъбрека, където се беше забил лакътят на Бюканън. В същия миг Бюканън побягна към обръча, застана с гръб към него, погледна предпазливо към Реймънд, после рискува за миг да погледне нагоре, прецени разстоянието, което го делеше от обръча и хвърли топката нагоре зад себе си, като въздъхна доволно, когато тя премина през него.

– Отлична координация – каза Дръмонд. – Струва ми се, че имаш опит с баскетбола. Но в тази игра има елементи и от волейбола и футбола. Как си с тези игри?

Бюканън, който за миг се беше разсеял, усети как остава без въздух, когато Реймънд се хвърли към него с главата напред, заби я в стомаха му и го събори.

Бюканън се преви, като се опитваше да си поеме дъх. През това време Реймънд грабна топката и отбеляза още една точка.

– Как се казва подразделението на Специални операции, в което служиш? – попита Дръмонд. – Това митично подразделение, което би трябвало да дойде и да те освободи, или пък да ме накаже, ако ти сторя нещо.

Бюканън с мъка се изправи, избърса кръвта от брадичката си и изгледа гневно Реймънд.

– Зададох ти въпрос – заяви Дръмонд. – Как се казва твоето подразделение?

Бюканън се престори, че се хвърля към топката. Реймънд скочи да го пресрещне. Бюканън отскочи встрани, озова се зад него и отново заби лакътя си в левия бък на Реймънд.

Повторният удар в тази част на тялото му накара Реймънд да изстене. Той залитна, стиснал в ръце топката. Бюканън я изтръгна, закрепил я между китките си и понечи да я хвърли. В този миг Реймънд скочи отзад, удари го в кръста и очите на Бюканън се насълзиха от болка.

Докато падаше, Бюканън усещаше обемистата топка под себе си и

теглото на Реймънд, който го притискаше отгоре. Когато падна на игрището го обзе чувството, че топката е клин, който се опитва да разкъса тялото му в две противоположни посоки. Реймънд се стовари върху него и топката се заби в стомаха на Бюканън. За един ужасен миг Бюканън остана без дъх. Имаше чувството, че се задушава.

После Реймънд скоочи на крака и Бюканън се претърколи от топката и изстена. Коремът му беше натъртен и което беше още по-лошо, шевовете на раната от ножа се бяха разкъсали под кожените доспехи, които опасваха десния му хълбок.

Реймънд грабна топката между китките си и без видимо усилие я хвърли, като отбеляза още една точка.

Силното тупване на топката отекна из игрището. В далечината се чуваше буботенето на машините. Огънят продължаваше да пращи. Откъм гората отекна изстрел. Над игрището се стелеше дим, обагрен в кървавочервено от лъчите на залязващото слънце.

Дръмонд се закашля. Той се изплю и най-сетне успя да каже:

– Трябва повече да се стараяш. Как се казва подразделението на Специални операции, в което служиш?

Изтръпнал, изтощен, пронизван от болка, Бюканън се изправи. Ако той и Холи искаха да се измъкнат живи оттук, трябваше да убеди Дръмонд, че старецът не може да си позволи последиците от убийството на своите заложници.

– Име, чин и номер – каза Бюканън. – Но по-скоро бих отишъл в ада, отколкото да ти разкрия поверителна информация.

– Не знаеш какъв може да бъде адът – отговори Дръмонд. – Как се казва подразделението на Специални операции, в което служиш?

Бюканън грабна топката. Въпреки че всяко движение за него представляваше неимоверно мъчително усилие, той не трябваше да престава да играе. Не трябваше да обръща внимание на лепкавата течност под кожената подплънка на десния си хълбок. Трябваше да преодолее болката.

Реймънд се втурна да го пресрещне, като се наведе, за да грабне топката.

Бюканън затича по-бързо, стигна до Реймънд по-скоро, отколкото той очакваше, замахна с десния си крак и го ритна между раменете и корема, там, където тялото му не беше защитено от доспехите.

Приведен напред, Реймънд пое удара, който го отхвърли нагоре. Той се преобърна във въздуха, падна на хълбок, претърколи се по гръб, продължи да се търкаля, изправи се на крака и толкова силно удари с ръка Бюканън по лицето, че зъбите му изтракаха. Бюканън залитна

назад и за миг престана да вижда.

Реймънд отново го удари и го отхвърли още по-назад. Наоколо се разхвърча кръв. Бюканън се приготви за трети удар и закри лицето си с ръце, неспособен да вижда ясно.

– Как се казва подразделението, в което служиш? – попита Дръмонд.

Реймънд отново замахна и смаза устните на Бюканън.

Изведнъж Бюканън вече нямаше накъде да отстъпва. Беше се озовал до стената на игрището. Със замъглен поглед той видя, че Реймънд отново замахва с ръка, за да го удари.

– Името на подразделението, в което служиш? – извика Дръмонд.

– „Жълт плод“ – задавено изхлипа Холи.

– Жълт... – произнесе объркан Дръмонд.

– Нали искаш името на подразделението! Това е! – гласът на Холи трепереше от ужас. – Спрете! Господи, погледнете колко кръв! Не виждате ли колко е ранен?

– Това, общо взето, е целта – Реймънд отново удари Бюканън.

Бюканън се свлече на колене.

Продължавай, Холи! Бюканън се напрегна, за да вижда по-добре. Продължавай, дявол да го вземе! Замотавай ги!

Жълт плод! Тя не беше казала на Дръмонд за „Скоч и сода“. Вместо това беше използвала името на подразделението, което отдавна беше разформирано. Холи правеше това, на което я учеше Бюканън по време на издирването. Когато се намираш в безизходица, кажи истината, но само онази част от истината, която ти върши работа. Никога не разкривай истинската си самоличност.

– И какво точно представлява „Жълт плод“? – попита Дръмонд.

– Това е секретно армейско подразделение, което се грижи за сигурността и осигурява разузнавателна информация на частите на Специални операции – гласът на Холи продължаваше да трепери.

– И как научи това? Преди малко Бюканън ме уверяваше, че почти нищо не знаеш.

– Заради една статия, върху която работя. Цяла година събирам доказателства. Бюканън е един от тях. Нямаше да съм тук, ако не се бях опитала да се сближа с него, защото се надявах, че ще започне да откровеничи и да ми каже повече неща.

– И направи ли го?

– Не чак толкова, че информацията да те задоволи. Дявол да го вземе, аз нямам нищо общо с това. Искам да се махна оттук. Господи,

Бюканън, кажи му каквото иска. Може би ще ни пусне да си идем.

– Да – подкрепи я Дръмонд, – вслушай се в съвета ѝ и ми кажи всичко, което искам да знам.

Бюканън стоеше на колене с наведена глава. Като избърса кръвта от устата си, той кимна. После неочаквано удари Реймънд в слънчевия сплит и когато Реймънд се преви, отново го удари, този път в брадичката. Реймънд примигна от болка, залитна назад и се строполи на игрището. Украсеният му с пера шлем се търкулна по каменните плочи.

Бюканън с мъка се изправи на крака. Ако можеше да използва уменията си за ръкопашен бой, които беше усвоил в Специалните части, нямаше да му бъде толкова трудно да се справи с Реймънд. Но целта не беше да победи в ръкопашен бой. Целта беше да спечели играта. Иначе Дръмонд можеше толкова да се разяри, че да заповяда двамата с Холи да бъдат убити. А Бюканън се съмняваше, че правилата на пок-а-ток включваха използването на карате.

Засега ударът, който беше нанесъл на Реймънд, беше достатъчен, за да го остави известно време проснат на игрището. Като потрепери, Бюканън вдигна топката между китките си. Той огледа внимателно вертикалния обръч, опита се да проясни погледа си и хвърли топката нагоре. Стомахът му се сви, когато тя се удари в ръба му и полетя обратно към него.

Дявол да го вземе, помисли си Бюканън. Той избърса потта от очите си, извърна се, за да се увери, че Реймънд все още лежи на игрището, а после гневно изгледа Холи.

– Кучко! – извика той. – Ти просто си ме лъгала. Трябвал съм ти единствено заради статията.

– Дяволски прав си! – извика тя в отговор. – Какво, може би си смятал, че си толкова прекрасен, та съм се влюбила безнадеждно в теб? Я ела на себе си и се погледни в огледалото! Нямам намерение да ме убият заради теб! За Бога, кажи му каквото иска!

Бюканън се обърна към обръча, хвърли отново топката нагоре и този път тя премина през него.

– Да му кажа каквото иска? – Бюканън я изгледа още по-гневно. – Ще му кажа, кучко. Само толкова, колкото да си спася живота. Не аз, а ти си заплаха за него. Ти си проклетият репортер! Аз съм войник. Може да ми се вярва, че ще си държа устата затворена!

Бюканън отново хвърли топката и тя премина през обръча.

– И ще спечеля тази проклета игра!

– Само толкова, колкото да спасиш твоя живот? – Холи пребледня

още повече. – Хей, нали сме заедно в тази каша!

– Грешиш!

Бюканън хвърли топката. И изруга, когато тя се удари в ръба на обръча.

– И ти грешиш – неочаквано произнесе Реймънд.

Бюканън се обърна и погледна назад.

Реймънд се беше изправил. От устата му течеше кръв, която капеше по кожените му доспехи.

– Все пак, няма да победиш.

Реймънд се спусна към топката. Бюканън се хвърли след него и се подхлъзна. Твърде дълго беше стоял на едно място. Кръвта от разкъсаните шевове на раната в хълбока му се беше просмукала изпод доспехите. Тя беше започнала да се стича по крака му и беше образувала хлъзгава локвичка там, където беше застанал.

Въпреки че не падна, загуби известно време, докато се опитваше да се задържи на крака и Реймънд успя да хвърли топката през обръча. Без да чака, Реймънд отново се спусна към нея. Но когато посегна да я грабне, Бюканън мушна дясната си ръка под топката и я измъкна. После я хвана и с другата си ръка и я хвърли към рамото на Реймънд. Ударът накара Реймънд да изпъшка. Топката отскочи и когато Реймънд залитна назад, Бюканън я хвана с вдигнати ръце. Тоя я хвърли и когато видя, че тя докосна обръча, го обзе радостна възбуда.

После сърцето му се сви. Топката не успя да премине през него. Тя отскочи от ръба и падна обратно. Господи! Бюканън се затича напред и скочи. Но не успя да я достигне навреме. Не вдигна ръцете си достатъчно бързо. Наложил се да я удари с лявото си рамо и топката отново полетя към обръча. И отново отскочи. Но този път Бюканън беше подготвен. Още във въздуха той вдига ръце, хвана топката между китките си, хвърли я и отбеляза точка.

– Bravo! – извика Дръмонд. – Да, точно така трябва да се играе! С рамене! Плонжове! Отскоци!

Изведнъж Бюканън усети, че остава без дъх. Ударът който получи в гърба, го отхвърли към стената на игрището. Замаян, той вдигна обличените си в кожни доспехи ръце, за да смекчи удара в каменната стена. Когато се извърна, Реймънд заби дясното си рамо в гърдите му. Прониза го остра болка и той с тревога си помисли, че някое от ребрата му е счупено.

– Как се свързваш с твоето подразделение?

– Точно така – извика Дръмонд. Той отново силно се закашля. Над

него се стелеше дим. Машините продължаваха да буботят в далечината. Над игрището отекнаха няколко изстрела, този път от по-близо.

– Няма да кажа, докато не сключим сделка – Бюканън премигна от болката в гърдите. В краката му се образува още една локвичка кръв. Почувства се замаян и се опита да се съсредоточи. Трябваше да запази Холи и себе си живи. Играй ролята си, Холи. Играй ролята си.

– Какво сделка? – попита Дръмонд.

– Ще ти кажа каквото искаш, но ще ме пуснеш – каза Бюканън. – В замяна на това, че ще дам сигнал на моите хора да спрат търсенето, ще ме оставиш жив. Но тази кучка трябва да си получи заслуженото.

– И ще ми повярваш, ако приема условията ти? – попита Дръмонд.

– Проблемът ти си остава същият! Ако нещо се случи с мен, моите хора ще те преследват докрай! – Бюканън се хвана за гърдите. Острата болка затрудняваше дишането му.

– А Хуана Мендес? Нима очакваш да повярвам, че ще престанеш да я търсиш? Или може би тя вече няма никакво значение за теб?

– Не! – по тялото на Бюканън се стичаше пот. – Тя е причината за всичко това. Ще продължа да я търся. Ще я убедя, че това не я засяга. Искам да я оставиш на мира. Също като мен.

– Сигурно много държиш на нея.

– Преди години трябваше да се ожена за нея.

– Бюканън, не постъпвай така с мен – каза Холи. – Не ме предавай.

– Млъкни! Всеки, който ме използва като теб, заслужава да бъде предаден.

– Добре – каза Дръмонд. – Прави с тази жена каквото искаш. Как се свързваш с твоето подразделение.

Бюканън им каза една радиочестота.

– Ако използвате телефон, номерът е... – той им каза и него.

– Това е лъжа! – извика Холи.

Добре, помисли си Бюканън. Продължавай, Холи. Следвай репликите ми. Играй си ролята. Печели време.

– Лъжа! – попита Дръмонд.

– Не знам за радиочестотата, но когато докладваш на своите хора, виждах, че набира друг номер. И той беше... – тя им каза друг номер.

– А – каза Дръмонд. – Изглежда, не си бил съвсем откровен – подхвърли той на Бюканън.

– Тя лъже! – заяви Бюканън. – Трябва да се обадя на моите хора до полунощ. Ако ми разрешиш да използвам вашата радиостанция...

– Това са глупости! – каза Реймънд.

Той вдигна топката и я хвърли през обръча. После отново. И отново.

– Мъчите се да печелите време – каза Реймънд. – Двамата се преструват, че се карате помежду си и се надявате, че така ще ни объркате и че ще ви оставим живи още малко.

Реймънд хвърли топката и отбеляза нова точка.

– С тази стават девет – той изгледа Бюканън. – Не вярвам на нито един от двамата ви. Още една точка и си мъртъв.

Докато Реймънд се приготвяше да хвърли топката за последен път, Бюканън се хвърли към него и усети някакъв трус. Игрището сякаш започна да се вълнува. Краката му се разтрепериха. Въпреки това той продължи напред. Когато Реймънд хвърли, топката се удари в ръба на обръча. Бюканън я пресрещна във въздуха, подложи под нея китките си и я вкара през обръча. Но когато се приземи, краката му се подкосиха. Изведнъж установи, че буботенето на машините е спряло. В замяна на това пукането на пламъците и звукът от изстрелите се чуваха по-силно. Някъде наоколо пищяха хора.

Той се олюля.

– Още една – каза Реймънд и вдигна топката. – Още една – той изгледа гневно Бюканън. – И победеният ще бъде наказан.

Той хвърли топката.

Бюканън даже не си направи труда да погледне дали е преминала през обръча. Той беше твърде зает да се опитва да се задържи изправен, докато се готвеше да се защитава.

Горе, на терасата над него, настана суматоха. Дочу шум от боричкане. Вик. Някой падна.

– Бюканън! – изпищя Холи. – Зад теб!

Той рискува и погледна назад. Пазачът беше паднал от терасата. Не. Грешеше. Пазачът не беше паднал. Някой го беше бутнал! Холи!

Падането от петметрова височина беше замаяло пазача. Той лежеше, хванал крака си, сякаш беше счупен. Оръжието му се търкаляше до него. Бюканън се спусна към автомата, но беше съборен от изненадващо силен удар с топката в гърба.

Главата ми! Тя насмалко не ме удари по главата! Ще умра, ако ме удари по главата!

Бюканън чу още изстрели, още писъци, но единственото, което го интересуваше в този момент беше Реймънд, който наперено крачеше към него.

– Ти загуби – каза той. Сините му очи блестяха в очакване.

Момчешката му усмивка беше неестествено застинала и жестока. Той изглеждаше лишен от всякакъв разум. – Ще те убия с това – Реймънд взе тежката топка. – Ще ми отнеме доста време. Най-накрая ще смачкам главата ти с топката като черупка на яйце.

Замаян, Бюканън неволно отстъпи назад и се подхлъзна в локвичката от собствената си кръв. Имаше чувството, че мозъкът му е подут, главата ужасно го болеше. Той направи лъжливо движение надясно, после се хвърли наляво и грабна автомата на падналия пазач.

Реймънд застана над него, като се поклащаше, вдигнал топката над главата си, готов да я хвърли с всичка сила. Бюканън насочи автомата и натисна спусъка.

Но нищо не се случи. Автоматът беше засякъл.

Бюканън се почувства така, сякаш някой беше налял вряща вода в червата му. Реймънд се изсмя и напрегна мускули, за да хвърли топката надолу към лицето на Бюканън.

И застина неподвижно със зловещо изпънато тяло. Сините му очи изглеждаха по-празни от всякога, изцъклени. Гротескната усмивка сякаш беше залепнала на лицето му. Изведнъж топката се изплъзна от ръцете му, падна зад него и звукът отекна над игрището. Но ръцете му останаха протегнати нагоре. От устата му се стичаше кръв. Той политна напред и Бюканън се отдръпна встрани. Когато Реймънд се строполи по лице на игрището, Бюканън видя, че от гърба му стърчат няколко стрели. Той се взря напред, в посоката, откъдето би трябвало да са долетели стрелите, но видя само дим. Изведнъж дочу някакъв шум отлясно и рязко се извърна. Пазачът, който се беше свързал след падането от терасата, се мъчеше да извади пистолета си. Бюканън дръпна ръчката на затвора на автомата, освободи патрона, който беше заседнал, вкара в патронника нов и натисна спусъка, като улучи пазача с къс, контролиран откос, който го отхвърли назад и повали на земята. Наоколо се разхвърча кръв.

– Холи! – извика Бюканън. Терасата над него беше пуста. – Холи! Къде си?

– Тук горе!

Той отново не успя да я види.

– Легнала съм по корем!

– Добре ли си?

– Уплашена съм!

– Можеш ли да слезеш долу? Къде са Дръмонд и останалите?

– Избягаха! – Тя надигна глава. – Когато видяха... Господи! – Тя посочи с ръка покрай него.

Бюканън рязко се обърна, приклепна, насочи автомата и присви очи към дима в края на игрището. Испита страх, че всеки момент към него можеха да полетят нови стрели.

Видя някакво движение и пръстът му се сви около спусъка.

Сенки, после фигури, които изплуваха сред дима.

Бюканън усети как го побиват студени тръпки. Малко преди началото на играта, когато Реймънд се беше появил с неговите кожени доспехи и окичен с пера шлем, Бюканън беше изпитал странното усещане, че Реймънд беше изплувал през дима от някаква отдавна отминала епоха. В този момент Бюканън испита същото странно усещане, от което кожата му настръхна, но сега фигурите, които крачеха към него сред облаците дим бяха наистина май – късокраки и слаби, с права черна коса, тъмнокафява кожа, обли глави, широки лица и леко изтеглени очи. И те като Реймънд носеха кожени доспехи и каски и шлемове с пера и за един смайващ миг, зашеметен от тази гледка, Бюканън се почувства така, сякаш се беше пренесъл хиляди години назад във времето.

Маите стискаха в ръцете си копия, мачете, лъкове и стрели. Бяха дванадесет на брой. Докато приближаваха към него, предводителят им не сваляше мрачния си поглед от Бюканън, който отпусна ръката, в която държеше оръжието си, успоредно на крака си, с насочено към земята дуло.

Маите спряха пред него и предводителят им преценяващо го огледа. В далечината се чуваше единствено пращането на пламъците. Стрелбата беше спряла и Бюканън си помисли, че знае защо: това не беше единствената група май, които разгневени от поругаването на храмовете на техните предци, най-сетне се бяха разбунтували, вместо да се оставят да бъдат избити.

Предводителят на маите гневно присви очи и вдигна своето мачете. Бюканън не знаеше дали не го подлага на изпитание. Едва успя да запази самообладание, за да не вдигне автомата и да започне да стреля.

Вождът рязко се извърна към трупа на Реймънд, замахна с мачетето и отсече главата му. После я сграбчи за косата и презрително я вдигна. При гледката на кръвта, която капеше от нея, Бюканън си спомни за изсечената в каменната стена на игрището сцена, която Реймънд му беше посочил в началото на играта.

Предводителят се обърна и запрати главата към каменния обръч. Тя се удари в ръба му, завъртя се, после премина през него, падна на

игрището и се търкулна като презряла тиква. Наоколо се разхвърчаха кървави пръски.

Реймънд, не беше прав, помисли си Бюканън. Не победеният, а победителят е бил принасян в жертва.

Предводителят изгледа навъсено Бюканън и отново вдигна мачетето. Бюканън не трепна. Предводителят кимна, посочи напред с мачетето и поведе воините край Бюканън, сякаш той не съществуваше, сякаш той, а не те, беше някакъв призрак.

За миг Бюканън се вцепени, докато гледаше как крачат напред и изчезват в дима, сякаш никога не ги е имало, а след това краката му се разтрепераха. Той погледна надолу, ужасен от голямата локва кръв, собствената му кръв, кръвта от раната в хълбока, която отново се беше отворила.

– Холи!

– До теб съм.

Той се извърна. Тя сякаш се беше появила от нищото. По лицето ѝ беше изписан страх.

– Легни – каза тя.

– Не. Не мога. Помогни ми. Това няма да приключи – той с мъка преглътна, устата му беше пресъхнала, – докато не намерим Дръмонд и Делгадо.

Някъде отпред, сред дима, пищяха хора. Замаян, Бюканън праметна ръка през рамото на Холи и неуверено закрочи напред с готов за стрелба автомат. Навлязоха в дима. Известно време не можеха да виждат нищо. После изведнъж се озоваха в някакъв друг свят. Игрището беше останало зад тях. Сякаш зад гърба им бяха останали стотици години. Пред очите им се извисяваше грозната, подобна на пирамида сондажна кула на мястото, където някога се беше издигала пирамида от камък, храм, свещено място, събирало в себе си енергията на вселената.

Наоколо цареше тревожна тишина, нарушавана само от пращането на пламъците. Земята беше осеяна с трупове на работници.

– Боже мой! – промълви Холи.

Внезапно до слуха на Бюканън достигна металически вой. Рев на двигател. Хеликоптерът, досети се Бюканън. Дръмонд и Делгадо се бяха добрали до него. Присвил от болка очи, той се опита да погледне нагоре, над пламъците, които се извиваха над дърветата пред тях. Ето там. Бюканън видя синия хеликоптер, който беше започнал да се издига във въздуха. Но нещо не беше наред. Той се клатеше. Нещо му пречеше да набере височина. Бюканън примигна, за да проясни замъглените си очи

и видя грозд от хора, увиснали на шейната за кацане, които отчаяно се опитваха да се измъкнат. Някой в претъпкания хеликоптер беше отворил вратата и риташе мъжете, като се стремеше да ги събори от подпорите. Като се клатеше, хеликоптерът се опитваше да набере височина. И се заби в горящите дървета. След миг сред пламъците прогърмя оглушителна експлозия и във всички посоки се разлетяха тела и отломъци. Взривът отекна над площадката и заглъхна в джунглата.

Ударната вълна отхвърли ужасените Бюканън и Холи назад. Над тях се стелеше дим. Като кашляха и бършеха пепел и сажди от лицата си, те започнаха да оглеждат останките. Огромно въртящо се парче от хеликоптера беше уцелило стоманената пирамида. Едната от подпорните греди беше скъсана. Сондажната кула бавно започна да се накланя и се сгромоляса сред скърцане на метал. Строителните машини потънаха под смачканите жезла. Само останките на някога величествените паметници, руини на руините, които Дръмонд беше позволил да останат, стояха непокътнати.

– Помощ! – простена някакъв мъж.

Бюканън се огледа и закуцука през дима натам, откъдето беше долетял гласът.

– Тук. О, Господи, моля ви, помогнете ми!

Бюканън позна гласа преди да види човека. Делгадо. Той лежеше по гръб, а от гърдите му стърчеше копие. Лицето му беше посивяло.

– Помощ! – той немощно посочи към копието. – Не мога да се движа. Извади го.

– Да го извадя? Сигурен ли си?

– Да.

– Щом искаш – каза Бюканън. Като знаеше какво ще последва, той хвана копието и го издърпа.

Делгадо изпищя. Писькът му изведнъж се превърна в клокочене, когато копието излезе от гърдите му и той получи вътрешен кръвоизлив. От устата му бликна кръв.

– За това, което си направил с Мария Томес – каза Бюканън – заслужаваш много по-мъчителна смърт.

Холи се беше вкопчила в него. Слънцето залязваше. Лъчите му бяха обагрили в кървавочервено обгърнатата в дим строителна площадка. Наоколо не се виждаше никой.

– Мили Боже! – възкликна Холи. – Нима всички загинаха? Всички?

– Маите. Не ги виждам – каза Бюканън. – Къде са?

Шум от падащо дърво разруши илюзията. Бюканън погледна

надясно. И настръхна, като видя още един оцелял – от димящите, килнати на една страна останки на дървената барака, която служеше за канцелария на лагера, със залитане се измъкна Алистър Дръмонд. Най-сетне възрастта беше започнала да му личи. Той изглеждаше дори по-стар от годините си. Прегърбен, сбръчкан, с измършавели бузи и хлътнали очи, той се стори на Бюканън най-възрастният мъж, когото някога беше виждал.

Като забеляза Бюканън, старецът потръпна, а после закуцука, като се опитваше да се измъкне. Изтощен, Бюканън закуцука след него. На няколко пъти Дръмонд падна. Бюканън също. Но изпълнен с непреклонна решимост, той продължаваше напред, покрай покритите с йероглифи каменни блокове, които се извисяваха до купчините от изкривени подпорни греди.

Дръмонд се сепна и потрепери от нещо, което се намираше пред него. Той се обърна и направи жалък опит да застане гордо изправен. Като се олюляваше, Бюканън го настигна.

– Мислех, че си загинал в хеликоптера – каза Бюканън.

– Не ме пуснаха да се кача – побелялата коса на Дръмонд беше опърлена от пламъците, а кожата на главата му обгорена. Беше почти оплешивял. – Можеш ли да повярваш? – гласът му потрепери. – Толкова много им се искаше да избягат, че не ме пуснаха.

– Каж ми – попита Бюканън, – какво те накара да си помислиш, че можеш да се измъкнеш безнаказано след всичко това?

– Да си помисля? Аз знам. На моята възраст, с моята власт, кой би могъл да ме накаже? Не забравяй, аз съм много богат.

– Ти си един негодник!

Бюканън се пресегна и го бутна с показалеца на дясната си ръка. Лекият натиск беше достатъчен старецът да загуби равновесие. Той размаха дългите си мършави ръце. Залитна. Изпищя. И падна. Това, което го беше накарало да спре, се оказа дълбок, широк ров, над който древните май бяха построили каменната си пирамида, за да скрият и държат в подчинение бога на мрака, бога на черната вода, бога, който се просмуква от земята. Стоманената пирамида, която хората на Дръмонд бяха издигнали на нейно място, се беше срутила в рова, а на дъното му се плискаше гъст нефт, от чиято миризма започна да му се повдига.

Дръмонд падна вътре и нефтът го погълна.

– Той толкова много искаше този нефт. Е, сега е негов – каза Бюканън.

Пред очите му причерня и той се свлече на земята.

Над него се рееше лицето на Холи с размазани очертания.

Вождът на маите, който се беше изправил срещу него на игрището, сякаш също се рееше до нея. Пъстрите пера на главата му блестяха в кървавочервените лъчи на залязващото слънце. Появиха се още воини, стиснали в ръце копия и мачете, от които капеше кръв. Холи сякаш не осъзнаваше опасността.

Бюканън се опита да вдигне ръка, за да посочи към тях и да я предупреди, но не успя да я помръдне. Опита се да отвори уста и да й каже, но устните отказаха да му се подчинят. Думите бяха заседнали в гърлото му. Чувстваше се така, сякаш земята под него се въртеше и го завличаше в някакъв водовъртеж.

Вождът на маите се наведе и очертанията на широкото му, кръгло лице още повече се размазаха. Унесен, Бюканън усети как го вдигат и го поставят на носилка. Имаше чувството, че се носи във въздуха. Въпреки че клепачите му бяха затворени, той виждаше образи. Огромна пирамида. Статуи на гигантски змийски глави. Йероглифи. Величествени дворци и храмове.

После пред него се извиси джунглата и го понесоха през някаква просека сред дърветата и храстите, просека, която сякаш нямаше край. Мъжете, които го носеха, вървяха по широка пътека от сиви камъни, която се издигаше над земята. Струваше му се, че навсякъде, с изключение на пътеката, гъмжи от змии.

Настъпи нощ и мракът ги обгърна. Въпреки това те продължаваха да вървят. Холи не се отделяше от носилката, а вождът на маите крачеше отпред, като се ориентираше на лунната светлина.

Така е било преди хиляди години, помисли си Бюканън.

Стигнаха до някакво село и минаха през висока порта. На мъждивата светлина от факли пред очите му се разкриха къщи. Стените им бяха направени от преплетени фиданки, а покривите от палмови клони. Разбудени от процесията, наоколо шумно се разбягаха прасета и кокошки. Пред къщите чакаха селяни – ниски, кръглолики, тъмнокоси, с леко изтеглени очи. Жените бяха облечени с призрачно бели дрехи.

Вкараха Бюканън в една от къщите и го положиха в хамак. За да не могат змиите да ме стигнат, помисли си той. Жените го съблякоха. Вождът огледа раните му на светлината от огъня.

Холи изпищя и се опита да го спре, но селяните я дръпнаха настрана. Вождът заши раната от ножа, сложи компрес на почти заздравялата

рана от куршум на рамото, намаза с мехлем ожулените места и отоците от ударите по тялото му, след това внимателно огледа изпъкналите му очи, взе нож и избърсна косата от едната страна на главата му. После приближи към нея дървен свредел, задвижван от макара.

Болката от острия връх беше нетърпима.

Бюканън се почувства така, сякаш бяха пукнали някакъв огромен цирей и изгуби съзнание от невероятното облекчение, което изпита.

– Колко време бях в безсъзнание? – успя да попита Бюканън. Съзнанието му беше замъглено. Тялото му сякаш принадлежеше на някой друг. Думите се отрониха от устата му като камъни.

– Две седмици.

Това така го изненада, че мислите му сякаш започнаха да препускат и да се проясняват. Той вдигна дясната си ръка към бинта около главата си.

– Не го пипай – каза Холи.

– Какво е станало? Как...?

Холи не отговори. Тя натопи парче чист плат в дъждовната вода, която беше събрала в издълбана черупка от кокосов орех. Докато Бюканън лежеше полугол в хамак пред една от къщите и топлите лъчи на следобедното слънце приятно галеха раните му, тя започна да обтрива тялото му.

– Каж ми – той облиза пресъхналите си подути устни.

– За малко да умреш. Беше загубил много кръв, но лечителят успя да я спре.

– Главата ми. Какво стана?

– Ти бълнуваше. Тялото ти се тресеше от гърчове. Очите ти бяха много подути. Страхувах се, че ще изхвъркнат от главата ти. Очевидно нещо ги тласкаше навън. Той те оперира.

– Какво?

– Направи операция на главата ти. Проби дупка в черепа. Бликна кръв, сякаш...

Бюканън усети как силите му го напускат. Клепачите му започнаха да падат. Той отново облиза пресъхналите си устни.

Холи отново му даде да пие. Водата започна да се стича по брадичката му, но Бюканън продължи да опитва и успя да погълне повечето, като се наслаждаваше на нейната хладна свежест.

– Пробил дупка – промълви той.

– Примитивна хирургия. От преди хиляди години. Това място сякаш е застинало във времето. Няма електричество. Всичко, от което се нуждаят, си набавят от гората. Сами шият дрехите си. Сапунът им е... Изгарят царевични кочани, за да топят вода. После слагат пепелта от кочаните във водата, за да изперат мръсните си дрехи. После изваждат дрехите и изплакват пепелта от тях в други съдове с топла вода. Дрехите им стават невероятно чисти. После поливат с водата нивите, като използват пепелта от кочаните вместо тор.

Трудно му беше да се съсредоточи. Клепачите му продължаваха да падат.

– Примитивна хирургия – смаяно промълви той.

Това стана два дни по-късно, когато отново се събуди.

Холи му разказа, че успяла да го накара да поема течности – вода и пилешки бульон – докато бил в безсъзнание, но въпреки че организъмът му не беше обезводнен, той беше отслабнал твърде много и скоро трябваше да се опита да хапне нещо, независимо дали стомахът му го желаше.

– Готов съм – каза Бюканън.

Тя потопи дървена лъжица в глинена купичка, опита гъстата супа, за да се увери, че не е твърде гореща и я поднесе към устата му.

– Вкусно.

– Заслугата не е моя. Не съм я правила аз. Една жена носи храната. Показва ми с жестове какво да правя за теб.

– А лечителят?

– Той идва два пъти на ден, за да ти даде по лъжица гъст, сладък сироп. Може би това е причината да не получиш инфекция. Искан ми се да разбирах техния език. Опитвах да използвам малкото испански, който знам, но те изглежда не го разбират. Общуваме с езика на знаците.

– Защо си правят целия този труд? – учудено попита Бюканън. – Защо ни оставиха живи?

– Не знам – каза Холи. – Отнасят се с теб, сякаш си някакъв герой. Не разбирам.

– Сигурно има някаква връзка с играта – каза Бюканън. – С борбата срещу Реймънд. С това, че несъмнено сме врагове на Дръмонд. Решили са, че сме на тяхна страна – Бюканън се замисли. – Аз загубих играта и въпреки това... Възможно е в миналото маите да са изпитвали такова съжаление към победения, че са започвали да се грижат за него.

– Че защо да го съжаляват?

– Защото победителят е бил принасян в жертва на боговете и е отивал при тях.

– Реймънд не е отишъл при боговете.

– Не. Нито пък Дръмонд. Той е в ада, където заслужава да бъде – каза Бюканън. – Напомня ми за полковника.

– Полковника?

Бюканън се поколеба.

– Това, което се случи на нефтеното находище, е твое. Пиши за него. Просто не споменавай за мен. Но това, което сега ще ти кажа, трябва да си остане между нас.

– Нима все още не си разбрал, че можеш да ми имаш доверие?

Бюканън отново се поколеба, но после се реши.

– Може би доверието е част от това да бъдеш човешко същество. Аз определено ти се доверих тогава, на игрището. Ти звучеше убедително, но все пак аз вярвах, че играеш, когато каза, че си останала с мен единствено заради статията.

– Аз също ти имах доверие, дори когато каза на Дръмонд, че не ти пука дали ще умра. Просто вярвах, че играеш и следвах репликите ти, въпреки че не знаех докъде ще ни доведе това. Какво се надяваше да постигнеш?

– Реймънд успя да прозре част от замисъла. Исках така да ги объркам, че да ни държат живи, докато разберат кой от двамата ни казва истината. В края на краищата те неминуемо щяха да се изкушат да се обадят на онези номера, които им казахме, а системата за автоматично проследяване на разговорите щеше да доведе ударната група на полковника насам. Ако имахме късмет, все още щяхме да сме живи.

– Рисковано.

– Разбира се. В подобна ситуация човек не може да прави дългосрочни планове. Но от нас двамата със сигурност излезе добър екип.

– Е, имах добър учител – каза Холи.

– Бях започнал да ти разказвам за моя командващ офицер. Полковникът и Дръмонд много си приличат. Полковникът има цел и не го интересува нищо друго освен нейното постигане.

– Но това е обикновена военна дисциплина.

– Не. Военните имат етика. Политиците нямат. Тъкмо политиците поставят на военните неморални цели. Но понякога се появява някой военен като полковника и... – Бюканън започна да губи сили. Крепеше го единствено гневът му. – Започвам да си мисля, че точно полковникът е

заповядал Джак и Синди Дойл да бъдат убити. И Бейли. Заради снимките, които ти направи, където сме двамата с полковника. Защото се е уплашил, че ще го разобличат като ръководител на „Скоч и сода“ и с кариерата му ще бъде свършено. Освен това мисля, че той е организиран падението над мен в Ню Орлиънс. За да няма кого да разпитваш. Така статията ти щеше да умре заедно с мен. Той се обърна срещу един от подчинените си, за да се предпази. Може би получава комисионни от сделките с наркотици, които „Скоч и сода“ сключва в Латинска Америка. Кой, по дяволите, би могъл да знае? Но един ден аз ще разбера. И един ден полковникът ще трябва да ми даде обяснение.

– Ами Хуана?

– След смъртта на Дръмонд няма да има кой да плаща на хората му и те ще престанат да я търсят. Като знам колко умело се е научила да променя външността си, съмнявам се дали някога ще мога да я открия.

– Но ще продължиш ли да се опитваш?

– Искаш да кажеш, дали все още държа на нея?

Холи кимна.

– Да – отговори Бюканън.

Холи наведе очи.

– Но не така, както държа на теб – каза Бюканън.

Холи го погледна.

– Тя е приятел, който се нуждаеше от помощ, а твърде дълго в живота си не можех да помагам на приятелите си, които познавах по време на многобройните си фалшиви самоличности. Трябва да разбера, че не я грози никаква опасност. Предполагам, че след като научи, че Дръмонд и Делгадо са мъртви, постепенно ще излезе от скривалището си. С нетърпение очаквам да я видя отново – Бюканън погали ръката ѝ. – Но, кълна се, тя не ти е съперница.

– Какво ще стане с нас сега?

– Едно е сигурно. Засега полковникът няма да ни открие тук.

– Вярно. Това определено е хубавата страна на нещата.

– Толкова лошо ли е тук?

– С теб? Не – отговори Холи. – Странно, колкото и изтощен да изглеждаш, има нещо... в очите ти. Въпреки че си разгневен заради полковника, изглеждаш спокоен.

– Аз отново съм самия себе си.

Холи се намръщи объркана.

– Нещо в мен го няма – каза Бюканън. – Може би заради всичко, което преживяхме. Или може би заради теб. Или... Мисля, че когато

лечителят е пробил черепа ми, той е извадил оттам не само кръв. Мисля, че е извадил и онова, което толкова дълго ме измъчваше. Аз се помирих с миналото. Искам да продължа напред. С теб. Единственото, което сега има значение, е не миналото, а настоящето – Бюканън стисна ръката на Холи. – И бъдещето. Повече няма да се опитвам да бягам от себе си. Край на фалшивите самоличности.

- За мен ще бъде удоволствие да те опозная – каза Холи.
- Аз самият съм любопитен да опозная себе си.
- Да – Холи го целуна. – Точно това очаквам от доста време.

КРАЙ

© 1993 Дейвид Морел
© 2000 Тодор Кенов, превод от английски

David Morrell
Assumed Identity, 1993

Сканиране, разпознаване и редакция: Dave, 2009

Издание:
ИК „Кронос“, 2000
ISBN 954-8516-54-3

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10272>]